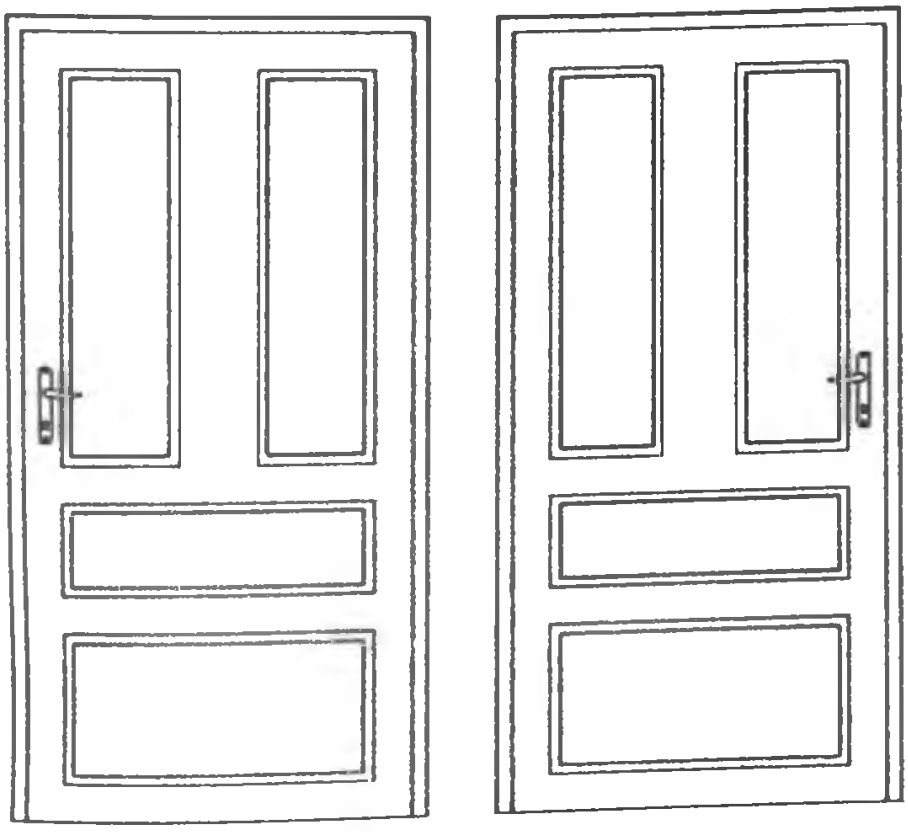
Tabusal Teoriler Serisi-1

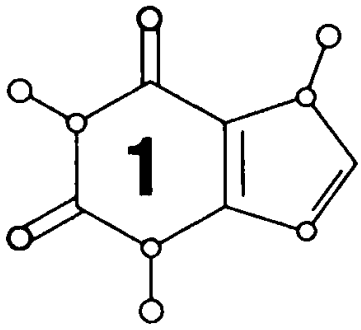

Paralel Odalar Teorisi

Ayşenur Nazlı

İnci Nazlı'ya,

Bil ki varoluşun, birilerinin hayatında fark yaratıyor
ve ben onlardan biriyim.

Nihan

Analitik Geometri hocasının son anda çıkardığı ek derslerden nefret ediyordum. Hayır, madem ek ders yapacaktı, neden önceden haber vermiyordu? Madem ek ders yapacaktı, niye özellikle öğleden önce bir, öğleden sonra da iki dersin olduğu günü seçiyordu? Bitmek bilmeyen ek ders yüzünden, sabah onda girdiğim okuldan akşam saat yedide çıkmıştım. Dahası adam, ek dersleri bile tam ders saatinde ve blok ders olarak yapıyordu. Her dersin blok olmasına artık alışmıştım, fakat program haricinde son anda peyda olan ek dersler için gücüm yoktu. Ama ne yazık ki olmuşla ölmüşe çare yoktu.

Zamanla öğrenci semti haline gelmiş Anayurt'ta bulunan, yaşamaya çalıştığım apartmanın merdivenlerinden çıkarken bir yandan da telefondan saati kontrol ettim. Evet, ek derslere olan nefretimi kısa tutmam lazımdı. Çünkü saat sekize geliyordu ve akşam yemeğini yer yemez Temel İstatistik ödevimin başına oturmam lazımdı. Ödevin yarına yetişmesi gerekiyordu, neyse ki şimdiye

kadar üçte ikisini tamamlamış, kalanını da tasarlamıştım. Yirmi sayfayı bulacak ödev, günlerimi gecelerimi yemişti.

Eski bir model olsa da hâlâ iş gören telefonumu lacivert yağmurluğumun cebine koyup anahtarlarımı çıkardım cebimden. Ben anahtarını ve telefonunu çantasında değil, cebinde taşıyan insanlardandım. Her an bana lazım olabilecek şeyler en ulaşılabilir yerlerde olmalıydı, bir çantanın dibinde değil. Fakat çantam da öyle karman çorman sayılmazdı, hatta gayet düzenli olduğunu bile söyleyebilirdim.

Ev arkadaşlarımla paylaştığım, dördüncü kattaki dairenin önüne geldiğimde, yüksek sesli konuşmaların ve gülüşlerin sesini daha kapıyı açmadan duydum. En sonuncu kahkaha o kadar yüksekti ki apartman merdivenlerinde yankılanmıştı. Ev arkadaşlarımın yine misafirleri olmalıydı. Kapıyı açtığımda kimse bana seslenmedi, anlaşılan kapının açıldığını bile duymamışlardı. Salona hiç bakmadan odama geçecektim ki duyduğum konuşmalar, olduğum yerde çakılı kalmama neden oldu.

"Ay çok dağınık bir kız, cidden artık dayanamıyoruz. Odasını bir görseydin var ya... Ya bir insan en azından sabah evden çıkarken yatağını da mı toplamaz? Annesinden hiçbir şey görmemiş herhalde. Bu kadar da olmaz yani."

Bu ses, oda arkadaşım Canan'a aitti. Ev, iki oda bir salondan oluştuğu için odalarda ikişer kişi kalıyorduk. Canan'ın beni sevmediğini biliyordum ama bu denli bir kin beslediğinden habersizdim. Benim de ondan hoşlandığım söylenemezdi, fakat en azından ben her zaman ona saygı duymuştum.

Tanımadığım bir ses konuşmaya katıldı: "Tatlım, madem öyle, atsanıza kızı evden?"

Tanımadığım sesin sorusunu, evdeki diğer odada kalan kızlardan biri olan Pelin yanıtladı: "Onu biz de

düşündük, şekerim. Ama kız, Eray'ın sınıfında ve iyi arkadaşlar. Şimdi olanlar Eray'ın kulağına giderse falan, çocuk hakkımda kötü şeyler düşünür. Daha başlamadan biter bu iş. E, Seda da Eray'ın bir arkadaşından hoşlanıyor, yani o kızı evden atmamız zararımıza olur."

"Ama yararınıza da olmuyor ki, tatlım. Bu böyle devam etmez yani," diye cümlelerinin son kelimelerini ağzında yaya yaya konuştu tanımadığım ses.

"Ya aslında, Eray'ın ruhu bile duymaz belki. Nihan'ın nasıl bir yabani olduğunu bilmiyor musunuz sanki canım? Geçen gün dışarı çıkıyordum tam, baktım ki Nihan yatağında oturmuş, bilgisayardan film izliyor. Ben de haline üzülüp onu da çağırdım. Kibar kibar 'Hadi gel, bir çıkıp nefes al, tüm gün öyle oturmaktan sıkılmadın mı? Azıcık eğlen,' dedim. Ne var yani bunda, değil mi? Ama kız ne dese beğenirsiniz? Bana ters ters bakıp 'Sıkılmadım, ben böyle eğleniyorum, sen çık,' dedi." Evin, gereğinden fazla sosyali Seda'ydı bu konuşan. Bu anlattığı kesinlikle doğruydu, ama kendi açısından. Seda'nın sürekli beni dışarı çıkarmaya zorlaması ve kendine göre eğlenceli olmayan eylemlerimi eleştirmesi artık çok fazla olmuştu. Sanki her insan sosyal olmak zorundaymış ve aksi anormalmiş gibi davranıyordu. Bazı insanların evde oturup film izleyerek, kitap okuyarak ya da bilgisayar oyunu oynayarak eğlendiğini kabul edemiyordu. Ona göre her gün illa bir kafede vakit ve nakit harcayıp tavla oynamak, o sırada arkadaşlarını çekiştirip kafedeki yakışıklı erkekleri kesmek daha eğlenceliydi. Tamam, o bunlarla eğleniyorsa devam edebilirdi; ama açıkça farklı eğlence anlayışı olduğunu ifade etmiş birini buna zorlaması doğru değildi.

"Yok artık! Gerçekten öyle mi dedi? Delirmiş bu kız ayol, iyilik de yaramıyor."

"Ay hiç sorma canım, çok yabani ve çok sevimsiz bir tip. Yemek de yapamıyor sanırım; kendi yemek günlerinde bazen dışarıdan söylüyor ya da makarna, fırında patates falan yapıyor. Cidden yeter yani. Yemek yapamayan kız mı olur? Kim alacak bu beceriksizi, Allah aşkına?"

Ne? Pardon, biz kadınların hayattaki tek amacının yemek yapmak ve evlenmek olduğunu bilmiyordum. Eğer daha iyi bir günümde olsaydım, tam orada histerik bir kahkaha atardım. Aslına bakarsanız, duyduklarıma inanamıyor değildim, eve geldim geleli sürekli arkamdan konuşulduğunu biliyordum. Salona girdiğim zamanlarda oluşan sessizlik, evden çıkarken işittiğim fısıldaşmalar ve akşam yemeklerindeki bakışmalar başka bir şeye işaret ediyor olamazdı. Ama bu kadar çok olduğunu ve yabancılara bile dedikodumu yaptıklarını bilmiyordum. İlk senemde yurttakilerden çektiğim yetmezmiş gibi ikinci senemde de evde böyle tiplerden çekiyordum.

Kalacak yer konusunda şansım yoktu kesinlikle. Ya da belki de sorun bendeydi, emin değildim. Asosyaldim ve muhtemelen geek ile nerd arasında gidip geliyordum. Haliyle zevklerim toplumun çoğuna uymuyordu. Ben, ailemde bile bu sorunları yaşamışken okumak için geldiğim Anadolu'nun bir şehrindeki bir devlet yurdunda saygı görmeyi ummak ancak bir hayal olabilirdi. Kimse benim gibi birini normal olarak görmüyor ve bu yüzden de hakkımda dedikodu yapanlar oluyordu. Sınıflarınızın en arka sırasında oturan, ders aralarında kulaklıkla müzik dinleyip kitap okuyan, olabilecek en tuhaf bilgileri derslerde hocaya aktaran, sizinle hiçbir aktiviteye katılmamış, ders sonunda sizinle bir kafede kahve içmeye bile gelmemiş, toplu fotoğraflarda bir kere bile çıkmamış o kişileri bilirsiniz, değil mi? İşte ben, onlardandım. Mezuniyetten sonra muhtemelen hatırlanmayacak ya da hatırlansa bile

dalga geçilecek olandım. Ve işin aslı, ben böyle olmakta bir sakınca görmüyordum. Ben böyle olmaktan mutluysam ve benim bu halim onlara bir engel oluşturmuyorsa, onlara neydi ki?

Elimde kalmış olan anahtarları yağmurluğumun cebine tıktım. Ayakkabılarımı hızlıca çıkarıp salonun kapısına yöneldim. Üç ev arkadaşım ve tanımadığım bir kız, bir yandan çay içerken bir yandan da dedikodumu yaparak oturuyorlardı. Kapının eşiğinde dikildiğimi fark ettiklerinde hepsi sustu birden ve o an yüzlerindeki ifade paha biçilemezdi. Çünkü dedikodusunu yaptıkları kişi bizzat önlerindeydi.

Ellerimi kaldırıp ağır bir tempoyla alkış tutmaya başladım. "Bravo! Gerçekten bravo hepinize! Hep beraber oturup beni çekiştirecek kadar ne yaşadınız siz böyle? Kendi kendinize dedikodumu yaptığınız yetmiyormuş gibi bir de yabancı birini getirip ona dert yanmışsınız. Gerçekten inanamıyorum."

Kendini ilk toparlayan tanımadığım kız oldu. "Kızlar haklı ama..." dedi başını daha da dik tutmaya çalışırken.

Ona doğru dönüp kızı baştan aşağı süzdüm. Kız düğüne gidiyormuşçasına abartılı bir şekilde giyinmişti, sonbaharda olmamıza rağmen yazlık elbiselerle kampüste dolaşırken üşüdüğü gerekçesiyle erkek arkadaşlarına naz çeken kızlardan birine benziyordu. Bunu kanıtlarcasına, yanında duran plaj çantası kadar büyük, gümüş renkli çantaya geçirilmiş bir erkek ceketi vardı. Kızın suratında öyle ağır bir makyaj vardı ki yüzünün üstüne yeni bir yüz çizmiş gibiydi. Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturmuştu ve elinde, elinden hiç düşmeyen telefonu vardı. "Pardon da sen kimsin? Bu evde yaşamıyorsun bile."

Kız ayağa kalkıp ona bir beden küçük gelmiş gibi görünen yazlık elbisesini çekiştirerek düzeltti ve nihayet karşımda dikildi. Elini uzatarak "Aynur ben," dedi. "Okulun demirbaşı sayılırım, yedi senedir buradayım, nasıl tanımazsın?"

Aynur'un elini havada bırakarak ona düz bir ifadeyle baktım. "Sen bu havada bu kıyafetlerle gezip dedikodu yapmaya devam et, *tatlım*, bu sene de mezun olamayacaksın gibi görünüyor. Ama dert etme; kesin sen yemek yapmayı biliyorsundur, biri seni alır, merak etme."

Aynur'un suratı anında düştü ve kendini beğenmiş ifadesi yüzünden silindi. Havada kalan elini de ne yapacağını şaşırmış bir şekilde yanına çektiğinde salondan çıkmak için döndüm. Tam kapıdan çıkacakken geri dönüp "He, bu arada," diye ekledim. "Eray'ın bunları duyacağından da emin olun çünkü ona şahsen anlatacağım."

Kelimelerim onlara tesir etmeyecekti. Gelenekselci dışadönüklerle çok kez uğraşmış ve sonunda tartışmanın bir yere varmayacağını öğrenmiştim. Onlara cevap vermem, ancak onlara yeni dedikodu malzemesi olurdu çünkü her zaman kendilerini haklı göreceklerdi, hiçbir zaman kendilerinde bir hata olabileceğini akıllarına getirmeyeceklerdi. Biraz yalnız kalıp kafa dinleme ihtiyacıyla odama gittim, ardımdan da odanın kapısını kapattım. Çantamı yatağımın kenarına, yere koyup yağmurluğumu çıkararak onu da yatağın ayakucuna attım. İnsan en azından yatağını toplamaz mıymışmış, peh! Bir dakika... yatağım? Sabah evden çıkarken yatağımı toplamadığıma emindim ama şu an toplanmış bir yatağa bakıyordum. Yoksa? Hayır, olamazdı, değil mi? Bu kadar ileri gitmiş olamazlardı.

Gözümü kör eden öfke perdesinden kurtulup göreceklerimden korkarak odanın bana ait olan kısmına göz

attım. Ah hayır, korktuğum başıma gelmişti. Ortadan kaldırılmış kıyafetlerim kim bilir neredeydi; sözde düzeltilmiş kitaplarım yanlış sıralanmıştı; toplanmış çalışma masamda kesinlikle eksik bir şeyler vardı; daha bu sabah, akşama tamamlamak üzere bıraktığım on küsur sayfalık ödevim ortalıkta görünmüyordu. Odanın bana ait tarafı, fazlasıyla düzenliydi ve düzenleyen ben değildim. Hızla çalışma masasının çekmecelerini karıştırıp ödevimi aradım, ardından komodinin çekmecelerine baktım; ama ödevimden eser yoktu. Bir günde dört blok ders ile enerjimi yitirmeme rağmen, o anda yavaş yavaş beynime vuran sinir nedeniyle enerji yüklendiğimi hissettim.

Sonraki an, odadan bir hışımla çıkmış ve salona rüzgar gibi girmiştim. İşaret parmağımı ev arkadaşlarıma doğru sallayarak, "Eşyalarımı hanginiz topladı?!" diye bağırdım. "Benim dağınıklığımdan size ne? Hangi hakla eşyalarımı ellersiniz siz? Bu konuda ne düşündüğümü daha en başında söylemiştim! Bugüne kadar benim sizin kurallarınızı çiğnediğimi gördünüz mü? Sizin tek bir eşyanıza dokunduğumu gördünüz mü?"

"Ama Nihan, çok dağınıktı," deme cüretinde bulundu Canan. "Dağınıklıktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Onların kendi içinde bir düzeni vardı. 'Organized mess[1]'i hiç mi duymadın? Neyin nerede olduğunu gayet iyi biliyordum; ama şimdi senin yüzünden, kendi eşyalarımın yerlerini bilmiyorum!"

"Abartma Nihan, niye sorun ediyorsun ki?" diye Canan'ı destekledi Pelin.

"Abartma mı? Niye mi sorun ediyorum? Kız eşyalarımın yerlerini kendi kafasına göre değiştirmiş lan! Ne

1 *Düzenli dağınıklık. (yn.)*

demek abartma?!" Tekrar oda arkadaşım Canan'a döndüm: "Ödevim nerede?"

Canan olduğu yerde sindi. "Ne ödevi? Ödev falan görmedim ben. Yoksa çalışma masasının üzerinde rastgele duran kağıtları mı diyorsun?"

"Evet," dedim kelimenin üzerine bastırarak ve sabırsızca. Onların rastgele durmadığını, kendi düzenime göre gruplandığını tekrar belirtme gereği duymadım.

"Şey... Ben onları çöp sanmıştım, çöpe attım." Canan'ı tanıyorsam, çoktan o çöpü de sokağın karşısındaki çöp konteynerine atmıştı.

Bu ana kadarki sinirim kaynar su hissini veriyordu, ama şu an lavdan farksızdı. O ödev için günlerdir uğraşıyordum ve yarın teslim etmem gerekiyordu. Tamamlanmaya az kalmışken, şimdi elimde ödevin başlığı bile yoktu. "Çöp mü sandın? Ulan sen pilot kalemle düzgünce yazılmış bir ödevi nasıl çöp sanırsın? O ödev için ne kadar uğraştım, biliyor musun sen? Bir de dalga geçer gibi niye sorun ediyorsun ki diyorsunuz! Bu evde gerçekten sorunlu olan ben miyim yoksa siz misiniz bir düşünün. Seda'nın arkadaşlarını eve doldurup gece geç saatlere kadar gürültü yapmalarında sorun yok; ama benim odamda kulaklıkla film izlememde sorun var, öyle mi? Pelin'in yabancı yemekleri yapmaya çalışıp beceremeyerek ortak parayla aldığımız malzemeleri ziyan etmesinde sorun yok; ama benim kendi cebimden ödeyerek dışarıdan yemek söylememde sorun var, öyle mi? Hiç kendinize bakıyor musunuz siz?" Sinirden kıpkırmızı olmuştum ve elim ayağım titremeye başlamıştı. Daha fazla burada duramazdım; daha fazla yüzlerini görmeye, seslerini duymaya tahammül edemezdim. "Gerçekten yazık." Bu onlara diyebileceğim son sözdü. Ne desem anlamayacaklar,

anlamak istemeyeceklerdi; ne desem bir şey değişmeyecekti. Kendi küçük dünyalarında kurdukları kalıplarda mutluydular ve o kalıpların dışında olan herkes, onlar için anormal ve yanlıştı.

Odama dönüp çantamı yerden aldım. Çalışma masasının köşesini bucağını arayarak sonunda A4 dosya kağıtlarımı buldum ve çantama koydum. Ardından yağmurluğumu da kaptığım gibi hole dönerek ayakkabılarımı giydim ve kendimi evden dışarı attım. Çıkarken kapıyı ardımdan çarpmayı da ihmal etmemiştim. Daha yeni çıktığım merdivenleri hızla inip sokağa çıktım, serin sonbahar akşamı havasını içime çekerek sakinleşmeye çalıştım. Sinirden kudurarak kaybedecek tek bir dakikam bile yoktu. Yarına yetiştirmem gereken ödeve, en başından başlamak zorundaydım artık. Otobüs durağına doğru yöneldim; Belediye'de indikten sonra tramvaya aktarma yapacaktım. Otobüs insanı değildim pek. Tramvay her durakta mecburen dururdu ve saatleri belliydi; fakat bu şehirde otobüsler, durakta olduğunuz halde otobüse el etmezseniz durmazlardı, her zaman duraklara geç kalırlardı ve o kadar sallanırlardı ki her defasında düşecek gibi olurdum.

Aktarmadan sonra tramvaydan, üniversite durağında inip durağın hemen önünde yer alan ve kampüsün en eski binalarından biri olan Fen-Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüdüm. İkinci öğretimin dersleri henüz bitmediğinden neyse ki fakülte açıktı. Akşam yemeği yemediğimden ilk olarak, iki kanatlı fakültenin sol kanadının bodrumunda olan kantine indim. Akşam saatleri olduğundan ve ikinci öğretim öğrencileri şu an derste olduğundan kantin neredeyse boştu. Kasanın karşısında duran, akvaryumun hemen önündeki iki kişilik masaya çantamı bırakıp içinden cüzdanımı çıkardım ve kasadan bir dürüm fişi aldım.

Siparişimi alıp masaya geçtikten sonra bir yandan sürekli saati kontrol ederek hızlıca yemeğimi yedim.

Fakültenin sağ kanadının üçüncü katında bulunan Astronomi ve Uzay Bilimleri'ne çıkıp boş bir sınıf aradım. Gece fakültede kalmak yasaktı, bu yüzden göze çarpmayan bir yerde çalışmam gerekiyordu. Boş bir sınıfın kapı tarafından en arka sırasına geçsem yeterdi, sonuçta fakültemizin o kadar sıkı bir güvenliği yoktu. Kütüphaneler ve yemekhane çoktan kapanmıştı, kafelerin gürültüsünde çalışabilen bir insan da değildim; mecburen ödevimi burada yapacaktım. Boş bulduğum bir sınıfın en arka sırasına çantamı koyup uyanık kalmak için ihtiyacım olan kahveyi almak için otomata gittim. Otomattan alabileceğim en sert kahve espressoydu. Otomat kahvelerinin tadı hiçbir zaman güzel olmazdı ama sonuç olarak uyanık tutardı ve kantine kıyasla daha ucuzdu. Karton bardakla birlikte sınıfa geçip sıraya çökercesine oturdum. Bu gece bana uyku yoktu; zira bir haftada anca üçte ikisini yaptığım ödevin tamamını, bir gecede yapmak zorundaydım.

Ödevimi bitirdiğimde artık ben de bitmiştim. Önümde iç içe geçirilmiş en az on tane karton bardak vardı ve en az beş tane de otomattan aldığım keklerin ambalajları vardı. Akşam fakülte kapanana kadar birkaç kahve daha almış; sabah fakülte açılır açılmaz da kahve almaya devam edip açlığımı bastırmak için kek almıştım. Geceyi kimseye yakalanmadan atlatmayı başarmıştım, üzerimde bunun verdiği bir hayret ve heyecan vardı. Gözlerimin altı morarmıştı ve uykusuzluktan kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Yazı yazmaktan sağ elimin parmakları kopacak gibiydi, bileğim de fena halde ağrıyordu. Serçe parmağımın yanı sürekli kağıda sürtmekten kurumuştu ve acıyordu; kalemi

tutan parmaklarımın uçları ise sıkı sıkıya kalem tutmaktan düzleşmişti. Vücudum daha fazla uykusuzluğu ve yorgunluğu kaldırabilecek gibi değildi, oysa daha uzun süre uykusuz kaldığım zamanlar olmuştu. Sanırım beni en çok yoran, sinirdi.

Telefonumun şarjı, ödev araştırmalarımdan gece bitmişti, sınıfın kapı tarafından üçüncü sırasına denk gelen prizde telefonumu şarj etmiştim; fakat şu an yine bitmek üzereydi ve saat, öğlen on ikiyi geçiyordu. Derse girecek gücüm yoktu, hâlihazırda ev arkadaşlarım evde yokken eve gidip biraz uyumalı ve sonra yeni ev arayışlarına başlamalıydım. Belki de tek kişilik odaları olan rezidanslara bakmalıydım, en azından aynı şeyleri bir kez daha yaşamazdım.

Ödevi son kez kontrol edip dosyaladıktan sonra çantamı toparlayıp masadaki çöplerimi çöpe attım. Ardından çantamı takıp ödevimi elime alarak sınıftan çıktım ve Temel İstatistik dersine giren hocanın odasının yolunu tuttum.

Odanın kapısını çalarken hocanın öğle arasından gelmiş olduğunu umdum. Kapıyı iki kez tıkladıktan sonra kapı kolunu çevirip içeri girdim. Üniversitede, en azından bizim fakültede hocanın 'gir' demesini beklemezdik, kapıyı çaldıktan sonra içeri girerdik. Tabii odaya girdiğinizde kovulma riskiniz de vardı, ama ben şimdiye kadar hiç kovulmamıştım. Küçük bir odaydı; sol duvarın tamamını tavana kadar kitaplık kaplıyordu, sağ duvarda ise üzerinde bir bardak ve su ısıtıcısı olan bir büfe ile onun yanında duran bir saksı bitkisi vardı. Odadaki tek masa, camın önüne konuşlanmış olan masaydı ve hemen ardında da Temel İstatistik hocası oturuyordu. O kadar bölüm, Fen-Edebiyat Fakültesi'ne zor sığdığından genellikle hocalar odalarını bir ya da iki kişiyle paylaşırdı, fakat biz

küçük bir bölümdük, bu yüzden Temel İstatistik hocası, odasını kimseyle paylaşmıyordu.

"Hocam, merhaba, müsait misiniz? Ben ödev teslim edecektim," dedim elimdeki dosyayı göstererek.

Hoca, dosyayı koyabilmek için masada bir yer açmaya çalıştı. Görünüşe göre o da benim kadar dağınıktı ama bir düzeni vardı. En sonunda dosyayı alıp şöyle bir inceledikten sonra masanın bir köşesine koydu. "Aferin, ödevi ilk teslim eden sensin."

Kaşlarımı kaldırıp hayretle baktım. O nasıl olmuştu? Herkes son güne mi bırakmıştı teslim etmeyi? Ders saat birde diye henüz gelmemişlerdi herhalde. Fazla üstelememeye karar verip ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum. Buna nasıl karşılık vermem gerekiyordu? En sonunda Kore Dili ve Edebiyatı'ndaki öğrencilerin hocalarını gördükleri her seferde yaptıkları gibi hafifçe gülümseyerek başımı eğdim. Fakat sadece bir saniye sonra gülümsemem soldu; yorgunluk ve uykusuzluk ağır basıyor, beni tepkisizleştiriyordu. Odadan ayrılmak için fırsat ararken, hoca burnuna indirdiği gözlüklerinin ardından ciddiyetle bana baktı.

"Sen iyi misin, Nihan? Kötü görünüyorsun." Eğer her dönemde en az üç grubu ve yüzlerce aynı sınıftan öğrencisi olan büyük bir bölümden değil de, AUB[2] gibi küçük bir bölümdenseniz aile gibi olurdunuz. Bu yüzden tüm hocalar, öğrencilerinin isimlerini bilirdi. Biz nasıl hocalarımıza saygı gösteriyorsak, onlar da bize karşı saygılıydılar.

Kafamı sallayarak onayladım. "Biraz uykusuzum ama iyiyim, sağ olun." Hay Allah, yine kalakalmıştım, şimdi 'Siz nasılsınız?' diye eklemek için çok mu geçti? Konuşmalar

2 *Astronomi ve Uzay Bilimleri. (yn.)*

konusunda o kadar kötüydüm ki bu durumla sık sık karşılaşıyordum.

"Pekâlâ, kendine dikkat et."

"Siz de. İyi günler," diyerek çıktım odadan ve rahat bir nefes aldım. Ödevin başına bir şey daha gelmeden, ödevi sağ salim teslim edebilmiştim. Şimdi diğer sorunlarıma çözüm bulma sırasıydı.

Evde yemek istemediğim için yemekhaneye gitmeye karar verdim. Fakültenin önündeki caddeden karşıya geçip, kaldırım taşlı yürüyüş yoluna girdim. Köprüden geçip Rektörlük binasının karşısındaki yemekhaneye doğru yöneldim. Yemekhanenin yemekleri genelde güzel olurdu ama günlük sadece bir menü olurdu ve o menüyü de bütün olarak almak zorundaydık. Yine de iki lira gibi oldukça uygun bir fiyata doğru düzgün yemeklerle doyardık. Öğrenciler artık derslerine döndükleri için yemekhanede fazla kişi yoktu. Yemekhane kartımı okutup turnikeden geçtim. Sıra olmadığından beklemeden bir metal tabldotla kaşık ve çatal alıp, görevliden yemeğimi aldım. Yemeklerin verildiği tezgahın yanındaki beyaz masadan, üzerinde üniversitenin logosu olan karton su bardaklarından birini kapıp cam kenarındaki boş masalardan birine geçtim.

Eray'ı, boş tabldotunu bulaşıklığa yerleştirirken gördüm. Gitmeden önce onu yakalamak için kaşığımı bırakıp adını seslenerek yanına koşturdum.

Tek seferde bulaşıklığa yerleştiremediği tabldotla boğuşurken "Selam, sen de mi erkencisin?" diye sordu.

"Ne erkeni ya? Hiç uyumadım ki, tüm gece fakültedeydim."

Eray, en sonunda tabldotu yerleştirebildiğinde dönüp bana baktı. Çenemi tutup yüzümü incelerken yüzünü buruşturdu. "Belli halinden. Ne oldu, neden burada

sabahladın?" Sonradan ne dediğimi fark etti. "Tüm gece fakültede miydin? Bensiz macera mı aradın sen?"

Bezgin bir şekilde ona baktım. Ne maceraydı ama... "Ders saati geldi, derse git sen, sonra anlatırım." Ben derse girmiyorum diye başkasının da derse girmesini engelleyecek değildim.

Eray, telefonundan saate bakarken kaşlarını çattı. "Oha, erken değilmiş!" Sonra yüzüne bir umursamazlık ifadesi yerleşti. "Boş ver şimdi dersi, ne olduğunu anlat."

Etrafa bakınırken Pelin ile Seda'yı gördüm ileriki masaların birinde. Güya çaktırmadan bize bakıyorlardı ve ikisinin yüzünde de endişe vardı. Sakin kalmaya çalışarak Eray'a döndüm. "Peki. Gel şuraya geçelim, doğru düzgün bir şeyler yemezsem bayılacağım da."

Masaya Eray ile birlikte döndüm. Karşıma oturduğunda ona, dönem başladığından beri olanları, yani iki buçuk hafta içinde yaşanan her şeyi özetledim ve bunların beni nasıl tükettiğini anlattım. Eray anlayışla dinledi ve öğrendim ki Pelin ile Seda'yı tanımıyordu bile.

Eray, bir süre çözüm düşündükten sonra, aklına gelen fikri beğenmemiş gibi burun kıvırdı. "Bende kal derdim ama seni dört erkeğin yaşadığı bir eve sokmak da istemiyorum be, Nihan."

Bunu bir an bile düşünmüş olmasına güldüm. "Onu geç, sizin ev en son geldiğimde belediye çöplüğü gibiydi yahu. Yani tamam, ben de dağınığım ama o kadar da değil be oğlum. Nasıl yaşıyorsunuz siz orada?"

Eray, neredeyse boş olan yemekhanede sesi yankılanacak kadar güldü. Etrafta tek tük kişi kalmıştı artık. Biz de yavaş yavaş kalkmazsak, yemekhane görevlileri bizi kovmaktan çekinmezlerdi. "Sen de habersiz gelmiştin ama! Önceden haber verseydin toplardık."

"Neyse hadi kalkalım, yoksa bizi kovacaklar. Zaten daha çok işim var." Masadan kalkıp çantamı sırtıma taktım. Tabldotu bulaşıklığa yerleştirdikten sonra Eray'la birlikte çıkışa doğru yürüdüm.

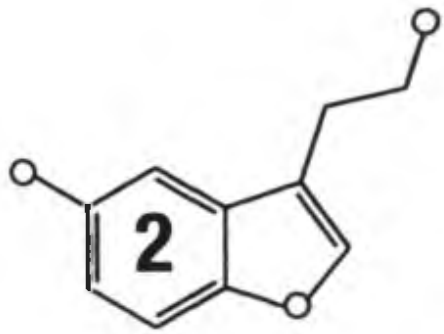
Yemekhanenin bahçesine çıktığımızda, Eray tekrar saati kontrol etti. "Ben de diğer derse yetişeyim bari. Yardım gerekirse ara, tamam mı? Nakliyeci falan tutmana gerek yok, çocuklarla taşırız eşyaları."

"Düşünmen yeter," dedim gülümseyerek.

İşin aslı, Eray'la aramızda bir şey varmış gibi görünse de yoktu. Eray, ilk senemden beri sınıftaki en iyi arkadaşımdı. Belki de tek arkadaşımdı. Fakat ben hiçbir zaman onun en iyi arkadaşı olamamış, sadece iyi arkadaşlarından biri olarak kalmıştım. Yakıştığımızı söyleyenler olmuştu ve Eray'ın arkadaşları da ona bu konu hakkında birkaç kez imada bulunmuşlardı; ama bizim öyle bir derdimiz yoktu. Eray'ın gönlünde zaten biri vardı: Rus Dili ve Edebiyatı'nın altın kızı Hande. Hande, tam olarak örnek gösterilen komşu kızı tiplemesiydi. Harika notları, kibar davranışları, nazik bir gülüşü, hanım hanımcık bir giyim tarzı olan sarışın bir kızdı. Eray, ona açılmaya cesaret edememişti henüz ama kızın da birkaç kez ona baktığını görmüştüm. Fen-Edebiyat Fakültesi, tanımadığınız kişilerle sürekli karşılaşamayacağınız kadar büyük ve kalabalık bir binaydı. Üstelik RDE[3], fakültenin Edebiyat kısmı olan sol kanadındaydı ve AUB ile aynı katta bile değildi. Hande'nin Eray'dan haberdar olduğuna emindim.

Benim gönlüm ise... Boş verin. Ben aşka inanmazdım bile. Aşkın da beni taktığı yoktu zaten.

3 *Rus Dili ve Edebiyatı. (yn.)*

Teoman

Beyaz renkteki küçük mutfak masasının sağ tarafına faturaları ve giderlerin listesini yaptığım kağıtları yığdım, sol tarafına da bu ayki tüm paramı koydum. Şöyle bir bakıldığında bile parayı giderlere yetiremeyeceğim belli oluyordu. Öğrenci evinde yaşamaktan daha zor bir şey varsa o da bir öğrenci evinde tek başına yaşamaktı. Israrla sosyal hayatıma devam etmem de maddi sıkıntımı arttırıyordu.

Faturalar, kira, mutfak ve banyo malzemeleri, internet, yol, eğlence derken giderler almış başını gitmişti. Bunun bir de kışı vardı, doğalgazla birlikte kışın giderler daha da artacaktı. Nereden bakılırsa bakılsın bir ev arkadaşımın olması şarttı. Eğer zengin değilseniz başka şehirde üniversite okumak pek de özgürlük sayılmazdı.

Uygun ev bulabilmek ve eve yerleşip çevreye alışabilmek için dönem başlamadan bir ay önce şehre gelip bu eve taşınmıştım. Taşındığımdan beri iki ev arkadaşım olmuş ama ikisiyle de anlaşamamıştım. İlki çok sorumsuzdu, evde kalacak kabiliyette biri değildi, bana kalırsa

yurtta kalmaya devam etmeliydi. İkincisi fazla konuşuyordu ve ona aynı şekilde konuşulmazsa çocuk gibi tavır takınmaya başlıyordu.

Bu ikisinden sonra biri daha taşınma kararı almıştı ama şükür ki ondan daha taşınmadan kurtulmuştum. Çocuk ailenin biricik erkek evladı ve torunu idi, bu yüzden ailesi sürekli onu ziyarete gelmeyi düşünüyordu. Evimde sürekli birilerini ağırlayamazdım.

Dördüncü ev arkadaşı adayı ile telefonda konuşmuştum ve öyle bir ev arkadaşı istemediğime daha telefonu kapatmadan karar vermiştim. PDR okuyordu ve insanın her kelimesinin altında anlamlar arıyor, kendince bulduğu sorunlar için tavsiyeler vermeye çalışıyordu. Bir an telefonda Güzin Abla ile konuştuğumu sanmıştım.

Dönem başlayalı neredeyse üç hafta olmuştu ve ben iki aydır bu şehirdeyim diyebilirdim ama hâlâ bir ev arkadaşı bulamamıştım.

Masanın öteki ucunda duran telefonum çaldığında ekrana gözümün ucuyla baktım. Arayanın arkadaşım Acar olduğunu gördüğümde telefonu açmak için telefona uzandım. İlk senemde kaldığım erkek yurdunda tanışmıştım Acar'la. Kaldığım odanın hemen yanındaki odada kalıyordu ve akşamları birkaç oda birleşip kart oynar, sohbet eder, kendi kendimize parti yapardık. Üç oda arkadaşıma rağmen, muhtemelen aynı bölümde okuduğumuz için en iyi arkadaşım Acar olmuştu.

"Teo?" dedi temkinli bir şekilde, ben telefonu açar açmaz.

"Acar?" dedim onu taklit ederek.

"Geçenki gibi bir kız da açabilirdi telefonu, sen hâlâ dalga geç," diye söylendi. Evet, geçen gün öyle bir olay yaşanmıştı. Eve getirdiğim bir kız, telefonumu cevaplama

cüretinde bulunmuştu. Bir insan niye kendine gelmediğini bildiği bir aramayı cevaplardı ki?

"Eve çıkmaya mı karar verdin?" diye sordum, faturalara tekrar göz atarak.

"Teo, ev fikri kulağa güzel geliyor falan ama evle uğraşamam ben be. Yok çamaşırmış, yok bulaşıkmış, yok süpürgeymiş falan bana göre değil oğlum. Lan ben beyazlarla renklileri ayırmaya bile üşenirim."

Gözlerimi tavana dikip derin bir nefes alarak Acar'ın bahanelerinin bitmesini bekledim. Aslında bir yerde haklıydı, Acar tanımadığım bir kişi olsa ve ev arkadaşı ilanıma başvursa onu reddederdim ama Acar tanımadığım biri değildi işte; arkadaşımdı ve tanıdığın şeytan tanımadığın melekten iyidir misali, tanımadığım biriyle yaşamaktansa arkadaşımla yaşamayı tercih ederdim. Yine de şöyle bir sorun vardı ki bebekliğinizden beri arkadaş olduğunuz biriyle bile eve çıktığınızda anlaşamayabilirdiniz, çünkü biriyle arkadaş olmakla o kişiyle aynı evde yaşamak arasında dağlar kadar fark vardı. Belki de Acar'la ev arkadaşı olduğumuzda arkadaşlığımız bozulurdu. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Tamam," dedim bir kabullenişle. "Zaten birisi mesaj atmış ev için, bir bakalım, belki bu sefer olur."

Acar telefonun öbür tarafından öfledi. "Gören de evlenecek kız seçiyorsun sanacak, alt tarafı ev arkadaşı lan. Yüzünü akşamdan akşama göreceksin adamın, ne bu kadar uğraşıyorsun ki?"

"Ev işleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan elemanlarla, peşinde tüm ailesini sürükleyen muhallebi çocuklarıyla uğraşmaktansa en başta mükemmel ev arkadaşını seçmek için uğraşırım daha iyi."

"Yap kanka, yap, telefondan bile kapak yap sen, hiçbir fırsatı kaçırma."

"Sana da açıklama yapıyoruz, kapak diyorsun."

"Neyse, akşama çıkıp içelim mi ya?" diye sorarak anında konuyu değiştirdi Acar. "Anayurt'ta birinin evinde parti varmış, kaçmaz bence."

"Bence de kaçmaz. Sonuçta bu şehirde fazla bir aktivite yok."

"Her gün hobi olarak havai fişek atmalarını saymazsak. Her gün kutlayacak ne buluyorlar anasını satayım?" Zerre abartı yoktu cümlesinde. Özellikle Eski Talas'ta neredeyse her gün havai fişek atan birileri olurdu.

"Hiçbir fikrim yok. O zaman ben şu elemanla konuşayım, akşama seni alırım, partiye geçeriz." Saate bakıp yetişip yetişemeyeceğimizi hesapladım, eğer konuşma fazla uzun sürmezse yetişirdik, böylece gece de ziyan olmazdı.

"Tamamdır öyleyse," deyip telefonu kapattı. Acar, kızların yüzüne telefonu kapatmaktan bunu alışkanlık haline getirmişti, başka bir şey deyip demeyeceğinizi beklemeden telefonu pat diye kapatırdı. Benim de farklı olduğum söylenemezdi gerçi, bazen karşıdaki daha konuşmasını bile bitirmeden kapatırdım telefonu.

Ev için konuşmak isteyen Çınar adlı kişinin numarasını tuşlayıp telefonun açılmasını bekledim. Umarım bu sefer olurdu bu iş.

"Alo?" dedi karşıdan ürkek bir ses.

"Teoman ben, ev hakkında konuşmak için mesaj bırakmışsın."

"Aa evet, kusura bakma, numarayı kaydetmemişim de sapık sandım." Kafamı duvara vurma isteğimden vazgeçip

gözlerimi devirdim. Hangi adam telefon sapığından korkardı ki Allah aşkına? Daha önce ölüm tehdidi falan mı almıştı acaba?

"Sorun değil. İlanda yazdığı gibi her şey. Merak ettiğin bir şey var mı?"

"Evet! Şey, perdeler ne renk?"

Yaşadığım şoku tahmin edemezdiniz. Hayır yani, perdeler ne alakaydı? Sanki gelinlik kız olarak gelecekti eve! "Ne alaka lan?"

"Ya şimdi perdeler beyaz olunca içeriyi az da olsa gösteriyor, o yüzden koyu renk perdeleri tercih ediyorum." Gözlerimi tekrar devirdim, nasıl bir paranoyakla konuşuyordum ben böyle?

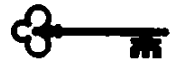
"Bildiğin perde işte. Tüllerin halıyla uyumlu olup olmadığını da merak ediyor musun bari?" diye sordum alayla.

"Uyumlu mu?" diye sordu, sarkastik sorumu anlamayarak.

Hay sikeyim. Bu sefer cidden kafamı duvara bir iki kez vurdum. Neden bana doğru düzgün bir insan denk gelmezdi? "Hıı, uyumlu. Ne okuyorsun sen?" Genelleme yapmak hoş olmasa da bölümlerin bir nevi kişilikleri olurdu. Bunu fark etmemi sağlayan da ortak ders olarak gördüğümüz Türk Dili dersinin hocası olmuştu. Mesela gelinin kız kardeşi gibi ya da öğle çayına gider gibi giyinmiş kızları Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde görebilirdiniz, kendilerini bulunmaz Hint kumaşı sanan kızları İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde bulabilirdiniz. Ne kadar eğlencesine takılan erkek varsa Rus Dili ve Edebiyatı bölümünde olurdu, sürekli bir şeylere söylenen sinirli tipler de Matematik bölümündeydi. Japon Dili ve Edebiyatı'ndaki kızlar çok ilginç giyinirlerdi, erkekler de anime ya da Japon filmleri düşkünü olurlardı.

"Radyo-Televizyon." Tamam, Radyo-Televizyon bölümünün kampüsün neresinde olduğunu bile bilmiyordum, o yüzden kişiliği hakkında bir şey söyleyemeyecektim. Devam etti konuşmaya: "Evin önünde güvenlik var mı? Evin çevresi kameralarla izleniyor mu? Kapının kaç kilidi var?"

Ya sabır. "Evi Green Arrow koruyor, acil durumlarda Batman spotunu yakıyoruz. Evin etrafında önlem olarak lazer ışınları var. Kapıya da retina taramalı kilit taktırdım. Uyar mı sana? Öğrenci evi lan burası! Ne bekliyorsun sen?!" Cevap beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Bu seferki alışkanlık falan da değildi, telefonu yüzüne kapatmayı özellikle istemiştim.

Faturaları masanın üzerinde bırakıp paraları tekrar cüzdanıma sıkıştırdım. Hızlıca hazırlandıktan sonra arabanın ve evin anahtarlarını kapıp ev kapısını kilitleyerek dışarı çıktım.

Yolumun üzerinde olmamasına rağmen Acar'ın yurduna uğrayıp onu aldım. Hem onu yurttan alacağıma dair söz vermiştim, hem de zaten parti evinin adresini o biliyordu.

"Ee, beşinci ev arkadaşı adayı da mı fos çıktı?" diye sordu Acar. Ciddi olmaya çalışıyordu ama dalga geçtiği her halinden belliydi.

"Herif paranoyak çıktı lan. Böyle bir ev arkadaşını kimse istemez, inan bana. Perdelerin ne renk olduğunu sordu, telefon şakası gibiydi."

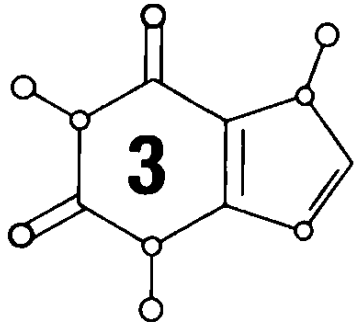
Acar, bana yandan ciddi bir bakış attı, bu sefer dalga geçmiyordu. "Ev arkadaşı bulmak zorunda olduğunun farkındasın, değil mi kardeşim? Çünkü görünüşe göre seninkiler inatlarını kırıp sana yardım edecek gibi değil. Abin de olmasa şimdiye sokaklara düşmüştün."

"Biliyorum, biliyorum," diye söylendim. Zaten hiç aklımdan çıkmayan bir şeyin sürekli kafama kakılmasından nefret ediyordum.

Maddi durumu kötü olan bendim, ailem değildi. Hatta ailemin biraz zengin olduğunu bile söyleyebilirdik ama çok abartılı bir durum değildi. Babamın düşüşte olan bir şirketi vardı ve abim de babamla birlikte çalışıyordu, annemse doktordu. Ben de ailenin sorunlu üyesiydim. Babam avukat olup şirkette çalışmamı istemişti, annemse İstanbul'da okumamı. Peki, ben ne yapmıştım? Duyan herkesin bana garip garip bakmasına neden olan bir şehirde Fizik okumaya karar vermiştim. Sonuç olarak annemle babam, üniversite hayatımda bana yardım etmeyi reddetmişti. Yalnızca abim bana yardım ediyordu, ama bunu annemle babamdan gizli olarak yaptığından fazla miktarlar gönderemiyordu. Tek gelirim devlet kredisi ve abimin desteğiydi. Babamın mal varlığını hesaba katarsak burs kazanmamın da imkanı yoktu.

"Bir yolunu bulacağım." Moralimi daha fazla bozmamak için hızla konuyu değiştirdim. "Hey, yurda kendi başına dönersin ona göre. Çünkü o partiden yalnız ayrılma gibi bir niyetim yok."

Hiç alınmadan sırıttı. "Benim direkt yurda dönme gibi bir planım yok, giriş saatine asla yetişemem. O yüzden partiden tercihen evde kalan bir kızla ayrılma planlarım var."

Nihan

Uyandırıldım. Lanet bir süpürge sesiyle uyandırıldım. Evde biri uyuyorsa resmen parmak uçlarımda yürür, her şeyi sessizce yapmaya çalışırdım; ama ben uyurken aynı saygıyı onlardan göremezdim. Gözlerimi odada gezdirdim; etraf kararmaktaydı ve hava serinlemişti, sanırım güneş batmak üzereydi. Yastığın kenarlarında elimi dolaştırarak telefonumu bulmaya çalıştım. Artık nasıl olduysa telefonum yastık kılıfının içine girmişti. Saat akşam altıyı geçiyordu.

Kendi kurduğum alarmla ya da biyolojik saatimle uyanmadığımda çok asabi olurdum. Yine de uykumu alamamış olmama rağmen oflayarak yataktan kalktım. En fazla beş saat uyumuştum ki bu da önceki günden kalan yirmi dört saatten fazla olan uykusuzluğuma yetmemişti, nasıl yetebilirdi ki? Başım, az uyuduğum için çatlıyordu ve gözlerim acıyordu. Üzerimde hâlâ bir yorgunluk vardı.

Odamdan çıktığımda gördüğüm ilk manzara holü süpüren Canan oldu. Üstelik daha yeni süpürmüştü. O kadar insan arasında bir temizlik hastasına nasıl denk

gelebilmiştim acaba? Yahu bir bak, evde uyuyan var mı, değil mi? Ama yok, Nihan kim ki?

Banyoda elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtim. Saati umursamadan bir tost, bir kahveyle kahvaltı yaptım. Ben yeni uyanıyordum, öyleyse kahvaltı yapacaktım, hangi yemeğin zamanı olduğu umurumda değildi. Bir kahve yetmeyince bir kahve daha yapıp kahve kupamla birlikte odama döndüm.

Yarına yetiştirmem gereken bir ödev olup olmadığını görmek için ders programımı ve not defterimi kontrol ettim; yoktu. Ben de kendime kalacak yeni bir yer bulmak için bilgisayarımın başına geçmeye karar verdim. Bilgisayarı her açtığımda gerçekleştirdiğim rutini izleyerek ilk önce maillerimi ve bildirimlerimi hızlıca kontrol ettim. Ardından okula uzak olmayan ve tek kişilik odası olan yurtlara bakmaya başladım.

Birkaç site dolaştıktan sonra -ki bazı siteler oldukça yetersiz tasarlanmıştı- uygun gibi görünen bir yurdu aramak için telefonumu elime aldım. Kendimi telefon konuşmasına hazırlamak yaklaşık on dakika sürmüştü. Günlük sıradan konuşmalardan daha kötü olduğum bir şey varsa o da insanların mimik ve jestlerini göremediğim telefon konuşmalarıydı. En sonunda arayabildiğimde "Alo?" dedim. Telefonda konuşmanın gerginliğini ta damarlarımda hissediyordum.

"Meriç Kız Yurdu, buyurun?" Telefonu açan kadının bu sözü günde kaç kere tekrarladığını merak ettim, zira kayıt edilmiş gibi oldukça monoton ama kibar bir şekilde söylemişti.

"Boş odanız var mı acaba?" diye şansımı denedim. Yurdun sitesinde kontenjan hakkında en ufak bir bilgi

bile yoktu, fakat döneme çoktan başladığımızı düşünürsek boş oda bulmak düşük bir ihtimaldi.

"Üç kişilik odalarımızda boş yerler var, üç kişilik odalarımız diğer odalarımıza göre daha uygun fiyattadır ve sanılanın aksine oldukça rahattır. Her katta ortak kullanılan sekiz banyo ile-"

Kadının ezberlenmiş reklam metnini kesip araya girdim. Böyle reklamlar bana işlemezdi, ben ne istediğimi biliyordum. "O boş yerlere diğer üç kişilik odalarda kalan birilerini yerleştirseniz de bana tamamen boş bir oda ayarlasanız?"

"Anlamadım?" dedi kadın, garip isteğim karşısında. Eh, benim de pek ciddi olduğum söylenemezdi zaten. Ayrıca üç kişilik boş bir odaya denk gelsem bile eninde sonunda o odaya gelenler olacaktı.

"Yok bir şey, iyi günler," deyip telefonu kapattım. Bu gerekliydi, eğer böyle durumlarda telefonu karşıdakinin yüzüne kapatmazsanız bir saat kadar daha reklam yapmaya devam ederlerdi. Tecrübeyle sabit.

Aradığım ikinci yurdun sitesi bir garipti, yurttan çok bir tarikat havası vardı ama odaları güzeldi ve fiyatı da uygundu. Tam denemesi bedava diye düşünürken denemesinin hiç de bedava olmadığı, bunun kontörlerime yansıdığını hatırladım. Konuşmayı nasıl kısa tutarım diye düşünürken daha bir gerildim.

"Özdemir Kız Yurdu mu acaba?" diye sordum telefon bir 'alo' ile açıldığında. Bir kurumun telefonu bu şekilde açması da tuhaf diye düşünürken yanıt geldi.

"Evet, buyurun?"

"Tek kişilik odalarınızın kontenjanını öğrenmek için aramıştım."

"Hemen bakıyorum, bir dakika lütfen." Kadının sesi kibar ve ilgiliydi, az önceki tuhaflığı görmezden gelerek iyi bir izlenim bıraktıklarını kabul ettim. "Şu an yurdumuzda dört adet tek kişilik odamız mevcut."

"Harika!" Sanki her şey konuşulmuş, her şey uygunmuş ve yarın hemen taşınacakmışım gibi sevinmiştim olduğum yerde. Kendimi toparlayıp devam ettim: "Fiyat en son kaç olur acaba?" Eğer bütçesi kısıtlı bir öğrenciyseniz dibine kadar pazarlık yapmayı öğrenmeniz gerekiyordu. Özellikle de bu şehirde.

"Eğer yurt müdürümüzle konuşursanız indirim yapacaktır, benim bu konu hakkında bir yetkim yok." En azından pazarlık payı olduğunu kabul etmişti, bu da bir şeydi. Eğer yurt müdürü indirim yapmazsa koz olarak bunu kullanabilirdim.

"Pekâlâ, şimdi ben yurdun yerine ve odalara internetten baktım, gayet uygun görünüyor. Yine de yurt kurallarını öğrenebilir miyim?"

"Tabii ki," diye başladı kadın konuşmasına; ama kadın konuştukça benim yüzümdeki gülümseme ve ümitlerim biraz daha soluyordu. "Çıkış saati sabah altı, son giriş saati ise akşam yedi; eğer ikinci öğretim iseniz akşam on. Kahvaltı saat yedide veriliyor ve akşam yemeği de akşam beşte, bu saatler dışında yemek yok. Sigara ve alkol kesinlikle yasaktır, ayrıca yurdumuzun öğrencilerinin erkek arkadaşları olmasına da karşıyız. Öğrencilerimizin festival, parti, konser gibi okul etkinliklerine katılmalarını onaylamıyoruz. Haftalık sohbetlerimiz oluyor, büyük salonda toplanıp çay içip sohbet ediyoruz ve bu sohbetlere katılmak zorunludur."

Kadın konuşmasını bitirdiğinde derin bir soluk aldım. Cevap vermem uzun sürmüş olacak ki kadın, "Alo, orada mısınız?" diye sordu.

"Pardon da, oranın yurt olduğuna emin misiniz?" diye sordum iğneleyici bir ses tonuyla. "Yarı açık cezaevi falan olmasın?"

Kadın kendinden emin bir sesle ama gücendiğini de belli ederek "Yurt kurallarımız, velileri güvende hissettirmek için velilerin istekleri doğrultusunda özenle konulmuştur," dedi. Artık kibar değildi, sadece kibar davranmaya çalışıyordu.

"On dokuz yaşındayım ben, reşitim yahu, ne velisi? Velim mi kalacak yurtta, ben mi kalacağım? Okuduğum okulun festivaline bile katılamayacaksam üniversite okumanın ne anlamı kalıyor be? Oldu olacak okula da gitmeyelim bari!" Hıncımı alırcasına telefonu sertçe kapattım. Yine olmamıştı. Sanırım bu sefer çok yanlış bir yurdu aramıştım.

Yurtlardan bir iş çıkmayacağını anlayınca rezidanslara göz atmaya geçtim. Rezidans fikri daha hoş geliyordu kulağa; daha az kural, daha çok rahatlık, daha az insan ama bir de şöyle bir sıkıntı vardı; daha çok para. Yine de denemeye değerdi.

Bulduğum ilk rezidans şu an kaldığım evin oldukça yakınındaydı. Bulunduğu yokuşun en dibinde ve binaların arasında olduğuna bakarsak ismini konumundan almıyordu. "Tepe Rezidans, nasıl yardımcı olabilirim?" sorusuyla, sesinden genç olduğu anlaşılan bir erkek tarafından açıldı telefon.

"Merhaba, ben tek kişilik odalarınız için aramıştım. Fiyat alabilir miyim?" diyerek konuya hızlıca giriş yaptım.

"Tek kişilik odaların aylık kirası dokuz yüz lira; yemek, çamaşır, temizlik, internet ve servis bu ücrete dâhil değildir. Eğer tam paket bir hizmet isterseniz kiraya ek olarak dört yüz lira ödeyerek diğer hizmetlerimizden de sınırsız olarak faydalanabilirsiniz."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp girdiğim şoktan çıkmaya çalıştım. "Oha lan, tek başıma eve çıksam daha uygun olur."

"Telefon görüşmeleri kayıt edilmektedir, lütfen telefonda argo kullanmayınız," dedi adam, kibar bir sesle. Ne zaman böyle denilse daha fazla argo kullanasım gelirdi. "Eğer bu ücret sizin için uygun değilse iki kişilik odalarımızı öneririm, tek kişilik odalar kadar rahattırlar."

"İstemez canım, istemez. Bu çevrede daha uygun bir rezidans biliyor musunuz acaba?"

Karşıdakinin ifadesini tahmin edebiliyordum. Konuşmasında da bir duraklama olmuş, ses tonu değişmişti. "Gerçekten de bir rezidansa, daha uygun bir rezidansı mı soruyorsunuz? Başka bir rezidansın reklamını yapacağımıza mı inanıyorsunuz cidden?"

"Neden olmasın? Sonuçta bu işin içinden biri olarak piyasadaki daha uygun rezidansları sizden daha iyi bilecek birisi yoktur." Aslına bakarsanız bunu iltifat olarak bile alabilirlerdi.

"Hanımefendi, defolup gider misiniz, lütfen?" Bu ömrümde gördüğüm en kibar küfürdü. Bir dakika, 'defol git' küfür sayılır mıydı ki? Neyse, argo olduğu kesindi sonuçta.

"Telefon görüşmeleri kayıt edilmektedir, lütfen telefonda argo kullanmayınız," diye adamın sözlerini, onu taklit ederek tekrarladım.

Ve telefon yüzüme kapandı. Sanırım buna karma deniyordu. Karma, ancak siz cadalozun tekiyseniz cadalozluk

yapardı ve ben kesinlikle cadalozun tekiydim. Adamı deli ettiğimi de inkar edemezdim tabii. Ama Allah aşkına, bin üç yüz lira nedir?

Birkaç rezidansla daha şansımı denedim ama sonuç hüsrandı. Hem istediğim gibi olan hem de bütçeme uygun bir yer bulamamıştım. Sınıfta eve çıkmayı teklif edebileceğim kadar samimi olduğum bir arkadaşım da yoktu, olsa bile sınıftakilerin hangisi ile anlaşabilirdim ki ben? Pekâlâ, bundan sonraki hayatımı park banklarında uyuyarak geçirecektim ve muhtemelen o hayatım da pek uzun olmayacaktı.

Bilgisayarı kapatıp Canan'ın süpürgeyi bitirmesini fırsat bilerek yeniden uyumak için yatağa girdim. İçtiğim iki bardak kahve uykumu açamamıştı. Neyse ki yarın cumaydı; şu an için hayatımdaki en olumlu şey de buydu.

Ders çıkışında nerede yaşayacağımı düşünerek dalgın dalgın yürürken, Eray birden yanımda bitiverdi. "Ders programı değişmiş gördün mü?"

"Kandırma beni, dönemin ortasında ders programı mı değişir?" dedim yan yan ona bakarak.

"Ben de öyle dedim. Amaç ne yani? Tam da ezberlemiştim programı... Bizim derslerimizin hepsini öğleden önceye çekmişler. En azından gün bize kalacak." Değişen ders programı nedeniyle daha erken uyanmam gerektiğini fark edince iç çektim. Eray, sıkıntıyla iç çektiğimi görünce ekledi: "Kalacak yer bulabildin mi?"

Oflayıp suratımı astım. "Koskoca şehirde uygun bir yer bulamadım."

"İtiraf edelim ki şehir o kadar da büyük değil," diye doğru bir konuya parmak bastı Eray. Şehir, 'büyükşehir'

olarak geçiyordu, fakat merkezinde iç içe geçmiş üç-dört büyük ilçe vardı ve geriye kalan ilçeler de bir saatlik araba uzaklığındaydı, fazla gelişmiş de sayılmazlardı. Üstelik İstanbul'dan gelen biri için tabii ki bu şehir göze küçük geliyordu.

"Dün birkaç yurdu ve rezidansı aradım ama istediğim gibi bir yer bulamadım. Yurtlar çok kalabalık ve çok katı kurallı. Rezidanslar desen, evden daha pahalı. Ben yine eve kaldım sanırım, bugün ev ilanlarına bakmaya başlarım artık."

"Panoya bir göz atsana," diye önerdi Eray, çenesiyle giriş kattaki panoları göstererek.

Giriş katına indiğimiz merdivenlerin sonunda durup panolara doğru tek kaşımı kaldırarak baktım. Bu neden benim aklıma gelmemişti daha önce? "İyi fikir."

Her fakültenin girişinde illa bir ilan panosu bulunurdu ve bu panonun üstünde her türlü ilanı bulabilirdiniz. Festivalden partiye, fuardan kermese, tiyatrodan kültür günlerine, gezi paketlerinden etkinliklere, ev arkadaşından sevgiliye kadar her şey. Ciddiydim, bu panoda 'sevgili aranıyor' ilanı bile görmüştüm. Bu panolar sizin dostunuzdu ama bir gün düşmanınız da olabilirdi. Çünkü bu panoya kimin ne asacağı belli olmazdı; ama fakültedeki herkesin fakülteye girerken ya da fakülteden çıkarken bu panoya illa bir kez baktığı kesindi, gözlerinin ucuyla bile olsa bakarlardı, bu yüzden asılan her şeyi görürlerdi.

"Benim gitmem lazım, çocuklar bekliyor," dedi Eray, panolarla bakışmalarıma son vererek. "Sana kolay gelsin."

"Teşekkürler," dedim ve hemen yanımda olmasına rağmen onu, ona el sallayarak uğurladım. Vedalaşırken veya selamlaşırken sarılmaktan, öpüşmekten hoşlanmazdım ben. Birisi bana sarıldığında donar kalırdım,

ne yapacağımı bilemezdim. Arkadaş olduğumuz zamandan beri Eray bu hallerime alışmıştı ve bunu normal görmeye başlamıştı, zaten beni bu şekilde kabul edebilen bir o vardı. Geçen sene okulun son günü herkes vedalaşırken kimseye sarılmadığım ve kimsenin de bana sarılmasına izin vermediğim için tüm sınıf arkadaşlarım benden iyice soğumuştu. Onların sarılmaları da bana yapmacık geliyordu oysaki. Tüm yaz boyunca birbirlerini aramayacaklar, özlemeyeceklerdi. Öyleyse tüm bu sahteliğe ne gerek vardı ki?

Panodaki kağıt kalabalığının arasından ev arkadaşı ilanı bulmaya çalıştım. Birkaç tane bulabildim sadece. Hepsini tek tek inceledim ama benim için uygun değillerdi. Birinde zaten beş kişi vardı, diğeri okula çok uzaktı, bir başkasında üç kişi vardı. Hepsi birbirine benziyordu, hepsi bilgisayardan çıktısı alınmış ilanlardı, hiçbirinde fotoğraf yoktu. Sonuç olarak panodan da bir şey çıkmayacak gibiydi.

Dönüp gitmek üzereyken gözüme bir kağıt takıldı. Diğerlerinin aksine elde yazılmış bir ilandı. Asıldığı yüksekliğe bakacak olursak ilanı asan kişi uzun boyluydu. Diğer ilanlara göre bu ilan yıpranmamıştı, demek ki daha yeni panoya asılmıştı. Kafamı yukarı kaldırıp ilandaki yazıları noktasına kadar dikkat ederek okudum.

EV ARKADAŞI ARANIYOR

Eşyalı, toplam kirası 400 TL olan ve tek yaşadığım eve ev arkadaşı arıyorum.

Müracaat için;

Teoman Üstüner

İlanın devamında telefon numarası da vardı. İlanla bakışarak düşünürken dudağımı ısırdım. Mecbur kalana kadar bir erkekle ev arkadaşı olmayı düşünmemiştim. Ama şimdi düşününce neden olmasındı ki? Bu seçeneklerimi de arttırmış olurdu. Bir erkekle aynı evde kalabilirdim, öyle değil mi?

Görünüşe göre zaten başka çarem de yoktu; bu ilan benim son çaremdi. Uzanıp kağıdı alırken lisedeki İngilizce öğretmenimin sözleri canlandı aklımda. *"Şu an aileleriniz karşı cinsle olan ilişkilerinize karışıyor olabilir ve siz de bunun yanlışlığını dinleyerek büyümüş olabilirsiniz. Ama üniversitede bazen öyle durumlarla karşı karşıya geleceksiniz ki bir karşı cinsle aynı evi paylaşmak zorunda bile kalacaksınız. O zaman bunun çok da büyütülecek bir olay olmadığını anlayacaksınız."*

Sanırım lise öğretmenim haklıydı. Ve bu ilan benim için o kadar uygundu ki şansımı denemeliydim.

Tramvaya binerken ilan hâlâ elimdeydi, biraz kararsız olduğumu itiraf etmem lazımdı ama dediğim gibi bu son şansımdı, buna mecburdum. Numarayı aramak için telefonumu çıkardım cebimden. Numarayı tuşlayıp aradığım an, o iğrenç 'Arama yapmak için hattınızda yeterli bakiye bulunmamaktadır,' ses kaydını duydum. Demek ki tüm kontörlerimi dün yurtları ve rezidansları ararken bitirmiştim. Üç ayda bir aldığım kontörün sonuydu. Ses kaydı daha yarıya bile gelmeden telefonu kapattım, nasılsa bu sese aşinaydım, devamında ne diyeceğini gayet iyi biliyordum.

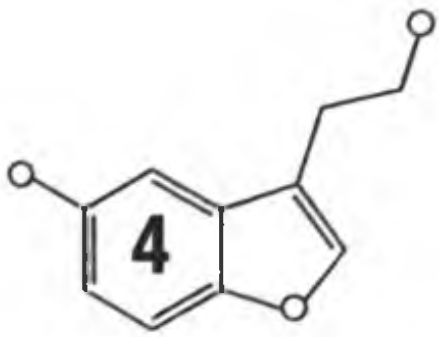
Numarayı telefona kaydedip numara sahibinin WhatsApp'i olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Bu devirde WhatsApp'i olmayan insan mı olurdu yahu? Annemin bile WhatsApp'i vardı, hatta akıllı telefon kullanmaya benden önce başladığı için WhatsApp kullanmaya da benden önce başlamıştı.

Ben de son çare olarak Facebook'a girip Teoman Üstüner adını arattım. Neyse ki kontörlerin bir kısmıyla yaptığım internet paketim henüz bitmemişti.

Erciyes'te okuyan bir tane Teoman Üstüner vardı. Teoman Üstünel, Teoman Üstün, Teoman Üstel, Tarık Üstüner gibi isimler de onun altında sıralanmıştı. Teoman Üstüner'e tıklayıp profiline girdim. Profilinde hiçbir şey yoktu ya da her şeyi 'sadece arkadaşlar' olarak paylaşıyordu. Arkadaşları da herkese açık değildi, gören de profilinde nükleer füze kodları sakladığını sanırdı. Profil fotoğrafından başka bir fotoğrafı bile görünmüyordu.

Profil fotoğrafında ise sadece yüzü ve sol omzu görünüyordu. Fotoğrafın arka fonunu az bulutlu masmavi gökyüzü kaplıyordu. Güneşte sarıya kaçan kahverengi saçları vardı ve saçları dağınıktı. Onun saçlarının normalde de böyle dağınık olduğunu tahmin ettim. Hafif köşeli bir yüzü ve kalın kaşları vardı ama nedense bu kaşlar ona ayrı bir hava katıyordu. Fotoğrafı aşağıdan çektiği için göz kapakları yarı kapalıydı ve göz rengi seçilmiyordu. Birkaç günlük sakalı da saçları gibi güneşte parlıyordu. Sakal bazı erkeklere nasıl da güzel yakışıyordu böyle. Fotoğrafta üstü çıplaktı, muhtemelen sahilde çekilmiş bir fotoğraftı. Aslında aniden ön kamerayı açtığınızda yanlışlıkla çekilmiş bir fotoğrafa ya da daha yeni akıllı telefon kullanmaya başladığından telefonu henüz tam çözememiş amcaların çektikleri fotoğraflara benziyordu, bunu fark edince sessizce güldüm. Ama onun gibi yakışıklılığı inkar edilemeyecek bir adamda bu poz bile kötü durmuyordu.

Sonraki durağın anonsu yapıldığında bakışlarımı Teoman'ın profil fotoğrafından çektim. Bu garip halimi kimsenin görmediğini umarak etrafıma bakındım, şükür ki bana bakan yoktu. Fotoğrafa son kez baktım, ardından fotoğrafı kapatıp mesaj butonuna dokundum.

Teoman

Bugünkü son dersin ardından fakülteden ayrılıp kendimi fakültenin yakınındaki Çardak Kafe'ye attım. Doğrusunu isterseniz buranın sadece adı 'kafe'ydi, yoksa fakültenin bodrum katındaki kantinden çok bir farkı yoktu. Kantinden farklı olarak birkaç çeşit daha yemek seçeneği vardı ve tamamen açık alandaydı. Toprak zeminin üzerinde masalar diziliydi ve eğer boş masa kalmamışsa tepsinizi elinize alıp çimenlerin üzerinde oturabiliyordunuz.

Masalardan birinde kendi arkadaş çevremi görünce oraya doğru elimi kaldırıp selam verdim ve önce başparmağımla kasayı işaret edip sonra da işaret parmağımı kaldırarak, 'Bir şeyler alıp birazdan geliyorum,' mesajı vermeye çalıştım. Mesajı vermekte başarılı olmuştum sanırım, çünkü Acar kafasıyla beni onaylamıştı.

Bu tarz kantinimsi kafelerde sipariş alan garson olmazdı. Kasaya ödeme yapar, kasadan yemek veya içecek fişi alırdınız, sonra da fişi mutfak kısmındaki görevliye verip siparişinizin hazır olmasını beklerdiniz. Üzerinde

düşünme gereği bile duymadan kasadan çay fişi alıp içecekler bölümündeki görevliden de çayımı aldıktan sonra arkadaşlarımın masasına yöneldim. Çay, öğrencinin dostuydu ve eğer çayı sevmiyorsanız kahve dostunuz olurdu ama benim çay ile aram gayet iyiydi. Fakat entel görünmek için çaya burun kıvıran ya da çaya bakıp şiir yazan tiplerden değildim.

Yan masadan boş bir sandalyeyi çekip masanın bir kenarına iliştim. Altını çiziyorum; iliştim. Çünkü küçücük masanın etrafında yedi kişi oturuyorduk. "Bir masa daha çekseydiniz ya? Bu ne lan?" dedim iki elimle birden masayı işaret ederek.

"Boş masa görüyorsan buyur çek, kardeşim," cevabını aldım Sinan'dan.

Şöyle bir etrafıma baktığımda Sinan'ın haklı olduğunu gördüm, boş masa yoktu. Ben de çenemi kapatıp oturmayı tercih ettim.

"Sen o kadar içkiden sonra nasıl gelip ders dinleyebildin?" diye sordu Numan. Numan, fakültenin Edebiyat kısmından olan tek arkadaşımızdı, Tarih okuyordu.

"Dinlediğimi kim söyledi ki?"

Ceketimin ceplerini karıştırarak sigara paketimi buldum ve içinden bir dal çekip dudaklarımın arasına koydum. Sigara paketini masaya koyup çakmağı aramaya başladım ama sanırım çakmağımı evde unutmuştum. Kafama doğru inen çakmağı son anda fark edip yakaladım. Kafamı kaldırdığımda Sinan'ın yanında oturan Acar'ın pis pis sırıttığını gördüm ve karşılık olarak ona gözlerimi kısarak baktım. Sigarayı yaktıktan sonra çakmağı Acar'a geri fırlattım. Hayır, teşekkür etmedim, kafama yemek üzere olduğum çakmak için teşekkür etmeyecektim.

"Bir şey kaçırmadın. Titreşimler ve Dalgalar hocası yine kafası güzel geldi derse ve senin gibi uyuyakaldı."

"Niye uyandırmadın o zaman beni? O rahatsız masada uyuyacağıma gidip evimde uyurdum lan. Ne hayırsız arkadaşsın." Acar'a ters ters baktım ama ciddi bir kavganın içinde falan değildik. Bugüne kadar Acar ile ciddi bir tartışmamız olmamıştı. En son Batman v Superman filmi nasıl sonuçlanır diye tartışmıştık ve en sonunda Acar'ın, sosyal medyada gezen ve bizim saçma bulduğumuz 'Batman hazırlıklıysa alır,' esprisini yapmasıyla tartışmayı bırakıp gülmeye başladığımızda olay kapanmıştı.

"Sude'yle meşguldüm, şu vizyona yeni giren bilim kurgu filminin ne kadar vasat olduğundan bahsediyorduk, seni fark etmedim bile," diye omzunu silkerek dürüstçe cevap verdi Acar.

"Arabayı bir yere çarpmadan eve gidebilmene şaşırdım," dedi Numan'ın yanında oturan Kubilay. Kubilay aslında Sinan'ın bölümündendi ve onun arkadaşıydı, bu yüzden çok yakın arkadaş değildik, sadece tanışıklığımız vardı.

"Ya sorma, o kadar içmeyi planlamamıştım. Neyse ki gece vakti yollar boş oluyor da bir sorun çıkmadı. O değil, bir de yanımda Ceren diye bir kız vardı, onu da tehlikeye atmış oldum."

Telefonum cebimde titreyince konuşmamı yarıda kesip cebimden telefonu çıkardım. Masanın ortasındaki kül tablasını kendime doğru çekip sigarayı kenarına dayadım. Sabahtan beri telefonumu kontrol etmemiştim, bu yüzden bildirimler ve mesajlar birikmiş, ekranın üstündeki bildirim çubuğunda yer kalmamıştı.

Turkcell'den gelen mesajları okumadan silip internet faturasının mesajını açtım. Mesajla bir süre boş boş bakıştım, ne olurdu sanki internet öğrencilere ücretsiz olsaydı?

Messenger konuşma balonlarına şöyle bir göz attım, birkaç kızdan ve sınıf arkadaşlarımdan gelen önemsiz mesajlardı, o yüzden cevap verme zahmetine girmeden onları da sildim.

Facebook bildirimlerini kontrol ettikten sonra telefonu tekrar kilitlemek üzereydim ki hâlâ bir Facebook mesajım olduğunu fark ettim. Mesajı açarken çayıma uzandım ve çay artık soğumaya yüz tuttuğundan çayın hepsini kafama diktim.

Mesajı gönderen kişinin adına kaşlarımı çatarak baktım, arkadaş listemde bu isimli birinin olmadığına emindim. Kim olduğunu anlamak için mesajı açtım, belki dün geceki kızdı da adını yanlış hatırlıyordum.

Merhaba, ben fakülte panosundaki ev arkadaşı ilanınız için yazıyorum. Müsaitseniz bu konuda konuşabilir miyiz?

Mesajda anlaşılmayacak bir şey yoktu ama yine de mesajı üç kez okumuştum. Çünkü bu mesajı yazan bir kızdı. Ev arkadaşı ilanıma başvuran kişi bir *kız*dı. Siktir, ilana erkek ev arkadaşı aradığım ayrıntısını eklemeyi mi unutmuştum? İlla bunu belirtmem gerekiyor muydu ki? Bir erkeğin ev arkadaşı ilanına bir kızın başvuracağını düşünmemiştim ki hiç! Bir kızla ev arkadaşı olmayı çekemezdim ben. Onun tripleri, arkadaşları, sevgili konuşmaları...

Kızın profiline girip arkadaş olup olmadığımızı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi kız, arkadaşım değildi. O halde mesajı niye diğere düşmemişti ki? Ortak arkadaşlarımızı kontrol ettiğimde Sinan'ın ortak arkadaşımız olduğunu fark ettim. Demek bir ortak arkadaşımız olduğu için mesajı direkt gelen kutuma düşmüştü. Kızın profil fotoğrafına şöyle bir göz attım, sonra alıcı gözle baktım ve sonra tekrar baktım. İtiraf etmek gerekirse hatun fena

güzeldi. Kahverengi, düz, uzun saçları vardı. Buz gibi bakan mavi gözlere sahipti. Yüz ifadesi de aynı şekilde soğuktu, gülümsediği söylenemezdi. Kızda poker suratı ya da *resting bitch face* denilen ifadeden vardı. Fakat bu ifade ona olgun ve ciddi bir imaj vermesinin yanı sıra yakışıyordu da. Sinan'a doğru gözlerimi kısarak bakıp tekrar kızın fotoğrafına baktım. Bu kızın Sinan ile ne gibi bir arkadaşlığı vardı ki?

"Sinan," diye seslendim kafamı fotoğraftan kaldırmadan. "Nihan diye birini tanıyor musun?"

"Hangi Nihan?" diye sordu Sinan, kahve bardağına uzanırken. Sinan, Facebook'un beş bin kişilik arkadaş sınırını doldurmak üzereydi, çünkü geniş bir arkadaş çevresi vardı ve güzel bulduğu her kıza arkadaşlık isteği göndermeden yapamıyordu. O yüzden *'Hangi Nihan?'* diye sormasına şaşırmamıştım.

Fotoğrafı kapatıp kızın soyadını kontrol ettim. "Kızılkaya."

Kahve, Sinan'ın genzine kaçmıştı sanırım, çünkü birden öksürmeye başladı ve Acar, Sinan'ın sırtına vurmadan öksürüğü kesilmedi. Sinan, öksürüğü geçtiğinde masadaki su şişesine uzanıp biraz su içti ve şişenin kapağını kapatırken "Neden soruyorsun?" diye sordu.

Sinan'ın bu aşırı tepkisi garip gelmişti, bu yüzden kızın kim olduğuyla daha çok ilgilenir oldum. "Hiç," diye geçiştirdim. "Tanıyor olabileceğim kişilerde çıktı da," diye bir de yalan sürdüm öne.

"Hı, öyle mi?" Sinan kendini toparladı ve arkasına yaslandı. "Fakülteden bir kız işte."

Kaşlarımı kaldırdım inanmadığımı anlatmaya çalışarak. "Nasıl tanıştınız?"

Sinan bu işin peşini bırakmayacağımı anlayıp, oflayıp cevap verdi. "Geçen sene kantinde tanıştık. İki hafta uğraştım ama yüz vermedi. İlk defa bir kız benimle arkadaş bile olmak istemedi, o yüzden deşme olayı, yarası büyüktür bende."

Hmm. Bir kız Sinan'a yüz vermeyecekti? Bizim Sinan'a? İlginçti, gerçekten ilginçti. Bugüne kadar Sinan'ın bir kızı isteyip de alamadığını görmemiştim. Gerçi bizim grupta kimse böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Kızın fotoğrafına bir kez daha baktım. Anlaşılan kız, sağlam kayaydı. *Kızılkaya.*

Yine de kararımdan emindim, kız bir ev arkadaşı istemiyordum.

Üzgünüm ama erkek bir ev arkadaşı arıyorum.

Telefonu tekrar cebime koyup masada dönen sohbetin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sigaram yana yana bitmişti kül tablasının kenarında, izmariti kül tablasına bastırıp bir başka sigara çıkardım paketten.

Akşam eve geldiğimde, kızın tekrar mesaj attığını gördüm. Salondaki koltuklardan birine devrilip mesajı açtım.

Mecbur kalmasam yazmazdım. Lütfen, en azından bir konuşalım.

Kız, Messenger'dan yazıyordu ama sanki dilekçe yazıyormuş gibi dikkatli bir şekilde yazıyordu. İmlası, dil bilgisi mükemmeldi. Noktalama işaretlerini bile özenle kullanıyordu. Kızın bu kadar düzgün yazması benim de yazarken dikkatli olmama neden olmuştu. Birden kendimi harfleri yutmadan yazdığım cümlenin sonuna nokta koyarken bulmuştum.

Olmaz dedim.

Sanki telefonun başında cevap vermemi bekliyormuş gibi anında cevap yazdı.

Ben de mecbur kaldım dedim. Evin adresi ne? Konuşmak için gelebilirim.

Fazla ısrarcıydı ya da tuttuğunu koparan bir tipti, emin değildim. Ama beni kararımdan döndüremedi.

Gelmene gerek yok. Kararımı değiştirmeyeceğim.

Bu seferki mesaj diğerinden de hızlı geldi.

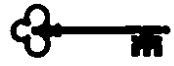
Ya da boş ver. Adresini buldum ben. Geliyorum şimdi.

Ne? Adresimi mi bulmuştu? Bu kadar hızlı? Nereden? Nasıl?! Nasıl bir kızla karşı karşıyaydım ben böyle? Nasıl laftan anlamaz bir manyaktı bu?

Nasıl buldun?

Konum bilgisini açık bırakmışsın.

Hay, sikeyim. Messenger'da konum bilgisi diye bir şey olduğundan bile habersizdim. Neyse, konumlarda hep bir sapma olurdu. Zaten kaçıncı dairede oturduğumu da bulamazdı herhalde.

Aradan neredeyse bir saat geçmişti ve kızdan ne mesaj vardı ne ses. Sanırım vazgeçmişti. Belki de adresi bulduğunu söylemesi sadece yalandı. Ya da belki de adresi bulduğu doğruydu da kaybolmuş ve evi bulamamıştı. Sonuçta bir ev arkadaşı adayından daha kurtulmuştum. Şu ana kadarki açık ara en manyak ev arkadaşı adayı buydu, perdelerin rengini soran heriften bile manyaktı.

Tam elimdeki bardağı mutfağa bırakmak için holden geçiyordum ki kapı zili çaldı. Holün ortasında, elimde bardakla donakaldım. Evi bulmuş olamazdı, değil mi?

Holü geçip kapıya ulaşarak gözetleme deliğinden kapının öbür tarafındakine baktım. Kapının öbür tarafında bir kız tırabzanlardan aşağıya doğru, sarkmadan bakıyordu ve yüzü görünmüyordu. O muydu acaba? Evde yokmuşum gibi mi davranmalıydım?

Mutfağa gidip elimdeki bardağı bıraktığımda kapı zili tekrar çaldı. Anlaşılan ben kapıyı açmadan gitmeyecekti. Tekrar kapının öbür tarafına bakıp iç çektim. En iyisi kapıyı açıp kızı göndermekti.

Kapı açılır açılmaz, "Bir an hiç açmayacaksın sandım," dedi. Kızın yüzüne bakakaldım. Bu kesinlikle fotoğraftaki kızdı, fakat fotoğraftakinden daha da güzeldi. Kahverengi saçlarının arasında güneşten rengi açılmış, zar zor fark edilen tutamlar vardı. Saçlarının uçları da daha açık renkliydi. Çekici bir vücudu olduğunu sonbaharlık kıyafetlerinden bile görebiliyordum. Balıketli falan değildi ama kaburgaları görünecek kadar iğrenç bir zayıflıkta olan kızlar gibi de değildi. Tam ayarındaydı. Bana göre boyu kısaydı, ama dolgu topuk ayakkabılarla boy farkını biraz kapatıyordu. Onun haricinde, benim için kusursuzdu. Ve tam sevdiğim gibiydi. Onu karşımda gördüğüm o an, onu ev arkadaşı olarak istemediğime bir kez daha emin oldum. Onunla aynı evde kalıp da sadece ev arkadaşı olamazdım ben, o kadar dirençli olduğumu sanmıyordum.

"Hey," dedi parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. "İyi misin?"

Kendimi toparlayıp bakışlarımı tekrar yüzüne odakladım. "Hangi dairede oturduğumu nereden bildin? Herkesin ziline basmadın umarım?"

Bana aptalmışım gibi baktı. Ciddiyim, ilk kez bir kız, bana sanki ben bir aptalmışım gibi bakmıştı. "Üstünde isim yazmayan tek zil, on birinci dairenin ziliydi ve üzerinde isim yazan zillerin hiçbirinde 'Teoman Üstüner' ismi yoktu." Ya zilimde önceki kiracının ya da ev sahibimin adı yazıyor olsaydı? Kesinlikle şans eseri doğru kapıyı bulmuştu.

Ona bir kez baktığınızda, onun hemen her şeye kanabilecek basit ve saf bir kız olduğunu sanabilirdiniz; ama konuştuğu zaman ona tekrar baktığınızda, ilk izlenimin aksine ne kadar zeki ve derin olduğunu anlayabilirdiniz. Ben tam olarak bunu yaşamıştım. Gözlerindeki zeki ve yargılayıcı pırıltı ile gülümsemesindeki mesafe ve küçümseme, onun göründüğünden daha farklı bir insan olduğunu anlatıyordu ve insanı kendine hayran bırakıyordu. Bana aptalmışım gibi davranmasını umursamadan arsızca bir sırıtışla "Ne okuyorsun sen?" diye sordum.

Birden konunun değişmesine kaşlarını çatarak tepki verdi, ama yine de beni yanıtladı. "Astronomi."

Tam düşündüğüm gibi kız zekiydi. Astronomi, ülkemizde iş imkanı fazla olmadığından az tercih edilen bir bölüm olması nedeniyle sadece birkaç üniversitede bulunan düşük puanlı bir bölüm olabilirdi; ama bir bölümün puanının düşük olması, onun kolay bir bölüm olduğunu göstermezdi her zaman ve Astronomi kesinlikle zorlu bir bölümdü. Burada uzay fiziğinden bahsediyorduk. Sanırım Sinan'ı da anca böyle bir kız reddedebilirdi. Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Sen?"

"Fizik."

Geldiğinden beri ilk kez beni baştan aşağı süzdü. Ardından lafını sakınmadan düşündüğünü söyledi. "Canım, senin fizik okuman fizik kurallarına aykırı."

"Ne?" dedim elimde olmadan gülerek, böyle bir tepki beklememiştim. Gerçi ne beklediğimden de emin değildim. İlk kez karşıma çözemediğim bir kız çıkıyordu. Benim bugüne kadar ilgilendiğim kızların kişilikleri belliydi, bir modeldi. Nihan gibilerine hiçbir zaman yanaşmamıştım ve onlar da hiçbir zaman bana gelmemişlerdi.

"Böyle bir bedenin içinde beyin olacağını düşünmedim de."

Kafamı yana doğru çevirip güldüm. Bunu ifade ediş şekli iğneleyici olsa da beni beğendiğini inkar etmiyordu. "Düşüncelerimiz karşılıklı."

Donuk yüz ifadesine geri dönerek kendini toparladı. "Kapı önünde mi konuşacağız?" diye sordu bezgin bir şekilde.

Kapıyı açıp onu gönderme planlarımın aksine kapı önünde onunla sohbete daldığımın farkına vardım. Biraz daha kapı önünde konuşursak kesin komşu teyzelerden biri çıkıp bana ters ters bakacaktı. Birkaç kez komşu teyzelere yakalanmışlığım vardı eve kız atarken.

"Geç bakalım," dedim. İçeri geçmesi için yer açtım ama kolumu kapıdan çekmedim. Benden kısa olduğundan kolumun altından geçerken fazla zorlanmadı. Ayakkabılarını çıkardığında nereden baksanız aramızda en az yirmi santim boy farkı var gibi görünüyordu.

Arkasından kapıyı kapatıp ona döndüğümde ne tarafa gideceğini bilmeksizin holde dikildiğini gördüm. Kolumu ileri uzatarak ona salonun yerini gösterdim ve benim önümden yürümesini izledim. Omzunun üzerinden bana bakarak onu takip edip etmediğimi kontrol etti ve sonra tıpkı bir kedi gibi temkinli adımlarla salona girdi.

Tekli koltuklardan birine oturdu ve ben de diğer tekli koltuğa geçip oturana kadar bakışlarını üzerimden

ayırmadı. Genelde bir kız tarafından izlenmek egomu tatmin ederdi; ama onun şu an beni izlemesi farklı hissettiriyordu. Bakışları hâlâ yargılayıcıydı, beni çözmeye çalışıyor gibiydi. Aklından neler geçiyordu kim bilir.

"Ev hakkında konuşuyoruz, değil mi?"

"Erkek bir ev arkadaşı arıyorum," dedim bir kez daha ama bu sefer kelimelerin üstüne daha da basarak.

"Niye? Ne bu ısrar? Gey misin?" Söyler söylemez gözlerini kapatıp yüzünü buruşturarak dudağını ısırdı. Birden ağzından kaçırmış, düşünmeden konuşmuştu. Sorusunun ne kadar saçma olduğunu o da fark etmişti.

Gülmekle kızmak arasında kaldım. Onun gibi bir kız için aptalca bir soruydu. Bu mantıkla bakarsak benim de ona 'Sen lezbiyen olduğun için mi kız öğrenci evinde veya yurdunda kalıyordun?' diye sormam gerekirdi. Fakat onun yerine başka bir yol izledim. Yerimden kalkıp oturduğu koltuğun önüne geldim ve ellerimi kolluklara dayayarak onun üstüne doğru eğildim. Arkasına yaslanıp benden kaçınmak yerine olduğu yerde kalıp cesurca bana baktı.

"Hayır, gey değilim. Ama asıl soru; sözüme inanacak mısın yoksa hetero olduğumu sana kanıtlamam mı gerek?"

Bakışlarında bir şey değişti ve yutkundu ama bir şey demedi. Hayır, korkmamıştı, bakışlarındaki korku değildi. Bu başka bir şeydi, bir tür beğeni. Bakışlarındaki değişim geldiği gibi hızlı bir şekilde kayboldu. Kaşlarını kaldırıp benimle dalga geçer gibi gülümsedi. Geri çekilirken "İnandığını düşünüyorum," dedim.

"Sakın bunu bir daha yapma. Ben ev arkadaşı olmak için geldim, bana böyle imalarda bulunma."

Gözlerinde gördüğüm o beğeni ifadesine yenilmeyecekti demek. Kontrollüydü ve kararlarının arkasındaydı.

Biraz bana mı benziyordu? Ama bana pabuç bırakacak gibi de durmuyordu.

"Benim evimde kalamazsın."

"Neden?" diye tersledi birden. Tüm uğraşlarından sonra hâlâ istediğini elde edemediği için biraz öfkelenmiş gibiydi. "Bak, mecbur kaldım, tamam mı? Yurtlarda yaşayamıyorum; fazla kalabalık. Rezidanslar da çok pahalı. Ve herkes çoktan kendi ev düzenini kurmuş. Kendi ev arkadaşlarımla tartıştım, önceden de tartışırdık ama bu son noktaydı." Bir sonraki cümlesinde sesinin şiddeti iyice azaldı. "Kalacak bir yerim yok."

Lanet olsun. İnsan, karşısında böyle çaresiz kalan bir kıza nasıl karşı koyabilirdi ki? Biraz daha konuşursa kararını değiştiren ben olacakmışım gibi geliyordu. "Neden kavga ettiniz?"

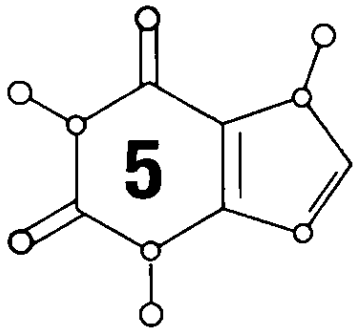
"Şimdi arkalarından konuşmak gibi olmasın ama kendi kafalarına göre eşyalarımın yerlerini değiştiriyorlardı, eşyalarımı topladıklarını sanarak düzenimi bozuyorlardı, hatta biri ödevimi çöpe atmış. Bana karşı saygıları yoktu, arkamdan konuşurlardı ve eminim, şu anda da konuşuyorlardır. Daha birçok şey işte."

Kafasını eğip kucağındaki ellerine baktı. Hayır hayır, bunlara kanmamalıydım. O olmazdı, onunla yaşayamazdım. Hayır, kesinlikle olmazdı. Ama ağzımdan çıkan sözler bana ihanet etmişti. "Benimle yaşayacaksan kurallarım var."

Anında kafasını kaldırıp şaşkınlıkla ve mutlulukla bana baktı. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi, önceki gibi küçümseyici değildi. "Tamam," dedi. "Dinliyorum. Ama benim de kurallarım var."

Güldüm. Ev arkadaşım olmasını zoraki kabul etmemin ardından kararımdan dönmemem için ezilip büzülüp

her dediğimi yapacağına, hâlâ kendi isteklerini de dayatıyordu. Ama bir yandan da haklıydı. Eğer ev arkadaşım olup evin masraflarına ortak olacaksa ve benim kurallarıma uyacaksa benim de onun kurallarına uymam gerekirdi. "Peki," diye karşılık verdim.

Nihan

Oturduğum yerden kalkmadan yağmurluğumu çıkartıp koltuğun koluna asar gibi koydum, ev fazlasıyla sıcaktı. Evin sıcak olması iyiydi tabii, kışın donmayacaktım anlaşılan. Geçen sene kaldığım yerde montun üstüne yorgan almak zorunda kalıyordum ki üşümeyeyim ama yine de üşüdüğüm oluyordu. İşte size Kayseri kışının özeti. Eksi yirmi yedi derecede okula gittiğimi bilirdim ben. Rektörümüz biraz taş kalpli olsa gerek ki eksi yirmi yedi derece soğuklarda bile okulu tatil yapmaz, sınavları ertelemezdi. Sanki biz kar kayağı yapmayı biliyormuşuz gibi, her kış ilköğretim ve liselere tatil olurken biz paşa paşa -pardon kaya düşe- okula gitmeye mecbur bırakılıyorduk.

Yüzde doksan ihtimalle potansiyel ev arkadaşım olan Teoman'a diktim gözlerimi. İyi bir ev arkadaşı olacak gibi görünüyordu, tabii bir kez daha *öyle* imalarda bulunmazsa. Gerçi bu sefer ben kaşınmıştım, o sorduğum soru da neydi öyle? Müsait bir yerde kendimi dövmek

istiyordum. Benden nasıl öyle bir soru çıkabilmişti Allah aşkına? Neyse ki olay uzamadan kapanmıştı.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" diye sordu Teoman. Ev arkadaşlığı hakkında sorduğu ilk sorunun bu olması manidardı. Keşke hiç yemek gibi bir derdimiz olmasaydı.

"Biliyorum," dedim dürüstçe. "Ama canım istediğinde. Yemek yapmayı sevmem. Yani, böyle pasta börekti falan onlarla uğraşmayı çok severim ama yemek yapmaktan nefret ederim. Doğrusunu istersen tarifi olduğu sürece her yemeği yapabilirim." Ev arkadaşlarımın düşündüğünün aksine yemek yapmayı biliyordum yani.

Teoman iç çekip düşündü. Muhtemelen şu an içinden bana söyleniyordu. "Peki, şöyle yapalım; hafta içleri yemekleri ben yapayım, hafta sonları da sen yap. Olur mu?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bir. Erkek. Haftanın. Beş. Gününde. Yemekleri. Kendi. Yapmayı. Teklif. Ediyordu. Düşünebiliyor musunuz? Çünkü ben gayet de güzel düşünebilirdim. Yemek yapmayı bilmesine şaşırmamıştım. Erkek öğrenci evlerinde kalan her erkek illa öğrenirdi yemek yapmayı. Beni asıl şaşırtan eve bir kız geldiği halde *yemek yapmak kadının görevidir* deyip kenara çekilmemesi, üstüne bir de haftanın beş gününde yemekleri kendisinin yapmasını teklif etmesiydi. Tabii ki de böyle bir teklife balıklama atlardım. "Olur," diye kabul ettim zevkle, duyduğum en güzel fikirlerden biriydi bu. "Aa, bu arada soslar konusunda çok iyiyimdir bak, kahvaltı konusunda da. Yani makarna gibi soslu bir şeyler yapacağın zaman soslarını ben yapabilirim ve sabahları kahvaltıları da ben hazırlayabilirim."

"Anlaşılan sen sadece yaratıcılık gerektiren yiyecekleri hazırlamayı seviyorsun," dedi gülerek.

Kafamı sallayıp gülümseyerek onu onayladım. Bunu hemen çözmüş olması güzeldi. Sonra da etrafıma bakınıp kağıt kalem aradım. "Kağıt kalem var mı?"

Anlamayarak kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

"Kurallarımızı yazacağım."

"Neden?" diye sordu, isteğim çok garipmiş gibi.

"Çünkü söz uçar, yazı kalır. Hem ilerde bir gün bir kural ihlali yaşandığında 'Ben öyle bir şey dememiştim,' ya da 'Sen öyle bir kural koymamıştın,' gibi iddialarda bulunduğumuzda elimizde yazılı bir kanıt da olur."

Teoman, yüzüme bakarak bir süre dondu, gözlerinde bir ışıltı parıldıyordu. "İnanılmaz. Sonuçların olası sorunları için şimdiden çözüm üretiyorsun ve basit kurallarımızı bile listeliyorsun."

Gülümsedim. Garip olduğumu düşünmesi yerine beni anladığını görmek içimi rahatlatmıştı. "Lütfen, ben yapmam gereken listeler için bile bir liste yaparım."

Salondan çıkıp bir süre sonra kağıt kalemle geri döndü. Kağıtla kalemi bana uzattı ve koltuğuna geri döndü.

"Şimdi," dedim, yandaki sehpayı önüme çekip kağıdı sehpaya koyarken; "yemeklerle ilgili kurallarımızı yazıyorum."

Madde 1: Hafta içleri yemekleri Teoman yapar.

Madde 2: Hafta sonları yemekleri Nihan yapar. Kahvaltılar ve soslar da Nihan'ın sorumluluğundadır.

"Başka?" diye sordum, kafamı kağıttan kaldırıp.

"Temizlik," dedi, kağıda kısılmış gözlerle bakarken. Şu an gözleri tıpkı profil fotoğrafındaki gibiydi. Fakat artık gözlerinin rengini biliyordum; elaydı. Ela gözlü insanlardan hoşlanmaz ve onları itici bulurdum ama bir şekilde

bu ela gözler çekici gelmişti. "Temizlikten de nefret etmiyorsundur umarım?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için zor tuttum kendimi. İtiraf etmeliydim ki ev kızı olmak genlerimde yoktu. Ama görünüşe göre genlerimde bolca nefret vardı. "Ölesiye nefret ederim."

Teoman bıkkınlıkla iç çekip kafasını iki yana salladı. "Ne yapacağım ben seninle?"

Masum görünmeye çalışarak omuz silktim ve muhtemelen masum görünmeyi de beceremedim. En azından sinsi bir şeytana benzemediğimi umdum. "İş paylaşımı yapsak?"

"Aklında ne var?"

Her kategoride kalemi sallayarak saymaya başladım. "Ben süpürürüm, sen silersin; ben bulaşıkları makineye yerleştiririm, sen temizleri yerlerine yerleştirirsin; ben çamaşırları makineye atar, sonra da asarım, sen toplarsın; kendi ütülerimizi kendimiz yapar ve kendi kıyafetlerimizi kendimiz yerlerine yerleştiririz; ben tozları alırım, sen aynaları silersin; banyo ve tuvaleti de sırayla temizleriz artık."

Teoman aklına bir şey gelmiş gibi gülüp kafasını yana çevirdi. Kesinlikle, şu an bir espriyi kaçırıyordum. Aklından geçen şeyi bilmemek beni deli ediyordu. "Ne gülüyorsun?"

"Yok bir şey," diye geçiştirdi beni anında. "Tüm bu konuşmaları önceden çalıştın da mı geldin sen?" Cevap vermemi beklemeden ekledi: "Tamam, kabul ediyorum bunları. Yaz kızım."

Gözlerimi Clint Eastwood gibi kısıp ona baktıktan sonra yanımdaki kırlenti kafasına fırlattım. Ardından hiçbir şey olmamış gibi temizlik konusunu da yazmak için kağıda eğildim tekrar.

Madde 3: Süpürge yapmak, bulaşıkları ve çamaşırları yıkamak, çamaşırları asmak ve toz almak Nihan'ın görevidir.

Madde 4: Yerleri silmek, yıkanan bulaşıkları yerlerine yerleştirmek, çamaşırları toplamak ve aynaları silmek Teoman'ın görevidir.

Madde 5: Herkes kendi ütülerini kendi yapıp kendi kıyafetlerini yerlerine kendi yerleştirir. Banyo ve tuvalet temizliği sırayla yapılacaktır.

Yazmayı bitirdiğimde tekrar yerimde doğruldum. "Camlar?" diye sordu Teoman.

Ah, camları unutmuştuk. "Camlar mı?" İkimiz de aynı anda kafalarımızı çevirip pencerelere baktık. İnanır mısınız, cam silmeyi de sevmezdim.

Tekrar aynı anda kafalarımızı çevirip birbirimize baktık. "Camları silmesek mi?"

"Aynen," dedi Teoman içi rahatlamış gibi ve burun kıvırarak. "Kim görüyor ki zaten bu camları? Belki yılda bir kere sileriz, olmadı boş ver."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. "Biz iyi anlaşacağız sanırım."

O da benimle birlikte güldü. "Öyle görünüyor."

"Pekâlâ, şimdi, masrafları yarı yarıya bölüşüyoruz, değil mi? Kiranın yarısı da faturaların yarısı da bende. Alışveriş için de ortak bir bütçe ayırırız. Bu konuda hemfikiriz, değil mi?" diye sordum konumuza dönerek.

Yavaşça göz kırparak ve bir kez başını sallayarak onayladı beni.

Madde 6: Kira, faturalar, alışveriş vb. masraflar yarı yarıya olarak ortak ödenecektir.

"Şimdi gelelim kişisel kurallara," dedim, kağıda *madde yedi* yazarken. "Kurallarını say bakalım."

Rahatsızlık verici bir süre boyunca sessizce beni inceledi ve sonra bakışlarını tekrar gözlerime odakladı. "Eve sevgili getirmek yok."

Küçümsercesine dudaklarımın kenarıyla güldüm. Sanki sevgili sorunlarım varmış gibi. "Tamam, ama bu durumda sen de eve sevgili getirmeyeceksin. Hatta hiçbir arkadaşını getirmeyeceksin." Pekâlâ, biraz abartmış olabilirdim ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Öyle mi, Nihan Hanım? Aynı kural senin için de geçerli öyleyse," dedi inatlaşır gibi.

Hah, hiç sorun değildi benim için. Dışadönük ve sosyal olan ben değildim sonuçta, oydu. "Anlaştık."

Madde 7: Eve sevgili ve herhangi bir arkadaş getirmek yok.

"Evde akraba da istemiyorum," diye devam etti Teoman.

Onu onaylayarak kafamı salladım. Bunu ben de istemezdim. Zaten -ailem dâhil- akrabalarımla aramın pek iyi olduğu da söylenemezdi.

Madde 8: Akrabaları eve davet etmek yok.

"Aile dâhil mi?" diye sordum, kafamı kağıttan kaldırmadan.

"Sorun olur mu sana?" Yüzünü görmemiştim ama sesi gerçekten de benim için sorun olup olmadığını önemsiyormuş gibi geliyordu.

Kafamı salladım iki yana. "Hayır, olmaz." Bu sefer de kalpsiz bir cadı gibi görünmüştüm muhtemelen ama düşününce, zaten öyle sayılmaz mıydım?

Madde 8: Akrabaları eve davet etmek yok. Aile dâhil.

Evdeki son kavga aklıma gelince hızla ekledim. "Eşyalarıma dokunmanı istemiyorum. Hiçbir eşyamın yerini değiştirme sakın."

"Anlıyorum," dedi Teoman, beni onaylayarak. Ona ev arkadaşlarımla olan sorunlarımdan bahsetmiştim. "Zaten ben de istemem eşyalarımın kurcalanmasını. Bunu kim ister ki?"

"Gel de bunu ev arkadaşlarıma anlat."

"*Eski* ev arkadaşlarına."

Yeniden gülümsedim. Sanırım bu ev benim için gerçekten de doğru olandı. Kağıda eğilip yeni maddemizi ekledim.

Madde 9: Kendine ait olmayan eşyaları kurcalamak ve onların yerlerini değiştirmek yasaktır.

"Bir de beni uyandırmazsan sevinirim. Uyandırılmaktan nefret ederim ve uyandırıldığımda çok asabi olurum. Ben ya uykumu alınca kendiliğimden uyanırım ya da kurduğum alarmla uyanırım. Başkasının alarmı yüzünden uyanmaktan da nefret ederim." Bu uyku meselesi benim için en önemli kurallardan biriydi çünkü uyku benim için çok önemliydi. Hatta uyumak eylemini çok sevdiğimi söyleyebilirdim. Aynı zamanda da uyumanın vakit kaybı olduğunu da düşünürdüm gerçi ama o ayrı bir meseleydi. Bir kadın günde dokuz saat uyumalıydı sonuçta. Buna rağmen uykumu feda ettiğim zamanlar da yok değildi.

"Sende nefret güçlü galiba," dedi, Yoda gibi. "Ya alarmı duymaz ve uyanamazsan? Okula geç kalma ihtimalin varsa?"

Kafamı iki yana salladım. "Binde bir ihtimalle alarmı duymadığım olur ama sen o zaman bile beni uyandırma. Kendi eylemlerimin sonucunu kendim çekerim."

"Ona da tamam. Eğer ben bir yere geç kalıyorsam veya önemli bir şey varsa sen beni uyandırabilirsin. Her zaman."

Birkaç saniye için sessiz kalıp ela gözlerine bakma hatasına düştüm. Gözlerinden duygularını okuyabiliyordum.

Duygularını dışa vurmayıp içinde yaşayan biri gibi görünüyordu, duygusal bir kişilik değildi. Ama gözleri... Gözleri onu ele veriyordu.

Tıpkı benim onu ilgi çekici bulduğum gibi onun da beni ilgi çekici bulduğunu görebiliyordum ama böyle devam etmeyeceğini de biliyordum. Biz olmazdık. Daha şimdiden onun MBTI[4]'ını çözebilmiştim ve kendiminkini düşününce... Biz anca bir felaket olurduk. Özellikle de artık ev arkadaşı olduğumuza göre aramızdaki çekime tepki vermek olmazdı.

Madde 10: Nilan'ı uyandırmak yok.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum kafamı kaldırmadan. Tekrar göz göze gelmek istemiyordum. Daha şimdiden beni etkileyen bir şeyin, beni daha da etkilemesini istemiyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Aynı evde yaşadığımızı kimse bilmezse sevinirim," dedi. "Arkadaşlarımın alay konusu olmak istemiyorum."

Ona kirpiklerimin arasından baktım. Etraftan laf gelmesinden korkuyordu. Muhtemelen bir kızı ev arkadaşı olarak istememe nedenlerinden biri de buydu. "Merak etme," dedim. "Benden sır çıkmaz, güven bana." Ve doğruydu da. Tabii, kin gütmediğim ve intikam arayışında olmadığım sürece. Ardından kendi kuralımı ekledim: "Eğer sen de fakülte içinde beni tanımazlıktan gelirsen sevinirim."

Kaşlarını çattı ve bu kuralı neden koyduğumu anlamaya çalıştı. Aklından binbir türlü neden geçtiğine emindim ama asıl nedeni bilememek onu çıldırtıyor gibiydi.

---

4 *Myers-Briggs Type Indicator. Myers-Briggs Kişilik Belirleyici Testi. Dünyanın en geçerli kişilik testlerinden biridir. Teste göre birbirlerinin zıttı olan 4+4 unsur vardır ve dörde dört çaprazlamasından 16 adet kişilik grubu oluşur. Fakat herkesin belirleyici dört unsurda aldığı farklı oranlardan dolayı insanlar genellemenin içinde dahi farklılık gösterir. (yn.)*

Bu kuralı neden koyduğumu ben de çok iyi bilmiyordum. Belki de sınıf arkadaşlarıma açıklama yapmak istemiyordum, üstelik onun ev arkadaşım olmadığını söyleyemeyeceğim için sürekli yalan söylemek zorunda kalacaktım. Sorun yalan söylemek değildi, sorun söyleyecek yalan bulamayacağımdı. Fazla arkadaşı olan biri değildim ve Teoman benim için alışılagelmiş tipte bir arkadaş da olmazdı. İnsanlar onunla ilişkim olduğunu düşünecekti ve bu, istediğim son şeydi. Hayır, bununla uğraşamazdım. O kuralı koymaya mecburdum. Teoman'ın dediği gibi sonuçları şimdiden görebiliyordum, o yüzden şimdiden onları engellemeliydim.

"Kabul etmesem de dinleyemeyeceksin, değil mi?" diye sordu en sonunda. Cevap vermemi bile beklemeden son kuralımı da kabul etti.

Madde 11: Nihan ve Teoman'ın aynı evde yaşadıklarını birine söylemeleri yasak.

Madde 12: Fakülte içinde birbirlerini tanıdıklarını belli etmek yok.

"Bitti mi?" diye sordu Teoman, ben maddeleri tekrar gözden geçirirken.

En önemli kurallarımdan birini atladığımı fark edince hayır anlamında kafamı salladım. "Bir kuralım daha var. Oldukça keskin bir kural. Olma ihtimalinin olduğunu düşündüğümden değil, ama yine de önlem olarak bu kuralı koymak istiyorum."

"Nedir o?"

"Duygusal ilişki yok. Aşk veya aşka benzer bir şeyler yaşamak yok." Tepkisini görmek için ona baktım. Bu sefer gözlerinden bile ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Belki de insanları analiz etmekte o kadar da ustalaşmamıştım. "Kabul mü?" diye sordum cevap vermeyince.

"Kabul," dedi. "Zaten öyle bir şey olacağını sanmam. Benim seninle bir alakam olamaz."

Bu lafı beni kırmış mıydı? Hayır. Aşağılanmış hissetmiş miydim? Hayır. Peki ya, bir şey hissetmiş miydim? Yine hayır. Neredeyse duygusuz olduğumu inkar edemezdim. Nefret ve *hayır*. Ben bunlardan yapılmaydım.

Madde 13: Aşk vb. duygusal ilişkiler yasak.

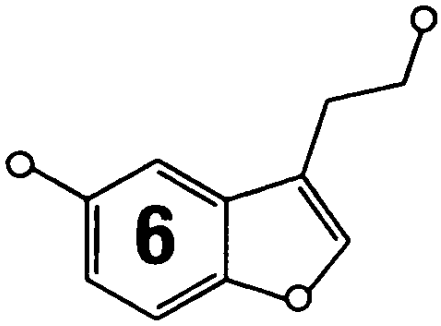
Kurallarımız bittiğinde kağıdın sol altına adımı yazıp altına da imzamı attım. Sanki çok gerekliymiş gibi. Ama yine de bunun resmî görünmesi hoşuma gidiyordu. Sağ alta da Teoman'ın adını yazıp imzalaması için kağıdı ve kalemi ona uzattım.

Teoman kağıda ve kaleme garip garip bakıp, "Bir de noterde onaylatalım istersen?" dedi.

Ona attığım kırlenti düştüğü yerden geri alıp tekrar kafasına attığımda kağıdı alıp imzaladı. Ardından kağıdı ikiye katlayıp yanındaki sehpaya bıraktı. "Ee, ne zaman taşınıyorsun?" diye konuyu değiştirdi. Birdenbire eski neşesine kavuşmuş gibiydi.

"Yarın eşyalarımı toplar, pazar günü de taşınırım. Sorun olur mu?"

"Hayır, sorun olmaz. Burası artık senin de evin." Bu sözler, en başında *kız bir ev arkadaşı istemiyorum* diyen adamın sözleriydi.

Teoman

Pazar günü akşamüzeri saatlerini geride bırakırken, telaffuz etmekte zorlandığım için en sonunda adını unuttuğum yabancı bir kızı tam da evden göndermek üzereyken çaldı kapı. Kapıyı açtığımda iki bavulla karşılaştım sadece. Kafamı kapıdan dışarı uzatıp sağa sola bakındım ama kimse yoktu. Bavullar büyük ihtimalle Nihan'a aitti ama Nihan neredeydi?

İçeri girip kapıyı aralık bıraktım. Kız hâlâ holün ortasında sırık gibi dikiliyor ve söylediklerimi anlamıyordu. Doğrusunu isterseniz ne benim İngilizcem o kadar iyiydi, ne de kızın Türkçesi o kadar iyiydi. Dün akşam bir şekilde bir araya gelmeyi başarmıştık ama şimdi bir türlü evden gitmiyordu. Anladığım kadarıyla otele para vermek istemediğinden burada kalmak istiyordu. Bir insan 'go[5]' kelimesini nasıl anlamazdı ki? Go dediysem go işte. Niye yüzsüzlük edip gitmemekte diretiyordu?

Kapının önünde bir gürültü koptu, ağır bir şey yere düşmüştü sanırım. Ardından bir karton sürüme sesi

5 *Git. İng. (yn.)*

duyuldu, yere bir şeyler daha çarptı. Sonra kapı birdenbire sonuna kadar açıldı ve Nihan bir sırt çantasını kapının eşiğine bıraktı.

Nihan'ın arkasına doğru göz attığımda iki bavulun yanına iki büyük sırt çantası ve bir de küçük valiz eklendiğini gördüm. Kapının sağ yanına doğru da buradan sayabildiğim kadarıyla altı koli üst üste dizilmişti. Bu kadar şeyi bu kız tek başına mı taşımıştı gerçekten? Bir Nihan'a baktım, bir de eşyalarına ve sonra bu bakışları tekrarladım. Onun gibi ufak ve narin görünen bir kızın tüm bunları tek başına taşımış olmasının imkanı yoktu.

"Bu," dedi Nihan, holde dikilen kızı işaret parmağıyla göstererek; "kural ihlali."

"O da tam gidiyordu," dedim sırıtmaya çalışarak.

Ben ortamdaki gerilimi yatıştırmaya çalışıp bir yandan da kızı göndermeye çalışırken kız sanki inat etmiş gibi küçümsercesine Nihan'a bakıp, "Sweetie, who is this girl?[6]" dedi. Şimdi ayıkla pirincin taşını. Kız, gitmemek için elindeki son kartları oynuyordu.

Nihan, kısa bir şaşkınlığın ardından kendini toparladı ve kıza 'bu' diye hitap etmeye devam ederek konuştu. "Bu, bir de yabancı mı?"

"Evet, ama nereli olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım Moldova'ydı."

Nihan, bana ters ters baktıktan sonra sonunda kızla yüz yüze gelmek için ona döndü. "The question is, *sweetie*, who the hell are you and what the fuck are you doing in my house?[7]"

İngilizceyle aramdaki ilişki çoğunun yaşadığı ilişkiyle aynıydı; anlayabiliyordum ama konuşamıyordum. Bu sefer

6 *Tatlım, kim bu kız? İng. (yn.)*

7 *Asıl soru, tatlım, sen de kim oluyorsun ve evimde ne halt ediyorsun? İng. (yn.)*

şaşıran ben olmuştum, çünkü Nihan benim, hatta yabancı kızın İngilizcesiyle dalga geçer gibi mükemmel bir aksanla İngilizce konuşmuş ve üstüne bir de cümlesinde argo kullanıp kıza iğneleme yapmıştı.

"Your house? I thought this is his house.[8]" Konuşurken kanıt sunarcasına tek eliyle Nihan'ın henüz yeni getirdiği eşyaları göstermişti. Kız sarışın da değildi hâlbuki, ama kesinlikle yangına körükle giden bir aptaldı.

"Yeah, I live here from now on, so this is my house too. But, you know what? I don't have to explain this to you. And are you mindless or something like that? How could you trust a stranger and go to his house? This man could be a fucking serial killer. Don't trust people that easily.[9]"

"Nihan." Nihan'ı susturmak için uzanıp koluna dokundum. Nihan konuştukça kızın dili daha da tutulmuş gibiydi. Bense kız kadar şaşkındım. Ayrıca İngilizce ne zamandan beri bu kadar çekici bir dil haline geldi?

Nihan, kolunu tutan elime yan bir bakış attıktan sonra son vuruşunu yaptı. "Go away from my house. Now.[10]" Evi ilk günden bu kadar sahiplenmiş olması inanılmazdı. Diğer yandan da haklıydı; kız, otellere para vermeyeceğim derken hayatını tehlikeye atıyordu.

Kız, azarlanmasının ve aşağılanmasının ardından apar topar evden çıkarken, Nihan kolunu silkeleyerek elimden kurtuldu. "İlk günden kural ihlali yaptın. Güvenilirliğini sorgulamalı mıyım?"

---

8 *Senin evin mi? Onun evi sanmıştım. İng. (yn.)*

9 *Evet, şu andan itibaren burada yaşıyorum, öyleyse bu benim de evim. Ama ne var biliyor musun? Bunu sana açıklamak zorunda değilim. Ayrıca akılsız falan mısın sen? Nasıl bir yabancıya güvenip de onun evine gidersin? Bu adam lanet olası bir seri katil olabilirdi. İnsanlara bu kadar kolay güvenme. İng. (yn.)*

10 *Evimden defol. Hemen. İng. (yn.)*

Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. "Sakin ol. Tamam, haklısın. Üzgünüm, bir daha olmayacak." Hızlıca bunu telafi edecek bir şeyler düşündüm, sonunda kural listesinde eşit olmayan bir madde geldi aklıma. "Bunu telafi etmek için hafta sonu kahvaltılarını ben devralayım, ha, ne dersin? Hem zaten yemek olayını eşit dağıtamamıştık."

Nihan, telafi çalışmalarımdan zerre etkilenmemişti. Omzunu silkti ve "Canıma minnet," deyip kapının önüne yığdığı eşyalarına döndü.

Gözlerimi devirip nasıl bir kızla karşı karşıya olduğumu düşünerek iç çektim. Gerilim sona erdiğinde kapı önündeki eşyaların fazlalığına odaklandım tekrar. "Bunların hepsini nasıl taşıdın sen?"

"Aşağı indirmeme ve taksiye yerleştirmeme Eray yardım etti, yukarı çıkarırken de asansörü kullandım. Abartılacak bir şey yok ki."

"Eray da kim?" diye sordum. Nihan, bu eşyaları tek başına asansörle kapıya getirdiğini söylüyordu ve benim takıldığım tek nokta Eray'ın kim olduğuydu. Bravo bana. Yüz puan bana.

Nihan, bir koliyi kucaklamak için eğilirken omzunun üzerinden sorgulayan bakışlarla bana baktı. "Arkadaşım."

Kendimi tutamayarak sordum: "Erkek arkadaşın mı?"

Nihan, kucakladığı koliyle hole adım attı. "Sen hiç Eray isminde bir kız gördün mü?"

Doğrusunu isterseniz görmüştüm, fakat bu cevap Eray'ın erkek olduğunu gösteriyordu. Yine de benim kastettiğim o değildi ki. Eray'ın cinsiyetini sormuyordum burada. Sonra Nihan'ın yüz ifadesini fark ettim; neyi kastettiğimin gayet farkındaydı ama kız benimle bildiğiniz kafa buluyordu.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu çenesiyle koliyi göstererek.

Elimle küçük koridora açılan kapıyı gösterdim. "Şuradan gir, yan yana iki oda göreceksin, ilk oda senin."

Başka bir şey demeden kapıdan geçip odaya ilerledi, ben de aval aval bakmak yerine yardım etmeye karar vererek bir koli kaptım.

Kolinin ağırlığıyla bir kez daha şaşırdım. Gerçi koli bana göre ağır değildi, ama Nihan için kesinlikle ağırdı. "Bunun içinde ceset falan mı var?" dedim koliyi artık Nihan'ın odası olan odanın sol duvarının dibine bırakırken.

"Kitap," diye cevap verdi. "Birkaçı cinayet romanı, onların içinde ceset olduğuna emin olabilirsin."

"Ha ha. Çok komik, Nihan. Milletçe alkışlıyoruz seni." Aslında o kadar da kötü bir espri sayılmazdı yaptığı, ama nedense onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Ayrıca her yaptığı şeyi övmek de gereksizdi, onu ilahlaştıracak değildim.

Nihan yine beni takmadı ve onun yerine ellerini beline dayayarak odayı inceledi. Odada incelenecek çok fazla şey yoktu gerçi. Bazalı bir yatak, komodin, iki kapılı bir kıyafet dolabı, küçük bir katlanabilir masa ile sandalyesi ve yerdeki halı. Tipik öğrenci odası.

"Beğenmedin mi?" diye sordum yine de. Önceki odasının nasıl olduğunu bilemezdim.

Bana gülerek döndü. Rahat bir nefes aldım, sonunda gülümsediğini görmek güzeldi. Terör estiren bir kıza alışkın değildim ben. "Dalga mı geçiyorsun? Önceden kaldığım birkaç yere göre burası lüks bile sayılabilir. Üstelik tek başıma kalacağım. Tek eksiği kitaplık, onu da hallederim ben."

"Dairenin deposunda iki raflı bir televizyon sehpası var, kitaplık olarak kullanabilirsin istersen," diye önerdim. Ev sahibi, depodaki eşyaları kullanabileceğimi söylemişti, ama ben yine de sorun çıkmasın diye tek bir çöp bile almamıştım depodan.

Nihan, evlilik programındaki şu kadın gibi dudağını bükerek, "Sanmıyorum iki raflı bir televizyon sehpasının benim kitaplarıma yetebileceğini," dedi. Bir saniye için birbirimize garip garip baktık ve sonra ikimiz de kahkahaya boğulduk.

"Kaç kitabın var ki?" diye sordum gülmeyi kesebildiğimde.

"Sanırım yüz yetmiş kadar. Bir süre sonra saymayı bıraktım. Gördüğün kolilerin hepsi kitap dolu işte."

Kapının önüne yığılmış altı koliyi düşününce "Oha," dedim lafı dolandırmadan. "Tüm kitaplarını mı getirdin gelirken, ne yaptın?"

"Hayır, sadece okumadıklarımı getirdim. Okuduklarımı İstanbul'da bıraktım," diye açıklarken odadan çıktı. Biraz sonra bir başka koliyle geri döndü odaya.

"Okumadığın kitaplar bu kadarsa okuduklarını düşünemiyorum," diye fikrimi belirttim. Ayrıca bir insanın nasıl en az yüz yetmiş tane okunmamış kitabı olabilirdi? Ben ancak bir kitabı bitirdiğimde gider, yenisini alırdım ama Nihan sanki kitapçı soymuş gibiydi.

"Bunun bir beş katı galiba. En son annem çıldırmıştı, çünkü mutfak dolaplarına bile kitap koymaya başlamıştım."

Başka bir koli almaya gittiğinde gülerek peşinden gittim. Üstteki koliyi aldığında, ben de kalan iki koliyi üst üste koyup ikisini birden aldım. "Nasıl aynı anda bu kadar çok okumadığın kitap olabiliyor?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Senin bildiğin kızlar, mağazaların ayakkabı indirimlerini takip eder," koliyi yere bırakırken konuşmasını kesip soluklandı, sonra da doğrulup devam etti; "bense kitap satışı yapan internet sitelerinin kitap indirimlerini takip ederim."

Kolileri yere bıraktım ve bavulların birini almak için sırıtarak odadan çıktım. Hem 'benim bildiğim kızların' nasıl kızlar olduğunu tahmin etmişti, hem de alttan alttan bana laf sokmuştu. Bir yandan sinir olurken bir yandan da eğleniyordum doğrusu.

Bavulu odaya sürükleyip yatağa dayadım. Onu daha da kızdıracağımı bilerek, "Artık sen de benim bildiğim kızlardansın," diye takıldım.

Söylediğim şeye tahmin ettiğim gibi birden öfkelenmişti. Burnundan soluyup çatık kaşlarla bana döndüğünde sırıtışım yüzümde donakaldı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Beni az önce evden göndermeye çalıştığın o tip kızlarla karıştırma."

Onun tersine gitmek iyi olmayacak gibi görünüyordu, bu yüzden onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece takılıyordum, Nihan. Senin o kızlarla bir olmadığının farkındayım." *Nihan bir yana, diğer kızlar bir yana* değildi olay. Sadece benim bugüne kadar tanıdığım ve ilgilendiğim tipteki kızlara benzemiyordu o. Ve o da bunun farkındaydı çünkü tıpkı bir aptal gibi her hareketine şaşırıyordum.

Anında özkontrolüne kavuşarak tek kaşını kaldırdı bana doğru. "Öyle misin?"

"Tabii ki, öyleyim, güzelim. Daha ilk konuşmamızda anlamıştım farklı olduğunu."

Gözlerinin içi parlayana kadar gülümsedi. "Sevindim."

"Baksana, Sinan'ı bile reddetmişsin," dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Yüzünü buruşturdu anında, limon yemiş gibi. "Sinan senin arkadaşın mı?"

"Evet?" dedim soru sorar gibi. Anlaşılan Sinan, kızın peşinden koşmakla kalmamış, bir de onu canından bezdirmişti.

"Siktir," diye hiç çekinmeden küfretti. Kızlar, genellikle benim yanımdayken kibar olmaya çalışır ve argo kullanmazlardı, ama Nihan argo seviyesini direkt atlayıp küfür seviyesine kadar gelmişti. Nihan'ın yapmacık tavırlarla ya da lafını sakınmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu, olduğu gibiydi o. Bana kibar görünmek umurunda bile değildi.

"Küfür mü ettin sen?" diye sordum, sanki küfrettiğini duymamış olmayı dilermişim gibi onaylamayan bir ses tonuyla.

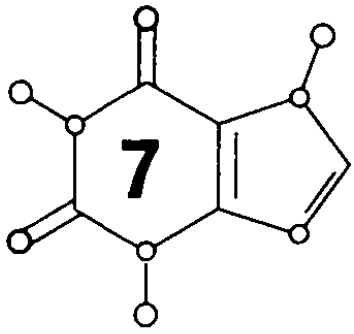
İnkar edip özür dilemesini falan beklerken "Evet," dedi, gayet normal bir şekilde. "Küfürle bir sorunun mu var? Yoksa küfür kızlara yakışmaz diyerek cinsiyet ayrımcılığı yapanlardan mısın?" Belli ki daha önce bu konuda laf yemişti, yoksa olayı hemen cinsiyet ayrımcılığına getirmezdi.

İtiraf etmek gerekirse bugüne kadar öyleydim. Küfrün kızlara yakışmadığını düşünürdüm ve küfür eden kızları itici bulurdum. Ama şöyle bir gerçek de vardı ki şu ana kadar gördüğüm küfür eden kızlar iki gruba ayrılıyordu. 1) "Ağzını yırtarım senin, Buse!" gibi ağzını yaya yaya konuşan ve mahalle karısı gibi kavga etmeye bayılan ikoncan kızlar. 2) Erkek doğacakmış da yanlışlıkla kız olarak doğmuş ağır abi veya delikanlı ayaklarında olan emo tarzı veya tespih sallayan kızlar. Ve tartışmasız olarak bu iki tip kızlar da bana itici geliyordu.

Fakat şimdi, Nihan karşıma yepyeni bir küfür eden kız imajı ile gelmişti. Küfür Nihan'da seksi duruyordu, fazlasıyla seksi. Onu arzulamama neden olacak kadar. Küfrün

bir kızda böyle çekici olabileceğini hiç düşünmezdim. O an fark ettim ki olay küfürde değildi, Nihan'daydı. Lanet olsun. Benim sorunum neydi şimdi?

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Hiçbir sorunum yok." Pekâlâ, bu kocaman bir yalandı. *Onun* küfretmesiyle ilgili kesinlikle bir sorunum vardı, büyük bir sorunum hem de.

Nihan

Son iki saattir saate bakıyordum, ama iki saatte anca on dakika geçmişti. Evet, biliyorum, kulağa garip geliyordu. Ama lanet olası ders bir türlü bitmek bilmiyordu. Duvar kenarındaki üçüncü sırada oturuyordum ve sol dirseğimi masaya dayayıp elimi de yanağıma dayamıştım. Sanırım uzaktan bakınca eriyen bir dondurmaya benziyordum, çünkü her geçen saniye biraz daha sıramda kayıyormuşum gibi geliyordu.

Beyaz tahtanın sol tarafına asılmış, üzerindeki siyah kalın harflerle yazılmış ÖSYM yazısını yemek üzere olan turuncu bir Pac-Man'in olduğu saate gözlerimi biraz daha kısarak baktım. Belki yeterince bakarsam akrep ve yelkovan daha hızlı ilerlerdi. Ne saçmalıyordum?

"Nihan?" dediğini duydum hocanın, tahtanın sağındaki kürsüsünden. Kürsü demeye bin şahit isterdi gerçi, bildiğiniz öğretmen masasıydı, sadece altında on beş santimlik bir yükselti vardı. Sınıf da amfi değildi zaten. Ne anladım üniversiteden?

Sıramda doğrulmayı bile gerek görmeden kafamla birlikte yanağıma dayadığım elimi de çevirerek hocaya döndüm. "Efendim, hocam?"

"Seni sıkıyor muyuz, Nihan?" Tipik öğretmen lafı. Evet, bu laf üniversitede de hâkimiyetini sürdürüyordu.

Hocaya baygın ve bıkkın bakışlarla baktım. "Gerçeği mi istersiniz yoksa duymak istediğinizi mi?" Neyse ki mizah anlayışı olan ve öğrencilerine arkadaşları gibi davranan bir hocaydı, yoksa daha sonra bu lafımdan pişman olabilirdim.

Hoca birkaç saniye bezgince baktıktan sonra, "Anlıyoruz, Nihancım, sen devam et," dedi.

"Teşekkürler," dedim, aynı pişkinlikle. Hoca gözlerini devirip beyaz tahtaya geri döndü. Ben de saati izlemeye devam ettim. Tik tak, tik tak... Hayır, aslında saatin sesi duyulmuyordu ama kafamın içinde o sesi duyduğuma yemin edebilirdim.

Acaba zaman tam olarak neydi? Hep var mıydı, bir sonu var mıydı? Saatten bahsetmiyordum, saat insanların icat ettiği bir şeydi. Peki ya, zaman? Zaman sona erdiğinde hâlâ dünyada yürüyor olabilecek miydik? Kafamın içi tüm bu sorularla doluydu ve bu tür konuları konuşabileceğim fazla insan yoktu etrafımda. En son kardeşime anlatmaya çalıştığımda uyuma taklidi yapmıştı.

Gariptim ya da derindim. Ya da ikisi birdendim. Duygular konusunda yetersiz olduğumdan genellikle kendimi ifade etmekte de zorluk çekerdim, kendimi anlatacak doğru kelimeleri de bu yüzden bulamazdım. Bir derinliğim vardı ama emin de olamıyordum. Ya sadece derin olduğumu sanıyorduysam? Sınıftaki kızlara şöyle bir göz attım. Ders aralarında konuştukları kimin kimle çıktığı, kimin kimden ayrıldığı, sınıfın şipsevdisinin bu sefer hangi oğlana âşık

olduğu, kimin yeni telefonunu ya da kıyafetini nereden aldığı gibi konular beni çekmiyordu. Birinin *konuşuyoruz ama çıkmıyoruz*u Facebook'ta bir başka kızın fotoğrafına yorum yaptı diye kız ağlarken ve diğerleri de onu teselli etmeye çalışırken, iğrenirmiş gibi bir yüz ifadesiyle "Ay derde bak! Allah başka dert vermesin," dedim diye aforoz edilir gibi dışlanmış ve ayıplanmıştım. Ne güzel bir şey dilemiştim oysaki.

Ben daha çok olayları merak ediyordum. Sadece olayı, başlangıcını ve sonucunu da değil; olayın tamamını. Her şeyiyle. Benim için önemli olan sadece sonuçlar değildi, ben detaylara da bakardım. Tüm süreç beni ilgilendirirdi. Mesela; ben bu konuya nasıl geldim?

Beynim çok karışıktı. Beynimde çarklar vardı ve bazen öyle hızlı dönüyorlardı ki ilk hareketi hangi çarkın yaptığını anlayamıyordum. Tıpkı bir saatin içi gibiydi düşüncelerim; karmaşık, fazla dolu ama aynı zamanda da uyumlu ve büyüleyici. Çarklar her zaman beni büyülerdi.

Yelkovan sonunda dersin bitiş saatine geliyor gibiydi. Yoksa dakikayı gösteren akrep miydi? Hayır hayır, yelkovan olması lazımdı. Küçükken şöyle ezberlemiştim; daha uzun olan kelime daha uzun olan çubuğun adıydı. Yelkovan ve akrebin isimleri nereden geliyordu acaba? Bunu araştırmam lazımdı.

Yelkovan sonunda istediğim yere gelince önümdeki defteri gürültülü bir şekilde kapatarak arkama yaslanırken "Oh be!" dedim. Bunun sonucunda hoca da bana kötü bir bakış attı.

Defteri ve liseden kalma ayıcık şeklindeki kalemliğimi düzgün bir şekilde çantama koyarken kafama bir şey çarptı. Sonra o bir şey, kafamdan sekerek çantamın üstüne düştü. İlk önce böcek veya sinekgillerden biri sanarak ürktüm,

böcek ve sineklerden nefret ederdim. Hatta kelebeklerden de. Yani tamam, güzel yaratıklardı falan ama yine de yüzüme yüzüme psikopatça uçuyorlar ya da üzerime üzerime inatla geliyorlardı. Asıl korktuğum bu tür küçük yaratıkların üstüme konmasıydı. Fakat sonra çantama düşenin beyaz bir silgi parçası olduğunu anladım. Silgi parçasını elime alıp inceledim. Cidden mi? Üniversitede mi?

Silginin geldiği tarafa doğru dönerek sınıfa göz attım. "Hangi ergen attı bunu?" diye sordum, silgi parçasını iki parmağımın arasında tutup havaya kaldırarak.

Elindeki beyaz silgiyi parçalara ayırmaya devam eden Eray tek şüpheliydi. "Ben," diye itiraf etti ve bana doğru bir silgi parçası daha fırlattı.

"Tabii ki, sen," dedim ve attığı parçayı bana değmeden önce havada yakaladım. "Sen üniversiteye geçerken kişiliğini lise birde falan mı bıraktın acaba?"

Havada yakaladığım silgi parçasını Eray'a doğru geri fırlattım. Silgi parçası tam olarak alnının ortasına çarptığında, gözlerini şaşı yaparak alnına bakmaya çalıştı. Ben ne kadar normaldim ki arkadaşım normal olsun? Az önce ona ergen dememe rağmen aramızda bir silgi parçası atma savaşı patlak verdi. Eğlenceliydi aslında.

İşi biraz abartıp kalemleri mancınık gibi kullanmaya başlamıştık ki Eray pes etti. "Neyse," dedi, birden yerinden kalkarak. Ellerini birbirine çarparak silgi tozundan kurtulmaya çalıştı ve çantasını alıp yanıma geldi. "Yerleşebildin mi?"

Sıramdan kalkıp sırt çantamı takarken "Hemen hemen," dedim. "Kitaplık almam gerekecek ama diğer her şey tamam. Yorgunum biraz, o yüzden ders tam bir işkence gibiydi."

"Dersler her zaman işkence gibi."

"Doğru diyorsun."

Kapıdan geçmek için hızlanıp önüne geçtim, aynı anda kapıdan geçmeye çalışırken kapıya sıkışma tehlikesini göze alamazdım. Daha önce yaşamıştık bunu.

"Bana nereye taşındığını söylememekte kararlı mısın hâlâ?" Eray, şansını boşuna denediğinin farkındaydı, çünkü verdiği karardan dönmeyen bir insandım, ama Eray yine de belkilerle yaşıyordu.

"Sence?" dedim yan bir bakış atarak.

Eray, oflayıp bir şeyler söylendi. Muhtemelen duyduğum takdirde ona küfredeceğim bir şeyler söylenmişti.

Çok sevgili dostum otomatın yanına vardığımda durup otomattaki en ucuz keki aldım. Ucuz olabilirdi ama kendisini çok severdim. Aslına bakarsanız ben her türlü keki çok severdim. Bir hafta içerisinde üç kez kek pişirdiğimde annem bana fırını kullanmamı yasaklamıştı bir keresinde. Tamam, şimdi de dürüst olalım; en ucuz keki alıyordum çünkü tek gelirim devlet kredisiydi ve bir de yaz tatilinde çalışıp kazandığım para vardı. Devlet kredisinin de sadece dört yüz yirmi beş lira olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım.

Tam yolumuza devam edecektik ki arkamızdan biri adımı seslendi. "Nihan!"

Dönüp seslenen kişiyi buldum gözlerimle. "Ne?"

"Ne kadar kibarsın öyle," dedi. Sınıftan bir kızdı, adı Senem miydi, Sanem miydi ne. İsimler ve simalar konusunda iyi değildim.

"Her zaman, canım," dedim gözlerimi kırparak gülümserken, imasından hiç rahatsız olmamıştım. "Ne oldu?"

"Turgut Hoca seni çağırıyor. Tam anlamadım ama önemliymiş sanırım."

Bu sefer gerçekten kibar olmaya karar verip "Peki, teşekkürler," dedim.

Kız gözden kaybolurken Eray dirseğiyle beni dürttü. "Turgut Hoca neden seni çağırıyor? Bir şey mi yaptın?"

"Yapmamışımdır inşallah ya," dedim, biraz ürkerek. Turgut Hoca bölüm başkanımızdı ve Turgut Hoca ile ters düşmeye gelmezdi.

"Bekletme bence adamı," diye önerdi Eray ve kesinlikle yüzde yüz haklıydı.

Kafamı salladıktan sonra sağ elimi kaldırıp indirerek kendimce selamımı verip Eray'ın yanından ayrıldım. Hocanın odasına doğru giderken elimde kalan keki çantama tıkıştırdım.

Hocanın odasının kapısının önüne geldiğimde üstümü düzeltip derin bir nefes aldım. İnsanlarla iletişime geçmekten nefret ediyordum doğrusu. Kapı tıklatmaktan, kapı açıldığında samimi olmayan bir şekilde zorunlu olarak gülümsemekten ve incelikten kırılmaktan... Gerçekten hissederek yapmadığım her şeyden nefret ediyordum. Yine de nefret ettiğim her şeyi sırasıyla yaptım.

Geldiğimi haber vermek için kapıyı tıklattım, ardından kapıyı açıp zoraki gülümseyerek, "Merhaba hocam, girebilir miyim?" diye sordum. Gereksiz bir kibarlıktı, sonuçta adam zaten beni bekliyordu, ne diye girmek için izin istiyordum ki?

"Gel, Nihan," dedi Turgut Hoca, kafasını incelediği kağıttan kaldırmadan. Gördünüz mü? Gülümsemem de boşa gitti.

"Bir sorun mu var, hocam?" diye sordum, masanın karşısındaki ofis sandalyelerinden birine otururken.

"Ne? Sorun mu? Hayır hayır," dedi aceleyle. Elindeki kağıdı masaya bırakıp okuma gözlüklerini çıkardı ve

masadan başka bir kağıt alarak bana uzattı. "Misafir öğrenci olman konusundaki dilekçen onaylanmış. Ders saatleri çakışmadığından öncül öğretimin derslerine gireceksin. Geçen seneki gibi devam ve sınav zorunluluğun olmayacak, sadece ödev teslimi yapacaksın."

Hocanın bana uzattığı kağıdı incelerken, dediklerini başımı sallayarak onayladım. "Tüm hocalar onayladı mı yoksa dersine girmemi istemeyen hoca var mı?"

"Herkes onayladı, merak etme."

Tekrar kafamı salladım. "Peki, geçen seneki gibi bu dersleri aldığıma dair bir sertifika ya da referans alacak mıyım?"

"Her şeyi illa onaylatmak zorundasın değil mi?" diye söylendi Turgut Hoca, ama söylenmesinin aksine yüzünde benimle gurur duyarmış gibi bir ifade vardı. "Dilekçendeki her şey kabul edildi."

Bu sefer samimi bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, hocam."

İyi günler dileyerek odadan kaçarcasına çıktım. Elimdeki kağıdı ikinci kez okuyarak ve yüzümde yüz bin wattlık gülümsemeyle çıkışa -aynı zamanda da girişe- doğru ilerledim.

Geçen sene AUB'a başladığımda Fizik bölümünden de misafir öğrenci olarak dersler almıştım. Ders içerikleri birbirine yakın olduğundan beni çok fazla zorlamamıştı. Puanım çift ana dala yetmeyecek kadar düşüktü ve ben de yan dal yapamayacak kadar tembeldim. Şimdiki vize ve finallerin iki katı ile boğuşamazdım. Bu yüzden ben de böyle bir yol seçmiş ve misafir öğrenci olmak istemiştim. Geçen sene derslerim öncül öğretimin dersleriyle çakıştığından ikinci öğretimle birlikte Fizik birinci sınıfı, devam

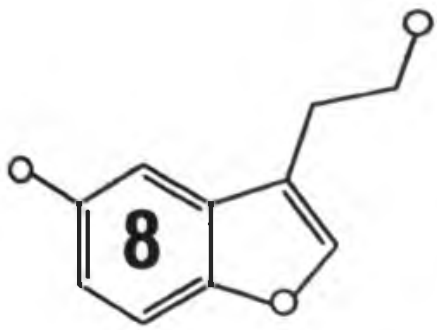
ve sınav zorunluluğu olmadan tamamlamıştım ve şimdi de sırada ikinci sınıf vardı.

Ve tam bu mutlu anımda bir şeye çarptım. Birine. Çarptığım kişi ile aramda buruşan onay kağıdına aldırmadan, kime çarptığımı görmek için bir adım gerileyip kafamı kaldırdım. Ve karşımda boyunun verdiği avantaj ile bana tepeden bakarak sırıtan Teoman'ı buldum. "Hass..." diye başlayıp devamını getirmemeye karar verdim.

Kapının önünde durduğumuz için yanımızdan geçenler, yolu kapattığımızla ilgili bir şeyler söyleniyorlardı sinirle; ama ikimizin de umurunda değildi. Teoman bir şeyler diyecek gibi olup ağzını açtı, ama kafamı hayır anlamında iki yana sallayıp onu susturdum. Kural, kuraldı.

Tanıdığım biri bizi görüp de saçmalamaya başlamadan önce tek kelime etmeden yana doğru adım atıp Teoman'ın yanından geçerek uzaklaştım. Kapıdan geçip fakülte merdivenlerinden inerken arkamı dönüp bakmadım bile.

Fakülte bahçesinden geçerken beynimdeki çarklar mükemmel düzenlerini aldılar ve ekranda bir gerçeği gösterdiler. Sonra o gerçek, kafama dank diye indi. Siktir. Teoman, Fizik bölümündeydi ve ikinci sınıf öncül öğretimdendi.

Teoman

Kuralları koyarken Nihan'ın onlara böyle katı bir şekilde uyacağını düşünmemiştim, ama Nihan kurallarına tüm benliğiyle sadıktı. Yolda tanımadığınız birine yanlışlıkla çarptığımızda bile dönüp özür dilerdik, ama Nihan sırf kurallarından dolayı bana çarptığı halde benden özür bile dilememişti. Özür dileyip dilememesi umurumda değildi gerçi, ama en azından bir çift kelime duymayı beklerdim.

Okuldaki o olaydan sonra aynı evde kalan iki yabancıya dönüşeceğimizi sanmıştım ama yanıldım. Kapıdan girer girmez Nihan bana seslendi, sanki gelmemi bekliyormuş gibi.

"Biliyor musun? Akrep kelimesi Arapça olan 'akrab' kelimesinden türemiş ve diğer anlamları sivri uçlu bir tür çengel ve saat göstergesiymiş."

"Ne?" dedim, dediklerinden hiçbir şey anlamayarak. Eğer kafasını hole doğru eğip sesini yükseltmemiş olsa bunları bana demediğini, telefonda konuştuğunu düşünürdüm. "Neyden bahsediyorsun?"

"Akrep ve yelkovandan. Bu isimlerin nereden geldiğini hiç merak etmedin mi?" Nihan bana öyle garip baktı ki bir an kendimi sorguladım. Sanki bunları merak etmem gerekiyormuş da etmeyerek dünyanın en aptal insanı oluyormuşum gibi.

"Hayır?" dedim soru sorar gibi ama demese miydim acaba? Nihan'ın yargılayan ve küçümseyen bakışları yine üzerimdeydi çünkü.

"Ne kadar meraksızsın," dedi şaşırmış gibi.

Hayır, bu doğru değildi. Meraksız bir insan değildim. Bunun en büyük kanıtı ise şu an Nihan'ın iç dünyasını deli gibi merak ediyor olmamdı. Sadece iç dünyası da değil, tüm hayatını. Konuştuğu her kelime ve attığı her adımla daha ilginç bir kız olmayı başarıyordu benim gözümde. Bunları ona söyleyemezdim elbette. Bunun yerine "Yelkovan kelimesi nereden gelmiş?" diye sorarak onu yalanladım.

Nihan, ona olan bakışımın derinleşmesini umursamadan hevesli bir şekilde yelkovanı açıkladı. Bu bilgi, ona çok ilginç ve çok eğlenceli gelmişti sanırım. "Boş gezen anlamına gelen Türkçe kökenli 'yel koğan'dan geliyormuş. Bir de 'yelmek' var, bu da koşmak ve hızlı gitmek anlamına geliyormuş. Yelkovan kelimesi böyle türemiş."

Dudaklarımı birbirine bastırırken kafamı salladım. "İlginç. Peki, yel koğan nereden geliyormuş?"

Nihan ağzını açtı, ama sonra bunun cevabını bilmediğini fark ederek kaşlarını çatıp ağzını geri kapattı. Gülmemek için kendimi tutmam gerekti. "Aklımdaki bir soruyu daha yeni cevaplandırmışken neden aklıma yeni sorular soktun şimdi? Zaten kafamda onlarca soru işareti var!"

"Boş ver, Nihan."

"Boş verememem. Bilmemek beni deli ediyor. Ayrıca lafımı da geri alıyorum, meraksız falan değilsin," dedi, *pes* dermiş gibi tek elini havada keskin bir hareketle sallarken.

Sonra da ocaktaki tencereye döndü ve tencereye bir tutam un attı. Tenceredeki kaynayan yağ tepki olarak sıçrayıp Nihan'ın eline sıçrayınca Nihan, yüzünü buruşturup elini hızla kendine doğru çekerken küfretti ve yağın sıçradığı yer olan serçe parmağını dudaklarına götürerek öper gibi emdi. Onun bu hareketini izlerken çok karmaşık duygular içerisindeydim. Bir yandan elinin yanmasına içim sızlarken bir yandan da küfredip yanan yeri emmesine içim gidiyordu. Derin bir nefes alıp kendimi tekrar kontrol altına almaya çalıştım. Düşüncesizce yaptığı basit hareketler beni öyle etkiliyordu ki bir anlığına düşünme kabiliyetimi yitiriyordum.

Eline doğru uzandım yanığa bakmak için, ama Nihan beni fark etmeyerek içi un dolu tabağa uzandı ve tüm unu yağın içine döktü. Düşünebilme yetimi geri kazanabileceğim kadar bir mesafe boyunca kendimi geri çektim ve kapının eşiğinde durarak öylece onu izledim. Mutfağımda bir kızın olması hoşuma gitmeye bile başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, mutfağı kavrulmuş un kokusu doldurduğunda.

"Un helvası," dedi bana dönmeden. Benden hemen cevap gelmeyince omzunun üstünden bana doğru bakıp "Sever misin?" diye sordu.

"Severim," dedim düşünme gereği bile duymadan. "Ben küçükken anneannem yapardı. O vefat ettiğinden beri yemedim."

Nihan, ocağın önünde yan dönerek bana, daha rahat bir açıdan bakmaya başladı. Üzgün ama aynı zamanda

da meraklı bir ifade oturmuştu yüzüne. "Onu hatırlattığı için mi?"

"Hayır." Annem sürekli çalıştığından un helvası yapacak vakti olmazdı. Kız arkadaşlarımsa un helvasının ne olduğunu bile bilemeyecek kadar sosyal medya barbiesiydiler. Bir keresinde daha az sosyal medya barbiesi olan bir kız arkadaşım un helvasının ona ölümü hatırlattığını, o yüzden sevmediğini söylemişti. Kısacası: "Sadece yapacak kimse yoktu."

Nihan, ne tepki vereceğini bilemedi. Bir an ifadesiz bir suratla durdu, sonra ocağa geri dönüp yüzünü benden saklayarak "Anneannen kadar iyi yapabileceğimi sanmıyorum ama..." dedi, son kelimeyi uzatıp havada bırakarak.

Ani bir düşünceyle "Fakülte girişinde olanlar için kendini affettirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. Çünkü fakültedeki o soğuk davranışından sonra evdeki bu sıcak tavrı ile birdenbire un helvası yapmaya girişmesini başka türlü açıklayamıyordum.

"Fakülte girişinde ne oldu ki?"

Kaşlarımı kaldırarak şaşkınlıkla durdum. Benimle dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten de ne olduğunu hatırlamıyor muydu, çözmeye çalıştım. "Bana çarpıp tek kelime etmeden gittin," diye açıkladım.

Nihan tekrar yan döndü. "Anlamıyorum, buna neden takıldın? Kural ihlali yapmadım ki."

Doğru, yapmamıştı. "Neden kurallara bu kadar körü körüne bağlısın?"

Neden böyle bir soru sorduğumu anlamadı ilk önce. Onun için kurallara uymak olağan bir şeydi. "Kurallara körü körüne bağlı değilim. Ama o kuralları biz koyduk. Sadece..." diye başladı ve düşüncelerini toparlamak için durdu. Nihan, konuşmadan önce ne diyeceğini ve diyeceği

"Sen de abartmayı kes! Üste çıktığım falan yok benim. Abartıyorsun ve haklı olduğumu kabullenemiyorsun. Abartıdan nefret ederim."

"Abartan sensin!" İşin aslı, ikimiz de abartıyorduk ve birbirimizin haklı olmasına katlanamıyorduk. "Yine yapıyorsun," dedim sakinleşerek.

Anlamayarak, "Neyi?" diye sordu.

"Keskin sınırlar çiziyorsun. Yargılıyorsun ve analiz ediyorsun."

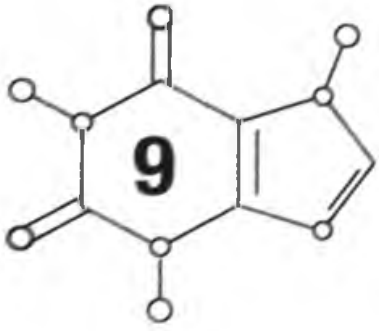
Birkaç saniye sessizce gözlerime baktı, ama konuyu değiştirerek açıklama yapmaktan kaçındı. "Bırak beni. Helvamı mahvediyorsun."

"Helvanın canı cehenneme," dedim, sanki Türkçe dublajlı bir Amerikan filmindeymişiz gibi.

"Ölenin arkasından yapılan bir helva çeşidi için çok uygun bir söz oldu doğrusu," dedi Nihan kafasını sallayarak. En kritik anda bile sarkazmı elinden bırakmıyordu.

Kolunu bıraktım ve Nihan'ın helvayı kurtarmaya çalışmasını izlerken, "Nasıl bir kızsın sen böyle?" diye sordum.

Nihan beni cevaplamadı; belki sorumu duymadı, belki de duymazdan geldi. İçi helva dolu kepçeyi havaya kaldırıp gülümseyerek, "Helva?" diye sordu.

Nihan

Sabahın köründe kapının uzun uzun çalan rahatsız edici zil sesi yüzünden, saatlerdir suyun altında nefessiz kalmışım da en sonunda yüzeye çıkıp nefes almışım gibi uyandım ve birkaç saniye ne olduğunu anlayamadım. Neyse ki çalmaya devam eden, milattan kalma zil ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ne zaman bu zilin sesini duysam yerimden sıçrıyordum ve alışacak gibi de değildim. Kapı zilimiz, şu çok eskiden kalma *zırr* diye çalan, bir parçanın çana benzeyen metale vurarak ses çıkardığı zillerdendi. Ciddiyim, bu zil kapının üzerinde asılı duruyordu. Bazen o iki parçanın arasına peçete sıkıştırasım geliyordu. Bu zili uykudayken duymak daha da berbattı, insanı korkutuyor ve sanki felaket haberi gelecekmiş gibi hissettiriyordu.

"Allah'ın belası zil," dedim yataktan kalkmaya çalışarak. "Uyuyacaktım ben daha. Bu saatte kim gelir ki?" Yataktan kalkıp duvardaki Londra manzaralı saatime baktım,

saat henüz onu çeyrek geçiyordu. Hadi saati geç, bu eve kim gelirdi ki?

Biraz daha söylenerek, biraz daha küfrederek kapıya ulaştım ve gözetleme deliğinden kimin geldiğine baktım. Kargocuyu ve duvara dayanmış kocaman iki koliyi görünce ancak beynimdeki çarklar yerine oturdu. Sipariş ettiğim kitaplıklar gelmişti.

Tam kapıyı açacaktım ki kapının üstündeki artık antika değeri kazanmış bile olabilecek zil tekrar çalmaya başladı. Kapıyı açarken istemsizce, bir refleks gibi, "Allah belanı versin," dedim.

Kargocu, karşısında yeni uyandığı belli olan ve bela okuyan beni görünce şok halinde gözlerini büyütüp "Benim mi?" diye sordu. Benden anca birkaç yaş büyük olabilecek genç bir adamdı.

"Ne?"

"Allah benim mi belamı versin?"

"Hayır, zilin," dedim, tek elimle saçlarımı düzeltmeye çalışırken.

"Ama zile basan benim?" diye üsteledi adam.

"Bu kadar çok istiyorsan buyur versin belanı o zaman, ey Allah'ım ya."

"Hayır hayır, tüm belalar zile. Seni lanet olası pislik zil!" dedi adam, Amerikan aksiyon filmlerine yapılan dublaj sesiyle.

Adama uykulu ve bıkkın bakışlarla bakıp sesimi çıkartmadım. Mesajı alan kargocu sahte bir öksürükle kendini düzeltip "Nihan Kızılkaya?" diye sordu.

"Benim."

"Bunlar size gelmiş," dedi kolileri göstererek.

"Biliyorum," dedim gözümün ucuyla kolilere bakarak.

"TC?"

TC kimlik numaramı yine aklımdan paranoyakça, üzerime şirket kurulması ihtimallerini geçirerek verip imzamı attıktan sonra kolilerime kelimenin tam anlamıyla sarılarak kolileri içeri aldım. Kolileri holün büyük duvarına yaslayarak yatağa döndüm. Henüz uykumu almamıştım. Uyandırıldığımdan dolayı sinirli olmama rağmen uykuma yenik düştüm ve kırk beş dakika daha uyuyabilmek için gözlerimi kapattım.

Daha beş dakika bile geçmemişti ki telefonum çalmaya başladı. Artık emindim, evren bana bir taraflarıyla gülüyordu. Telefonu ani bir sinir patlaması ile açıp "Ne var?" dedim. Allah aşkına, kimin aradığına bile bakmadan bağırarak açmıştım telefonu. Ya önemli biri idiyse? Sonra hatırladım ki hayatımda beni arayacak önemli biri yoktu.

"Ara sıra bizi arasan hani?" dedi kız kardeşimin sesi.

İç çekip gözlerimi devirdim. "Bunu mesaj atarak da söyleyebilirdin. Telefonda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben de annemin sana sinirlenip bana söylenmesinden hoşlanmıyorum. Benim suçum ne be?"

"Ailenin küçüğü olmak?" diye tahmin yürüttüm.

"Sabah sabah hiç çekilmiyorsun abla," diye çemkirdi Nazlı öfleyerek.

"Sabah sabah aramasaydın o zaman. Benim uykumla zorunuz ne? Biri zile basar, biri telefon eder. Bu kız size ne etti?"

"Uyandırıldın mı?" diye sordu Nazlı, çekingen bir şekilde.

"Evet," dedim kelimeyi bastırarak.

"Siktir." Nazlı, elbette uyandırıldığımda ne kadar sinirli ve aksi olduğumu bilirdi. Bir keresinde sırf uyandırıldığım

için telefonumu duvara fırlatmıştım. Tabii ki ardından gidip telefon hâlâ çalışıyor mu diye kontrol etmiştim, çünkü yeni telefon alacak imkanım yoktu.

"Bence de."

"Neyse, arada bir evi ara olur mu? İki evi de."

"Tamam," dedim; ama her ikimiz de biliyorduk ki yine aramayacaktım. Dürüst olmak gerekirse konu kim olursa olsun telefonda konuşmaktan hoşlanmıyordum ve mesaj yazmayı tercih ediyordum. Sadece mecbur kaldığımda telefonda konuşurdum ve o zamanlarda da çok bıkkın ve ruhsuz konuştuğumdan konuşma kısa sürerdi. Bazen karşıdakine sinir olup ukalalığım tutar ve konuşmayı uzatırdım; ama genellikle konuşmalar 'tamam, iyi, güzel, öyle, anladım, görüşürüz, ben de' gibi kelimelerden oluşurdu.

"Tamam."

"Görüşürüz."

"Kendine iyi bak."

"Sen de."

Ve bu da kanıtıydı.

Tekrar uyumak için gözlerimi kapattım, ama bu sefer de yan odadan alarm sesi duyuldu. Yarı homurdanarak yarı bağırarak yataktan kalktım ve koridora çıkıp "Teoman, kapat şu alarmı!" diye bağırdım. Zavallı Teoman. Sabah sabah neye uğradığına şaşırmış olmalıydı.

Teoman alarmı susturdu ve birkaç dakika sonra uykulu gözlerle odasından çıkıp "Ne oluyor?" diye sordu.

Bense orda öylece kalakaldım. Onun bu yeni uyanmış haline asla normal tepki veremeyecektim sanırım. Saçları dağınık, gözleri uykulu, tişörtü yamuk ve o saf surat ifadesi. Kendimi toparlayıp "Yok bir şey," dedim.

"Bana mı kızdın sen?" diye sordu kollarını esnetirken.

"Hayır, ben genel olarak evrene kızgınım. Çünkü benimle zoru var."

"Evrenin işlerine karıştığından olsa gerek," dedi Teoman sırıtarak. Okuduğum bölümü kastetmişti.

"O yönden bakacak olursak sen de onun işlerine karışıyorsun."

Teoman'ın sırıtışı daha da genişledi. "Zaten evrenin benimle de zoru var, güzelim. Yoksa ev arkadaşı olarak bana seni gönderir miydi?"

"Bana bu şekilde seslenmen konusunda ne demiştim?" diye hatırlattım ve yüzündeki sırıtış karanlığa gömüldü.

"'Güzelim' kelimesi ile sorunun ne? Yoksa sorun bunu benim kullanıyor olmam mı?"

Hayır, kıyısından bile geçememişti. Ona söyleyip söylememekte emin olamadım ve sadece, "Bir sorunum yok," demekle yetindim.

"O zaman neden?" diye ısrar etti Teoman, birkaç adımla bana ulaşıp karşımda durdu.

Dudağımı ısırıp kafamı yana doğru çevirdim. "Bana o şekilde seslenilmesinden hoşlanıyorum ve sorun da bu, tamam mı?" diye itiraf ettim en sonunda. Kronik olarak her şeyden nefret eden biri için bir şeyden hoşlanmak, büyük bir olaydı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sırıtışının, suratına tekrar yerleştiğini gördüm. "Bunu bildiğim iyi oldu," dedi kısık bir sesle ve ben o an bunu itiraf ettiğime pişman oldum.

Koridor dar olmadığı halde sanki bilerek çok yakınımdan geçip hole çıktı, arkasından gittiğimde onu holdeki kolilere bakarken buldum. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Kitaplık," diye cevap verdim kısaca. Mutfağa geçip dolaptan yumurta ve ekmek çıkarttım.

Cevabın gün gibi açık olmasına rağmen "Demonte mi?" diye sordu. Mutfak kapısının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Böylesi daha ucuz oluyor," derken omuz silktim.

Kafasını salladı. "Yardım ederim."

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Teşekkürler ama gerek yok. Mobilya montesinden anlarım. Ben, Ikea ürünleriyle baş etmiş bir kızım."

Yavaşça gülümsedi. "Sanırım konu sen olduğunda şaşırmamalıyım. Pekâlâ, yine de yardım istersen söyle."

"Söylerim," dedim, ben de ona gülümseyerek. Dolaptan sütü de alıp dolabın kapağını dirseğimle kapatırken hâlâ beni izlediğini hissettim.

Teoman masaya geçip beni izlemeye devam ederken, izlenmekten rahatsız bir şekilde ocağın başına geçtim. Biri beni izlediğinde rahatsız olurdum ve gerilirdim, bu yüzden de yapacağım işi yaparken zorlanırdım.

Yüz altmış üç santimetre boyumla raftaki tavaya ulaşamadığımda, Teoman sessizce yerinden kalkıp tek kelime etmeden, beni yine kendisi ve tezgah arasına sıkıştırarak benim üzerimden rafa uzandı ve benim için tavayı alıp ocağa koydu. Garipti ama vücudunun vücuduma değmesinden hoşlanmaya başlamıştım ve bu daha da rahatsız ediciydi.

Onun hareketlerine verdiğim tepkiyi fark etmemesini umarak işimin başına döndüm. Ekmek dilimlerinin ortalarını oyarak dilimleri tavaya yerleştirdim ve ortalarındaki boşluklara yağ döktüm. Oyduğum ekmek parçalarını da ziyan olmasınlar diye tavadaki boş kalan yerlere sıkıştırıp ekmeklerin ortalarındaki boşluklara birer yumurta kırdım. Onlar pişerken kahve yapmak için tezgahın diğer ucuna gittim.

Ekmekler kızarıp yumurtalar pişince tavadakileri iki tabağa bölüştürüp masaya koydum. Teoman, tabağa şaşkınca baktı ve sonra bana dönüp "Egg-in-a-hole[11] yapabiliyor muydun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Zor değil ki. V for Vendetta filminden öğrenmiştim."

"Ben ne zaman denesem yumurta delikte durmuyor ve tavada yayıldığından ekmek-deliğindeki-yumurta, yumurtalı ekmeğe dönüveriyor," diye yakındı Teoman, tabağını incelerken.

Güldüm ve onu o halde hayal ettiğimde de gülümsemem daha da büyüdü.

Evden ilk önce Teoman ayrılmıştı. Henüz bilmese de ikimiz de aynı derse girecektik. Arkadaşlarıyla takılıp gevezelik ve geyik yapmak için okula erken gitmişti ve bu benim asla anlayamadığım bir şeydi. Sanırım bu, sosyal olmakla ilgiliydi ve sosyal olmak böyle bir şeydi. Ben sosyal değildim, aslına bakarsanız sosyal olmak umurumda da değildi.

Fizik bölümünün olduğu kata çıkıp dersin olduğu dersliğe ulaştığımda, derse birkaç dakika geç kalmıştım ve dersliğin kapısı kapanmıştı. Telefonumdan saati kontrol ettim, sadece iki dakika gecikmiştim. Herhalde daha hoca gelmemiştir diye düşünerek kapı kolunu indirdim. Ve kapıyı açamadım. Fen-Edebiyat Fakültesi o kadar eskiydi ki bazı dersliklerin kapıları açılmamakta inat ediyordu. Kapı koluna iki kez asılıp kapıya bir kez yüklendikten sonra kapı hâlâ açılmamıştı. Üstüne bir de kapı kolu indiği gibi kalmış, kapı sıkışmıştı. "Hay sikeyim ama ya!"

---

11 Delikteki yumurta. (yn.)

diye yüksek sesle küfrettim, muhtemelen içeriden de duyulmuştu. İlk ders için ne güzel bir izlenim.

Kapıyı açmak için başka çarem kalmadığında birkaç adım geriye çekildim. İlginç olansa içerideki kimse de kapıyı açmamıştı. Ne tür odunların olduğu bir sınıftı bu böyle? Yoksa kimse kapı kolunun inip kalktığını fark etmemiş miydi? Battı balık yan gider mantığıyla geri attığım birkaç adımı hızla aldım ve sıçrayarak kapıya tekme attım. İnatçı kapı sonunda açıldı.

Ve ben, bana şaşkın şaşkın bakan dördü kız, gerisi erkek olan bir sınıf dolusu öğrenci ve tahtanın önünde ayakta durmuş bir hocayla karşı karşıya geldim.

Kimseden tek kelime çıkmayınca en sonunda ben sessizliği bozarak, "Ee, geç kaldığım için özür dilerim," dedim.

"O kapıyı daha önce hiçbir kız açamamıştı," dedi ön sıralarda oturan erkeklerden biri. Bir kapıya, bir de sınıftakilere baktım. Bunu, sanki bir epik fantastik filmindeymişiz gibi öyle epikvari bir şekilde söylemişti ki gülecek gibi oldum.

Bu lafın üzerine sınıfın kızları erkeklere ve dolaylı yoldan da bana sinir olarak somurtup söylendiler.

"Unutulmaz bir giriş yaptın," dedi hoca. Yüksek lisansını yeni yapmış gibi görünen genç bir adamdı. Yüzümü buruşturup mahcup bir şekilde baktım ama o, bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Küfreden de sen miydin?" diye sordu ortalardan biri.

Konuşan kişiyi bulduğumda "Şey, evet," diye itiraf ettim. "Üzgünüm."

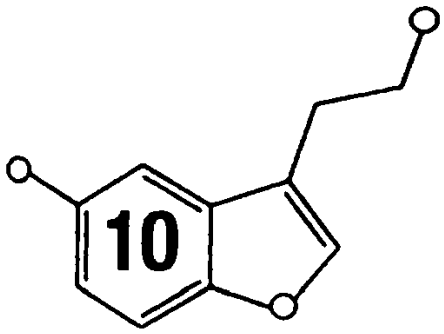
"Olma," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Bir kızın küfredip kapıyı bu şekilde açması ne kadar seksi biliyor musun? Şu an gözümde Natasha Romanoff'sun, hani Scarlett Johansson'ın oynadığı."

Ben ne diyeceğimi şaşırmış bir şekilde bön bön bakarken bazıları onu onaylayarak kafalarını salladılar ve sonra hoca sahte bir öksürük ile araya girerek kontrolü eline aldı. "Bir yere geç bakalım, Black Widow." Bana kalırsa benden anca Cavalry lakaplı Melinda May olurdu.

Arkalardaki boş sıralara ilerlerken hâlâ gözler üzerimdeydi ve sonra hem şaşkın hem de sinirli bir çift gözle karşılaştım. Bana hesap sormak üzere gibiydi, bu yüzden ben de yön değiştirip cam kenarındaki boş olan en arka sıraya oturdum.

Tabii ki de bu, Teoman'ı durdurmadı. Sadece birkaç saniye sonra telefonum titredi. Teoman, Messenger'dan oldukça net bir mesaj atmıştı.

Benim sınıfımda ne işin var?

Teoman

Titreşimler ve Dalgalar dersinin geç başlamasına veya hiç başlamamasına alışkındım, çünkü hocamız genellikle derse sarhoş gelirdi ve bazen o kadar uçmuş olurdu ki ders anlatamazdı. Ama hocanın gelmeyip onun yerine araştırma görevlisinin gelmesine alışkın değildim.

Kafamı yan sırada oturan Acar'a doğru çevirdim ve o da bana baktığında birbirimize 'Ne oluyor be? Bu da ne şimdi?' der gibi baktık. En sonunda ikimiz de omuz silkip önümüze dönerek, derse girdiğinden beri tek kelime etmemiş olan araştırma görevlisine baktık. Konuşmak için neyi bekliyordu? Mikrofon uzatmamızı falan mı?

Bir an ortam o kadar sessiz ve garip olmuştu ki koridordan geçenlerin ayak seslerini bile duyar olmuştuk. Tam da o anda sınıfın kapısının ardında biri yüksek sesle küfretti. İşin ilginç yanı ses bir kıza aitti. Sınıftaki herkes birbirine ve tahtanın önündeki hocaya garip bakışlar atmayı kesip kafalarını kapıya doğru çevirdi. Sonra iş daha da ilginçleşti.

Kapı kolunun çevrilmesini bekliyorduk, ama kapı bir tekme ile açıldı. Geriye doğru savrularak duvara çarpan kapıyı takip etmeyi bıraktığımızda kapının eşiğinde duran kızı gördük. Araştırma görevlisi dâhil hepimiz, sessiz bir şaşkınlık içerisinde ona bakarken kız inanılmaz bir sakinlikle, "Ee, geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

Ve o kız, Nihan'dı. En arka sıradan seçilmesi zor olabilirdi, ama Nihan'ın sesini nerede duysam tanırdım. Asıl soru; Nihan'ın bu sınıfta işi neydi?

"O kapıyı daha önce hiçbir kız açamamıştı," dediğini duydum Okan'ın. Sesinde bariz bir hayranlık vardı. Okan'a hak veriyordum aslında. O kapıyı gerçekten de daha önce hiçbir kız açamamıştı. Kapı sanki açılmak için değil de açılmamak için yapılmış gibiydi. Her kapandığında sıkışıyor ve güç sarf edip yüklenmedikçe açılmıyordu. Sınıfta hepi topu dört kız vardı ve sayısal zekaları ne kadar yüksek olsa da hepsi oldukça narin ve ufak tefekti. Sınıfın kızları kapıyı açamadıklarından genellikle bizi bekler ya da bizden birine mesaj atarlardı. Ama sonra sınıfın kızları gibi ufak tefek görünmesine rağmen, kapıyı tekmeyle açan Nihan geldi. Ona hayran olmamak mümkün değildi.

"Unutulmaz bir giriş yaptın," dedi araştırma görevlisi. Derse girdiğinden beri ilk kez konuştuğu için tekrar bakışlarımızı ona çevirdik. Adamın Nihan'a kızacağını düşünmüştüm ama o da Nihan'a, sınıfın erkeklerindeki aynı ifadeyle bakıyordu ve neden bilmiyorum ama bu bakışlar beni rahatsız ediyordu. Nihan mahcup bir şekilde baktığında, adam ona gülümseyince daha da rahatsız oldum.

"Küfreden de sen miydin?" dedi dördüncü sırada oturan Demir. Hayır, bu iyiye işaret değildi, hem de hiç.

Nihan gözleriyle Demir'i bulduğunda, "Şey, evet. Üzgünüm," diye itiraf etti.

Demir, Okan'ınkinden daha da hayranlık yüklü bir sesle "Olma," dedi. Tüm bunlar olmuyormuş gibi davranmak istedim, ama Demir, "Bir kızın küfredip kapıyı bu şekilde açması ne kadar seksi biliyor musun? Şu an gözümde Natasha Romanoff'sun, hani Scarlett Johansson'ın oynadığı," diye devam etti. Aman Allah'ım, tüm bunlar gerçekten oluyordu. Demir'in Nihan'a olan bakışlarından nefret ederek yanağımın iç kısmını kemirdim. Demir, tam bir Marvel hayranıydı ve en sevdiği kadın kahraman Natasha Romanoff'du, hatta geçen ay odasına asmak için insan boyutunda bir Natasha Romanoff posterine yüz dolar vermişti. Nihan farkında değildi ama Demir, ona çok büyük bir iltifat etmişti ve bu da benim canımı sıkıyordu.

Nihan ne diyeceğini bilemezken en sonunda araştırma görevlisi devreye girip, "Bir yere geç bakalım, Black Widow," diye kendince espri yaptı. Kimse gülmedi.

Nihan, oturmak için duvar kenarının arkalarına doğru ilerledi ve beni gördüğünde durdu. Sınıfta olduğumu yeni fark etmiş gibiydi, oysaki bu bölümde okuduğumu biliyordu. Son anda kararını değiştirerek ve resmen benden kaçarak, dönüp cam kenarının en arka sırasına oturdu.

Masanın üzerinde duran telefonumu alıp Nihan'a "Benim sınıfımda ne işin var?" diye yazdım ve cevabı beklerken ona bakmamaya çalıştım.

Eğer romantik-komedi dizilerde gösterilen özel bir üniversitede okuyor olsaydık ve ben de hikayelerdeki salak masum kızlardan olsaydım etkilenebilirdim.

Cevabı ikinci kez okuduğumda hâlâ sinirim geçmemişti. Tam olarak neye sinirlendiğimi bile bilmiyordum.

Bu sorumu yanıtlamıyor, Nihan.

Cevap geciktiğinde göz ucuyla Nihan'a baktım ve telefonunu çoktan masanın üzerine bıraktığını gördüm. Yeni bir mesaj yazmak üzereyken araştırma görevlisi yine araya girdi.

"Önceki Titreşimler ve Dalgalar hocanız bir sorun yüzünden meslekten atıldı, bu yüzden bundan sonra bu derse ben gireceğim." Espri yapmamış olmasına rağmen sınıfın çoğu sessizce güldü, çünkü önceki hocamızın sorununun ne olduğunu gayet iyi biliyorduk. "Adım Caner Yıldırım. Araştırma görevlisi olarak çalışıyorum, doktora programındayım. Ayrıca başka bir üniversitenin Psikoloji bölümünde ön lisans yaptım, yani benim dersimdeyken hareketlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim, çünkü hareketlerinizden ne düşündüğünüzü anlayabilirim. Mesela şu an kimin benim hakkımda ne düşündüğünü oturuşundan bile anlayabiliyorum." Bazıları oturuşlarını düzeltti ve rahatsız bir şekilde yerlerinde kıpırdandılar. Benim tek anladığımsa Caner Hoca'nın egoist olduğuydu.

"Saçmalık," dedi Nihan, sadece arka sıradakilerin duyacağı bir sesle. Yüzünde yine o küçümseyen gülüş vardı.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Caner Hoca, Nihan'a doğru.

"Benim ne düşündüğümü söyleyebilir misiniz peki, dedim," dedi Nihan ve meydan okur gibi gözlerini adama dikti.

Caner Hoca ufak bir tereddüt yaşadı, anlaşılan bir meydan okuma beklememişti. Ardından neredeyse bir dakika boyunca Nihan'ı inceledi. "Anlaşılan ilk dersten dikkat çekmek ve gözüme girmek istiyorsun. Yoksa böyle bir şey için dersi kesmezdin."

"Daha derse başlamadığımız için teknik olarak dersi kesmiş olmuyorum," dedi Nihan.

"İçten içe bana karşı bir hayranlığın var, değil mi?" diye sordu Caner Hoca, gözlerini kısarak. "Seni fark etmemi istiyorsun." Sınıf, masa tenisi maçı izleyen kedilerin olduğu videodaki gibi bir Caner hocaya bir Nihan'a bakıyordu.

Nihan kendini tutamayarak güldü, gülüşü saf alayla doluydu. "Yakınından bile geçemediniz. İlginin odağında olmaktan hoşlanmam. Sadece insanların oturuş şekilleri ile onların düşüncelerini okuyabildiğinizi söylemeniz çok mantıksız ve bu, kendini beğenmiş bir davranıştı. Bir insanın kolunu bu şekilde koyup saçlarıyla oynaması, belki gerçekten de birinden hoşlandığını gösteriyor olabilir; ama diğer bir kişinin aynı hareketi yapmasının tek nedeni belki de sıkılmış olmasındandır. Bir insanın bacaklarını uzatarak oturmasının nedeni sizi takmaması olabilir, ama belki de sadece bacakları uyuşmuştur ve bacaklarını uzatmaya ihtiyacı vardır. Her insanın kendine has davranışları ve hareketleri vardır. Evet, belki bazen doğru tahminlerde bulunabilirsiniz; ama bu, her zaman insanların düşüncelerini okuyabileceğiniz anlamına gelmez."

İlginin odağında olmak istemeyen biri için cesurca bir davranıştı. Fakat Nihan böyleydi işte. Yanlış bir bilgi gördüğünde düzeltmeden duramıyor, kendi fikrinin doğru ve kendisinin haklı olduğuna inandığında konuşmadan edemiyordu. İnsanların yanlışlarını düzeltmekten şeytani bir zevk aldığını bile söyleyebilirdik.

Sınıf mutlak bir sessizliğe büründü. Derslerimiz oldukça sakin geçerdi, kimsenin hocaya karşı çıktığı ve karşıt bir düşünceyi bu şekilde çat diye söylediği olmamıştı. Bu kız niye tüm tabuları yıkmak zorundaydı?

"Bu yöntem, dünyaca ünlü polisiye yazarı Sir Arthur Conan Doyle tarafından bile kullanılmış ve sen buna mantıksız mı diyorsun?"

Nihan'ın yüzünde yine o insanın içini ürperten gülüş belirmişti. Anlaşılan Caner Hoca bilmeden Nihan'ın eline malzeme vermişti. Nihan, onunla tartışırken son derece sakin, kendinden emin ve kararlı görünüyordu. "Tüm Sherlock Holmes hikayelerini ve romanlarını okudum, neyden bahsettiğinizi biliyorum. Ama atladığınız bir husus var; Sir Arthur Conan Doyle en az yetmiş yıl önce öldü ve o kitaplar onun da öncesinde yazılmıştı. O dönemlerde insanlar çok fazla çeşit göstermiyordu ve bilim henüz çok fazla ilerlememişti. Ayrıca kadınların erkeklere oranla çok fazla kısıtlamaları olduğunu da unutmayalım, pantolon bile giymiyorlardı. Yani insanlar tekdüzeydi ve tekdüzelik genellemeyi kolaylaştırıyordu. Ama bu yöntem, günümüz için geçerli olamaz çünkü artık insanlar oldukça çeşitli ve farklarını gizlemiyorlar. En basitinden örnek vermek gerekirse; Sherlock Holmes'ta güzel yazıyla yazılmış bir mektubun bir kadın tarafından yazıldığı söylenir, ama günümüzde güzel yazı o kadar önemli değildir ve hızlı yazarak not almaya çalışmak zamanla herkesin el yazısını bozar. Dürüst olmak gerekirse en iyi arkadaşımın el yazısı benimkinden daha güzeldir ve kendisi bir erkek. Bu da teorinizi çürütüyor."

Caner Hoca, Nihan'ın bir açığını yakalamak ister gibi gözlerini daha da kıstı; ama önünde profesyonel bir şekilde her şeye cevap bulan bir kız vardı. Nihan sakinliğini korurken Caner Hoca sinir olmaya başlamış gibiydi. "Sherlock Holmes'tan nefret ediyorsun, değil mi?" dedi suçlar gibi. Sanki Nihan'ın tüm bu fikirlerinin altında nefret yatıyormuş gibi.

"Aslına bakarsanız Sherlock Holmes hayranıyımdır," dedi Nihan ve sınıfın şoka girmiş kızlarının aksine erkeklerin gülmemek için kendilerini zorlukla tuttuklarını gördüm.

Caner Hoca, pes eder gibi ellerini kaldırdı ve kafasını iki yana salladı. "Tamam, pes ediyorum. Hayran olduğun şeyi eleştiriyorsun. Nasıl bir şeysin sen?"

Nihan zaferle gülümsedi ve sırasında sırtını dikleştirerek otururken bacak bacak üstüne attı. Onun nasıl bir şey olduğunu ben de çözememiştim henüz, ama her hareketiyle hayranlık uyandıran bir şey olduğundan emindim. Herkes için böyle değildi, bazılarının bariz bir şekilde ondan nefret ettiğini ve onu kendini beğenmiş bulduklarını görebiliyordum.

"Ben bir şeye tamamıyla hayranlık duymam ya da bir şeyden tamamıyla nefret etmem. İyi yanların da kötü yanların da bilincinde olmayı ve kesin yargıya varmadan önce objektif olarak inceleme yapmayı tercih ederim. Eğer bir şeyin yanlış olduğunu fark edersem de onu düzeltmeden geçemem ve bunu yaparken de lafımı esirgemem. Benim bu konudaki fikrim bu ve birinin bunu kolay kolay değiştirebileceğini de sanmıyorum. Psikoloji ile ilgilenen tek insan siz değilsiniz. Gösterecek veya özgeçmişime ekleyecek bir belgem ya da diplomam olmayabilir ama ben de psikoloji hakkında bir şeyler biliyorum."

Doğrusunu isterseniz ben bu 'bir şeyler'in 'baya bir şeyler'e denk geldiğini düşünüyordum. Burada akrep ile yelkovan isimlerinin nereden geldiğini merak edip araştırma yapan bir kızdan bahsediyorduk. Ve hayran olduğu roman karakterinin eksik yanlarını görüp onu eleştirecek kadar mantıklı düşünebilen bir kızdan.

Caner Hoca'nın siniri buhar olup uçmuş gibiydi ve yüzüne yine en baştaki o lanet hayranlık ifadesinin gölgesi

çökmüştü. Adamı tanımıyordum, ama çapkın biri gibi duruyordu ve bu bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

Sınıf sessizdi, kimse araya girmeye cesaret edemiyor gibiydi ama herkesin bu tartışmayı ilgiyle izlediği kesindi. Pekâlâ, kızlar hariç herkesin. Bizim sınıfın kızlarının sorunu neydi, anlayamıyordum ama şu an konu bu değildi. Kimsenin bu tartışan iki kişiyi tanımaması da merakı arttırıyordu. Sınıf ne Caner Hoca'yı tanıyordu ne de Nihan'ı. Bu sınıftaki herkesin arasından Nihan'ı tanıyan tek kişi olduğum için nedensizce gururlandım. Ve yine nedensizce böyle devam etmesini diledim. Ne Caner Hoca'nın ne de bir başkasının onu tanımasını istiyordum.

"Daha önce senin gibi bir kız öğrencim olmadı hiç." Bakışlarımı hızla Nihan'dan çekip Caner Hoca'ya çevirdim. Bunu amaçlamadığı halde Nihan, hocanın ilgisini çekmeyi başarmıştı ve Caner Hoca'nın da ona olan ilgisini saklamaya niyeti yok gibiydi.

"Kendini beğenmişlik gibi durmasın ama dünya kadın nüfusunda benden yüzde sıfır nokta beş kadar var."

Caner Hoca'nın gözleri ilgiyle daha da parladı. "Ne demek istediğini açıkla." Sanki ne demek istediğini anlamış, ama yine de onaya ihtiyacı varmış gibiydi.

"Ben INTJ[12]'im," diye ne demek istediğini açıkladı Nihan ama hiçbirimiz anlamadık. INTJ de ne demekti?

Ama sanırım Caner -ona olan nedensiz sinirim yüzünden unvanını kullanmayı reddediyordum- Nihan'ın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı, çünkü gözleri hayranlıkla parlarken ağzı şaşkınlıktan açılmıştı ve bu hali bende çenesine yumruk atarak ağzını kapatma isteği uyandırıyordu. "Bir INTJ, hem de benim sınıfımda," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Ne kadar eşsiz olduğunuzu biliyor musun?

12 *Dünya kadın nüfusunda en az görülen MBTI kişilik tipidir. (yn.)*

Ve mükemmel. Siz tek boynuzlu at gibisiniz ama kötücül ve şeytani olanlarından. Bulunmaz, efsanevi ve mükemmel. İnanamıyorum, bu resmen yılbaşı dileğimdi." Koskoca adamın yılbaşı dileği vardı ve oyuncağını bulmuş küçük bir çocuk gibi sevinmişti. Gözlerimi devirirken bu işin nereye varacağını çok merak ediyordum.

Nihan'ın övülmekten hoşlandığına emindim, ama Caner'in iltifatlarından zerre etkilenmediğinden de emindim. Baygın bir ifadeyle "Dileğiniz sınıfınızda bir INTJ olması mıydı?" diye sordu. İçten içe buna burun kıvırmış olmalıydı.

Caner'in cevabı ortam için fazla ciddiydi, öyle ki Nihan donakalmıştı. "Hayır. Hayatımda bir INTJ olmasıydı."

Siktir. Yeni hocamız ev arkadaşıma resmen yürüyordu, hatta koşuyordu. Bu hem yönetmeliğe hem de ahlaki kurallara ters bir şeydi, bunu yapması kesinlikle yanlıştı. Bir hoca, öğrencisine ilgi duymamalıydı. Evet, bu kesinlikle doğru değildi ve ben buna engel olmak için bir şeyler yapmalıydım.

Nihan cevap vermeyince rahatsız edici bir sessizlik oluştu ve ardından sınıftan fısıltı uğultusu yükselmeye başladı. Kızlardan biri, "Hocam ders işleyecek misiniz?" diye sordu en sonunda. Bana kalırsa, onları birazcık olsun tanıyorsam, ilginin Nihan'ın üzerinde olmasına sinir olmuşlardı. Yoksa bu sınıftaki kimse, hocayı ders işlemeye teşvik etmezdi.

Caner, takıntılı bakışlarını Nihan'dan ayırmadan "Hayır, çıkabilirsiniz," dedi ve fısıltılar konuşmalara dönüşürken herkes ayaklanıp çıkmaya başladı. Bense Nihan ve Caner'i sınıfta yalnız bırakmamaya kararlıydım.

"Çardak'a gelmiyor musun?" diye sordu Acar, postacı tipi çantasına kitabını tıkıştırırken.

Eşyalarımı toplamakla oyalanırken "Sen git, ben birazdan gelirim," dedim. Acar omzunu silkerek sınıftan ayrıldığında sınıfta sadece üçümüz kalmıştık: Nihan, Caner ve ben.

"Adın nedir?" diye sordu Caner. Ses tonu ile onu etkilemeye çalıştığı barizdi.

"Söylemek zorunda değilim."

"Sınıfımdasın; sınıf listesindeki herkesi sistemden tek tek kontrol edebilirim, biliyorsun. Adını bulacağım."

Nihan yine küçümsercesine güldü. "İyi şanslar." Çantasını sırtına atıp masadan telefonunu alarak, Caner'in yanından ona bakmadan geçip gitti.

Caner'e iki çift laf edip etmemek arasında gidip geldim, ama sonra boş verip Nihan'a yetişmek için koşturdum. Nihan'a yetiştiğimde çoktan Edebiyat Fakültesi ile Fen Fakültesi'ni birleştiren kısma gelmişti. Sağa sola bakıp tanıdık var mı diye kontrol ettikten sonra, uyarmaksızın Nihan'ı kolundan tutarak koridora geri sürüklemeye başladım.

"Ne yapıyorsun be?" dedi Nihan şaşkınlığı geçince. "Kapıyla aynı kaderi paylaşmak istemiyorsan kolumu bırak."

Bir an için düşündüm ve tartışacak vaktimin olmadığına karar verip kolunu bıraktım. "Konuşmamız lazım."

"İyi," diye söylendi ve benim gibi etrafı kontrol ettikten sonra beni takip etti.

Boş bulduğumuz bir sınıfa girip kapıyı arkamızdan kapattığımızda direkt olarak konuya girdim. "Sen delirdin mi? Neden bir hocaya kafa tutuyorsun?"

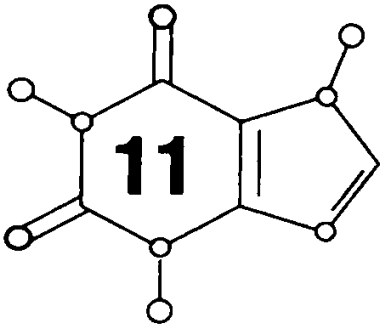
Nihan omuzlarını silkti, bunda ne olduğunu anlamamış gibiydi. "Bana hiçbir şey yapamaz ki. Onun öğrencisi değilim, bölümden bile değilim; misafir öğrenciyim."

Sinirle ellerimi saçlarımdan geçirip saçlarımı dağıttım. "Sorun o değil! Farkında mısın bilmiyorum ama az önce adamı kendine hayran bıraktın! Resmen adamın radarına girdin, peşini bırakmayacak gibi görünüyor. Ne halt yemeye ona meydan okursun ki? Sıradan bir öğrenci gibi davranamaz mısın?"

Nihan'ın bakışlarında hayal kırıklığı, şaşkınlık, sinir ve ne olduğunu anlamadığım bir duygu vardı. Bunların hepsi bakışlarına nasıl yansıyabiliyordu ve ben bunları nasıl ayırt edebiliyordum bilmiyordum ama olmuştu. "Teoman," dedi ürkünç derecede soğuk bir sesle. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ne?" dedim birden kendime gelerek. Sakinleştim ve ne yaptığımın farkına vardım. İçimden kendime onlarca küfür sayarken beni affetmesini umdum. Sonuçta Nihan, benim sadece ev arkadaşımdı, aramızda hiçbir şey yoktu; yani ona karışma hakkım yoktu ve bizim bölümde misafir öğrenci olduğu için bizim bölümden bir hocayla çıkması yönetmeliğe ters düşmezdi. Ben ne demeye böyle davranıyordum?

"Bu tartışmayı hiç yaşamamış gibi yapalım, olur mu?" dedi ve özür dilememi bile beklemeden kapıdan çıkıp gitti. Boş sınıfta öylece kalakaldım. Nihan'ın cümleleri havada asılı kalmış gibiydi ve her geçen saniye daha da ürkütücü oluyorlardı. Yine de haklıydı; beni ilgilendirmezdi.

Nihan

Gergin hissediyordum ve suçlu. Kesinlikle suçlu. Ama yanlış bir şey yapmamıştım, o tartışmada kesinlikle haklı olan taraftım. Yine de suçlu hissediyordum. Bunun tek nedeni düşüncelerdi. İnsanların akıllarından geçenler. Benim hakkımda ne düşünüyorlardı şu an? O tartışmayı hiç yapmamalıydım. Sınıfa o şekilde girmemeliydim.

İnsanların dikkatini üzerime çekmekten hoşlanmıyordum. Merkezde olmaktan nefret ediyordum. Bir gün için bu kadar sosyalleşme fazlaydı benim için. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İnsanlar enerjimi tüketiyordu.

Teoman'ın gece eve gelmemesi suçluluk duygumu daha da arttırıyordu. Onu kırmış olmalıydım ama o konuda da haklı olduğuma emindim. Lanet olsun, neden vicdan azabı çekiyordum ki? Bu kadar duygusuz olabiliyorken neden vicdanım vardı?

Kafamı dağıtmam lazımdı, ama canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Vizeler yaklaşmıştı, ders çalışmalıydım ama benim yapmak istediğim tek şey tüm gün yatakta

kalıp dizi izlemekti. Ayrıca çalışkan biri de sayılmazdım. Son gün çalışmak yeterince işe yarıyordu zaten, niye ders çalışacaktım ki?

Bugün okula gitmek istemediğime karar verip tam da istediğim şeyi yaparak yatakta kaldım. Yatakta yan dönüp yatağıma paralel duran kitaplıktaki düzgünce ve sistemli bir şekilde dizilmiş olan kitaplara baktım. Kitaplığı kurmak için dün dersten sonra baya uğraşmıştım ve itiraf etmek gerekirse kollarım ağrımıştı ama şu görüntüye değerdi. Kitaplığa bakmak beni her zaman sakinleştirir ve mutlu ederdi. Kitaplıkta huzuru buluyordum resmen.

Zilin çalınmasıyla yerimden sıçrayıp yataktan çıktım. Teoman sonunda evin yolunu bulabilmişti demek. Zile basması ilginçti doğrusu, anahtarını evde unutmuş olmalıydı.

Zili yerinden sökme planları kurarak kapıya ilerledim. Muhtemelen bu planım da birçok planım gibi hayata geçirilmeyecekti. Kapıyı açarken "Sonunda geldin," dedim. Yakınmıyordum, sadece gerçekten de endişelenmiştim ve telefonuna ulaşılamıyordu.

Kapıyı tamamen açınca sessizce küfrettim. Karşımdaki kişi Teoman değildi, kesinlikle değildi ama kim olduğunu da bilmiyordum. Harika bir tona sahip mavi gözleri ve güneş ışığında daha açık renkli görüneceğini tahmin ettiğim koyu sarı renginde dağınık saçları vardı adamın. Teoman'la uzaktan yakından bir benzerliği yoktu. Pekâlâ, yakışıklı ve çekici olması hariç. Neden gözetleme deliğinden bakmamıştım ki! "Bu evde ne işin var?" diye sordu. Görünüşe göre o beni tanıyordu ve burada olduğuma şaşırmıştı.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. İçimde kapıyı suratına kapatıp evde saklanma arzusu vardı ama artık çok geçti. Sıkıntıyla dudağımı

ısırdım. Şu an 'aynı evde yaşadığımızı kimse bilmeyecek' kuralını çiğnemiş bulunuyordum.

"Fizik bölümü, ikinci sınıftan," dedi kısaca. O sınıfta beni tanımayan kalmış mıydı acaba? Lanet olsun, aptallık etmiştim. "Tekrar soruyorum; bu evde ne işin var?" diye tekrarladı. Beni baştan aşağı süzerken, "Yoksa Teoman'la mı yatıyorsun? Bu, Teoman'ın neden okula gelmeye tenezzül etmediğini açıklar," dedi.

Bir dakika, ne? Allah'ım. Gözlerimi devirip sinirimi yuttum. "Burada yaşıyorum. Burası benim de evim. Teoman'la bir ilişkim yok." İkinci kez düşündüğümde onun neden böyle düşündüğünü anlamıştım. Üzerimdeki salaş sweatshirt ve paçaları uzun, bol eşofman altıyla muhtemelen bir erkeğin kıyafetlerini giyiyor ve yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordum.

Sarışının mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Hadi be! Teoman'ın sürekli bahsetmekten kaçındığı ve sır gibi sakladığı ev arkadaşı sen misin?"

"Maalesef," dedim sahte bir gülüşle kafamı sallarken.

"Nasıl oldu bu iş?"

Bu sefer ben onu süzdüm dikkatlice. "Uzun hikaye. Sen kimsin?"

"Acar," dedi anında, elini uzatarak. "Teoman'ın en iyi arkadaşı. Ve sen de onun benden sakladığı tek sır oluyorsun." Kendi kendine konuşur gibi ekledi: "Seni neden benden saklıyor?"

"Bunu ona sor," dedim, cevabı bildiğim halde. Ev arkadaşlığımızı saklamasının nedeni kurallarımızdı. "Dediğim gibi, uzun hikaye."

"Vaktim bol," dedi Acar, omuz silkerek.

"Dersin falan yok mu senin?" diye çıkıştım kaşlarımı çatarak. Daha kahvaltı bile etmemişken eve birinin gelmesi hoş değildi. Hatta eve herhangi bir misafir gelmesi hoş değildi. Misafir ağırlamaktan da zerre anlamazdım. Misafire yemek hazırlar ve ikram ederdim ama oturup sohbet etme ya da birlikte bir aktivite yapma konusunda sınıfta kalırdım.

"Senin de var ama bak, buradasın," dedi bilmiş bir şekilde, beni eliyle göstererek.

"Teoman evde yok," dedim, eve girmemesi için bahaneler ararken.

"Nerede?"

"Ne bileyim ben? Gece eve gelmedi."

"Anlaşıldı. Teoman bu. Muhtemelen bir başka kızın yatağındadır şu an." Tepkimi ölçtükten sonra devam etti. "Yani siz şimdi aynı evde kalıyorsunuz, paralel odalarda uyuyorsunuz ve aranızda hiçbir şey yok, öyle mi?" Pek inanmış gibi görünmüyordu.

"Yok dedim ya. Neden bu imkansızmış gibi bahsediyorsun?"

"Teoman'dan bahsediyoruz da ondan. Cidden seni hiç tavlamaya çalışmadı mı?"

Şöyle bir düşündüm ama kayda değer bir anı gelmedi aklıma. "Hayır, genellikle beni kızdırmaya çalışıyor gibi."

"Ve sen de onu hiç düşünmedin?" Neyin peşindeydi bu adam şimdi?

"Kapının önünde bunu konuştuğumuza inanamıyorum," diye patladım en sonunda.

"Hey hey, tamam," dedi teslim olur gibi ellerini kaldırarak. "Özür dilerim, tamam mı? Sadece şaşırdım, o kadar."

Telefonda konuşmak konusunda ne kadar kötüysem özürlerde de o kadar kötüydüm. Bu yüzden en makul şeyi dedim: "Tamam." İnsanlarla iletişimim berbattı gerçekten.

Acar ellerini indirdi ve omuzları düşerken üzgün bir sesle, "Rahatsız ettim, kusura bakma," dedi. Ardından yavaşça merdivenlere ilerledi.

Yine suçluluk duygusu baş gösterdi ve vicdanıma söv-düm. Bir iki basamak inmişti ki ardından seslendim. "Acar?"

"Efendim?" dedi, sanki seslenmemi bekliyormuş gibi. O üzgün bakan mavi gözlerden nefret ediyordum, beni yumuşatan onlardı.

"Israrlardan ve yargısız infazdan hoşlanmıyorum," diye açıkladım. "Ayrıca içedönüğüm."

"Biliyorum," dedi Acar, beni şaşırtarak. "INTJ'i araştırdım, dolayısıyla MBTI'ı da."

"Ve?" dedim durakladığında, sanki devam etmek istiyor ama yine sinirlenmemden endişeleniyor gibiydi.

"ENFP."

"Şaka yapıyorsun," dedim, yapmadığı belli olduğu halde.

"Gayet ciddiyim. İki test çözdüm."

Gözlerimi kısıp ona bakarken MBTI'ı derince araştırmadığını umdum. Olay şu ki bir INTJ için istatistik olarak iki mükemmel eş vardı; bunlardan biri ENTP idi, diğeri ise ENFP. Onu tekrar süzdüm. Gerçekten de bir ENFP olabilir miydi? Pekâlâ, öyle olsa bile sırf mükemmel eşleşmelerimden biri diye onunla hemen kaynaşacak değildim.

Ben bir şey demeyince "Neyse, ben artık gideyim," dedi gülümseyerek. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedim refleks gibi, düşünmeden.

Birkaç basamak daha indikten sonra tam kapıyı kapatacağım sırada yukarı koştu. "Bir dakika!" dedi kapıyı tutarak. "Adını bilmiyorum?"

Tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten gülümsedim. "Nihan."

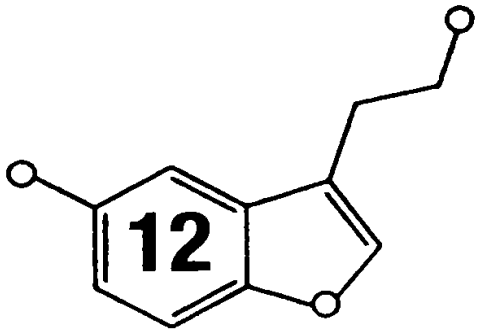
"Nihan," diye tekrarladı ve başını salladı sanki adımı aklına kazımış gibi. "Güzel isim."

Gülümsemem daha da büyüdü. "Teşekkürler."

"Yarın görüşürüz, Nihan," dedi. Bunu öylesine söylemediği son derece açıktı. Zaten Fizik bölümünün derslerini alıyordum, tabii ki de görüşecektik.

Pekâlâ, vedalarda da kötüydüm. Çünkü o öylece giderken bir 'görüşürüz' bile diyememiştim. Rahatsız bir şekilde kapıda beklemiş ve o, merdivenlerde gözden kaybolduğunda kapıyı kapatmıştım.

Teoman'ın en iyi arkadaşıyla tanışarak bir kuralı ihlal etmiştim. Artık biri, bizim aynı evde yaşadığımızı biliyordu. Teoman'ın bana çok fazla kızmamasını umdum, çünkü en başta bu kuralı koyan kendisiydi. Diğer bir korkum ise Acar'ın bunu başkasına söyleme ihtimaliydi. Keşke gitmeden önce onu, kimseye bundan bahsetmemesi konusunda uyarmış olsaydım. Acar'ın aynı evde yaşadığımızı öğrenmesinin hayatımızda ne gibi değişikliklere yol açacağını merak ediyordum.

Teoman

Gözlerimi inanılmaz derecede düzenli ve temiz bir odada açtım. Oda o kadar düzenliydi ki bu beni rahatsız etmişti. Buraya nasıl geldiğimi çok detaylıca olmasa da hatırlıyordum; ama gece karanlığında odanın nasıl olduğunu görmemiştim. Hoş, görmeye çalışacak kadar umursamamıştım da o anda.

Yatakta doğrulup oturdum. Ellerimi akşamdan kalma olduğum için ağrıyan başıma dayarken kıyafetlerimi aradım gözlerimle. Kıyafetlerimi bulduğumda içimden bir yuh çektim. Kıyafetlerim bile yerden toplanmış ve katlanmış bir şekilde çalışma masasının sandalyesinde duruyordu. Bir yıkanıp ütülenmedikleri kalmıştı.

Sandalyenin üzerinden kıyafetlerimi alıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde giyindim. Telefonumu ceketimin cebinde buldum. Acar'dan altı cevapsız çağrı ve iki mesaj vardı, sevgilim olsa bu kadar cevapsız çağrım olmazdı herhalde. Ya da olur muydu? Nasıl önemli bir olay vuku bulmuştu da Acar, bana bu denli ulaşmaya çalışmıştı?

Telefonumun sesini açıp saate baktım. Neredeyse ikiyi bulmuştu saat.

Oda çok büyük değildi, ama yine de iki kişilik bir odaydı. Üzerinde uyandığım yatağın çaprazında çarşafı bile olmayan bir yatak daha vardı. Odanın yarısı eşyalarla dolu ve hastaneleri andıracak kadar rahatsız edici bir titizlikte düzenliyken, diğer yarısı boştu. Odanın diğer yarısında bulunan tek şey duvardaki posterdi.

Poster nedense bir şekilde ilgimi çekmişti; bir filmin ya da bir ünlünün posteri değildi. Posterin arka planı uzaydı, posterde irili ufaklı birçok yıldız barındıran mavi-mor renklerde bir galaksi vardı ve üzerinde devasa harflerle 'Açık Yıldız Küme Çalıştayı' yazıyordu. Posterin alt kısmında katılımcılar yazıyordu ve sağ alt kısımda da Erciyes Üniversitesi'nin logosu vardı. Sonra posterdeki diğer logoyu fark ettim, bu logo Astronomi ve Uzay Bilimleri'nin logosuydu. Lanet olsun, neredeydim ben?

Parçaları birleştirmek zor olmadı; aşırı derecede düzenli bir oda, boş bir yatak, duvardaki AUB tarafından düzenlenen bir çalıştayın posteri... Postere gözlerimi kısarak baktım ve iyice incelediğimde sağ en alta pilot kalemle küçükçe yazılmış iki harfi gördüm: NK.

Siktir. Nihan'ın eski evindeydim ve Nihan'ın eski oda arkadaşıyla yatmıştım. Kocaman şehirde başka kız mı bulamamıştım?

"Ah, uyandın mı?" dedi bir kız sesi, kapının eşiğinden. Ellerini bir mutfak havlusuna siliyordu.

"Sence?" dedim omzumun üzerinden bakarak.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" dedi kaşlarını çatıp elindeki havluyu sıkarak.

"Herkese karşı değil." Normalde birlikte olduğum kızlara, bir çöpmüşler gibi davranmazdım ama o, tahminlerime

göre Nihan'ın dönem ortasında evsiz kalma nedenlerinden biriydi. Başka bir şey demesine fırsat vermeden ekledim: "Evde Astronomi okuyan mı var?"

"Hayır." Bunu nereden çıkardığımı anlayınca, "O poster eski oda arkadaşımın. Arkadaş sayılmazdık gerçi," diye ekledi.

"Ona ne oldu?" diye sordum, elimi posterin üzerinde gezdirirken.

"Sorumluluklarından kaçarak taşındı," dedi, ondan nefret ettiği sesinden bile belliydi.

"Onu evden kaçıranın siz olmadığına emin misiniz?" diye sordum soğuk bir sesle, sonra da ifadesini görmek için ona döndüm.

Kızın ağzı açık kalmıştı ve ne diyeceğini bilemez bir şekilde ağzını, balık ağzı gibi oynatıp duruyordu. En sonunda "Ne?" dedi. Bir saniye, adı neydi bu kızın? "Öyle bir şey olmadı!" diye devam etti sinirle.

"Yani onun eşyalarının yerlerini kafanıza göre değiştirmediniz, onun ödevini çöpe atmadınız, ona bir ucubeymiş gibi davranmadınız ve onun arkasından konuşmadınız? Öyle mi?"

"Biz öyle bir şey yapmadık!" diye inkar etmeye devam etti, ama bu kadar sinirlenmesi bile onu ele veriyordu. Ona inanmadığımı anlayınca pes edip yelkenleri suya indirdi. Bu, sandığımdan kolay olmuştu. "Tamam, öyle bir şeyler olmuş olabilir ama kötü bir niyetle yapmadık."

Nihan'ın küçümseyen gülüşünü taklit ederek güldüm. "O eşyalarının kurcalanmasından nefret eder. Bunu bile bile yaptıysanız eyleminizde iyi bir niyet olamaz."

"Sen nerden biliyorsun?" diye sormayı akıl etti en sonunda.

Hiç düşünmeden, "O benim e-" diye başladım ama sözlerimi duyduğumda kendimi durdurdum. Az kalsın, ev arkadaşı olduğumuzu açık edecektim.

"Senin ne?"

"Bir arkadaşım," diye düzelttim.

"Evimden defol," dedi kız, dişlerinin arasından.

Ondan böyle bir hareket beklememiştim ama yine de omuz silkerek "Memnuniyetle," dedim. "Ama önce," izin almadan çarşafsız yatağa çıktım; "almam gereken bir şey var." Posteri yırtmamaya çalışarak özenle yerinden çıkarıp rulo yaptım ve yataktan atladım.

"Seni o gönderdi, değil mi?!" diye bağırdı, ben onu geçip hole ilerlerken. "Duygularımı incitmek istedi, değil mi?"

Ayakkabılarımı ayağıma geçirip doğruldum. "İnan bana, onun umurunda bile değilsin. Sakın pişman olduğun kendi eylemlerin için Nihan'ı suçlamaya kalkma."

Kapıyı açıp evden çıkmama rağmen hâlâ ardımdan bağırıyordu. Davranışımdan pişman değildim. Nihan'a yaptıklarından sonra bu ona azdı bile.

Apartmandan çıktığımda telefonumun Messenger bildirim sesini duydum. Ekranın sağında Nihan'ın profil fotoğrafı belirmişti, istemsizce gülümserken buldum kendimi. Tek bir mesaj atmıştı.

Ufak bir sorunumuz var. Acar biliyor.

Mesajı açıp okuduğumda gülümsemem soldu. Acar neyi biliyordu? Nihan, Acar'ı nereden biliyordu? Sonradan jeton düştü: Acar, Nihan'la ev arkadaşı olduğumu mu biliyordu?

Acar'ı aramak için rehbere girdim, ama Acar sanki onu arayacağımı hissetmiş gibi beni aradı. Telefonu açar

açmaz söylediği ilk şey, "Nerdesin sen? Konuşmamız lazım," oldu.

"Ne hakkında?" dedim, ona uyup direkt konuya girerek.

"Ev arkadaşın."

Gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım. Sinirlerimin tepeme çıktığını gerçek anlamda hissedebiliyordum, yine de sakin kalmaya çalıştım. "Neredesin? Oraya geleyim."

"Yurttayım. Gel, bahçede konuşuruz."

Yurda vardığımda Acar çoktan bahçeye inmişti ve bir çardağın içinde volta atıyordu. Buraya tartışmaya değil, konuşmaya geldiğimi kendime tekrar tekrar hatırlattım.

Çardağa adımımı atar atmaz Acar hızla konuşmaya başladı. "Demek bu yüzden artık bizi eve davet etmiyordun, senin evinle ilgili bir şey olduğunda geçiştiriyordun. Ev arkadaşının hoşlanmayacağımız bir tip olduğunu söylüyor ve bizi onunla tanıştırmayı reddediyordun."

"Acar," diye lafını böldüm, yakınır gibi.

"Onu niye bizden sakladın ki?" diye umursamadan devam etti Acar. "Neyden korktun? Benden niye sakladın? *En iyi* arkadaşından?" Sinirli değildi veya hesap soruyor gibi değildi, daha çok neden böyle yaptığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Aile sorunlarımdan tut, bazen günübirlik bazen de haftalık olan kız arkadaşlarıma kadar her şeyi ona anlattığım halde bunu anlatmamış olmamı haliyle tuhaf karşılamıştı.

"Bunu geyik malzemesi yapacağınızdan korktum," diye açıkladım. Acar haklıydı, o benim en iyi arkadaşımdı. Eğer gerçeği öğrenmişse daha fazla yalan uydurmanın bir anlamı yoktu. "Bak, olay o kadar basit değil. Nihan'ı tanımıyorsun. Nihan, prensipleri olan bir kız, kendi kurallarına

sadık. Ev arkadaşı olduğumuzu saklamayı bir kural haline getirdik."

Acar sonunda konuşmayı kesti ve yüzüne, anladığını gösteren bir ifade yerleşti. "Kural mı? Yani onu benden bilerek saklamadın?" Zedelenen arkadaş imajım düzelmişti herhalde.

"Tabii ki de bilerek saklamadım. Nasıl öğrendin sen bunu?"

"Evine geldim." Aman ne güzel.

"Evimde ne işin vardı?"

"Seni merak ettik. Okula gelmedin ve telefonunu açmadın. Normalde okula gelmeyeceksen haber verirdin. Diğerleri de öldün mü kaldın mı öğrenmem için, sanki uşakları varmış gibi beni eve yolladılar."

"Of Acar. Niye eve gidersin ki? Başka birinin evinde kalmış olamaz mıyım?" Ah, doğru, bunu evime gelmeden bilemezdi ki. Akşamdan kalmalığın izlerini hâlâ beynimde görüyordum. Nihan'a kızamazdım, kuralın yıkılmasına neden olan o değildi. Acar'a da kızmam saçmaydı aslında, sonuçta bilmeden yapmıştı bunu. Ama kısmen kendimi suçluyordum. Eğer Nihan'ın laflarına bozulup içmeye gitmeseydim ve biriyle yatıp okulu ekmeseydim, arkadaşlarım da bana bakması için Acar'ı eve yollamazlardı. Lanet kelebek etkisi.

"Tahminimde yanılmadım yani," dedi Acar sırıtarak. Omzumu silkerek cevap vermekten kaçındım ama bu hareketimle onu onaylamıştım.

"Bu aramızda kalsın, tamam mı kardeşim? Nihan'la aynı evde yaşadığımızı diğerleri bilmesin."

"Merak etme, kardeşim, bu sırrı kendime saklamayı düşünüyorum."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Bununla ne demek istemişti şimdi? Ne demek kendine saklamayı düşünüyordu? Yanlış anladığımı umuyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Nihan ilgimi çekiyor."

Hayır, olmazdı. En iyi arkadaşım ile ev arkadaşım olmazdı. Nihan ile hiçbir arkadaşım olmazdı. Nihan da Acar'ı ilgi çekici buluyor muydu acaba? Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Hayır, ev arkadaşımla en iyi arkadaşımı evimin salonunda sarmaş dolaş görmek istemiyordum. "Onu tanımıyorsun."

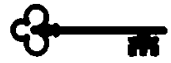
"Tanımak istiyorum," dedi Acar, onu çoktan kafaya koymuştu bile.

"Bak, o oynayabileceğin bir kız değil, tamam mı? Ayrıca o benim ev arkadaşım. Onunla eğlenip sonra yoluna devam edemezsin."

"Onunla oynamayı falan düşünmüyorum, Teoman, Allah aşkına! Hem eminim ki Nihan kendisiyle oynanmasına izin verecek bir kız da değildir." Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Bir dakika, ona karşı hislerin mi var?"

O sorana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Nihan'a karşı bir şeyler hissediyor muydum? Dürüst olmak gerekirse birçok kişi ona karşı bir şeyler hissedebilirdi. Nihan güzeldi, seksiydi, zekiydi, güçlüydü ve gizemliydi. Ayrıca kolay lokma olmaması da onu daha arzulanır yapıyordu. Onu istiyordum, bunu inkar edemezdim ama ona âşık falan değildim. "Hayır, yok," diye cevapladım Acar'ı.

Acar mutlu görünüyordu, ama neyle karşı karşıya olduğundan habersizdi. Nihan asla kolayca ona gitmezdi, gerekirse Acar'ı süründürürdü. Emin değildim ama Nihan'da o potansiyelin olduğunu görebiliyordum. O, az rastlanan türde biriydi.

Kapıyı anahtarımla açıp etrafı kolaçan ettim. Sinirli bir Nihan bekliyordum, ama ev çok sessiz ve boş görünüyordu. "Nihan?" diye şüpheyle seslendim.

"Sonunda geldin," dedi, içi rahatlamıştı.

Gülümsedim. Benim için endişelenmiş, beni merak etmişti ve sonunda beni gördüğüne sevinmişti. "Sorunu çözdüm," dedim, onu daha da rahatlatmak için.

"Neden bunu sanki Michael Corleone'muşsun gibi söyledin? Nasıl çözdün?" diye sordu şüpheyle gözlerini kısarak.

Michael Corleone mu? Sanırım Nihan, tanıdığım kızlar arasında Godfather seven tek kızdı. En son Godfather izletmeye çalıştığım kız, daha ilk filmin ilk çeyreğinde sıkılıp başka bir film izlemek istemişti. "Merak etme, bir şey yapmadım. Acar'la konuştuk sadece. Başka kimseye söylemeyecek. Sen bana kızmadın mı?"

"Sana niye kızayım ki? Bir şey mi yaptın?"

Madem kızmamıştı, üstelemenin bir gereği de yoktu. "Yoo, bir şey yapmadım. Hayır." Ama yapmıştım.

Gözlerini kıstı inanmamış gibi. "Sen kesin beni kızdıracak bir şeyler yapmışsındır yine."

Rulo yaptığım posteri ona uzattım konuyu değiştirmek için. Ama konuyu daha tehlikeli bir yere çektiğimi fark ettiğimde artık çok geçti. "Bu seninmiş."

Nihan, ruloya kaşlarını çatarak baktı. Sürprizlerden pek hoşlanmıyor gibiydi, her şeye şüpheyle yaklaşıyordu sanki. Gerçi Nihan neyden hoşlanıyordu ki? Posteri açıp baktığında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. "Bunu nereden buldun?"

Yüzümü ekşitip omzumu silktim. *'Sence?'* der gibi bakmaya çalıştım.

"Eski evime mi gittin? Neden?"

"Nihan, açık açık söyletme be. Anladığını biliyorum." Yediğim haltı dile getirmemek istemem de ayrı bir saçmalıktı, sanki bundan söz etmesem o olay da yaşanmamış olacakmış gibi. Ne olduğunu kesinlikle anlamıştı ama illa onaylanmasına ihtiyacı vardı. Yanlış anlamaya meydan bırakmak istemiyordu.

"Hangisiyle?" dedi en sonunda lafı dolandırmadan. İkiyle ikiyi toplaması elbette uzun sürmemişti.

"Adını bilmiyorum. Oda arkadaşınmış."

Çığlık atma isteğini bastırır gibi yumruğunu sıkıp derin bir nefes alarak sakinliğini korudu. "Sana inanamıyorum, Teoman. Eski evime gidip, eski oda arkadaşımla mı yattın?"

"Özel hayatım seni ilgilendirmiyor."

"İntikam mı alıyorsun?" diye sordu, posteri tekrar rulo yapıp portmantoya bırakırken.

"Ne alaka Nihan? Senden intikam almak için neden gidip eski oda arkadaşınla yatayım ki? Hem nereden bilebilirdim o kızın senin eski oda arkadaşın olduğunu? Sarhoştum, geceyi doğru düzgün hatırlamıyorum bile."

"Onu demiyorum!" diye kesti Nihan. "Benim repliğimi bana kullanmandan bahsediyorum."

"Bunun sıradan bir replik olduğunu sanıyordum, güzelim. Patentini aldığını bilmiyordum."

Anında yüz ifadesi değişti. Bir adım geriledi, posterini aldı ve tek kelime etmeden odasına gitti. Bana 'güzelim' diye çağrılmaktan hoşlandığını itiraf etmesi, kesinlikle bir hataydı onun için; ama ben bundan memnundum. Onu çok

zorlarsam bu işin kötüye gideceğinin farkındaydım, ama nedense onunla uğraşmaktan da kendimi alamıyordum.

"Duş alıp sonra yemek yapacağım," diye seslendim kendi odama geçerken. "Bana katılır mısın?"

"Siktir git, Teoman!" diye bağırdı odasından.

"Yemek yapmama yardım eder misin demek istemiştim. Fesat olan sensin," dedim onu daha da kızdıracağımı bildiğim halde.

"Bu numaralar bana sökmüyor, Teoman. Oyununa gelmeyeceğim."

"Senden de bu beklenirdi zaten, *güzelim*."

"Lütfen kapa çeneni."

Odasının kapısından baktığımda çoktan çenemi kapatmıştım zaten. Nihan, gerçekten de tek başına kitaplığı kurmuştu ve kitaplık kusursuz görünüyordu. Bana kalırsa zeki ve becerikli olmak yeni tür bir seksilikti.

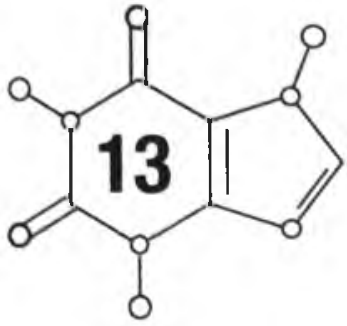
Nihan ise o sırada yatağın üzerine çıkmış, posterini patafixle duvara tutturuyordu. Posteri tutturmayı bitirdiğinde ona baktığımı hissetti ve dönüp yatağın kenarına kadar geldi. "Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

O an içimden geldiği gibi davrandım. Anın büyüsünü bozmamak için onu cevaplamadım. Nasıl baktığımdan emin değildim ama aynı şekilde bakmaya devam ettim. Nihan yatakta ayakta dururken neredeyse yüz yüzeydik, boy farkı kalmamıştı. Yatağın kenarına gelip karşısında durdum. Eğer istersem onu öpebileceğim kadar yakınındaydım ama bundan vazgeçtim. Şu anki ilişkimizi böyle bencilce bir hareketle berbat edemezdim. Ani bir hareketle ellerimi belinin biraz üstüne koydum ve onu, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca kaldırıp yataktan indirdim.

Nihan, gözüne far tutulmuş tavşanlar gibi donakalmıştı. Bu sanki sıradan bir şeymiş ve yaptığım şey umurumda değilmiş gibi göstermeye çalışarak, "On dakikaya çıkarım, biraz pirinç yıkar mısın?" diye sordum.

"Hı hı," diye mırıldandı yüzüme bakmadan.

Ben banyoya doğru giderken, o hâlâ odanın ortasında şok olmuş bir şekilde dikiliyordu.

Nihan

"Nihan, yalvarırım diyorum."

"Ben de olmaz diyorum."

Eray, sabahtan beri peşimde koşuyor ve Hande ile aralarını yapmam için bana yalvarıyordu. Bu müthiş fikir birdenbire nereden aklına gelmişti çok merak ediyordum doğrusu. Oradan bakınca çöpçatana mı benziyordum?

"Ya ne olur kardeşine yardım etsen?" Eray, dediğini bir türlü yaptıramayınca, bana vicdan azabı çektirmeye çalışmaya başlamıştı. Gerçekten, beni tanımıyor muydu bu çocuk?

"Hande ile çıkacak olan ben değilim, Eray, sensin."

"Hadi canım!"

Gözlerimi devirip koridor boyunca yürümeye ve Eray'ı görmezden gelmeye devam ettim. İnsanların gönül ilişkilerine karışmaktan hoşlanmazdım. Madem gönülleri vardı, o zaman birbirlerine karşı dürüst olmalılardı.

Eray koridorda kayarcasına koşarak bana tekrar yetişti. "Nihan, lütfen."

Sinirle soluyup durdum ve ona bakmak için döndüm. Ben birden durunca bana çarpmamak için kendine son anda durdurdu. "Emma Woodhouse[13]'a mı benziyorum?" diye sordum parmağımla kendimi göstererek.

"Emma Woodhouse da kim?" diye sordu Eray, anlamadığından kaşlarını çatarken.

"Daha Emma'yı bilmiyorsun yahu. O kız Rus Dili ve Edebiyatı okuyor, sana Anna Karenina[14]'yı sorunca ne halt yiyeceksin?"

Eray sırıtarak ve övünerek "Anna Karenina'yı biliyorum," diye cevap verdi.

"Tabii bilirsin, filminde Keira Knightley oynadı da ondan!" deyip tekrar yürümeye başladım.

"Sen nasıl bir arkadaşsın böyle?!" diye arkamdan bağırdı Eray, Fizik bölümünden çıkmak üzereyken.

"İyi bir arkadaş," diye bağırdım ona dönmeden. Öğle arasında olmamıza seviniyordum. Çünkü ders zamanı olsaydı, şimdiye sınıflardan birinden bir hoca fırlamış, bize kızıyor olurdu. Evet, bu durum da üniversitede mevcuttu. Üniversite bambaşka bir dünya sayılmazdı, sadece daha büyük bir lise gibiydi. Pekâlâ, bu konu hakkında detaya girmeyecektim.

"O zaman neden yardım etmiyorsun?" Eray'ın ses tonunun değiştiğini fark edince yürümeyi kesip ortak alanda durdum. Sesindeki o ısrarını dalgaya vuran çocuksu ton gitmişti ve yerine çaresiz, hüzünlü bir ton gelmişti.

Dönüp tekrar Eray'a baktım. Bir iki adım ötemde durmuş, umarsız bir şekilde dikiliyordu. Bu kadar ufak ve gereksiz bir şeyi sanki dünya meselesiymiş gibi abartmasına

13 *Jane Austen'ın Emma adlı romanının başkarakteri. Emma, çöpçatanlık yapmayı kendine görev edinmiştir. (yn.)*

14 *Tolstoy'un Anna Karenina adlı romanının başkarakteri. (yn.)*

inanamıyordum. Alt tarafı sevdiği kızla arasını yapmayı kabul etmemiştim, gören de ölüm kalım meselesi sanırdı.

"Otur," dedim, kafamla ortak alandaki mavi koltukları göstererek. "Bak, aranızı yaparsam ve çıkıp da sonra ayrılırsanız arada kalan ben olurum. Sizin aranızda kalıp birbirinize söyleyemediğiniz şeyleri iletmek ya da iade etmek istediğiniz hediyelik eşyaları taşımak falan istemiyorum."

"Seni öyle bir durumda bırakmam, Nihan, söz veriyorum," diye ezberden lafa girdi Eray, ama elimi kaldırarak onu susturmayı başardım.

"Bitmedi henüz, dinle. Ayrıca eğer bir kızla çıkacaksan kendin olarak çıkmalısın. Teklifini mi reddedecek? Bırak reddetsin ama en azından dürüst ol. Sırf aranızı yapacağım diye gidip de kıza senle alakası olmayan ama onun hoşlanacağı şeyler anlatamam ben. Sonra kız, senin gerçekte öyle biri olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğramayacak mı? Aşk ve sevgi bu kadar basit değil, tamam mı? Oturup doğru düzgün konuşun, ortak yönler bulun, birbirinizi tanıyın. Sırf uzaktan uzağa bakışıyorsunuz ve birbirinizin dış görünüşünü beğeniyorsunuz diye âşık olunmaz. Kendine güven ve kızın karşısına çıkıp cesurca konuş. Kendini, kızı ya da aşkı ucuzlaştıracak hareketler yapmayı da bırak. Sen bundan daha fazlasısın, Eray."

Eray, bir süre suratıma boş boş baktıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. "Vay canına, kendimi hem aşağılanmış hem de övülmüş hissetmem normal mi?"

Eray'a bir anda bu kadar fazla nasihat verip, aynı zamanda da bunu açık sözlülükle ve aşağılar bir biçimde yaptığım için üzgün olduğumu söylemeye yeltendim, ama bir ses araya karıştı. "Bir INTJ ile tartışmaya girdin, her şey mümkün." Ayrıca, gerçekten de üzgün sayılmazdım.

Eray ile kafalarımızı aynı anda sola çevirdiğimizde elleri ceplerinde dikilerek bizi izleyen Caner Hoca'yı gördük. Adamın INTJ takıntısı, beni öyle rahatsız etmeye başlamıştı ki kendimi ifşa ettiğim o günü hiç yaşamamış olmayı diliyordum.

"Ah, hayır," diye söylendi Eray, yüzünü ekşiterek. "Bir MBTI manyağıyla daha başa çıkamam. Yeter artık, şu harflerden bıktım."

Caner Hoca, Eray'ı hiç takmadan direkt bana yöneldi ve hesap sorar gibi, "Sınıfımdan değilmişsin," dedi.

Tepemde duranın o olmasına ve koltukta oturanın ben olmasına rağmen, ona tepeden bakıyormuşum gibi küçümser bir bakış attım. Bunu bazen elimde olmadan yapardım. İnsanları yargılamak doğamda vardı. "Günaydın."

Caner Hoca camdan dışarıya bir bakış atarak, "Bence tünaydın zamanı gelmiş," dedi burun kıvırır gibi.

Ben gözlerimi devirirken, Eray koluyla beni dürtüp "Espri mi yaptı o? Yoksa cidden anlamadı mı?" diye fısıldayarak sordu.

"Senin gidip ona aşkını itiraf etmen gereken bir kız yok muydu?" Caner Hoca, en sonunda Eray'a baktı ve eliyle tavuk kışkışlar gibi bir hareket yaptı. Demek ki bir süredir bizim konuşmamızı dinliyordu.

Bu saçmalığa bir son vermek için atışmayı kesip ciddileştim. "Benden ne istiyorsunuz?"

Ne istediğini bildiğim halde bunu sorduğum için bana şaşkınlıkla baktı. "Seni hayatımda istiyorum." Takıntısı hastalık derecesindeydi ve bana kalırsa ön lisans yaptığı Psikoloji bölümünden birine görünmeliydi.

"Hop hop! Ne oluyor?" diyerek ayağa fırladı Eray. Genelde barışçıl olan arkadaşımın kankalık damarına basmıştı adam.

Eray araya girerken ben de yerimden fırladım ve Eray'ı kolundan tutarak durdurdum. Hay lanet, bu duruma nasıl gelebilmiştik? "Eray, saçmalama."

Başka biri bir şey demeden ve olay daha da büyümeden önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için hızlıca konuştum. "Ben istemiyorum, tamam mı? Ben, ne o hoca meraklısı kızlardanım ne de bu tür yaklaşımlardan hoşlanırım. Bu şekilde ısrarcı olmanıza inanamıyorum. Sizin deney fareniz veya hayaliniz olacak değilim. Allah aşkına, INTJ'leri tanıyorsanız böyle bir şeyi istemeyeceğimi bilmeniz lazımdı. Beni yoruyorsunuz, yeter artık. Ben hayatımda böyle bir hoca görmedim."

Onca aşağılanmaya rağmen sanki haklıymış gibi üste çıkmaya çalıştı. Belki de burada haklı veya haksız yoktu. "Bazı hocalar daha samimi olabiliyor demek ki. Her hoca aynı değildir."

"Hah," dedim inanamayarak gülerken. "Bazı öğrenciler de bu hareketlerden hoşlanmıyor demek ki. Her öğrenci de aynı değildir."

"Nihan, tamam, uzatma," diyen tanıdık bir ses ile birlikte bir el yerleşti omzuma. Engellemeye çalıştığım olay daha da büyüyordu nedense.

Hızla çevreyi kontrol ettikten sonra hemen yanı başımda duran Teoman'a, "Karışmak zorunda mıydın?" dedim dişlerimin arasından.

"Değildim ama karışıyorum." Bakışlarını benden çekip başımın üzerinden Eray'a baktı. "Ne duruyorsun sen öyle? Nihan'ı götür buradan."

"Sen kimsin de emir veriyorsun?" diye çıkıştı Eray. Sanki durumu daha da karıştırmaya ihtiyacımız varmış gibi...

"Neden ona kim olduğumu anlatmıyorsun, Nihan? Erkek arkadaşına benden bahsetmedin mi?" Teoman, bana

hitaben konuşmasına rağmen gözlerini Eray'dan ayırmamıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam şimdi? Etraftaki öğrenciler tarafından oldukça dikkat çeken bir tartışmanın ortasında tüm münasebetimizi ortaya döküyordu resmen. Her şeyi açığa çıkarıyordu, kurallarımızı çiğniyordu.

"Bu herif ne geveliyor, Nihan?" diye sordu Eray, kısık gözlerle Teoman'a bakarken.

Üzerimden birbirlerine ters ters bakıp atışmaları, etraftakilerin merakla bizi izlemeleri, fısıldaşmalar ve sinirle yükselen adrenalin, her geçen saniyede beni daha da geriyor ve tüketiyordu. Bardağı taşıran son damla ise Caner Hoca'nın dalga geçercesine, "Ne çok sevenin varmış böyle," demesiydi. Üstelik bunu tartışmadan zevk alırmış gibi psikopatça sırıtırken söylemişti.

"Yeter!" diye patladım birden, kimseyi umursamayarak. "Beni boğuyorsunuz." Nefes almak gittikçe zorlaştığı için elimi boğazıma götürüp parmağımı boğazıma bastırdım. Bu hareket hiçbir zaman işe yaramazdı, ama yine de alışkanlık olarak yapmaya devam ederdim. "Ne haliniz varsa görün. Ben gidiyorum."

Omzumu silkip Teoman'ın tutuşundan kurtuldum ve Eray'ın bana uzanan elini iterek yanlarından geçip merdivenlere yöneldim.

Bazen bu olurdu. Gürültüyü ve tartışmaları kaldıramazdım. Bazen kaostan zevk alırdım, ama bazen de kaos benim enerjimi alırdı. Düzene ve sessizliğe ihtiyacım vardı, biraz bile olsa. Bunalıma sürüklenmeden önce sakinleşmem gerekiyordu.

Sonra birisi çevreme ördüğüm bunalım baloncuğuna bir toplu iğne batırdı ve tüm uğultu kesildi. "İyi misin?"

Aniden karşımda bulduğum Acar'a bakakaldım. Nereden çıkmıştı, onu görmemiştim bile. Ardından yüzüme

çarpan rüzgarla bahçeye çıkmış olduğumu fark ettim. Buraya nasıl geldiğimi de hatırlamıyordum. Bazen, bu da olurdu. O kadar çok düşünceli olurdum ki kafamın içinde, bilinen zaman ve mekanın ötesine geçer nerede olduğumu ve ne yaptığımı unuturdum, birkaç saniye süren hafıza kayıpları yaşardım. Çark mekanizmasında ufak bir aksama.

"İyiyim. Sadece biraz gürültüye maruz kaldım."

"Gürültünün nedeni o olabilir mi?" diye sordu Acar, çenesiyle arkamdaki bir noktayı işaret ederek.

Kafamı çevirdiğimde fakülte basamaklarından inen Teoman'ı gördüm. Gözlerimiz birleşti ve yanımıza gelene kadar gözlerini benden ayırmadı. Endişelenmiş görünüyordu ama bir yandan da kızgındı.

"Bir daha seni rahatsız etmez. Sen de bir daha o adamın dersine girme." Teoman, Acar'a selam bile vermeden direkt olarak konuya girip bana bakarak konuştu.

"Sana karışmamanı söylemiştim." Aslında söylememiştim. Ama en azından bunu kastetmiştim, değil mi? "Birinin beni korumasına ihtiyacım yok."

"Senin neye ihtiyacın var ki zaten? Her şeyi kendi başına halletmeye bayılıyorsun, değil mi? Bırak da insanlar sana yardım etsin!"

"Yardıma ihtiyacım varmış gibi mi duruyor?!"

"Neler oluyor lan? Bir yemekhaneye gidip geldim, olay mı çıkardınız? Hani siz birbirinizi tanımazdan gelecektiniz, şimdi niye fakültenin bahçesinde tartışıyorsunuz?" Acar haklıydı ama artık geri dönüşü yoktu; kurallardan bazıları tarih oluvermişti. Ve garip olan, bunca karmaşanın arasında, eve gittiğim zaman tarih olan kuralların üzerini çizmem gerektiğini düşünmemdi. Başkalarının böyle anlarda, bu tür şeyler düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

"Üzgünüm, tamam mı? Oldu mu?" dedi Teoman, ellerini göğüs hizasında teslim olurmuş gibi kaldırarak.

"Ne yaptın adama?" diye sordum, kötü sonuçlar doğuracak bir şey yapmadığını umarak.

"Muhtemelen dersten kalmama neden olacak bir şey," dedi omzunu silkerek.

Ellerini indirirken sağ elinin eklemlerinin üzerindeki kızarıklığı fark ettim. Uyarmaksızın elini tutup kaldırdım. Parmaklarının eklem yerleri, sanki bir şeye yumruk atmış gibi kızarmıştı. "Ona yumruk mu attın?"

"Evet," dedi tekrar omzunu silkerek.

"Geri zekalı! Senden şikayetçi olursa ne halt yiyeceksin? Dua et de uzaklaştırma falan almayasın."

"Kim kime niye yumruk atıyor? Kafamı şişirdiniz, insan gibi anlatın şunu." Sakinliğini koruyan Acar'ı da çıldırtmayı başarmıştık sonunda.

"Teoman Bey, Caner Hoca'ya yumruk atmış," dedim onaylamaz bir ses tonuyla.

"Nihan'a yürüyordu," diye kendini savundu Teoman hemen.

Acar, Teoman'a anlamını çözemediğim bir ifadeyle baktı. "Ne zamandır kahramanlık yapıyorsun?"

"Eğer bir tartışma daha çıkarsa ikinizi de öldürürüm bilesiniz." İşaret parmaklarımın birini Teoman'a, diğerini Acar'a doğrultarak ikisini de uyardım.

İkisi de beni küçümsercesine baştan aşağı süzdü. Pekâlâ, onlardan kısa olabilirdim ama bu, beni boyumla yargılayabilecekleri anlamına gelmezdi.

"Heh, erkek arkadaşın da geliyor, tam oldu," dedi Teoman. Hay bin kunduz, ben kaostan kaçtıkça kaos bana geliyordu.

"Kastettiğin şekilde erkek arkadaşım değil o."

"Fark ettim," dedi Teoman ve ardından duyamadığım bir şeyler daha geveledi ağzının içinde.

"Nihan, konuşabilir miyiz?" diye sordu Eray, yanımıza vardığında.

Eray'ın ne hakkında konuşmak istediğini biliyordum ve artık kiminle yaşadığımı saklayamayacağımı da biliyordum. Zaten Eray kiminle yaşadığımı sorup duruyordu. Kaçacak yeriniz kalmadığında gerçekleri kendi açınızdan anlatmanız en iyisiydi. Başkası kendi açısından anlattığında suçlu durumuna düşebilirdiniz.

"Bu, Teoman," dedim Teoman'ı göstererek. Teoman, ona 'bu' dememe sinirlenmiş gibi göründü kısa bir an. "Kendisi ev arkadaşım olur."

Eray, tam Teoman'a elini uzatacaktı ki lafımla donakaldı. "Ne? Bunca zamandır bir erkekle mi yaşıyorsun?"

"Başka çarem yoktu," dedim omuz silkerek.

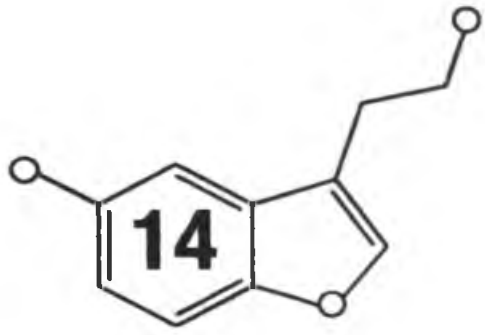
Teoman, Eray'ın havada kalan elini tutup onunla tokalaştı hızlıca. "Memnun oldum." Eray şaşkın şaşkın bakarken, Teoman durumdan memnun bir şekilde sırıtıyordu. Şu an birkaç saniyelik hafıza kaybı falan yaşamıyordum ama cidden, bu duruma nasıl gelmiştik bir anda?

"Ve bu da Acar. Teoman'ın arkadaşı." Acar başıyla selam vermekle yetindi.

"Açıklaman gereken çok şey var, Nihan," diye söylendi Eray.

Göğe bakarak ofladım. "Allah benim belamı versin."

"Verdi zaten," dedi Teoman.

Teoman

"Hay sikeyim ya. Adaletsizliğe bak."

"Kendin kaşındın kanka," dedi Acar omuz silkerek. Eh, haklılık payı vardı ama yine de bu adil değildi işte. Bir öğrenciye asılan bir hocaya yumruk attım diye niye ben uzaklaştırma alıyordum ki? Uzaklaştırma alması gereken kişi o şerefsiz değil miydi? Sistemle ilgili yanlış bir şeyler vardı, sistemde bir hata vardı. Olması gereken şey bu değildi, kayırma ve görmezden gelme normal değildi. Yapmaları gereken şey o manyağı meslekten atmaktı ya da en azından kınama vermekti.

"Ben doğru olanı yaptım," dedim, buna sonuna kadar inanıyordum. Her ne kadar Nihan kendini savunmak konusunda iyi olsa da yaptığımdan pişman değildim.

"Vizelere bir hafta var, bir hafta boyunca derslere giremeyeceksin."

"İyi ya işte, vizelerden önce tatil yapmış olurum. Hem vizelere hazırlanırım." Madem bir haftalık uzaklaştırma

almıştım ve bunun geri dönüşü yoktu, o zaman ben de bunu iyi şekilde kullanır ve tatilmiş gibi davranırdım.

"İkimiz de biliyoruz ki ders falan çalışmazsın sen, Teo. Ayrıca, hâlâ devamsızlık diye bir sorun var, hatırlatırım."

"Felaket tellalı gibisin, Acar," dedim, uzaklaştırma bildirisini buruşturup geriye doğru fırlattım. Ne işime yarayacaktı ki? Duvara mı asacaktım? Hem eminim, lazım olursa öğrenci işlerinden bir tane daha verirlerdi. Açıkçası, daha önce hiç uzaklaştırma almadığım için bu konu hakkında hiçbir bok bilmiyordum.

"Dost acı söyler."

"Epey sağlam bir dostluk herhalde, vur deyince öldürdüğüne göre."

"Ayıp ettin, tabii ki," demesiyle sırtıma vurması bir oldu. "Ee, eve mi gidiyorsun şimdi?"

"Mecburen."

"Nihan da..." Kısa bir süre sormaktan tereddüt eder gibi durakladı. "Evde midir?"

Her ne kadar içimden 'Nihan'ın batsın,' deme isteği geçse de "Neden soruyorsun?" diye sordum.

"Eğer evdeyse ben de geleceğim."

"Keşke ilk önce 'Ben de gelebilir miyim?' diye izin alsaydın," diye homurdandım. Eskiden olsa izin istemeden gelmesini sorun etmezdim, ama artık o evde tek başıma yaşamıyordum ve ayrıca Acar'ın gelmek istemesinin nedeni farklıydı.

Acar gözlerini devirip başarısız bir şekilde dalga geçer gibi beni taklit ederek "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu. Benim sesim ince değildi ayrıca.

"Hayır," dedim hızlıca, önceden hazırladığım cevabı vermek için bunu sormasını beklemişim gibi.

"Neden?" diye sesini yükseltti birden isyan edercesine.

"Nihan sadece on bir ile on ikinci maddelerin üzerini çizdi, yedinci madde hâlâ duruyor. Kural, kuraldır." Nihan'ın o iki maddeyi çizmesine neden olan bendim aslında. Yani diğer maddeleri çiğnemekten de çekinmezdim, ama Nihan evdeyken Acar'ı evde istiyor muydum? Hayır.

"On birinci, on ikinci ve yedinci maddeler ne ki?"

"On bir, beraber yaşadığımızı birine söylememekle ilgiliydi; on iki de fakültede birbirimizi tanımazdan gelmekle ilgiliydi. Yedi ise eve sevgili ve arkadaş getirmenin yasak olduğuyla ilgili."

"Siktir. Kız cidden kuralcı, değil mi?" Cevap vermemi bekliyor falan değildi ama yine de kafamı salladım. "Ne zamandır kurallara uyuyorsun?"

"Bu kurallar sadece benimle ilgili değil. Bir kuralı daha ihlal edersem, Nihan cidden köpürür. Ben onun kurallarına uymazsam, onun da benim kurallarıma uymasını beklemem aptallık olur."

"İyi, peki." Bu kadar çabuk kabullenmesini beklememiştim ve bu da beni şaşırtmıştı. Altından bir şey çıkacağına dair şüphelerim vardı, ama bu kadar kısa süre içinde nasıl bir şey planlamış olabilirdi ki?

İkinci kez zile basmama rağmen kapı açılmamıştı, sanırım Nihan evde yoktu. Ben de içeri anahtarla girdim. Nihan gerçekten de evde yok gibiydi, birkaç saniye etrafı dinlememe rağmen bir ses duymamıştım.

Nihan'la kaldığımız, birbiriyle aynı olan paralel odalarımızın bulunduğu koridora girdim odama gitmek için. Koridorun hemen sonunda banyo vardı, banyoya yakın olan oda benimkiydi. Banyo kapısının altından sızan ışığı

fark ettiğimde koridorda donakaldım. Nihan banyoda olmalıydı. Her zaman benim evde olmadığım zamanlarda ya da gece geç vakitlerde banyo yapardı, bu yüzden onu banyodan çıkarken görmezdim. Bu, bir ilkti.

Su sesi gelmediğine göre ya yeni girmişti ya da çıkmak üzereydi. Ben ne yapacağımı bilemez şekilde koridorda öylece dururken banyonun kapısı açılıverdi ve Nihan, sanki Beşinci Boyut'un bir bölümündeymişiz gibi buhar bulutu eşliğinde kapının eşiğinde belirdi.

"Evdeymişsin," dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek.

Nihan, birden karşısında birini görünce kısa bir çığlık attı ve havlusunu sıkıca tuttu. Cidden, niye bornoz giymemişti de havluya sarınmıştı? Beni kalpten götürmeye falan mı çalışıyordu?

"Başka nerede olacaktım ki? Her zaman evdeyim ben. Evde değilsem okuldayımdır, okulda değilsem evdeyimdir," diye hızlıca konuştu, ödü koptuğundan ve muhtemelen şu an karşımda rahatsız hissettiğinden biraz saçmalamaya da başlamıştı.

"Neden havlu, Allah aşkına?" dedim, resmen canım acıyarak onu süzerken. Ufak tefek bir kız olmasına rağmen yine de plaj havlusu boyutundaki saç havlusu bedenini iyice örtmüyordu ve içimde canlanan alev beni yakarken istemsizce onun *tamamını* görebilmeyi diliyordum.

"Bornozumu odamda unutmuşum," dedi işaret parmağı ile odasının kapısını işaret ederek. "Sen neden evdesin?"

"Bir hafta boyunca evde olacağım, uzaklaştırma aldım."

"Ah." Durakladı, sanki ne diyeceğini bilemedi, gözlerini etrafta dolaştırıp tekrar bana döndü. "Şey, üzgünüm." Üzgün olduğunu söylüyordu ama aslında olmadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Bu farklı bir şeydi; birini önemsemediği

için üzgün olmama olayı değildi, daha farklıydı. Nezaketen üzgün olduğunu söylüyor ama aslında bunu hissetmiyordu. Üzgün olması için bir gerekçe de yoktu gerçi, tam da Acar'ın dediği gibi ben kendim kaşınmıştım.

"Sorun değil," dedim, değildi de. Şu anki tek sorun, onun karşımda sadece bir havluyla duruyor olmasıydı ve benim gözlerimi ondan alamıyor oluşumdu. "Bu eziyet," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne?"

"Git giyin, üşüteceksin," dedim, sanki umursamıyormuşum gibi başka tarafa bakarak. Kendime sinirlendiğim için sesim kızgın çıkmıştı ve Nihan, bu sinirin nedeni olduğunu sandığı için bana kafası karışık bir şekilde bakmıştı. Büyük ihtimalle uzaklaştırma aldığım için onu suçladığımı falan düşünüyordu.

Hiçbir şey demeden yanımdan geçti süzülürcesine. Koridor iki kişinin yan yana yürüyebileceği genişlikteydi, ama ben tam ortada dikildiğimden iki tarafımda da geçecek yeterli alan yoktu. Yine de Nihan vücudunu yan çevirip kedi gibi süzülerek yanımdan geçmeyi başardı. Yanımdan geçerken bana sürtünen havlunun sert dokusunu hissettim ve bir an Nihan'ı tutup kendime çekmeyi istedim.

Arkasından baktım tek bir an için ve o an, onu durdurmama yetti. Havlunun kapatamadığı sırt kısmında bir şey dikkatimi çekmişti. Kürek kemiklerinin arasında bir yerde küçük bir çember dövmesi vardı.

"Dövmen var," dedim rüyadaymışım gibi çıkan bir sesle.

"Birkaç tane var."

"Neden daha önce hiç görmedim?" dedim, bir yandan da başka neresinde dövme var diye vücudunu incelerken.

"Sence?" dedi, salakmışım gibi. Aslında bir dövmesi olduğunu fark ettiğimden ve onu bu şekilde gördüğümden beri epey salaklaşmıştım. "Çünkü göremeyeceğin yerlerdeler," diye devam etti meydan okurcasına. "Bunlar hariç." Kaldırdığı önkollarının bileklerinin iç kısımlarını bana doğru çevirip gösterdi.

Yavaşça yaklaşıp bileklerini tuttum ve başparmaklarımla okşar gibi dövmelerinin üzerinden geçtim. Sol bileğinde bir altıgenin kenarına ilişmiş bir beşgen ve bu şekillerden uzanan iki çizgi vardı, sağ bileğindeyse aynı altıgen ve beşgen ile farklı kısımlardan uzanan çizgiler vardı. Birbirine benzer ama aynı zamanda da çok farklı şekillerdi.

"Anlamları ne?" diye sordum dövmelerin üzerinden geçmeye devam ederek. Bileklerini çekmeye çalıştı ama farkında bile olmadan ona izin vermedim. Kendime geldiğim o kısa anda nasıl bir pozisyonda olduğumuzu fark ettim; o kapı pervazına yaslanmış, bense önünde bileklerini tutarak onu hapsetmişim.

Nihan bileklerini bir kez daha çekiştirdi, nefesi hızlanmış, göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Ya yakınlığım onu heyecanlandırıyordu ya da bundan rahatsız oluyordu. O söylemeden anlamak zordu. "Kişisel alanımı işgal ediyorsun," diye uyardı ve ben bileklerini bırakıp geri çekilene kadar bana, beni öldürmek istiyormuş gibi baktı.

"Üzgünüm."

"Zaten hep üzgünsün. Düşünüp taşınmadan istediğin her şeyi yapıp sonra bir üzgünümle kurtulamazsın."

"O zaman sen de beni şaşırtmayı bırak. Sürekli aklımı başımdan alacak şeylerle karşıma çıkıyorsun ve düşünme yetimi kaybediyorum." Sinirli bir çıkış yapmıştım

ama itirafımı duyduğumda sesim gittikçe alçaldı. Hayır, bunları dile getirmek istememiştim.

"Sanki benim elimde olan bir şeymiş gibi söylüyorsun." Bir süre çatık kaşlarının altından bana baktı ve ben bu bakışmanın nereye varacağını merak ederken sürpriz bir şekilde "Serotonin," dedi.

"Ne?" dedim anlamayarak. Tartışırken serotonin konusuna nereden gelmiştik?

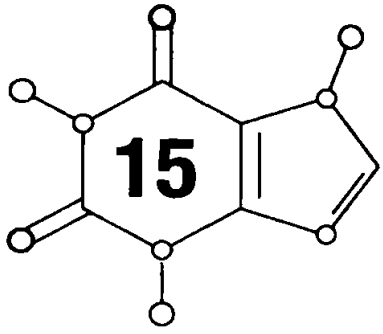
Sol bileğini kaldırarak dövmesini gösterdi. "Serotonin molekülü bu. Mutluluk hormonu." Yine yapıyordu, yine bir yolunu bulup kaçıyordu. Her şeyi kontrol etmeye çalışması insanın sinirlerini bozuyordu. İtirafımı bir şekilde geçiştirmişti. "Bu da kafein molekülü," diye ekledi sağ bileğini göstererek.

Neden kafein ve serotonin moleküllerini bedenine çizdirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu; ama bu ilginçti, güzeldi. Bugüne kadar tanıştığım kızlarda genellikle kalp, taç, kelebek, kuş, elmas ya da ne bileyim, yıldız dövmeleri falan görürdüm, hatta bazıları sevgililerinin adını yazdıracak kadar aptal olurlardı. Nihan'ın dövmeleri bana göre klişe değildi, vücudunun geri kalanında ne tür dövmeler olduğunu merak ettim; ama bir yanım diğer dövmelerin de alışılmışın dışında olduğunu söylüyordu. Ensesindeki o daire de çok ilginç ve gizemli duruyordu; onun anlamı neydi, neyi ifade ediyordu? O dövmenin devamında ne vardı? Nihan, benim için, bilinen zaman ve mekanın çok ötesinde gibiydi, sanki bu dünyadan değil ve bu zamana ait değildi.

"Artık giyinebilir miyim?" diye sordu nazik bir sesle. "Üşümeye başladım."

"Tabii, tabii," dedim kendime gelip kapı eşiğinden çekilerek.

Odasına girip kapıyı kapatırken gözlerime bakmaktan kaçındı, ben de kapının önünde mal gibi dikilmeye son verip kendi odama geçtim. Neden her konuşmamız bir tartışmayla sona eriyordu anlayamıyordum. Nerede hata yapıyordum? Hata kimdeydi? Neden anlaşamıyorduk bir türlü? Bana hep üzgünüm dediğimi söylüyordu ama kendi de birçok kez üzgünüm demişti. Belki de ikimiz de kontrol manyağıydık ve kimse kontrolü elinden bırakmayı istemiyordu.

Nihan

Kendi prensiplerimden vazgeçmekten nefret ediyordum. Kendi kurallarımı çiğnemekten de nefret ediyordum. Ve en çok da bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Allah aşkına, bazen nefret etmekten bile nefret ediyordum. Bir kuralı yıktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmek daha kolaydı. Gereksiz konularda tartışmaktan hoşlanmazdım. İlgimi çekmeyen bir şey için nefesimi boşa harcamazdım.

"Teoman, yedi hakkında konuşmamız lazım," dedim, Teoman'ın odasının kapısından kafamı uzatarak.

"Ne yedisi?" dedi Teoman, kafasını yastığına gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı.

"Madde yedi."

"Madde mi yedi?" Ve bu dâhi arkadaş Fizik okuyordu, inanılır gibi değildi doğrusu.

"Uyku sersemiyken çok sinir bozucusun," dedim, pervaza yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Teoman yatakta doğrularak sırıttı. "İtiraf et, bu halimi seviyorsun."

"Senin hiçbir halini sevmiyorum, Teoman Üstüner."

"Bu acıttı," dedi, kalbini tutup gerçekten canı acımış gibi yüzünü buruşturarak.

"Buna sevindim," dedim dudak bükerek.

"Genelde kızlar bundan etkilenirdi," dedi, fakat sırıtışı yüzüne geri dönmüştü.

Gözlerimi devirip ona acıyormuşum gibi kafamı iki yana salladıktan sonra pervazdan ayrılıp mutfağa doğru ilerledim. Çok geçmeden onun da yataktan çıkıp peşimden gelmiş olduğunu gördüm.

"Peki, tamam, ne olmuş madde yediye?"

Tezgaha yaslanarak ona döndüm. Sandalyelerden birine oturmuş, uyku sersemliğinin üstesinden gelmeye çalışıyordu ve ona itiraf edemesem de bu halini gerçekten de seviyordum. "Tüm maddeleri ezberledin mi sen?" diye sordum şüpheyle. Madde yedinin ne olduğunu sormamıştı sonuçta, hâlihazırda maddeleri ezbere biliyor gibiydi.

"İşitsel zeka diye bir şey var," dedi, esnemeden hemen önce. Bu oldukça işe yarıyor olmalıydı; dersleri sadece dinlemesi, sınavlardan geçmesine yetiyordu eminim.

"Eray'a Emma'yı izletecektim," dedim hızlı bir şekilde konuya girerek. "Ve bugün için anlaşmıştık. Ama mekanı ayarlayamadık. Aslında okulda izleyebiliriz ama okul baya soğuk. En başta Eraylarda izlemeye karar vermiştik ama Eray'ın ev arkadaşları, vizelere çalışma bahanesiyle tüm arkadaşlarını eve doldurmuşlar. O yüzden... şimdi... soruyorum ki... bir seferlik olsun yedinci maddeyi görmezden gelebilir miyiz?"

"Eray'ı eve getirmek için benden izin istiyorsun yani?" dedi Teoman, ciddi bir şekilde beni dinledikten sonra.

Kafamı salladım hızlıca. "Eğer istemezsen o kalabalığa rağmen Eraylarda da izleyebiliriz."

Ağzının kenarıyla güldü. "Sana, seni bir ev dolusu erkeğin arasına film izlemek için göndereceğimi düşündüren nedir?"

Küstahlığı karşısında ağzım açık kaldı ve şaşkınlıktan kaşlarım yavaşça yukarı kalktı. "Peki sana, senin yasaklarını takacağımı düşündüren nedir?"

"Ben sırf senin için senin kurallarını dikkate alıyorsam, bence sen de benim birkaç lafımı dikkate alabilirsin. Neyse, sürekli tartışmanın anlamı yok. Yedinci maddeyi tamamen kaldırabilirsin istersen. Sonuçta ben de on ikinci maddeyi kaldırdım. Bu adil olur."

Düşününce doğru söylediğini fark ettim. Kuralları bu kadar dayatan bendim, o ise sırf benim yüzümden kurallara uyuyordu. Yedinci maddeyi gözden geçirdim; eve arkadaş ve sevgili getirmenin yasak olduğunu belirten maddeydi. Sonra o maddeyi kaldırdığımızda olacakları getirdim gözümün önüne. Teoman tek gecelik ilişkilerden ya da biriyle yattığının anlaşılmasından çekinmeyen bir adamdı, bu yüzden onun sevgililerinden birini eve getirmeyi sorun etmeyeceğine dair şüphelerim vardı. Ama ben sorun ederdim. Ev arkadaşınızın mütevazi odada biriyle seviştiğini duymak gerçekten rahatsız edici olabiliyordu, tecrübeyle sabit.

"Sadece arkadaş kısmını kaldırmak istiyorum."

Onu başka kızlarla görmekten hoşlanmadığım için sevgili kısmını değiştirmediğimi düşünmüş olacak ki memnun bir şekilde gülümsedi. "Nasıl istersen."

"Aslına bakarsan bana zorluk çıkaracağını ve bir şeyi şart koşacağını falan düşünmüştüm," dedim. Tezgahtan ayrılıp kahve yapmak için lavabonun üzerine denk gelen mutfak dolabından iki kupa çıkardım. Gerçi hafta sonları kahvaltı hazırlama görevi Teoman'ındı ama kahve içmeyi biraz daha ertelersem kriz geçirecektim.

"Eh, madem öyle umdun, o zaman bir şartım var."

"Geçti Bor'un pazarı, Teoman," dedim gülmeme engel olamayarak.

"O Bolu değil miydi ya?" diye sordu Teoman.

"Sence Bolu'daki pazarı kaçıran biri, eşek sürerek Niğde'nin pazarına yetişebilir mi?"

"Hah," dedi düşünceli bir şekilde. "Mantıklı. Bor ne alaka öyleyse?"

Kendimi tutamayarak kahkaha attım en sonunda. Bilgisinin yanlış olduğunu fark ettiğinde ve bundaki mantık hatasını bugüne kadar fark etmediği için kendini aptal gibi hissettiğinde, suratında oluşan ifade kesinlikle görülmeye değerdi. "Niğde'nin bir ilçesi," dedim, kahkahalarımın arasından.

"Şu an aydınlanmış hissediyorum. Meğer tüm hayatım yalanmış," dedi şok olmuş gibi gözlerini büyüterek.

Gülüşümü durduramadığımda avuç içimi ağzıma kapattım, ama yine de bir faydası olmadı. Bazen gülerken gözlerim öyle kısılırdı ki fark etmeden gözlerimi kapatırdım. Bu sefer de gözlerimi kapatmıştım fark etmeden, çünkü gözlerimi açtığımda Teoman önümde duruyordu. Ağzıma kapattığım elimi nazikçe ağzımdan çekti ve gözlerime bakarak, "Gülüşünü saklama," dedi. "Güldüğünde elmacık kemiklerin daha da belirginleşiyor, gözlerin kısılıyor ve yanakların hafiften kızarıyor. Harika bir gülüşün var ama sen bunu saklıyorsun."

"Lütfen, bana böyle davranma," dedim acı çeker gibi. Doğruydu aslında, kıvranıyordum bana her böyle davranışında. "İltifatlar ve güzel sözler karşısında nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Alışırsın." Bana bakarken duraklayıp dudağını ısırdı. "Zamanla."

"Tamam," dedim ve aradan sıvışıp yana çekildim. Çünkü gerçekten ne diyeceğimi ve nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu evde bir odun varsa muhtemelen o bendim. Ya da *daha fazla* odun olan bendim, diyelim.

"Bana bileklerindeki dövmelerin hikayelerini anlatacak mısın?" dedi birden, inanılmaz bir hızla konuyu ve atmosferi değiştirerek.

"Kahvaltıyı hazırlamaya başlarsan anlatırım. Açlıktan ölüyorum," diye şart koştum.

"Anlaştık," dedi ve buzdolabına yöneldi hemen.

Buzdolabından çıkarıp masaya koyduğu peynirden bir parça çalıp ağzıma attıktan sonra kahveleri yapma işine döndüm. "Çok büyük ve anlamlı bir hikaye bekleme öncelikle, beklentilerini düşük tut. Kafein molekülünün hikayesi basit; kafein bağımlısıyım. Eğer sabahları kahve içmezsem ayılamıyorum ve tüm gün uyukluyorum. Gün içinde dört-beş kupa kahve içmezsem zombi gibi oluyorum. Ama eğer beş-altı kupadan fazla kahve içersem de çarpıntım oluyor. Yine de kahveyi ve bağımlılığımı seviyorum. Bunun kulağa psikopatça geldiğini biliyorum ama seviyorum işte." Omuz silkip kahvelerin sütlerini ekledim.

"Sanırım bu, benim sigarayı sevmem gibi," dedi Teoman. "Sigaranın iyi bir şey olmadığını biliyorum, yaşam süremi kısalttığının da farkındayım ama yine de seviyorum."

Hımlayarak düşündüm bunu. "Tam olarak aynı şey değil, fakat bir benzerlik var sanırım," dedim onu onaylayarak.

"Peki ya, serotonin?"

Serotonin molekülünün hikayesini bilerek sona saklamıştım, çünkü bu diğerinden daha zorlu ifade ediliyordu. Ayrıca bunu hiçbir zaman tam olarak anlatamıyordum, çünkü biraz duygusal ve melankolik bir hikayeydi ve ben duyguları dışa vuramıyordum. Belki de duygularım yok denecek kadar azdı, emin olamıyordum. "Beynimde serotonin hormonu eksikliği var," dedim, olayın daha güvenli olan mantıksal kısmıyla başlayarak.

Teoman, domatesleri kesmeyi yarıda bırakarak yüzündeki bariz şaşkınlıkla hiçbir şey demeden bana baktı. Ona güvence vermek ister gibi gülümsedim ve anlatmaya devam ettim. "Bu bir hastalık değil. Tabii ilaçlarla yükseltilebilir ama ilaçlardan, psikiyatriden -bu, psikolojiyi seven biri için büyük bir ironiydi-, doktorlardan ve hastanelerden hoşlanmam. Ayrıca bir kimyasal yardımıyla mutlu olmanın ne anlamı var ki? Bu dövme, alabileceğim tek serotonin." Sweatshirtümün kolunu sıvayarak dövmemi açığa çıkardım. "Ayrıca şuna bir bak; ne kadar da geometrik. Böyle bir şey nasıl hissedilir ki? Duygular çok ilginç değil mi?"

"Düşündüğümden daha derinmişsin," dedi Teoman, domatesleri kesme işine dönerek. "Bir molekül dövmesinin bu kadar anlamlı olmasını beklemiyor insan." Ondan böyle bir tepki beklememiştim. Bana kalırsa oldukça basit bir anlam taşıyordu molekül dövmelerim. Ona, derin olduğumu düşündüren şey, tam olarak neydi?

"Parmaklarına dikkat et," dedim konuyu kapatarak. Duygusal anların uzaması rahatsız ediyordu beni. "Yoksa derin bir kesiğin olacak." Kurduğum kötü çeviri kokan cümle yüzünden kendi içimde kendime kızdım. Bazen cümleler aklıma ilk olarak İngiliz dilinde geliyordu ve bir

yandan konuşup bir yandan da anında çeviri yapınca ortaya kötü çeviri cümleler çıkabiliyordu.

Teoman, bana bir bakış atarak, "Belki de çoktan olmuştur," dedi ve tekrar kesme tahtasına döndü. O derin kesik, elinde değildi.

Eray, onlarca soru sorup kafamı şişirmeyi başardı. Yemekleri kim yapıyordu, iyi anlaşıyor muyduk, Teoman canımı sıkıyor muydu, bir erkekle nasıl yaşayabiliyordum... Benden pek düzgün cevaplar aldığı söylenemezdi; biraz göz devirmiş, biraz da küfretmiş olabilirdim. Neyse ki Eray bana alışıktı.

Emma'yı izleme planımıza Teoman da dâhil olmuştu, ama her ikisi de bu konuda heyecanlı değildi. Emma'yı üçüncü kez izleyecektim, ama yine de heyecanlıydım bense. Filmin dolmasını bekliyorduk ki filmin ortasında video donmasın. Ben filmleri indirmeden online olarak izleyenlerdendim, bilgisayara bir şey indirmek konusunda biraz paranoyaktım. Sürekli yok beni güncelle, yok bana maaş bağla, yok iki tane virüs buldum bunları n'apayım diyen anti-virüs programlarına sinir olduğum için anti-virüs programım da yoktu ve bu yüzden bir şeyler indirme konusunda daha hassastım. Biri benden kendisi için bir şey indirmemi istediğinde genellikle bahane uyduruyordum. Ayrıca Allah aşkına, fakültedeki bilgisayar odası ile kütüphanedeki bilgisayarlar süs olsun diye mi vardı?

"Neden bilgisayar kamerasının üzerinde siyah bant var?" diye sordu Teoman, bandın kenarlarıyla oynayarak.

Eline vurarak onu banttan uzaklaştırdım. "Bandımdan uzak dur."

"Çünkü Nihan paranoyak," dedi Eray ve bir tane de ona vurdum.

"Çok fazla polisiye ve bilim kurgu filmleri izleyip kitapları okuduğumdan olsa gerek," dedim, kendimce yeterli bir açıklamaydı.

"Biri tarafından hacklenir ve birileri onu kameradan izler diye korkuyor. Söyledim; paranoyak," diye devam etti Eray. Ona INTJ ölümcül bakışıyla[15] baktım ve sonuç olarak çenesini kapattı. Bu çalışılmış değil, doğal bir bakıştı. Diğerleri tarafından genellikle yanlış anlaşılır ve insanları rahatsız ederdi. Bir keresinde bir sınıf arkadaşım, herkese tepeden bakıyormuşum gibi baktığımı söylemişti, oysaki bu benim doğal yüz ifademdi.

"Kamera açık olduğunda şuradaki ışık yanıyor, biliyorsun değil mi?" dedi Teoman, kameranın yanındaki nokta kadar küçük yeri göstererek.

"Ya yanmazsa?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ya onun yanmasını da engelleyebiliyorlarsa? Ya ışık bozulmuşsa?"

"Cidden paranoyak," dedi Teoman. Eray *demiştim* der gibi dudaklarını büküp omuz silkti. "Allah aşkına, bilgisayar karşısında ne yapıyor olabilirsin ki izlenmekten bu derece korkuyorsun?"

"Evet, Nihan, açıkla hadi," dedi Eray da kaşlarını oynatıp bir şeyler ima ederek.

"Siz ne zaman birlik oldunuz be?" diye çemkirdim en sonunda. Sağımda Teoman, solumda Eray oturuyordu ve ciddi anlamda üzerime üzerime geliyorlardı.

"Bu erkek dayanışması," dedi Eray ve kafamın üzerinden yumruklarını tokuşturdular. Cidden mi? Şu an suratım Grumpy Cat diye anılan Tardar Sauce isimli kedinin suratına benziyor olmalıydı.

---

15 *INTJ death stare. Sinirli gibi duran, bıkkın ve yargılayıcı bir bakıştır. Bu kişilik tipindeki insanlarda yaygın görüldüğünden bu ismi almıştır. (yn.)*

"Sorun o değil, tamam mı? Sorun habersiz bir şekilde izleniyor olmak, kontrolün bende olmaması ve o görüntülerin değiştirilip kullanılma ihtimalinin olması. İnsanların doğrudan bana bakmaları bile beni geriyor."

"Paranoyak," dedi Eray bir kez daha.

"Kesinlikle," dedi Teoman, kafasını sallayıp onu onaylayarak.

Ve ben de "Siktirin gidin!" diye bağırdım sabrımın son raddesine gelerek.

Kapı zilinin çalmasıyla hepimiz susup önce sesin geldiği yöne doğru -ki bu saçmaydı çünkü salondan kapı görünmüyordu bile- sonra da birbirimize baktık.

"Başka birini daha mı bekliyordunuz?" diye sordu Eray.

"Hayır. Kimse gelmeyecekti."

"Bizim eve kim gelir ki?" dedim kaşlarımı çatarak. Kargo da beklemiyorduk üstelik. Komşuların bizi umursadığı da söylenemezdi. İnsan aşure bile getirmez miydi yahu? "Ben bakarım," dedim, bilgisayarı Teoman'ın kucağına bırakıp yerimden kalkarken.

Gözetleme deliğinden baktığımda içim rahatladı, en azından hiç tanımadığım biri değildi. "Acar'mış!" diye bağırdım salona doğru, ardından kapı koluna asılarak kapıyı açtım.

"Muhtemelen şu an tüm apartman adımı biliyor," dedi Acar kapı açılır açılmaz.

"Tebrikler, artık ünlüsün."

"Sinirli misin sen?" dedi yüzümü inceleyerek.

"Hayır, benim suratım böyle." Şu an içeridekilere biraz kızmış olabilirdim ama gerçekten benim yüzüm genellikle böyleydi. Aslında bu 'sinirli' surat ifadesi de değildi; düşünceli ve ciddi surat ifadesiydi ama insanlar aradaki

farkı anlamamakta ısrarlıydı. Pekâlâ, biraz ruhsuz görünen bir surat ifadesi de olabilirdi.

Acar sarkastik olduğumu sanmış olacak ki gülüp kafasını salladı iki yana. Oysa ben ciddiydim. Yine.

"Neyse ki yedinci maddeyi kaldırdık," diye homurdandı Teoman, Acar ile salona girdiğimde.

"Zaten eve arkadaş getirmek yasaktı," dedi Acar vurgulayarak. Maddedeki açığı o zaman fark ettim ama o açığı kapatmanın da imkanı yoktu sonuçta. Kapıya gelen kişiye git mi diyecektik? Ya da görmezden gelip kapıyı mı açmayacaktık? Düşününce, daha önce kapıyı açmayıp evde yokmuşum gibi davrandığım zamanlar olmuştu. "Arkadaşların kendi kendine çıkagelmesi ile ilgili bir kural yoktu," diye bulduğu açığı açıkladı Acar.

"Emma niye bu kadar salak?"

Normalde Teoman'a ters ters bakmam gerekirdi ama bu sefer ona katılıyorum. Emma bazen çok sinir bozucu olabiliyordu ve gözünün önündeki şeyleri göremiyordu. Kitabı okuduğum sıralar saç baş yolacak kıvama kadar gelmiştim.

"Onların tiplerini de tahmin edebilir misin?" diye sordu Acar, Eray'ın yanında oturuyordu.

"Knightley ISTJ olsa gerek, ISTP de olabilir, asla emin olamazsın. Emma ise ENFP olabilir ya da ENFJ."

"Emma ile benzeştiğimi düşünmüyorum," dedi Acar oldukça ciddi bir şekilde. Bunlarla gerçekten de ilgileniyor gibiydi. "ENFJ olması daha olası bence. Zaten oldukça yargılayıcı bir tip değil mi?"

Koltukta geriye doğru yaslanarak onu görmeye çalıştım. "Hızlı öğreniyorsun, çaylak."

"Nasıl bir şeyin içine girdiğin konusunda hiçbir fikrin yok," dedi Eray konuşmayı bölerek. "MBTI sana kafayı yedirtecek."

"Bizim Obi-Wan[16] buralara düşecek adam mıydı?" diye söylendi Teoman. O bambaşka bir şeyin derdindeydi.

"İnanır mısın Teoman, sana katılıyorum," dedim, dediğim şeye kendim de şaşırmıştım. "Bu film yapıldığında henüz Obi-Wan değildi ama yine de kitaptaki sevmediğim karakterlerden birine oyuncu olarak Ewan'ı seçmeleri hiç hoş değil."

"Ayrıca adam, Knightley'den daha yakışıklı," diye fikrini belirtti Eray.

"Aynen," diye Eray'ın fikrine katıldı Acar.

Dört kişi yan yana dizilmiş, romantik bir film hakkında alakasız yorumlarda bulunuyorduk. Bizden başka birileri daha bu filmi izlerken MBTI ve Star Wars tartışmaları yapmış mıydı acaba? Dışarıdan bakınca oldukça komik ama ilginç görünüyor olmalıydık.

Beni en çok etkileyen final sahnesiydi her zaman. Knightley ve Emma'nın bahçedeki konuşmaları. Gerçekten duygusal biri sayılmazdım. Ben, Titanic filminde ağlamamış, Aynı Yıldızın Altında kitabına burun kıvırmış insandım ama bilemediğim, anlamadığım bir nedenden dolayı Jane Austen'ın romanlarında ve romanlarından uyarlanan yapımlarda duygulanıyordum, gözlerim doluyordu. Belki de bu saf aşkların geçmişte kaldığına, günümüzde olmadıklarına inandığım için duygulanıyordum; belki de böyle bir şeye asla sahip olamayacağımı içten içe bildiğim için duygulanıyordum. Önemi yoktu, o sahnede gözlerim doluveriyordu işte.

---

16 *1996 yapımı Emma filminde, Frank Churchill rolündeki Ewan McGregor, aynı zamanda Star Wars serisinde Obi-Wan Kenobi rolünü oynamıştır. (yn.)*

"Ağlıyor musun sen?" diye fısıldadı Teoman kulağıma doğru.

"Hayır, sadece gözlerim doldu bir an," dedim ona doğru fısıldayarak. Toplum içinde ya da birinin önünde ağlayamazdım. Yani, bu bir seçim değildi, sadece öyleydi; ağlayamazdım, bilinçaltım ve savunma mekanizmam buna izin vermezdi.

"Eğer gözyaşın akıyorsa hissedebiliyorsundur."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Değiştirilmiş Predator repliği[17] miydi o?"

"Demek Predator'ı biliyorsun."

"Ah, lütfen. Dutch benim crushlarımdan biri. Arnold Schwarzenegger'e ayrı, oğlu Patrick'e ayrı asılıyorum."

Teoman birden gülünce diğerleri dönüp bize baktı ne olduğunu anlamak için; ama ikimiz de hiçbir şey yokmuş gibi davrandığımızdan şüpheyle kısılmış bakışlar atarak tekrar filme döndüler.

"Senin gibi birinin böyle bir sahnede duygulandığını görmek çok ilginç bir tecrübe."

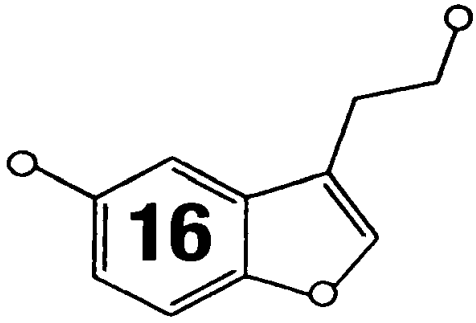
"Her şeyin özünde, Teoman, biz taştan yapılmadık; çamurdan yapıldık. Bazılarımız için daha kolay, bazılarımız için daha zor olsa da bazen hepimiz kırılır ve parçalanırız. Ama sanırım benim çamurum biraz taşlıydı ve kırılmam zaman aldı."

"Bugün ikinci kez edebi olduğunun farkında mısın?" diye sordu Teoman. Ciddi ve duygusal havayı yeniden dağıttığı için minnettardım.

"Evet," dedim, dürüstçe, inkar etmeden. "Ve bu bende kusma isteği uyandırıyor."

---

17 *Eğer kanı akıyorsa, onu öldürebiliriz. (yn.)*

Teoman

Nihan'ın kuralcılığına ilk kez bu kadar katı bir şekilde hak veriyordum. En başta bir düzen ve sistem vardı, şimdi ise ne düzen kalmıştı, ne de sistem. Acar'ın, Allah'ın her günü bu eve uğraması da cabasıydı. Sanki Fizik derslerinde onu görmüyormuş gibi bir de evime gelip bizim yalnız kalmamıza engel oluyordu.

Açıkçası Acar kendi kendine gelin güvey oluyordu, şimdiden Nihan'ın etrafındaki erkekleri ondan uzaklaştırmaya kararlıydı ama unuttuğu bir şeyler vardı. 1) Ben, Nihan'ın ev arkadaşıydım ve ben kontrolü kaybetsem bile Nihan kaybetmezdi. 2) Eray, Nihan'ın kankasıydı ve biri, Nihan'a Eray'la konuşmayı bırakmasını söylese bu Nihan'da ters teper ve Nihan, Eray'la değil de o kişiyle konuşmayı bırakırdı. 3) Nihan insanlara onları öldürecekmiş gibi bakıyordu ve insanları kendinden uzaklaştırıyordu, bu yüzden erkekler dahî ona yaklaşmaya çekiniyordu. Arada sırada yaklaşmaktan çekinmeyenler oluyordu, ama gördüğüm kadarıyla Nihan onları da sepetliyordu. Sinan olayını buna örnek verebilirdik.

"Vizeler başlamadan şöyle bir toplanalım," dedi Acar. "Nasılsa yedinci maddenin yarısını da kaldırdınız."

Ona yan yan baktım. Gerçekten saf mıydı yoksa canına mı susamıştı, anlayamıyordum. Burası onun evi değildi ama bu evle ilgili planlar yapmaya bayılıyordu nedense. "Vizeler başlamadan eve çıkacaksan hayırlı olsuna toplanırız tabii," dedim iğneleyerek, gözlerimi tekrar ekrana çevirirken.

"Ben burada toplanmayı kastetmiştim."

"Acar seni bir toplarım, üstüne bir de çarparım, sonra kimse çözemez seni bilesin."

"Eğer şu gürültüyü kesmezseniz o konsolları size yediririm," diye bağırdı Nihan odasından. "Bazılarımızın sabahın erken saatlerinde dersi olabiliyor."

Oyunu durdurup konsolu sehpaya bırakarak saati kontrol ettim telefondan. "Oha, çok geç olmuş, kız haklı."

"Yuh, yurdun giriş saatini kaçırmışım lan," dedi Acar, ama ses tonu sanki buna şaşırmamış gibiydi. Ona gözlerimi kısarak bakmaktan alıkoyamadım kendimi. İçimden bir ses yurdun giriş saatini bilerek kaçırdığını söylüyordu.

"Burada kalamazsın," dedim. "Artık tek başıma yaşamıyorum."

"O zaman Nihan'a sorarım," dedi ve o kadar yayılmış bir şekilde oturmasına rağmen oldukça atik bir şekilde ayağa fırladı.

Acar'ın peşinden gittiğimde, Acar çoktan Nihan'ın odasının kapısına varmıştı. Zaten açık olan kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Nihan yorganın altına girmiş, yorganı etrafına sıkıştırıp kafasına kadar çekmişti. Tam olarak ifade etmek gerekirse,

Nihan resmen kendini burrito[18] yapmıştı. Kapıyı tıklatmamıza rağmen hiçbir şey dememiş ve kıpırdamamıştı.

"Sence uyudu mu?" diye sordu Acar kısık bir sesle.

"Bilmem ki," dedim ve yatağa doğru birkaç adım atarak Nihan'ın yüzüne doğru eğildim. "Nihan? Uyudun mu?" diyerek elimi yüzünün önünde salladım.

Nihan homurdanarak sırtüstü döndü ve yorganı daha makul bir boyuta indirerek gözlerini açtı. "Ne istiyorsunuz?"

Bir anda Nihan'la burun buruna gelince afallayıp yutkundum. Nihan da bu kadar yakında olduğumu tahmin edememişti belli ki cümlesini bitirir bitirmez kendini yukarı çekerek benden uzaklaştı ve yatak başlığına dayandı.

Doğrulup geri çekildim ve Acar'ı parmağımla gösterdim. "Bu gavat yurdun giriş saatini kaçırmışmış." Gavat kelimesini anlamının dışında sadece hakaret olarak kullanırdım.

"Gavat mı?" diye sordu Nihan ve gülmemek için kendini tuttu.

"Komik mi?" dedim ona, çocuk gibi kollarımı göğsümde bağlayarak. Gerçi bunu ben yapınca çocuksu durması imkansız oluyordu.

"Komik."

Çocukça davranmayı kesip gülümsedim. Nihan, bende çok farklı duygular uyandırıyordu. Bir an ona sinir oluyordum, bir an ondan hoşlanıyordum. Bir an düşüncelerini çok saçma buluyordum, bir an düşüncelerini çok derin ve mantıklı buluyordum. Söz konusu Nihan ve ben olduğunda arada her zaman sınırlar vardı, çok ince ve narin sınırlar.

---

18 Dürüme benzeyen bir çeşit Meksika yemeği. (yn.)

"Oyun oynarken saati fark etmemişiz, Nihan. Gerçekten üzgünüm. Bu gece burada kalsam olur mu?" diye sordu Acar, yatağın kenarına kendi malıymış gibi otururken. Onu şoktan kocaman açılmış gözlerimle izledim.

Nihan, dudaklarını düz bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdı ve bacaklarını toplayıp bağdaş kurarak biraz daha kendi dünyasına sindi. Rahatsız olduğu belliydi ama yine tereddüt ediyordu. Her ne kadar insanlara karşı buz gibi olsa da arada sırada merhametli olabiliyordu.

"Salonda uyurum ve inan, hiç rahatsızlık vermem. Gidecek başka yerim yok," diye devam etti Acar. Yüzünü göremiyordum ama sesinden yavru köpek bakışları uygulamasına geçtiğini anlayabiliyordum.

Nihan'la göz teması kurarak kafamı iki yana salladım. Nihan'ın, Acar'ın isteğini kabul etmeye zorunlu hissetmesini istemiyordum. Acar'ı misafir etmek zorunda değildi, bunu anlamasını istiyordum. Ama çoktan o yavru köpek bakışlarının etkisine girdiğinin de farkındaydım.

"İyi, kal o zaman. Sana yorgan ve yastık bulayım," dedi Nihan en sonunda, iyi tarafına yenik düşerek.

Nihan tam kalkmak için ayağını yataktan sarkıtacaktı ki onu durdurdum el işaretimle. "Sen uyu. Erken kalkacaksın. Ben ona yastık da bulurum, yorgan da."

"Gerçekten mi?" dedi uykulu bir sesle. "Teşekkürler." Sesi daha da boğulurken tekrar yorganın içine girip sağ tarafına yatarak büzüştü.

Gülümseyip birkaç saniye onu izledim, Acar'ın bana dik dik baktığını hissettiğimde gülümsemem silindi yüzümden. Bir öksürük eşliğinde kendimi toparlayıp odadan çıktım.

Odama geçip bazayı kaldırdım. Bazanın altı her zamanki gibi karışıktı. Aslında her zaman bazaya eşyaları

düzenli bir şekilde koyardım, ama sonra bir şey almak için açıp eşyaları çekiştirince her şey karman çorman olurdu ve sonra düzenlemeye üşenirdim. Eğer baza sorunsuz bir şekilde kapanıyorsa sorun yok demekti. Bazanın altına attığım şeyleri karıştırarak yastık ve yorgan aradım. Anca bazanın altı daha da karışık olduğunda yorganı, yer tasarrufu yapmak için bavula koyduğum aklıma geldi. Bazanın diğer ucundaki bavula uzanıp fazladan getirdiğim yorganı ve yastığı çıkardım. Çarşaf bulamamıştım ama şöyle bir düşününce çarşafa o kadar da gerek yoktu, değil mi? Adam bir gece çarşafsız uyudu diye ölecek değildi ya.

"Ona bakışın," dedi Acar, beni korkutarak, "hoşuma gitmiyor." Ne ara odama gelmişti de tepeme dikilmişti, fark etmemiştim bile.

"Ona bakışımda bir şey yok," dedim, bazayı indirirken. Gereğinden fazla güç sarf etmiş olabilirdim bunu yaparken. Yalanlayamam, Acar'ın sürekli etrafımda dolanıp Nihan ile ilgili imalarda bulunması sinirlerimi bozuyordu. Nihan'a karşı onun düşündüğü şekilde hislerim yoktu benim.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Sinirle ayağa kalkıp yorganı atarcasına Acar'ın kollarına bıraktım. Üstüne yastığı da koyunca Acar'ın suratı gözlerine kadar görünmez oldu. "Sana yalan söylemem ben." Sadece gerçeklerin bir kısmını saklardım, her şeyi anlatmazdım ama yine de ona yalan söylemezdim.

Sabah Nihan'ın alarmının sesine uyandım. Hangi insan sekizdeki ders için beş buçukta uyanırdı ki? Nihan'ın her yere vaktinde ya da vaktinden önce gitmek konusunda inanılmaz bir ısrarı vardı. Beklemekten de bekletmekten de hoşlanmıyor gibiydi. Sekizdeki derse gitmek için evden

saat yedide çıkıyordu. Oysa yol en fazla yarım saat sürüyordu. Yarım saat makyaj yapmadığı ve saçlarını sadece tarayarak çıktığı halde de çıkış saatinden bir buçuk saat önce uyanıyordu.

Bazı insanlar alarmı birkaç kez erteler, sonra oflayarak yataktan çıkarlardı ama Nihan öyle değildi. Alarmı en fazla birkaç saniye çalardı, hemen uyanıp alarmı kapatırdı ve birkaç dakika yatakta oyalanıp telefonundaki bildirimleri kontrol ettikten sonra gerinip sessizce yataktan çıkardı. Hafta sonları ve okula geç gideceği günler hariç tabii. O zaman uyuşukluğun dibine vurabiliyordu. Birlikte yaşadığımız zaman boyunca Nihan'ın uyanma rutinini de öğrenmiştim.

Sanırım Nihan'ı tanımanın tek ve en doğru yolu onunla birlikte yaşamaktı. Çünkü Nihan, kendini insanlara karşı kapatıyordu ve kendi hakkında fazla bilgi vermekten çekiniyordu. Ayrıca gereksiz konularda sohbet etmekten de hoşlanmıyordu. Başka insanlarla oturup 'Selam. N'aber, ne yapıyorsun?' tarzında konuşabiliyordum ama Nihan'la konuşamıyordum. Her zaman şunu derdi: *"Bana bir şey diyeceksen de, soracaksan sor. Havadan sudan konuşmayla oyalanma."* Havadan sudan sohbet etmeyi boşa vakit harcamak olarak görmesinin yanında, bu tarz konuşmalarda iyi de değildi. Sadece gerektiğinde konuşan bir insan olarak bunu anlamıyor, gereksiz buluyordu.

Yatağımda sessizce durup tavanı izleyerek onun, evin içinde dolaşmasını dinledim. Küçük ama tereddütsüz adımların sesi, açılıp kapanan kapılar, açılan çekmeceler, dolap kapaklarının sesi... Gerçekten dört saatlik uykuyla okula gidebiliyordu. Kafein bağımlısı olmasına şaşmamak lazımdı, zira uyanık kalabilmek için günde bol bol kafein alıyor olmalıydı. Kafeinin kötü yanı buydu, ne kadar çok

alırsanız bir dahakine onun iki katına ihtiyaç duyardınız. Ve en sonunda da bağımlı hale gelirdiniz.

Birkaç dakika sonra evdeki seslere bir çift ayak sesi daha katıldı ve bu uykumu biraz daha açmış oldu. Dikkatimi evdeki seslere verdim.

Nihan'ın kısa ve kısık bir şekilde bağırdığını duydum. Daha çok ödü kopmuş da o yüzden söylenmiş gibiydi. Hemen ardından ayak sesleri kesildi ve Acar, "Korkuttum mu?" diye sordu.

"Burada kaldığını unutmuşum," dedi Nihan, Acar'a nazaran daha kısık ve tedbirli bir sesle. Anladım ki beni uyandırmak istemediğinden kısık sesle konuşuyordu.

"Çok erken değil mi?" diye sordu Acar. Kesinlikle onu benim kadar iyi tanımıyordu.

"Hayır," dedi, süslemeden ya da ekstra açıklamalar eklemeden. "Uyandırdım mı? Sessiz olmaya çalışıyordum ama..."

"Erkek yurdunda kalıyorum, Nihan. Her gün oldukça gürültülü oluyor, hem de her saatte. Senin sesini bile duymadım, beni uyandıran susamışlık hissiydi."

Nihan, birkaç saniye sonra "Al," dedi. Muhtemelen ona bir bardak su vermişti. "Evimde birinin susuzluktan ölmesini istemiyorum. Aslında herhangi bir nedenden ölmesini istemiyorum."

Nedense gülmeleri daha sinir bozucu geliyordu kulağa.

"Kahvaltı etmek ister misin? Yoksa uyumaya devam mı edeceksin?" diye sordu Nihan.

Acar'ın cevabını daha o söylemeden önce biliyordum. Kahvaltı teklifini kabul etmişti tabii. Üstüne bir de yardım

etmişti. Nihan'ın kendine ve Acar'a egg-in-a-hole yapmasını dinlerken bir noktada sinirden uyuyakalmış olmalıydım.

Tekrar uyandığımda saat öğlene geliyordu ve Nihan ortalıkta yoktu. Hâlâ sinirliydim. Nihan, hayatıma girdiğinden beri sadece bana kahvaltı hazırlamış, sadece bana mutfak yeteneklerini göstermişti.

"Günaydın," dedim mutfakta oturan Acar'a. Sesim buz gibi çıkmıştı ama o an başka türlü hissedememiştim.

"Tersinden mi kalktın sen?" diye sordu şüpheli bir tonla.

"Sen ne zaman kalktın?" diye sordum, onu duymazdan gelip konuyu değiştirerek.

"Sabah Nihan'la birlikte uyandım, epey oluyor."

"Öyle mi?"

"Teoman, sana bir şey diyeceğim," dedi yüzüme bakmadan. Başını eğmiş tırnaklarıyla oynuyordu.

"Ne gibi?"

"Bak, dalga geçme, tamam mı? Muhtemelen benden böyle bir şey beklemezdin. Eh, ben de beklemezdim aslında. Birden ne oldu, anlamadım."

Gözlerimi devirip öfleyerek söylendim. "Lafı geveleme de söyle artık."

"Ben evlenmeye karar verdim. Bir yuvam, bir evim, bir eşim olsun istiyorum. Düzenli bir hayatım olsun istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla birden yalpalayınca tezgaha tutunmak zorunda kaldım. "Koltuktan düşüp kafanı falan mı çarptın sen?"

"Hayır, ben ciddiyim," diye diretti ve kafasını kaldırdı. Gözlerindeki o kararlılık ifadesini gördüğümde gerçekten ciddi olduğunu anladım.

"İyi de bunu neden bana söylüyorsun?" diye sormamla birlikte cevabı kendim buldum. Cevap Nihan'dı. Elbette Nihan'dı. Acar'ın kendine eş olarak istediği kişi Nihan'dı.

"Sabahları o yeni uyanmış haliyle bile o kadar güzel ki," diye başladı rüyadaymış gibi bir sesle. "Makyajsız ve pijamalı haliyle bile göz kamaştırıcı. Onu mutfakta izlemek de ayrı bir keyif veriyor insana. Her şeyi öyle mükemmel bir sistem içerisinde yapıp öyle güzel bir şekilde kahvaltı hazırlıyor ki anlatamam." Bana bunları anlatması gereksizdi aslında. Ben zaten tüm bunları biliyordum, tüm bunları ondan çok daha önce keşfetmiştim.

"Ne yani, sırf makyajsız hali güzel ve güzel kahvaltı hazırlıyor diye bir kızla evlenmeye mi karar verdin?" diye sordum mantığını anlamayarak. Bir insanla böyle evlenilmezdi ki. Acar, Nihan'ı tanımıyordu bile.

"Anlamıyorsun," dedi ve ben, ağlayarak muhabire 'Anlayamazsınız,' diyen o zengin velede atıfta bulunmamak için kendimi zor tuttum ama gerçekten, Acar'ın durumu oldukça komik geliyordu. Doğruya doğru, bu saçmalığı anlayamıyordum. "Ben artık eve geldiğimde kapıyı eşim açsın istiyorum," diye devam etti Acar. Allah aşkına, adamın evi yoktu ki daha! "Mutfağımda birileri yemek yapsın istiyorum. Sabah uyandığımda eşimin güzel yüzüyle güne başlamak istiyorum." Korkarım, birazdan masa başı iş de isteyecekti.

Söylediklerinin düşüncesiyle birlikte yüzümü buruşturdum. Nihan ve Acar evli? Nihan ve Acar aynı yatakta? Hayır. Hayır, bu saçmalıktı. Onlar alakasızdı, onlar olmazdı. Biricik arkadaşım kafayı yemişti. Bu seferki takılmayı fazla abartmıştı.

"Ve eş olarak Nihan'ı mı istiyorsun?" Dalga geçer gibi güldüm. "Sen aklını mı kaçırdın? Gece bir tarafların açık mı kaldı? Nihan'ı zerre kadar tanımıyorsun sen, oğlum. Nihan mı sana yemek yapacak? O kız yemeği sana yaptırır, ama yine de kendi yapmaz. Yanlış kişi hakkında yanlış hayallere kapılıyorsun. Kızın en azından Facebook hesabını inceledin mi hiç? Neleri beğendiğine, neler paylaştığına baktın mı hiç? Sen komik videolar paylaşırken o dokuzuncu gezegeni arama çalışmaları hakkında videolar paylaşıyor. Sen Rihanna'yı beğenirken o, David Bowie'yi beğeniyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Acar, kaşlarını çatarak.

"O kız seni aşar, oğlum. Nihan seni aşar."

"Nihan kimi aşmaz, söyler misin bana? Seni mi?" diye patladı Acar birden.

"Yine mi aynı konu? Sana söyledim, o sadece ev arkadaşım."

"Evet, yine aynı konu. Ne zamandan beri ev arkadaşlarına karşı bu kadar korumacı ve şefkatlisin? Kız olduğu için de değil sadece, özellikle o kız olduğu için. Değil mi? Yalan mı?"

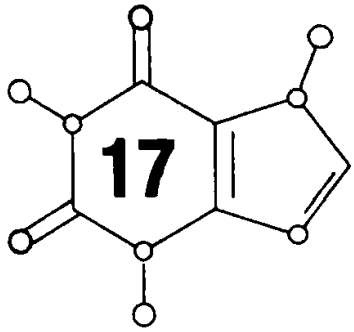
"Acar, saçmalıyorsun. Anlık duygularınla hareket etme. Sakın saçma bir şey yapma."

"Beni bu şekilde uyardığına inanamıyorum. Demek ben saçma şeyler yapıyorum, öyle mi? Bu... bu gerçekten fazlaydı."

Birkaç saniye sonra dış kapının çarpılma sesi kulaklarımda yankılandı ve gözlerimi sıkıca yummak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda evde hiçbir şey olmamış gibi

duruyordu; hiç kimse kavga etmemiş, bir arkadaşlığın bağları incelmemiş gibiydi.

Elimden başka bir şey gelmiyordu. Eğer Acar, bu kalp kırıklığını tecrübe etmeye bu kadar meraklıysa buyursun etsindi. Nihan'a onu üzme diyemezdim, sırf arkadaşım üzülmesin diye sevmediği bir kişiyi seviyormuş gibi davranmasını isteyemezdim, bunun sonucunda herkes yaralanırdı. Nihan, Acar'ın kalbini kırdığında, Acar bununla kendi başına yüzleşmeliydi. Emindim, Nihan onun kalbini kıracaktı. Her ne kadar o mükemmel uyuşma, mükemmel çift zamazingosuna inanıyor olsalar da birbirlerine uymadıkları ortadaydı. Bana kalırsa MBTI, kişilikleri belirlediği gibi aşkları belirleyemezdi.

Nihan

Asansörün en üst katta olduğunu görünce bir de onu mu bekleyeceğim diyerek merdivenlerden çıktım. Üşengeç bir insan olduğumu düşünürsek böyle bir kararı nasıl aldığımı sorgulamadan edemedim. Merdivenlerden çıktıkça artan bir gürültü sesi vardı ve bu ses şimdiden beni germişti. Komşu çocuklarının hobi olarak apartmanda koşmaları, komşuların iki saat kapı önünde kakara kikiri sohbet etmeleri yetmezmiş gibi bir de ev partisi gürültüsü çıkmıştı başıma. Birinde altın günü falan mı vardı? Birbirimize altın vermek ve sonra salonda oturup gereksiz şeyler konuşmak zorunda kalmasak altın günleri güzeldi aslında; sonuçta yemek vardı. Küçükken annem beni zorla altın günlerine, ev davetlerine falan götürürdü. Masada oturup yemek yerken suratımda hep aynı ifade olurdu: *"Ben sadece yemek için buradayım."*

Evimin kapısına yaklaştıkça yüzüm korkuyla ve şaşkınlıkta çarpıldı. Gürültüler benim evimden geliyordu. Allah'ım, neden ben? Neden yine ben?

İçeride neler döndüğünü hem merak ediyordum, hem de öğrenmeden oradan kaçmak istiyordum. Ama merakıma yenik düştüm ve anahtarımı çıkarmak için cebime uzandım. Yaklaşık dört tane cep ve çantanın hepi topu iki tane olan gözlerini karıştırdıktan sonra hâlâ anahtarımı bulamamıştım. Böyle bir şey nasıl olabilmişti? Bir yerde mi düşürmüştüm? Jeton sonradan düştü ve kendime küfrettim. Sabah yağmurluk yerine hırka giyerken ceplerindeki şeyleri hırkaya aktarmayı unutmuştum. Aferin bana. Aklım neredeydi acaba? Son düşüncemle birlikte aklımda Pixies'in Where is My Mind[19] şarkısının çalmaya başlaması, evrenin benimle dalga geçme şekliydi.

Anahtar aramalarım sonucunda dağılan üstümü başımı düzeltip zile bastım. Bir Mississippi[20]. İki Mississippi. Üç Mississippi. Dört Mississsippi. Hatta bu da beşinci Mississippi. Ama hâlâ kapı açılmamıştı. Tekrar zile basıp üstüne bir de kapıyı yumrukladım. Yine açılmayınca bu sefer tekmeledim. Ne yapsaydım, bunu da mı kırsaydım?

Kapı yine açılmadığında yıllar boyunca babamdan öğrendiğim üstün kapı açma yöntemlerini aklıma getirerek çantama uzandım ve cüzdanımdan kullanmadığım bir market puan kartı çıkardım; banka kartımı tehlikeye atacak değildim herhalde. Tam kartı kapı ile pervaz arasına sokmuştum ki kapı birden açıldı ve elimde kartla, gözlerine far tutulmuş geyik gibi öylece kaldım.

Kapının açılmasıyla daha da artan gürültü kulaklarıma doldu. Kapıyı açan adamla boş boş bakıştık. Ne ben onu tanıyordum, ne de o beni tanıyordu görünüşe göre. Bir kat eksik mi çıkmıştım acaba? Bu ev, benim evim değil miydi acaba? "Yanlış eve mi geldim lan ben?"

19 *Aklım nerede? (yn.)*

20 *Mississippi kelimesinin okunuşu, bir saniyeye denktir. (yn.)*

"Kime geldin ki?" dedi kapıdaki.

"Kendi evime."

Önce anlamayarak kaşlarını çattı, sonra anladığındaysa gözleri büyüdü. "Oha. Teoman'ın ev arkadaşı sen misin?"

"En son baktığımda öyleydi."

En sonunda kapının önünden çekilerek içeri girmeme olanak sağladı. Kendi evime hırsız gibi girmeye kalkışmıştım ve evdeki tanımadığım bir adama, bu evde yaşadığımı açıklıyordum. Benim dünyadan haberimin olmadığı gibi dünyanın da benden haberi yoktu belli ki.

Önümden tanımadığım biri daha geçti, daha sonra mutfaktan elinde bira kutusuyla tanımadığım bir kız çıktı. Ev, tanımadığım insanlarla doluydu. Gerçi evin tanıdığım insanlarla dolu olmasını da tercih etmezdim. "Ne oluyor lan bu evde?!" diye bağırdım holün ortasında durup etraftaki karmaşaya anlam vermeye çalışarak.

Müzik sesi kısılırken Teoman aceleci bir tavırla salondan fırladı. "Geldin mi?" Bu soruyu her zaman aptalca bulmuşumdur. Bir bakayım; aa gelmişim! "Nihan, üzgünüm, cidden. Bundan haberim yoktu, aralarında anlaşmışlar, birden çıkageldiler. Benim fikrim değildi, yemin ederim."

İşaret parmağımla havada bir daire çizerek etrafı gösterdim. "Bu bir fikir miydi? Ben daha çok saçmalık sanmıştım."

Teoman durdu, dediğim şeyi düşündü ve *elimden ne gelir ki* der gibi bir tavırla omuzlarını silkti. Harika, yine ev ortaklığı olayında en başa dönmüştüm. Belki de yarı zamanlı çalışarak tek başıma yaşamalıydım.

Odama yöneldiğimde Teoman, kolumdan hafifçe tutarak durdurdu beni. "Odanın anahtarı," dedi, bana bronz renkte eski tip bir anahtar uzatarak.

Anahtara anlamsızca baktım. Odamın bir anahtarı olduğunu bile bilmiyordum. "Neden şimdi veriyorsun bunu?"

"Odana girip eşyalarını kurcalamasınlar ve yatağında öpüşmekten de öteye gitmesinler diye odanı kilitledim."

Anahtarı avucuma alıp parmaklarımı yavaşça kapattım. Ne diyeceğimi bilemedim ve Teoman'a parlayan, şaşkın gözlerle baktım sadece. Bugüne kadar kimse benim için böyle bir şey yapmamış, beni bu şekilde düşünmemişti. Konu ben olduğumda kimse düşünceli davranmazdı nedense. Belki de umursamaz cadalozun teki olduğumdandı. Annem bile eve misafir geldiğinde odamın kapısını kilitlemezdi, üstüne bir de odamdan bir şeyleri misafir çocuklarına verirdi oynamaları için. Misafir çocukları anlık bir ilgiyle o şeyi sevdiğinde de onlara hediye ederdi bana sormadan. Bu şekilde ne kadar çok pelüş oyuncağımın, arabamın, kıyafetimin ortadan kaybolduğuna inanamazdınız. Şimdi ise birkaç haftadır tanıdığım bir adam, benim tüm huylarımı biliyormuş gibi, kimse eşyalarımı kurcalamasın diye beni düşünerek odamın kapısını kilitliyordu. "Teşekkür ederim," diyebildim sonunda. Geri kalan her şeyi yüzümden, gözlerimden okuyabilmesini diledim.

"Önemli değil." Ellerini pantolonunun ceplerine sokup yere doğru bakarak olduğu yerde sallandı. "Şey, içeri gelmek ister misin? Çocuklarla tanışırdın? Ev arkadaşımı merak ediyorlar." Kafasını yerden kaldırıp suçlu bir çocuk gibi gözlerime baktı.

"Ben pek parti kızı sayılmam," dedim, özür diler gibi bakarak. Yalanlayamazdım, bu konuda kendimi biraz kötü hissediyordum, ama partiler gerçekten de bana göre değildi. Hani partilerde bir köşeye çekilip telefonunu karıştıran ya da evdeki evcil hayvanla ilgilenen ya da evdeki kitap raflarını dolaşıp bir kitabı okumaya başlayan tipler

olurdu ya? İşte ben o tiptim. Küçükken zorla götürüldüğüm düğünlerde kitap okurdum ya da kulaklıkla müzik dinlerdim, doğum günü partilerinde pastamı alıp bir kenara çekilir ve kendimi soyutlardım. Okulun düzenlediği ve arkadaşların yaptıkları partilere gitmezdim bile. İnanın, lisenin mezuniyet balosuna bile gitmemiştim. Bazen bazı festivaller ilgi çekici olabiliyordu, sadece onlara giderdim ama onlarda da çok durmazdım. Sonra tekrar Teoman'ın gözlerine baktığımda, pes ederek iç çektim. Lanet herifin gözleri fazla güzel ve ikna ediciydi. "Bir uğrarım."

Gözlerinin içine varana kadar gülümsedi. "Görüşürüz o zaman."

Onun gülüşünün yanında sönük kalan bir gülüşle karşılık verdim ve kafamı sallayarak yanından ayrıldım.

Odamın kapısı cidden de kilitliydi ve kapıyı açıp içeri girdiğimde, her şeyin yerli yerinde durduğunu görmek güzeldi. Odama göz gezdirirken tekrar gülümsedim, Teoman beni şaşırtıyordu.

Üzerimi değiştirip bilgisayarımı kucaklayarak yatakta bağdaş kurdum. İçeriden gelen rahatsız edici gürültüyü bastırmak için kulaklıklarımı takıp izlemek istediğim filmler internete düşmüş mü diye film sitelerini gezdim. Öğrenci biletleri bile bu kadar pahalıyken sinemaya gitmek, cidden bir lüks olmuştu. Bu yüzden bir ay daha sabredip filmlerin internete düşmelerini bekliyordum. Ayrıca bir yandan filmleri internetten izlemeyi de seviyordum çünkü istediğim zaman durdurabiliyor, istediğim zaman kapatıp başka filme geçebiliyor, kaçırdığım yeri istediğim zaman tekrar izleyebiliyordum. Bazen günde peş peşe üç film izlediğim olurdu, bunu da sinemada yapamazdım mesela. Beklediğim filmleri bulamayınca alttan üste doğru takip ettiğim film listelerime göz attım. Listelerin

hiçbirini ben yapmamıştım, sinefillerin eseriydiler, ben sadece takip ediyordum.

Kapım açıldığında film çoktan bitmiş, boş boş jeneriği izliyordum. Jeneriği izleme gibi bir huyum vardı, ayrıca jenerikteki müzikler güzel olurdu. Kapının eşiğinde Acar'ı gördüğümde nedensizce şaşırdım. Oysaki Acar'ın da bu partide olması son derece doğaldı; Teoman'ın arkadaşıydı ve sosyalleşmeyi seven biriydi. "Sen de mi buradaydın?" diye sormuş bulundum çoktan, artık bu saçma soruyu geri alamazdım.

"Zorla getirdiler," dedi omzunu silkerek.

Bağdaş kurmaktan artık uyuşmuş olan bacaklarımı yatağın enine doğru uzatıp "Ne zamandan beri partilere zorla getiriliyorsun?" diye takıldım.

"Teoman'la ufak bir tartışma yaşadığımızdan beri."

Kaşlarımı çatıp ciddiyetimi takınarak oturuşumu dikleştirdim. Jeneriği durdurarak bilgisayarı yastığımın üzerine bıraktım. "Ne oldu ki? Niye tartıştınız?"

Tekrar omuz silkti. Madem anlatmak istemiyordu, ben de zorlamazdım. "Eğer burası teselli edip nasihat vereceğim kısımsa pas geçiyorum," dedim. "Çünkü bu konuda berbatım ve aslına bakarsan pek de umurumda değil."

"Pekâlâ, dürüstlüğün için artı bir rep puan[21] o zaman."

Kendimden beklemediğim bir şekilde kahkaha attım. "Rep puanlar hâlâ var mı ya?"

"Bilmem, forumlarda hâlâ vardır herhalde. En son bir anime forumuna girmiştim." Acar'ı hiç anime izleyen biri olarak düşünmemiştim.

---

21 *Ün puanı. Forumlarda bulunan bir puanlama sistemidir. Bir üyeye en yüksek artı üç, en düşük de eksi üç rep puan verebilirsiniz. Bu puanlar üyenin güvenilirliğini ve popülaritesini gösterir. (yn.)*

"Ben en son ödev forumuna girmiştim galiba. Ortaokuldaydım."

"Çalışkan öğrencinin hali başka oluyor tabii," dedi yatağıma otururken.

Onu görebilmek için yatakta yan dönüp tekrar bağdaş kurdum. "Çalışkanlıktan değil. Sitede kitaptaki alıştırmaların cevapları vardı, onları geçiriyordum."

"Vay canına. Daha o yaşta bu işlere bulaştın ha? Saygı duydum," dedi yumruğunu uzatarak. Elimi yumruk yaparak yumruklarımızı tokuşturdum. Ardından Acar birdenbire ciddileşip konuyu değiştirdi. "Teoman'la iyi anlaşıyor gibisin."

Kafamı salladım onaylarcasına. "Öyle. Birbirimize alıştık galiba. Şimdilik iyi anlaşıyoruz, baksana kimse girmesin diye odamı bile kilitlemiş."

"Hiç başka bir yere taşınmayı düşündün mü?"

"Ne? Hayır," diye karşı çıktım hiç düşünmeden. "Teoman'a alışmışken bir başkasıyla uğraşamam şimdi."

"Ama ya zaten tanıştığın biri olursa?" Duraklayıp sesini alçalttı. "Benim gibi."

Kaşlarımı çatıp dediğini doğru duyup duymadığımı tarttım. "Az önce benden ev arkadaşın olmamı mı istedin?" Acar kafa sallayarak onayladığında devam ettim. "Ben tekrar eşya falan taşıyamam. Teoman'ı da bu saatten sonra yüzüstü bırakamam. Ayrıca inan bana, benimle yaşamak kolay değil. Teoman, bana iyi katlanıyor ama sen olsan çıldırırdın."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Neden bu kadar ısrarcısın?"

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır, ısrardan nefret ederim."

Bir süre sessiz kalarak sinirlerimizin yatışmasını bekledik. Ardından Acar, ellerime uzanarak iki elimi de ellerine aldı. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak ellerimize ve sonra da ona baktım.

"Nihan, senden hoşlanıyorum."

Sadece bu üç kelime, kötü bir haber gibi beynimde birkaç kez yankılandı. Ne? Ellerimi hızla çekip ayağa fırladım. "Ne demek benden hoşlanıyorsun? Ya Acar, niye bir arkadaşlığı mahvediyorsun şimdi?"

"Elimde değil," dedi gerçekten buna inanır gibi.

"Beni tanımıyorsun, hakkımda çok fazla şey bilmiyorsun. Bu sadece kısa süreli bir hoşlantıdır büyük ihtimalle."

"Ben ne hissettiğimi biliyorum," dedi. Sesi biraz sinirli çıkmıştı sanki.

"Ve ben de hissetmiyorum!"

Kapının tekrar açılmasıyla konuşmamız ya da potansiyel tartışmamız kesilmiş oldu. Teoman odaya girip Acar'ı gördüğünde, ona ters ters baktı ve aralarında anlamadığım bir bakışma geçti. Bakışlarla kavga ettiklerine yemin edebilirdim. En sonunda Teoman tekrar bana odaklandı ve Acar'ı görmezden gelmeye karar vermiş gibi bakışları yumuşadı. "İçeri geliyor musun?"

Acar'a bir bakış attıktan sonra Teoman'a dönüp, "Geliyorum," dedim ve Acar'ı odada bırakarak kaçarcasına odadan çıktım.

Teoman'ın peşinden salona girerken biraz gergindim. Birileriyle tanışmak beni her zaman geriyordu; güvensiz hissediyor ve şüpheyle yaklaşıyordum. Salona girdiğimizde içeridekilerin yarısı dönüp bize baktı, yarısı ise yaptıkları şeylere devam ettiler. Bu *şey*i fazla açmak istemiyordum; zira birisi tekli koltukta sızmış, bir çift köşede öpüşüyor, bir çiftin dansı ön sevişmeye benziyordu. Etrafa

dağılmış boş veya dolu bira kutuları ve şişeleri, cips torbaları ve çerez paketleri vardı. Ağzım açık bir şekilde salonu süzdükten sonra Teoman'a döndüm. "Yarın buraya elimi bile sürmem."

"Merak etme, ben hallederim," dedi gülümseyip güvence vererek.

"Yuh," dedi, bizi daha yeni fark eden biri. "Nihan?"

Sesin sahibine döndüğümde yüzümü buruşturdum. "Sinan?" Bir Teoman'a bir Sinan'a baktım. "Sen de mi buradaydın?" Bir an için ikisinin arkadaş olduğu gerçeğini unutmuştum.

"Bunca zamandır siz beraber mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Sinan, soruma soruyla karşılık vererek.

"Evet, bir sakıncası mı var?" diye cevap verdi Teoman, benim yerime.

"Hayır, yok tabii ama şaşırdım işte."

Teoman, Sinan'a Acar'a baktığı gibi ters ters baktıktan sonra beni peşinde sürükleyerek henüz ayık olanlarla tek tek tanıştırdı. Daha şimdiden çoğunun ismini unutmuştum gerçi. Bana kapıyı açan Numan'dı, mutfaktan çıkarken gördüğüm kız Hazan'dı, üçlü koltukta sohbet edenlerden ikisi Yeşim ve Oktay'dı. Muhtemelen bu isimleri de yakında unuturdum.

"Bira?" diye sordu Teoman, elindeki kutuyu göstererek.

Kafamı iki yana salladım. "Ben içmem. Bilincimin yerinde olmasını seviyorum."

"Bir birayla bilincin kapanmaz."

"Bugüne kadar içmedim, bugünden sonra da içmeyi düşünmüyorum."

"İç işte be kızım," diye atladı, adını unuttuklarımdan biri.

"Ben gaza gelmem, zorlamayın," dedim, soğuk gülüşümü takınarak.

"Israr etmiyorum, güzelim," dedi Teoman ve birayı kendine çekerek açıp bir yudum aldı.

Salonda fazla kalmadım, çünkü bir süre sonra gereksiz sohbetlerden ve yiyişen çiftlerden sıkılıp kaçtım. Odama geçmeden önce kendime kahve yapmak için mutfağa girdim. Mutfağın ışığını açtığımda karşımda yine öpüşen bir çift gördüm. Korkarım, bu çiftlerden her yerde vardı.

Çiftin yanından geçerken gözlerimi devirdim ve sonra onlar orada yokmuş gibi davranarak hızlıca kahvemi yapıp mutfaktan çıktım.

Odama geldiğimde Acar bıraktığım yerde yoktu. Teoman'ın odasında veya tuvalette de olmadığını varsayarsak evden gitmiş olmalıydı. Üzerine fazla düşmedim ve aslında bu konu hakkında düşünmek de istemedim. ENFP ve INTJ ilişkisi mükemmel eşleşmelerden biri olabilirdi; ama ben şu an, Acar için öyle bir şey hissetmiyordum. Belki zamanla içimde birtakım hisler uyanabilirdi ona karşı, ama şimdilik o tür hislerim yoktu.

Kahvemi komodine bırakıp uyku moduna geçmiş olan bilgisayarımı uyandırdım ve bu sefer bir dizi izlemeye karar verdim. İki bölümden sonra içeride müziğin kesildiğini ve gürültülerin dindiğini fark ettim. Ortalıkta gezinen tek bir çift ayak sesi duyduğumda kapımı açıp kafamı uzatarak ortalığı kontrol ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ortalıkta gezinen Teoman'a.

"Bu geri zekalılar evlerine gidemeden burada sızıp kaldılar. Yatacak bir yer arıyorum," dedi sinirli bir sesle. Siniri bana değildi elbet, ama yine de kendimi kötü hissettim.

"Yatağına ne oldu?" diye sordum alçak bir ses tonunda. Gerçi bağırsam bile kimse uyanmazdı o kadar içkiden sonra. Yani sanırım, uyanmazlardı.

"Yatağımda da koltuklarda da ve hatta halıların üzerinde de uyuyakalmış birileri var." Sinirli bir şekilde tekrar salona giderken hâlâ bir şeyler söyleniyor ve küfrediyordu.

Bilgisayarı kapatıp kaldırdım ve kahve bardağımı bırakmak için mutfağa yöneldim. Mutfağa girdiğimde karşılaştığım görüntü içimi acıttı; Teoman, mutfak sandalyelerinin birine oturmuş, başını da duvara dayamış, uyumaya çalışıyordu. Bardağımı tezgaha bırakıp Teoman'ın yanına gittim. Nazik bir şekilde onu dürttüğümde hemen gözlerini açtı. Beni seçebildiğinde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Biri seni rahatsız mı etti?" Bu haldeyken beni düşünüyor olması inanılmazdı.

"Hayır," dedim usulca. "Burada uyumana dayanamam, Teoman, gönlüm el vermez."

"Uyuyacak başka yer yok."

"Hayır, var. Benim yatağımda uyu," dedim ani bir kararla. İlerisini düşünmeden önerivermiştim birden.

"Seninle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Benimle," diye onayladım. Ona yatağımı verseydim bu sefer de benim uyuyacak yerim olmazdı.

Beni baştan aşağı süzüp ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı. "Emin misin?"

"Eminim," dedim kendimden emin bir şekilde. "Fikrimi değiştirmeden kalksan iyi olur."

Sandalyeden kalktığında, boyum yüzünden yine kısa kaldım yanında. Gözlerinde bir endişe var gibiydi, ama peşimden odama gelirken geri adım atmadı.

Bakışlarımı ondan çekmeden yatağa girip duvar kenarına kaydığımda, içimde garip bir heyecan kıpırtısı vardı. Onu davet edercesine yorganın ucunu kaldırdım. Bir dakika daha düşünmedi ve yatağa girerek yanımdaki yerini aldı. Yorganı düzelttim ve biraz olsun rahatlamaya çalıştım. Fakat Teoman burnumun dibinde yatarken ve vücutlarımızın arasında santimler bile yokken bu imkansızdı. Kalp atışlarımın ve nefesimin hızlandığını fark ettim. Resmen ateşle oynuyordum.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde onun da benden farklı olmadığını gördüm. Nefesi hızlanmıştı, gözleri yüzüme odaklanmıştı. Gözlerinde bariz bir şekilde yanan karanlık bir arzu vardı. Nefesini yüzümde hissediyordum; bira, sigara ve naneli şeker karışımı. Birden beni boğan bu karışım nedeniyle yüzümü hafifçe buruşturdum. Buna rağmen bu adam, beni etkiliyordu. Benim içimde de karanlık bir arzunun kıvılcımlarını başlatıyordu. Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken tam anlamıyla birbirimizi soluyorduk.

Birlikte uyumak muhtemelen iyi bir fikir değildi, ama ilginç bir şekilde pişman değildim. Hisler olmayabilirdi ama hormonlar kesinlikle vardı. Aralık ağzımdan nefes almamın sonucu olarak dudaklarım kupkuru kesilmişti, dilimi çıkartıp dudaklarımı ıslatmak zorunda kaldım. Gözleri anında dudaklarımı buldu ve yutkundu. Öleceklerini bile bile ateşe uçan pervaneler gibi tutkuyla yanacaktık.

Hem nefesinden hem de yakınlığımızdan rahatsız olduğumu anlamış gibi, "Arkanı dön istersen," dedi net ama alçak bir sesle.

Kendine hâkim olmaya çalıştığının farkındaydım. Aramızdaki şey her neyse, bu daha da alevlenmeden duvara doğru döndüm. Tuhaf bir şekilde onun tarafından

arzulanmak gururumu okşamıştı, kendimi onaylanmış hissetmiştim.

Arkamda kıpırdandı, ilk önce onun da bana sırtını döndüğünü hissettim ama sonra vazgeçerek eski konumuna döndü. Birkaç saniye sonra elini belimde hissettim. Bana dokunduğu anda ürperdim, derin bir nefes çektim içime. Dokunduğu yerde filizlenen sıcaklık, yavaşça tüm vücudumu esir aldı ve bir an tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

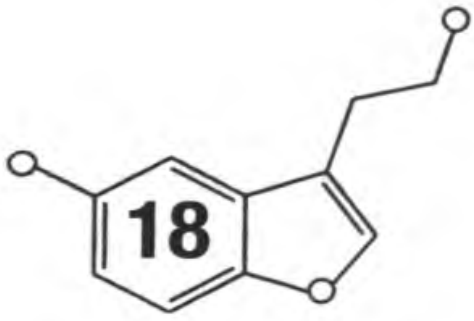
"Nihan?" dedi soru sorar gibi. Kulağımın dibindeydi.

"Hı?" diyebildim sadece. Konuşacak kadar iyi durumda olduğumu sanmıyordum.

"Bu berbat bir fikirdi."

"Farkındayım."

Gitmedi ya da bir şey daha demedi. Ben de gitmesini istemedim. Sadece bana biraz daha sokuldu. Sürekli atışırken birden nasıl bu konuma varmıştık aklım almıyordu. Bu arzu hep var mıydı? Aramızdaki tensel çekim hep bu kadar güçlü müydü? Bunun sonu nereye varacaktı hiç bilmiyordum. Yarın uyandığımızda ne hissedecektik hiç bilmiyordum. Bu bir şeyleri değiştirecek miydi yoksa bir şey olmamış gibi devam mı edecektik karar veremiyordum. Bedeni, bedenimi tamamen sardığında gözlerimi kapattım ve derin bir soluk daha aldım. Anı yaşamaya karar verirken tüm bunları daha sonra da düşünebileceğimi söyledim kendime.

Teoman

Hafif bir baş ağrısıyla uyandım, iyi ki dün akşam çok fazla içmemiştim. Dün akşamın sinir bozucu anları aklıma üşüşünce yüzümü buruşturdum. Arkadaşlarım artık tek başıma yaşamadığımı ve bu yüzden habersiz gelmemeleri gerektiğini öğrenmeliydiler.

Sonra biraz daha ayıldım ve bu sabahın, diğerlerinden farklı olduğunu fark ettim. Yalnız değildim, kendi yatağımda değildim ve göğsümde bir ağırlık vardı. Pekâlâ, belki düşündüğümden de fazla içmiştim, çünkü ayılmam zaman almıştı.

Nihan'ın endişeli ve acıyan gözlerle beni uyandırıp yanına davet etmesi, bir şimşek gibi çaktı beynimde. Hızla gözlerimi açtım ve yattığım yeri kontrol ettim. Rüya değildi, gece olanların hepsi gerçekti. Dün uyurken ona sarılmıştım ve o da bana izin vermişti.

Şu an gecekinden daha farklı bir konumdaydık. Nihan'ın başı göğsümdeydi ve oldukça huzurlu görünüyordu. Nerede uyuduğunun farkında olmadığını bildiğinden mi, yoksa tam olarak nerede uyuduğunun farkında

olduğundan mı böyle huzurluydu bilmiyordum ama onu gördüğüm an kendimi gülümserken buldum. Huzuru bulaşıcıydı sanki, bir an kendimi oldukça hafif hissettim.

Hâlâ ona sarıldığımı fark ettim ve kafamı yastığa geri koyup gözlerimi yeniden kapattım. Nihan, uyandırılmaktan hoşlanmazdı ve benim de hareket edip onu uyandırmaya niyetim yoktu. Gidecek bir okulum, yetişecek bir yerim de yoktu zaten. Nihan uyanana kadar başım yatmaktan ağrısa bile böyle kalacaktım. Belki de sadece şu anı bozmamak için bahaneler uyduruyordum.

Dakikalar geçerken Nihan'ın nasıl bu saate kadar uyuduğunu merak ettim. Alarmı mı çalmamıştı? Alarmı mı duymamıştı? İnanılır gibi değildi doğrusu, onun oldukça disiplinli olduğuna emindim. Dün geceki gürültü ve kargaşadan sonra bir de okula gitmek istememişti belki de.

Kıpırdanıp iç çekti ve karnımdaki eli gevşeyerek kaydı. Ardından bir sessizlik oldu, kafası göğsümden kalktı ve birkaç saniye yüzüme baktığını hissettim. Gözlerimi kapalı tutmaya çalışarak uyuduğumu düşünmesine izin verdim. Şu an ikimiz de ne diyeceğimizi bilemezdik büyük ihtimalle.

"Siktir," dediğini duydum, uzun bir oflamanın ardından. Sonra tamamen üzerimden kalktı ve sıcaklığını da beraberinde götürdü. Benimle uyuduğunu unutmuş muydu? Yoksa kararından pişman mı olmuştu?

Gözlerim kapalıyken ne yaptığını anlayamıyordum, sadece tahminler yürütüyordum. Yataktaki ağırlık aniden azaldığında onun yataktan gittiğini varsaydım. Nasıl sessizce ve hızlıca gidebilmişti bilemiyordum.

Biraz sonra başımın yanına eğildiğini hissettim ve gözlerimi kapalı tutmak daha da zorlaştı. Sonra komodinden

telefonunu aldığını anlayarak hayali bir şekilde kendime göz devirdim. Saati görmüş olacak ki tekrar sövdü.

"Eray?" dedi birkaç saniye sonra. Eray ne alakaydı şimdi ya? Hafifçe gözlerimi aralayıp odada Nihan'ı aradım. Pencerenin dibine gitmiş, perdenin kenarından dışarı bakarken telefonla konuşuyordu. "Uyuyakalmışım ben. Ne? Yok, alarmı kapatıp geri uyumuşum galiba." Uyanma rutininde ufak bir aksama yaşamıştı demek ki. "Yerime imza attın mı, bir ihtimal? Oha, cidden mi? Yemin ediyorum, cennetliksin Eray, seviyorum seni. Tamam, görüşürüz."

Buraya döneceğini anlayıp gözlerimi tekrar tamamen kapattım. Alarm ne zaman çalmıştı da kapatıp geri uyumuştu acaba? Sanırım ciddi anlamda ölü gibi uyumuştuk. Nihan, odada dolaşıp giyinmeye çalışırken, ben de duvara doğru dönüp uyumadığımı belli etmemeye çalıştım. Ya da çalışmaya çalıştım diyelim.

Uyuyormuş gibi davranmaktan daha zor bir şey varsa, o da Nihan'ın şu an arkamda giyiniyor olduğunu bilmekti. Ben burada uyurken nasıl giyinebiliyordu? Uyanıp onu göreceğimden de mi korkmuyordu?

Ben aniden hapşırınca "Uyumuyor muydun sen?" diye sordu suçlar gibi bir sesle.

"Uyuyorum," dedim ona dönmeden. "Uyanık olduğumu da nereden çıkardın?"

"İnsanlar uyurken hapşıramaz, Teo."

Ona doğru dönüp sırıtmakla kaşlarımı çatmak arasında kaldım. "Tam adımı kullanmaktan kısaltma kullanma aşamasına mı geçtin bir gecede? Bunu neye borçluyuz?"

"Kapa çeneni, Teoman Üstüner," diye homurdandı ve tam anlamıyla odadan kaçtı.

Aslında orada durup biraz daha Nihan'ın yatağında yuvarlanabilirdim, ama onun yerine kalktım ve particilerin gidip gitmediklerini kontrol etmek için evi dolaştım. Hâlâ salonda uyuklayan Sinan ve Numan dışında herkes gitmişti anlaşılan.

Hiç de kibar sayılmayacak bir şekilde ikisini de dürtüp "Hişt, oğlum, evinize gitsenize," dedim.

"Ya sen ne kötü bir ev sahibi oldun ya," diye söylendi Sinan, tek gözü açık halde.

"Kanka, sen eskiden böyle değildin," dedi Numan da yattığı yerden.

"Dün nasılsam bugün de öyleyim," dedim ve içeriye güneş girsin diye perdeleri tamamen açtım. Tamam, şu pezevenkler güneşten rahatsız olsun da uyansınlar diye de açmış olabilirdim.

"Uykum var benim," dedi Sinan arkasını dönerek.

"Ve ben de açım," diyerek elini karnına koydu Numan.

Tam bağırıp ikisini de çekiştirerek koltuklardan atmaya hazırlanmıştım ki Nihan kapıda beliriverdi. "Kahvaltı hazır."

Bunu o kadar cansız bir şekilde söylemişti ki Sinan ve Numan'ın hâlâ evde olmasına sinirlendiğini düşündüm. "Bunlar?" diye sordum, işaret parmağımla Sinan ve Numan'ı göstererek.

"Onlara da hazırladım."

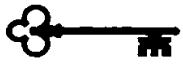
"Geçekten mi?" dediler Sinan ve Numan aynı anda kafalarını kaldırıp Nihan'a bakarak. Dakikalardır kaldıramadığım adamlar bir kahvaltı sözüne anında ayılmıştı. Erkek öğrenci evlerinin durumu gerçekten vahimdi.

"Gerçekten," dedi Nihan bir an için gülerek ve sonra tekrar gözden kayboldu.

"Ben bu kızı çok sevdim," dedi Numan, koltuktan kalkmaya çalışırken, yere düşmeden hemen önce. "Şimdiye kadarki en iyi ev arkadaşın."

"Bence Teoman'a katlanabilen tek ev arkadaşı."

"Birbirimize katlanıyoruz diyelim," dedim elimden geldiğince kısık bir sesle. Sürekli tartışıyor ama birbirimize saygı duyuyorduk ve gece beraber uyumuştuk. Harika. Şimdiye kadarki en garip ev arkadaşlığı da olabilirdi.

"Nihan?" dedim, Nihan'ın odasına kapıyı tıklatıp girerek. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi yüzüme bile bakmadan.

"Bir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

Kafasını kaldırıp suratıma şaşkın bir ifadeyle baktı, ama aslında başka bir ifadeyi şaşkınlıkla gizlemeye çalışıyor gibiydi. Neydi o? Endişe mi, korku mu?

"Bir şey olmadı ki. Uyumak için yere ihtiyacın vardı, ben de bunu sağladım."

"Yapma, Nihan. Aramızda bir şey olduğunun farkındasın."

"Bir kadın ve erkek, aynı yatakta uyurken genelde aralarında bir şey olur. Hormonlar diye bir şey var." Bazen Nihan'ın nasıl bu kadar odun olabildiğine hayret ediyordum. Odun olan taraf genellikle erkek olmaz mıydı? Kız, resmen romantizme tepki olarak doğmuş gibiydi. Hayatının hangi evresinde ne yanlış gitmişti de böyle oluvermişti?

"Sana sarıldım," dedim ona yaklaşarak.

"Sarhoştun," dedi, kendince bir açıklama bularak, ama o kadar sarhoş olmadığımı gayet iyi biliyordu, bilincim açıktı.

"Sen de bana sarıldın," diye direttim.

"Uyuyordum," diyerek gözlerini devirdi.

"İnkar et bakalım."

Çantasına bir şeyler daha sokuşturdu ve odadan çıkmak için kapıya yaklaşırken dibime kadar girmiş oldu. "Neredeyse duygularını incittiğimi düşüneceğim, tabii bu işlerden anlamıyor ve bana karşı duygusal bir şeyler hissettiğine inanıyor olsaydım."

Duygusal bir şeylerden bahsettiğim yoktu zaten, bunu da nereden çıkarmıştı? Ben aramızda inanılmaz bir tensel çekim olduğunu ima etmeye çalışıyordum. Duygularımı incittiğine dair bir imada da bulunmamıştım. Nihan'ın kafamı karıştırmakta üstüne yoktu, yemin ederim. Duygusal ilişki yok diye bir kuralımız vardı zaten, değil mi? Pekâlâ, duygusal ilişkiyi yasaklıyordu ama duygusuz bir ilişki de istemiyordu. Hay sikeyim, ben ne istediğimi bilmiyordum ki daha! Oturup ciddi anlamda bu kızla aramda ne olduğunu, ondan ne istediğimi düşünmeliydim. Kısacası, her şey boka sarıyordu.

Kendi içimdeki karmaşayı çözemeden, Nihan çoktan ev kapısına varmıştı. "Nereye?" diye sordum.

Cevap vermesini beklememiştim ama yine de yanıtladı. "Eray'a." Ve sonra çıkıp gitti.

Eray'ın batsın, diye başlayan bir dizi, bol küfürlü ve argolu söz sıraladım ardından. Kızın tek arkadaşı vardı, o da erkekti, olaya bak. Bir kızın nasıl beraber gezip tozacağı, dedikodu yapacağı kız arkadaşları olmazdı, anasını satayım?

Sinan, bilmem kaçıncı kez gözlerimin önünde elini salladı. "İyi misin lan? Bu aralar sen de, Acar da bir garipsiniz, n'oluyor?"

"Yok bir şey," dedim ve sigara paketimi aradım ceplerimde.

"Acar'ın derdi Nihan," dedi Numan, sigara paketini bana uzatarak. Paketten bir dal çekerken söylediği şeyden haberim yokmuş gibi davrandım.

"Eh, ne diyeyim, kulübe hoş gelmiş," dedi Sinan, omuz silkerek. "Bence Nihan, huysuz bir bakire olarak ölecek."

"Doğru konuş lan kızın hakkında," dedim, kafasının arkasına, gücümü sakınmadan bir tokat indirirken.

"Tamam abi, vurma abi," dedi kafasını aşağı doğru çekerek.

"Oğlum, zevzek zevzek konuşma lan," diye beni destekledi Numan da. "Evden atarım seni."

"Niye hepiniz bana karşısınız be? Konu Acar ve Teo'ydu, niye bana döndük?"

"Kendin kaşındın, kanka."

"Teo, cidden, neyin var?" dedi Numan, bana dönüp ciddileşerek. "Acar'la da aran açılmış gibi."

"Acar'ı Nihan konusunda uyardım, olan bu. Ama Acar'ı biliyorsun, birine kilitlenir kalır."

"Ve sonra bağlanmaktan korkup kızı terk eder," diye cümlemi tamamladı Sinan. Doğruydu, Acar ne kadar duygusal ve romantik olursa olsun birine bağlanmaktan nedense korkuyordu.

"Nihan'ı üzeceğinden mi korkuyorsun yani?" diye sordu Numan, ikinci sigarasını yakarken.

"Hayır, Nihan'ın onu üzeceğinden korkuyorum," dedim. "Ama Acar Bey, uyarılarımı kıskançlık olarak algılıyor."

"Haklı mı?" diye sorgusuna devam etti Numan, sanırım arkadaş grubumuzdaki en olgun kişi Numan'dı.

"Hayır," dedim düşünmeden.

"Gece birlikteydiniz."

"Oha, ciddi mi?" dedi Sinan, inanılmaz bir hızda.

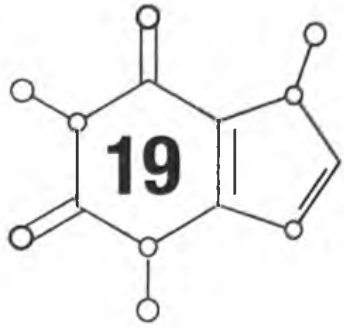
Bir anda sigaranın dumanını yuttum ve öksürük krizine girdim. Sinan'ın sırtıma vurması ve su uzatması gerekti en sonunda. Öksürmekten kıpkırmızı kesilene kadar duramadım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Tuvalete kalktığımda gördüm." Lanet olası kapıyı neden kapatmamıştık ki?

"Durum düşündüğün gibi değil. Bana yatacak yer bırakmamışsınız, hayvanlar. Kendi evimde sandalyede uyumak zorunda kaldım ve Nihan'ın da merhamet edesi tuttu."

Sinan ve Numan, birbirlerine bakıp sonra acır gibi bana baktılar. Sinan iç çekip sigara izmaritini küllüğe bastırdı. "Acar bunu duymasın."

"Katılıyorum," dedim. "Hatta kimse duymasın."

Nihan

"Ve o da kahve teklifimi kabul etti. Sonra da kalkıp Single Ladies söyleyerek hulahop çevirdik."

"Hı hı," dedim, otomattan alınmış iğrenç kahvemi karıştırmak için bardağı çalkalarken. Lanet makine neden kaşık da vermezdi ki? Neden o kaşık kısmı hep boş oluyordu?

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Eray, şüpheyle duraksayarak.

Ona dönüp boş boş baktım. Aslına bakarsanız ne anlattığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yine de tekrar "Hı hı," dedim.

"Of Nihan! Niye dalgınsın sen?"

"Yok bir şey." Bu yanıt hem efsaneydi, hem de fiyaskoydu çünkü bir şey olmadığını iddia ederken bir yandan da bir şeyler olduğunu itiraf ediyordunuz. Hâlâ bu yanıtı neden kullandığımızı bilemiyordum. Amacımız neydi? 'Üff, anlatırım ama biraz daha ısrar et,' mi? Ben ısrardan

hoşlanmazdım ki. Her neyse. "Sen ne diyordun?" diye ekledim aceleyle, konuyu tekrar ona çevirmek için.

Eray kafasını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. Bana inanmadığı ve lafı bilerek ona çevirdiğimin farkında olduğu belliydi. "Hande'yle konuştum diyorum. Kahve teklifimi kabul etti ve sonra oturup konuştuk."

Kaşlarım yavaşça yukarı kalkarken ağzım açık kaldı. Eray'ın bunu yapacak cesareti toplayabildiğine inanamıyordum. "Nasıl oldu bu?"

Gülümseyip durduğu yerde sallandı. "Arkadaşımın tavsiyesini dinledim ve işe yaradı."

"Ciddi misin?" Kulaklarıma varana kadar gülümsedim.

"Sadece haklı olduğun için mutlu oldun, değil mi?" diye sordu Eray, bıkkın bir ifadeyle.

"Tabii ki!" dedim sevinçle. "Çıkmanız umurumda bile değil. Nasihatlerimi dinledin ve ben haklıydım! Her zamanki gibi."

"Egon boyunu geçmiş durumda, Nihan."

"Süperegomu görene kadar bekle."

"Lütfen, psikoloji saçmalıklarını esprilerine katma. Ayrıca senin alter egonu bile gördüm ben."

"Hah! Bana diyene bak," dedim koluna vurarak.

"Aman Allah'ım! Ya alter egon, senin gerçek egonsa?"

"Bence şu an kampüsteki en garip muhabbeti yapıyoruz."

"Katılıyorum."

Bazıları sevgililerinden, derslerden, dün ne yaptıklarından ya da yarın ne yapacaklarından konuşurlardı ama ben bu tür muhabbetlere gelemezdim. Ben akşam yemeğinde zaman kavramını tartışmayı seven bir tiptim. Gereksiz ve boş konuşmak sadece vakit kaybı değil miydi?

O tür sohbetler ilgimi çekmiyordu, beni sıkıyordu. Sabaha kadar fizik teorileri hakkında konuşabilirdim ama kelimenin tam anlamıyla kiminle sevgili olduğunuz umurumda olmazdı.

Bir sessizlik olunca "Bu arada, teşekkür ederim," dedi Eray ciddi bir sesle. "Tavsiyelerin için."

"Her zaman," dedim omuz silkerek. "Beyinlerin efendisi olduğumu biliyorsun."

"Mastermind[22] kelimesinin o anlama geldiğini sanmıyorum."

"Gelmiyor zaten, ama böyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Hepiniz böyle kendinizi beğenmiş tipler misiniz?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Sonra da gerçekle karışık espriye vurdum. "Hayatımda sadece bir tane INTJ var ve o da benim."

"Eh, kendini beğenmişlik bunda güçlü o zaman," dedi Yoda'yı taklit ederek.

Kendimi tutamayarak, oturmakta olduğumuz mavi koltukta arkama doğru yaslanıp güldüm ve gülüşümü saklamak için elimi ağzıma götürdüm. Tam da keyfim yerine gelmişken bu hareketi yapmak iyi olmamıştı belli ki. Çünkü bu hareket, anında aklıma Teoman'ı getirmişti ve gülüşüm bıçak darbesiyle kesilmişçesine silinmişti.

Ben kendi hatıralarımla boğuşurken Eray, gözlerini kısarak ileriye doğru baktı. "Uzaklaştırma almamış mıydı bu? Okulda ne işi var?"

---

22 *Deha, üstün akıl ve bir işin beyni anlamlarına gelen bu kelime, INTJ'lerle bağdaştırılır. (yn.)*

Omzumun üzerinden bakıp tahmin ettiğim kişi olup olmadığını kontrol ettim. Tabii ki de tahmin ettiğim kişiydi. "Ne bileyim ben," dedim biraz sinirli bir şekilde. Koltukta biraz kayarak görünmemeye çalıştım nedensizce.

"Ev arkadaşı değil misiniz siz, kızım?"

"Sen ev arkadaşlarının her şeyini biliyorsun sanki."

"Boşuna saklanma. Gördü ve buraya doğru geliyor."

"Saklanmıyorum ben!" diye söylenerek tekrar koltukta doğruldum. Sadece koltukların minderleri o kadar çökmüş ki insan koltuğa gömülüyordu. Tamam, saklanıyordum ama koltukların minderleri konusunda dediklerim de kesinlikle doğruydu.

"Selam," dedi Teoman, yanımıza vardığında. Eray ile kafa selamıyla uzaktan selamlaştıktan sonra bana döndü. "Sabah giderken beni uyandırsaydın keşke. Dekan ile görüşmem vardı."

Sahte bir gülüş ve yapmacık bir sesle romantik filmlerdeki klişe repliği taklit ettim. "Ay çok güzel uyuyordun, kıyamadım."

"Bakıyorum da hâlâ alaycısın," diye homurdandı memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Prensip olarak umursamazım."

"Eminim, öylesindir."

"Dekanla ne işin var?" diye sorarak araya girip tartışmamızı sonlandırdı Eray. Şu üçlüden biri cennete gidecekse o kişi kesinlikle Eray'dı.

"Birkaç öğrenci daha Caner Hoca hakkında şikayette bulunmuş. Üst sınıflardan bir kızı takıntı haline getirmiş ve birinci sınıflardan bir kıza da hakaret etmiş. Ne biçim bir dersse artık, hocaları sürekli sorunlu çıkıyor."

Aklıma takılan tek bir şey vardı. Ne kadar ucuz atlattığım ya da Teoman'ın hoca hakkında haklı çıktığı falan değildi aklıma takılan; ben daha çok işin mantık kısmındaydım. "Birinci ve üçüncü sınıflarda Titreşimler ve Dalgalar dersi mi var?"

"Hayır, onların başka derslerine giriyormuş." Tamam, şimdi mantıklı olmuştu işte. Mantık varken hisler kimin umurundaydı ki?

"Atılır mı dersin?" diye durumu tekrar kurtardı Eray. Belki de durumu kurtarmakla uğraşmıyordu da aslında beni iplemiyordu. Hmm, sanırım ikincisiydi.

"Umarım."

"Geçen gece sizin evde parti varmış diye duydum." Eray'ın sesi incinmiş gibiydi. Doğru ya, kimsenin aklına onu davet etmek gelmemişti.

"Sen nerden duydun be?" diye sordum yan bir bakışla.

"Hande'nin arkadaşı da partideymiş ve seni görmüş." Ulan, saatler süren partide sadece iki dakikalığına ortaya çıkmıştım, onda da Hande'nin arkadaşına yakalanmıştım.

"Kusura bakma, seni unuttuk. Partiyi ben düzenlemedim de aslında. Arkadaşlar kendi kendilerini davet etmişler eve. Keşke sen de olsaydın ya." Ardından Teoman'ın imalı bakışları bana döndü. "Güzeldi."

Koltuğa öylesine bıraktığım çantayı da yanıma alarak zengin kalkışı misali ayağa kalktım. "Ee, Eray, benim bölüm başkanına uğramam lazım da gidelim mi?"

"Bölüm başkanı mı? Niye ki?" diye sordu Eray saf saf. "İyi de o-"

"Uğramam lazım işte ya," direttim. İnatla Teoman'dan bakışlarımı kaçırıyordum aynı zamanda da.

"Aman iyi," dedi Eray yerinden kalkarken. Teoman'a dönüp vedalaşma merasimine başladığında ben çoktan bölüme doğru yürümeye başlamıştım.

Koşturarak bana yetişen Eray, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu. "Bölüm başkanı şu an şehir dışında ve sen de bunu biliyorsun."

"Belki sadece bölüm başkanlığının kapısının önünde durup saygılarımı sunmak istemişimdir."

"Sizin neyiniz var böyle? Sürekli tartışmalar, imalı bakışlar falan. Resmen çocuktan kaçtın bir de."

"Evet, kaçtım. Ne olmuş yani?"

"Bir dakika, bir dakika," dedi Eray, kolumdan tutarak beni durdururken. "Dün beni zorla sinemaya götürdüğünde de mi ondan kaçıyordun?"

Gözlerimi etrafta gezdirip cevap vermeyerek sessiz kalmayı tercih ettim. Ayrıca film güzeldi, niye bu kadar sorun etmişti ki? Ah, bir dakika, şimdiden sevgili kıskançlıklarına mı başlamışlardı yoksa?

Şaşkınlıkla ağzını açtı. "Cidden Teoman'dan kaçıyorsun. Ne oldu?"

Etrafı kontrol ettikten sonra Eray'ı, boş bir sınıfa hızla çekerek sınıfın kapısını kapattım. "Eray, ben bir bok yedim ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Ne kadar ciddi ve telaşlı olduğumu görünce panikledi. "Ne yaptın lan?"

"Teoman'la yattım," deyiverdim bir anda.

"Ne yaptın, ne yaptın?!"

"Bağırmasana be! Öyle değil, uyudum anlamında yattım."

"Geri zekalı, öyle söylesene! Peki, niye böyle bir şey yaptın, manyak mısın?" Büyük ihtimalle manyaktım.

"Parti yüzünden ev çok kalabalıktı, yatacak yer yoktu, Teoman'ın sandalyede uyuduğunu görünce gönlüm el vermedi," diye açıklamaya çalıştım.

Eray'ın paniği yerini şaşkınlığa bıraktı. Hatta şoka girdiğini bile söyleyebilirdim. "Sen? Nihan Kızılkaya? Bir insanı mı umursadın?" diye sordu, kelimeleri tek tek vurgulayarak.

"Sorun da bu ya," dedim fısıldayarak, sanki yakınımızda bizi duyacak birileri varmış gibi.

"Bu kötü bir şey değil ki. Niye kaçıyorsun? Beni ve kardeşini de umursuyorsun ama bizden kaçmıyorsun, değil mi?"

"Sen arkadaşımsın ve Nazlı da kardeşim ama Teoman hiçbir şeyim."

"Ev arkadaşın."

"Pekâlâ, geçen sene yurttakiler de oda arkadaşımdı ama onları umursadım mı? Hayır."

"Olayı garipleştiren sensin, Nihan. Yoksa durum oldukça basit. Belli ki bir kişiyi daha umursamaya başlamışsın, beni ve kardeşini nasıl sevdiysen onu da sevmişsin."

Tamam, umursama kısmına böyle bir açıklama getirdik diyelim tensel çekimi ne yapacaktım? Ayrıca bunu Eray'a anlatamazdım da. Ne diyecektim? 'Sadece beraber uyumadık, bir de bilinçli olarak birbirimize sarıldık çünkü geri zekalıyız,' mı diyecektim? Daha önce sarılıp uyuduğun tek bir erkek olmuştu ve onunla da ilişkimiz iyi bitmemişti. Bu konularda nasıl davranacağımı bilmiyordum açıkçası. Of siktir, şu an sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum ben. Ben artık hayatımın beyinlerimize taktığımız çiplerle evrim geçirip tüm zamanı aynı anda görebilmek için duygularımızı yok ettiğimiz kısmına geçmek istiyordum.

Akşam eve vardığımda önceki günlere göre ev oldukça sessiz ve karanlıktı. Kalabalık ortamlardan sonra böylesine sessiz bir ortama girmek, bana huzur ve güven veriyordu. İnsanların deniz havasını içine çekmesi gibi içime çekerdim sessiz ve boş ortamların havasını.

Teoman'ı salonda buldum. Bilgisayarını kucağına almış dizi izliyordu, kendini diziye öyle kaptırmıştı ki geldiğimi bile duymamıştı.

"Görüşmen nasıl geçti?" diye sordum, ne diyeceğimi bilemeyerek.

Sinsice yaklaşıp onu korkutmuşum gibi sıçradı, ama beni görünce rahat bir nefes aldı. "İyi. Sanırım cidden atılacak."

"Sevindim." Madem öğrencileri bu şekilde rahatsız ediyordu, atılmasına gerçekten sevinecektim.

"Kendini odana kapatmayacak mısın?" diye sordu gözlerini diziden ayırmadan.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Yana kay, ben de izleyeceğim," dedim.

Diziyi durdurup bana döndü. "Bu, sana veya bir kıza göre bir dizi değil."

"Ay, Gotham'ın kenarı," dedim, diziyi bu kadar abartmasını onaylamayarak. "Haklısın, gidip Desperate Housewives falan izlemeliyim. Seksist davranma, Teoman. Ayrıca sanki beni bilmiyorsun. Gotham'ı severim ben."

En sonunda yana kayarak bana yer açtı. Her hareketimi gözleriyle takip etti, ben koltuğa yerleşene kadar. "Kaçıncı bölümde kalmıştın?" diye sordu.

"Yeni bölüm bekliyorum," dedim, tek kaşını kaldırmasına neden olarak.

"Ben daha ilk sezondayım, sakın spoiler verme."

Genişçe gülümsedim. "Merak etme, bugün o kötülüğü yapmayacağım." Başka günler yapardım ama. Bazen üzerinde ünlü filmlerin büyük spoilerlarının yazılı olduğu bir tişört giyip de sokağa çıkasım gelirdi.

Dizinin ağır ama sağlam ilerleyen karanlık kurgusu, ilginç bir şekilde beni sakinleştiriyordu. Dizide insanlar yaralanıyor, ölüyor, kavga ve kaos hüküm sürüyordu ama biz diziden zevk alıyorduk.

"Üzgünüm," dedim bitiş jeneriği başladığında.

"Ne için?" diye sordu dingin bir sesle.

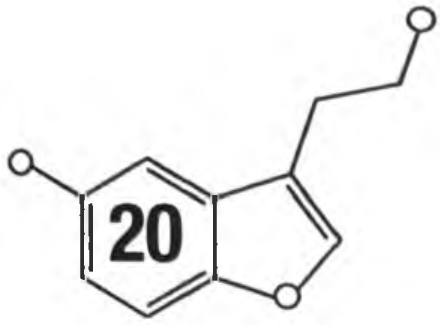
"Cadaloz gibi davranıp kaçtığım için."

"Ben de teşekkür ederim," dedi. "Sandalyede uyumama izin vermediğin için."

"Lafını etmeye bile gerek yok." Duraksadığımda kötü bir koku varmış gibi elimi boşlukta salladım. "Konuyu değiştirebilir miyiz? Burası çok duygusal oldu."

"Tabii ki. Diğer bölüme geçelim mi?" diye sordu, elini dokunmatik fareye götürerek.

Çılgın ve muhtemelen biraz da psikopat bir şekilde gülümsedim. "Hadi tüm bölümleri izleyelim."

Teoman

Uzaklaştırma süremin bir hafta olmasının bir nedeni de vizelere bir hafta kalmış olmasıydı. Ve o hafta sona ermişti. Sınavlara çalışan biri değildim, çünkü dersi dinlemek yeterli oluyordu. Pekâlâ, sınava girmeden önce hocaların aşağıya bıraktığı notlara göz atmayı da ihmal etmiyordum tabii.

Fen-Edebiyat Fakültesi'ne -herkes kısaca FEF derdi ama ben bu kısaltmadan hep nefret ettim; o neydi öyle, eften püften der gibi- girdiğinizde sol tarafta aşağı doğru inen merdivenler vardı, gerçi aynı merdivenlerden sağda da vardı ama çok gizemli *aşağıya* ulaşmak için soldaki merdivenler daha yakındı. Fakülteye girdikten sonra Fen ve Edebiyat için iki ayrı giriş daha vardı ve Fen girişi sağda kalıyordu ama sınav zamanları genellikle Fenciler de soldaki Edebiyat girişini kullanırlardı. Peki, 'aşağısı' o kadar da gizemli değildi aslında. Aşağıya inince hemen sağda kantinimiz, hemen solda ise kırtasiye malzemeleri de satan fotokopicimiz vardı. Fotokopici abilerimiz ve teyzemiz, özellikle sınav günleri ve dönem başları epey kazanıyorlar

olsa gerekti ki sınav zamanlarında sınavların zorluğundan bunalarak 'Evlensem mi ya?' diye düşünen kızların aksine erkekler, 'Ya acaba okulu bırakıp üniversitenin önüne fotokopici mi açsam?' diye düşünürlerdi.

Elimde notlarla sınav yerine doğru çıktım. Bazen bölümün, üçüncü kattaki ana kısımda olmasına söylenirdim çünkü her şeye uzak kalıyorduk, ama sonra sağ kanatta kalan AUB'u düşününce halimize şükretmeye karar verdim. Fakültedeki en şanslı bölüm, Çince, Japonca, Korece gibi antin kuntin dil bölümlerinin bulunduğu Doğu Dilleri kısmı olmalıydı. Adamlar, Edebiyat kanadının zemin katında olduklarından her yere yakındılar.

Notların üçüncü sayfasına geçerken birine çarpınca kafamı kaldırıp kime çarptığıma baktım. Ama hayır, kime çarptığımı kafamı kaldırınca görememiştim, çünkü çarptığım kişi benden en az yirmi santim kısa olan Nihan'dı.

"Sanırım bir déjà vu yaşıyoruz," dedim sırıtarak. Bu ilk çarpışmamız değildi.

Gözlerini devirdikten sonra hızlıca üzerini düzeltti. "Déjà vu, bu değil. İlk defa yaşadığın bir şeyi, önceden yaşamışsın gibi hissetmeye déjà vu denir." Hayatımda tanıdığım insanlar arasında sadece Nihan, üzerini düzeltirken aynı zamanda da yanlış bilgileri düzeltebilirdi.

"Öyle mi?" dedim, muhtemelen fazla flörtöz bir tonla. "Peki, buna ne diyoruz?" Çarpıştıktan sonra açılan mesafeyi tek adımla kapatıp tam dibinde durdum. Boyum yüzünden ona tepeden bakıyormuşum gibi oluyordu, ama nedense bu boy farkını seviyordum.

"Tekerrür." Bir adım geriye kaçıp tekrar aramıza mesafe koydu.

"Nereye gidiyordun? Bugünkü sınavların bitti mi?" diye sordum konuyu değiştirerek, yoksa belli ki yine tartışacaktık.

"Biyoloji bölümüne. Sınav yeri oradaymış."

Yana kayarak onun yolundan çekildim ve bir kraliyet üyesinin önünde selam verir gibi hafifçe eğilip abartılı bir hareketle elimle yolu işaret ettim. "Başarılar öyleyse."

Hareketimden rahatsız olup gözlerini devirmesine rağmen yüzünde küçük bir gülümseme yakaladım. Yanımdan geçtikten sonra aklına gelmiş gibi dönüp hızlıca, "Sana da başarılar," dedi. Nezaket kurallarıyla arası pek iyi sayılmazdı.

Sınıfa hâlâ sırıtırken girdim ve hocanın kağıtları dağıtmaya başladığını görüp boş bulduğum bir sıraya yerleştim. Kafamı çevirdiğimde sıranın diğer ucunda bana kötücül bakışlarla bakan Acar'ı görmem pek hoş olmadı gerçi. Acar'la aramın bozulmasından Nihan'ı sorumlu tutmak istemiyordum, çünkü gerçek anlamda kız hiçbir şey yapmamıştı; ama tüm sorumluluğu Acar'a da yükleyemezdim. Tamam, Acar kendi kendine kurup bana kızmıştı, ama ben de ona malzeme vermiş olabilirdim.

Sınav bitiminde bizim tayfayla Çardak'ta buluştuk. Hava dışarıda oturulmayacak kadar soğumuştu ama Kayseri'nin asıl kış soğuğu düşünüldüğünde bu daha hiçti.

Sinan masaya bir sandalye daha çekerken, "Oo kardeşim, dönmüşsün, diye etraftakilerin dönüp bize bakacağı kadar yüksek sesle selam verdi. Arkadaş grubumuzda kimsenin ayarı yoktu sanırım.

"Sınav var, oğlum, sıkıysa dönme," dedim beşliğini havada yakalayıp karşılık vererek.

"Nasıl geçti ilk sınavlar?" diye sordu Numan, masaya tuğla kadar kalın bir Tarih kitabı bırakarak.

"Valla ben *bütsün bu dünya* modundayım, kanka," dedi Sinan, dizeyi ezgisiyle söyleyip milletin tekrar bize bakmasına neden olmuştu.

"Daha finaller var lan, ne bütü?" diye sordum.

"Ben ileri görüşlüyüm, kardeşim."

Sınav zamanları hepimiz yorulurduk ve asosyalliğin dibine vururduk; ama gözlemlediğim kadarıyla Nihan vampire dönüşüyordu. Nihan, son gün çalışan ama yine de yüksek notlar alan o tiplerdendi. Diğer öğrenciler bu tiplerden genellikle nefret ederlerdi, Nihan'ın tek arkadaşının Eray olmasına şaşmamak lazımdı aslında.

Ertesi gün sınava gitmek için uyandığımda, yatağında bağdaş kurmuş ders çalışıyordu. Ne ara uyanmıştı da ders çalışmaya başlamıştı anlayamamıştım. Üstüne bir de yazarak çalışıyordu. Altı hafta boyunca öğrenilen konuları birkaç saat içinde notlara dökmesi hayret edilecek bir şeydi ve kız, hocaların bıraktığı notların bile notlarını çıkarıyordu. Muhtemelen bir başkası onun notlarından bir şey anlamazdı, Nihan'ın da başkalarının notlarından bir şey anlayacağını sanmıyordum. Nihan'ın kendine has bir not dili vardı. Ciddiyim, birkaç kez notlarına bakmaya kalkıştım ve bazı şeyleri anlamakta zorlandım. Kısaltmaların yanı sıra kodlamalar ve işaretler de kullanıyordu. Her konu ayrı bir kutucuğun içine yazılmış ve her konu başlığı farklı renkteki kalemlerle atılmıştı. Ben not hazırlamaya üşenirdim, Nihan ise not hazırlamayı bir sanata dönüştürüyordu. Her yiğidin bir yoğurt yiyişi olduğu gibi, her öğrencinin de kendine has bir not çıkarışı vardı.

"Alt tarafı bir not için bu kadar şeye gerek var mı? Nasılsa sınavdan sonra çöpe atacaksın."

Kafasını kağıtlardan kaldırmadan kendince açıkladı. Sanırım notlarını son kez gözden geçiriyordu. "Renkler görsel hafıza için iyi oluyor. Böylece sınavda bir soruyu görünce cevabı notlarımın hangi sayfasının hangi satırına yazdığıma kadar her şey aklıma geliyor. Kodlar ezberi kolaylaştırıyor ve işaretler de notları kısaltıyor."

"Bütün bunlar benim için kafa karıştırıcı."

Notlarını yazdığı kareli defter sayfalarını defterden koparıp ikiye katladı ve kenara koyarken gülümsedi. "Görsel hafıza bazen tam bir lanet olabiliyor. Yazarken hepsi aklıma giriyor ama ellerim de yazmaktan kopma raddesine geliyor."

"Çıkarken eldiven giy," dedim, öneriden çok emir verir gibi çıkmıştı sesim. "Soğuk hava ağrıya iyi gelmez. Ellerini sıcak tutarsan ağrı daha kısa sürede diner."

"Teşekkürler, Teoman Bey," dedi alaycı bir gülüşle.

"Ricalar, Nihan Hanım," diye aynı şekilde karşılık verdim.

Nihan ile evden çıkış saatlerimiz nadiren uyuşurdu, bu yüzden okula birlikte gittiğimiz olmamıştı hiç, ama şimdi cuma günküler hariç tüm sınav saatlerimiz uyuşuyordu. Evden beraber çıkıp apartmanın bahçesine inince, "Gel," dedim kafamla arabayı işaret ederek. "İlk defa aynı yere aynı saatte gidiyoruz."

"Tramvayla da giderim."

"Tramvaya yürüyene kadar kaybedeceğin zamanda notlarına çalışırsın."

"Yürürken de notlarıma çalışabiliyorum."

Yüksek sesle bir soluk vererek dudaklarımı sıktım. "İnatçı keçinin tekisin."

"Biliyorum," dedi, her zamanki kendini beğenmiş ve soğuk tavrıyla. Yine de beni şaşırtarak arabaya doğru yöneldi ve yolcu koltuğunun kapısında durarak kilidi açmamı bekledi.

Madem en sonunda ikna olup benimle gelecekti, neden en başından beni bu kadar uğraştırıp sinirlenmeme sebep oluyordu ki? Artık benimle tartışmaktan zevk aldığını düşünmeye başlıyordum. Onaylamaz bir şekilde kafamı iki yana sallayarak kilidi açtım ve aynı anda arabaya binip kapıları kapattık.

Ben, arabayı çalıştırırken ellerini ceplerinden çıkartıp çantasından notlarını çıkardı. Fark ettim ki beni dinlemiş ve eldiven giymişti; rengarenk yün eldivenlerden değildi, eli tamamen saran suni deri eldivenlerdendi.

"Nasıl oluyor da ev faturalarına yetişemezken bir arabaya sahip olabiliyorsun?" diye sordu, gözlerini arabanın içinde dolaştırarak.

"Uzun hikaye," dedim iç çekerek. Aslında kısa ve basit bir hikayeydi, ama şu an anlatmak istemiyordum. Sanki ailemi öğrendiğinde benden soğurmuş gibi geliyordu.

"Anlıyorum," dedi kafasını sallayarak.

"Neyi anlıyorsun?" dedim, yola çıkarken.

"Her *uzun hikaye* lafının arkasında bir isteksizlik yatar."

"Şu hafta geçsin de anlatırım," dedim. Nasılsa öyle büyük ve kötü bir olay değildi.

Fakat hafta bir türlü geçmek bilmedi. Sınav haftaları hep böyle olurdu; sanki bir hafta değil de bir aymış gibi gelirdi insana. Neyse ki üniversitede sınav haftalarında ders işlenmiyordu, sadece sınava girip sınavdan çıkıyorduk. Bazen düşünüyorum da biz liseyi nasıl atlattık öyle?

Günde üç sınavımız olurdu ve sınav haftalarında bile ders işlerlerdi, yoklama alırlardı. Bazı yönlerden üniversite gerçekten de daha rahattı.

Çarşamba günü uyandığımda da Nihan yatağında oturmuş, sınava çalışıyordu. Pervaza yaslanıp "Uyudun mu sen?" diye sordum. Solgun ve de yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı şişmiş ve kızarmıştı.

"Hayır." Sesi de en az görünüşü kadar yorgun ve bitkindi.

"İyi görünmüyorsun."

"Merak etme, ben uykusuzluğa dayanıklıyım." Güvence verircesine gülümsedi, ama gülümsemesi biraz melankolik görünmüştü bana.

"Neden uyumuyorsun ki? Hasta olacaksın, manyak mısın?" Sesimin biraz sinirli ve yüksek çıktığının farkındaydım; lakin ev arkadaşımın hastanelik olmasına da göz yummak istemiyordum. Bu evde beraber yaşıyorsak birbirimizden de sorumlu olmalıydık, birbirimizi gözetmeliydik.

"Çünkü zaman her şeyden önce geliyor. Yetiştirmem gereken ödevler ve hazırlanmam gereken sınavlar var. Hatırlarsan iki bölüm okuyorum. Zaman geçiyor, ben de sınavlardan geçmeliyim."

"Nihan-"

Hızla sözümü kesti ve bir güne daha tartışarak başlamış olduk. "Bana ne yapacağımı söyleme, Teoman."

Tüm gün tuhaf davrandı; delice gülerken birdenbire dünyası yıkılmışçasına hüzne gömülüyordu. Sürekli uzaklara dalıyordu. Özellikle onu takip ediyor falan değildim ama sonuçta aynı kattaydık ve ister istemez onu görüyordum.

Bu gece uyuyacağını düşünmüştüm, en az üç gündür uyumuyordu. Nasıl hâlâ ayakta durabiliyordu ve nasıl hâlâ çalıştıkları aklına girebiliyordu anlayamıyordum. Bir insan günde ortalama olarak en az sekiz saat uyumalıydı. Telefonların şarja ihtiyacı olduğu gibi vücutlarımızın da uykuya ihtiyacı vardı.

Uyuyup uyumayacağını kontrol etmek için o gece uyumamaya karar verdim. Saatler geçerken yatağımda sessizce tavanı izleyerek bekledim ve hemen yan odadaki Nihan'ı dinledim. Kalemin kağıda sürtme sesi, kağıt sesleri, çevrilen sayfaların sesleri ve bacakları uyuştukça pozisyonunu değiştirdiği için yatağın çıkarttığı sesler bir türlü kesilmek bilmedi. Ara sıra yerinden kalkıp mutfağa gittiğini duyuyordum ve ardından da su ısıtıcısının sesi geliyordu ama sonra yine odasına dönüp çalışıyordu.

Onun uyumasını beklerken benim uyuyakaldığımı, ancak sabah uyandığımda fark ettim. Bir an ev çok sessiz geldi ve uyumuş olduğunu düşündüm, fakat sonra su ısıtıcısının sesini duydum. Bir umut, belki uyumuştur diye düşündüm. Uyuyakaldığımda belki o da uyumuştu ve şimdi kalkmış, kahvaltı hazırlıyordu. Yerimden zorla kalktım. Az uyumanın verdiği bir yorgunluk vardı üzerimde ve gözlerim acıyordu.

Ben odamdan çıkana kadar, Nihan çoktan odasına dönmüştü ve görünüşe göre yine uyumamıştı. Komodinin üzerinde bir kupa kahve duruyordu ve notlarının son kontrollerini yapıyordu. Beni fark ettiğinde kafasını kaldırıp baktı ama hiçbir şey demedi. Ben de hiçbir şey demedim, diyemedim. Gözlerindeki damarlar belirginleşmişti ve göz altlarında mor halkalar vardı. Solgundu, inanılmaz derecede kırılgan duruyordu. Konuşmaya bile hali yok gibiydi.

Mutfak tezgahının üzerinde altı tane kupa vardı ve hepsi kahve bulaşığıydı. Bu kupaların hepsi gece kirlenmişti belli ki, çünkü uyurken tezgahta bir tane bile bulaşık olmadığından emindim. Nihan bir bardakla kahve içer, sonra o bardağı çalkalayıp onda tekrar kahve içerdi, ama aynı bardakta asla ikiden fazla kahve içmezdi. Komodinin üzerindeki kupayı düşünürsek, Nihan gece boyunca en az on üç kupa kahve içmişti ve bu onun için çok fazlaydı. Nihan, kafein bağımlısıydı ve kafeine dayanıklıydı, evet; ama bana sınırının en fazla altı bardak kahve olduğunu ve fazlasını içerse çarpıntı yaptığını söylemişti. Nihan, bu sınırı fazlasıyla aşmıştı, şu an hiç de iyi olmadığına emindim.

Arabayı fakültenin otoparkına park ettiğimde, gözümün önünde iki ağrı kesici yutuverdi. "İyi misin?" diye sordum ciddi bir şekilde, bunu öylesine değil de gerçekten merak ettiğim için sorduğumu anlamasını umdum.

"İyiyim, sadece başım biraz ağrıyor," dedi, su şişesini çantasına tıkarken. Yalan söylüyordu ve yalan söylediğini bildiğimi de biliyordu. Göğsü normalden biraz daha hızlı inip kalkmaya ve elleri titremeye başlamıştı. Uykusuzluğun üzerine bir de o kadar çok kafein alınca çarpıntı kaçınılmaz olmuştu.

Nihan, arabadan indikten sonra ben de inip yavaş ve sessiz adımlarla onu takip ettim. Kesinlikle iyi görünmüyordu, iyi değildi ve beni inanılmaz derecede korkutuyordu. Onu takip etmeyi, ancak Eray onu bölümün girişinde karşılayana kadar sürdürdüm, emin ellerde olduğunu görünce de kendi sınav yerime döndüm.

Öyle ya da böyle, bir şekilde sınavı atlattıktan sonra kendimi tekrar koridora attım. Saati kontrol edip durdum, odaklanamamış olmama rağmen sınavı erken bitirip

çıkmıştım. En sonunda sınav süresinin bitmiş olduğuna hüküm getirip AUB'a doğru ilerledim.

Sonradan bu olayı yavaş çekimdeymiş gibi hatırlayacaktım; ama o an her şey çok hızlı ve ani olmuştu. Bölümün girişine vardığımda ilerideki sınıfın kapısı açıldı ve Nihan sırt çantasının kollarını, kollarına geçirmeye çalışarak dışarı çıktı. Ondan sadece birkaç saniye sonra tekrar açılan kapıda, cebine kalem ve silgisini tıkıştıran Eray göründü. Nihan'a seslendi ama Nihan duymamış gibiydi.

Ona doğru yürümeye devam ettim, şimdiye beni görmüş ve kaşlarını çatmış olmalıydı ama beni de görmemiş gibiydi. Garipti ve korkutucuydu, bizi ne duyuyor ne de görüyordu. Birkaç adım daha attık ve Nihan'ın göz kapakları kırpışarak kapanırken Nihan yalpaladı.

Nihan'a adıyla bağırdım, tepki vermedi ve kendini düzeltmedi. Arada kalan birkaç adımı elimden geldiğince hızlı koşarak kapattım ve kafası yere çarpmadan önce onu tuttum. Eray, onu yavaşlatan panikten kurtulup yerde kayarcasına yanımızda diz çöktü ve benim gibi birkaç kez Nihan'a adıyla seslendi.

Eray'ı umursamayarak Nihan'ı kucaklayıp yerden kaldırdım. Günlerce süren uykusuzluk ve çokça aldığı kafeine dayanamayarak bayılmıştı, birkaç seslenmeyle uyanacağını sanmıyordum.

Bir saniye için durup onu kucağımda dengeledim ve beni duyamayacağını bile bile "Tuttum seni, güzelim," dedim. "Bendesin, iyisin." Ama iyi değildi. Onun bana yalan söylediği gibi ben de kendime yalan söylüyordum şu anda.

Eray, elinde Nihan'ın yere düşen çantasıyla birlikte arkamdan koştururken bir şeyler söylüyordu, ama o an için hiçbir şey duymuyordum. Kulaklarımda bir uğultu vardı sanki, çevredeki sesler bana boğuk olarak ulaşıyordu.

Hedefe kilitlenmiş gibiydim ve hedefim Nihan'ı kurtarmaktı.

Ancak arabaya varıp Nihan'ı arabanın arka koltuğuna yatırdığımda Eray, bana yetişebildi ve ben, ancak o zaman sesleri doğru düzgün duyabilmeye başladım.

"Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu Eray soluklarının arasından, biraz yüksek sesle.

"Hastaneye, başka nereye olacak?" dedim sinirle. Ne kadar gereksiz bir soruydu böyle? Bu haldeyken onu başka nereye götürmeyi düşünebilirdim ki?

"Sakın," diye fazla vurgulu bir sesle uyardı beni Eray. "Nihan hastanelerden nefret eder. Eğer uyandığında hastanede olursa kıyameti koparır."

"Bırakalım da ölsün mü o zaman?! Ya sadece bayılmadıysa? Ya başka bir şeyi varsa? Kız günlerdir uyumuyor! Ayrıca çok fazla kafein aldı! O, bu haldeyken şu an onun isteklerini umursayacak değilim."

"Onu senden daha iyi tanıyorum!" diye bağırarak karşılık verdi bana; ama ardından sakinleşmek istercesine derin bir soluk verdi. "Bu onun ilk uykusuz kalıp kafeinin dibine vuruşu değil, daha önceden de bayılmıştı."

"Emin misin?" diye sordum, arka koltukta yatan Nihan'a yandan bakarak. "Yani, hastaneye gitmeden de düzeleceğine, bir sorun çıkmayacağına emin misin?" Şu anda bilinçsizce yatan birinin hayatı için bir karar vermek büyük bir sorumluluktu. Eğer her şey yolunda gitmezse Eray, bu kararının sonuçlarına katlanabilecek miydi?

"Evet," diye onayladı Eray. "Ne zaman bunalıma girse kendisini uykusuz bırakır. Ona engel olamazsın, onu durduramazsın ve sonucunda bayılsa bile kontrolü eline alamazsın; kontrol hep ondadır." Bundan, bu kararı vermekten memnun gibi durmuyordu. Aslına bakarsanız oldukça

umarsız görünüyordu. Kontrolü, şu an kolunu oynatmaya bile kontrolü olmayan birine bırakmamızın ne denli bir saçmalık olduğunun farkındaydı; ama arkadaşına da sonuna kadar sadıktı.

"Ne yapacağız?" diye sordum çaresizce.

"Eve gidelim, dinlenip uyusun," dedi. Oldukça kaygılandığı belliydi ama bu durumu önceden yaşayıp gördüğü de belliydi. Başka çaresi olmadığını bildiğinden umarsız bir üzüntü vardı yüzünde.

"Tamam," dedim ve anahtarlarımı aradım ceplerimde.

"Anahtarları bana ver, ben kullanırım," dedi Eray, avucunu açarak. "Bu haldeyken sürme."

İtiraz etmedim ve anahtarları ona teslim ettikten sonra, arka koltuğa geçip Nihan'ın başını dizlerime aldım. Bildiğim kadarıyla baygınlık birkaç dakika sürüyordu ve başın altına yastık konulması gerekiyordu.

"Peçeteyle dilini çek, boğazına kaçıp tıkamasın," dedi Eray, sürücü koltuğuna oturur oturmaz. Ona anlamayarak baktığımda iç çekip torpidodan bulduğu temiz bir peçeteyle Nihan'ın dilini çekti. "Çantada su vardır, yüzüne biraz su çarpabilir misin?" diye sordu, gözleriyle Nihan'ın çantasını göstererek.

Nihan'ı kıpırdatmamaya çalışarak çantaya uzanıp sabah ağrı kesicileri yutmak için kullandığı suyu buldum. Suyu yüzüne serperken hâlâ ayılmamış olması nedeniyle korkuya kapıldım. "Geç mi kaldık? Sorun ne? Neden ayılmıyor?"

"Onu kapıp götürmeden önce beni dinlemeli ve beni lafa tutmamalıydın," diye söylendi Eray. Belli ki ilk yardım işlerinden anlıyordu ya da daha önce böyle bir olaya şahit olduğundan ne yapılması gerektiğini biliyordu. Boştaki eliyle Nihan'ın yanaklarına hafifçe vurdu. "Korkma,

sorun yok," dedi daha sakin bir sesle. "Camı açabilir misin? Temiz hava lazım."

Camı hızlıca açıp yüzüne su serpme işine geri döndüm. Sadece birkaç saniye sonra, Nihan yavaş yavaş ayılmaya başladı ve Eray, rahat bir nefes alıp dilini bıraktı. Mucizevi gibi yüzüne renk geldi ve nefes alışları normale döndü. Gözlerini açtığında bakışları henüz odaksızdı. İlk kez baygınlık geçiren birine tanık olduğumdan Eray'dan daha çok endişelenmiştim ve rahatlamam daha uzun zaman almıştı.

Nihan'ın bilincinin yerine geldiğini, bakışlarını bana odaklayıp rüyadan uyanır gibi bir sesle "Teoman?" diye sormasından anladım.

Eray, arabayı otoparktan çıkartırken ben, Nihan'ın saçlarını okşayarak "Buradayım, güzelim," dedim. "Yanındayım."

"Ne oldu? Buraya nasıl geldim?" Sesi son derece uykuluydu ve zoraki çıkıyordu.

"Bayıldın ama şimdi iyisin. Artık uyu, tamam mı? Geçti, uyu."

Başını sallamaya çalıştı ama başarılı olamadı ve ikinci kez deneyemeden, bir şey diyemeden uykuya yenik düştü.

"Peki, sen iyi misin?" diye sordu Eray, dikiz aynasından bana bakarak.

"Sanırım," dedim dürüstçe. "Doğrusunu istersen biraz korktum."

"Onu tanımaya başlamışsın," dedi, ondan beklediğim kadar ciddi bir tonda. Bu duruma düşmemizle Eray'ın ciddi ve korumacı yanı açığa çıkmıştı, Nihan'a karşı bir abi gibi korumacıydı. "Uyumadığını ve çok fazla kafein aldığını fark etmişsin. Onu önemsediğini varsayıyorum."

"Önemsiyorum," dedim hiç düşünmeden ve Nihan'ın yüzüne bakarak.

Gün boyunca gelip gidip Nihan'ı kontrol ettim; ne durumdaydı, iyi miydi, uyanmış mıydı, üşüyor muydu... Eray, ne olur ne olmaz diye o gece bizde kaldı. Eray'a öyle minnettardım ki onun hakkını nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum.

Cuma sabahı uyandığımda Nihan'ın uyuduğunu görmek iyi hissettirmişti, kafam artık daha rahattı. Nihan da daha iyi hissediyor olmalıydı, kendi uyuma pozisyonu almıştı ve normal görünüyordu.

Nihan kadar iyi yapamasam da kahvaltıyı hazırlayıp, elimden geldiğince kibar bir şekilde Eray'ı uyandırdım.

"Nihan'ı uyandırmamız lazım," dedi Eray sıkıntıyla.

"Uyandırılmaktan nefret eder o."

"Biliyorum," dedi gözlerini devirerek. "Ama uyandığında sınavı kaçırdığını duymaktan daha çok nefret eder."

"Günlerdir uyumuyor," dedim, uyanmasından endişelenir gibi alçak bir sesle. "Bırak da uyusun. Başka bir yol buluruz."

"Ne gibi?"

"Sınav kaçta?" dedim, aklımda bir plan belirirken.

"Öğlen birde."

"Benimki on buçukta. Peki, ne sınavıydı bu?"

"Fizik?" dedi soru sorar gibi. Ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı.

Şeytani bir şekilde sırıtıp planımın gayet iyi olduğunu düşündüm. Astronomi'nin Fizik dersinin içeriği, Fizik bölümünün derslerine göre daha farklıydı ama sonuçta ben

de Fizik okuyordum, değil mi? Uzay fiziğinden de az çok anlayabilirdim. "Sen imza kağıdı gelince Nihan'ın yerine de imza at. Ben onun yerine sınava girerim."

Onaylamaz bir şekilde başını salladı. "Yakalanırsan bu sefer uzaklaştırmayla kurtulamazsın, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, bu yüzden yakalanmayacağım." Fakat konuştuğum kadar emin değildim. Gözetmenin, dersi alttan alan bir öğrenci olduğumu düşünmesini ya da beni hiç fark etmemesini umuyordum. Ayrıca, Nihan'ın yokluğunun fark edilmeyeceğini de umuyordum.

Eray'la iş birliği yaparak Nihan'ı teknik olarak sınava soktuktan ve ben, Nihan adına AA'lık bir kağıt verdikten sonra eve tek başıma döndüm. Eray, onlarca kez üzgün olduğunu söyleyerek evindeki sorunu çözmek için eve gitmek zorunda kalmıştı. Tam olarak anlamamıştım, ama sanırım komşulardan biri gürültü bahanesiyle onları polise şikayet etmişti ve kira kontratında Eray'ın adı yazdığından mecburen gitmesi gerekmişti.

İçeri girdikten sonra doğruca Nihan'ın odasına gittim. Kapının sesine uyanmış olacak ki yavaşça gözlerini açarken esneyip gerindi. "Günaydın," dedim gülümseyerek.

Uyku sersemliğini atana ve önceki günlerin hatıraları geri gelene kadar, uykulu gözleriyle boş boş etrafa baktı ve muhtemelen farkına bile varmadan, "Günaydın," diyerek karşılık verdi. En sonunda tüm anıları yerine geldiğinde gözlerini korkuyla kocaman açtı. Duvardaki saati kontrol ettikten sonra yastığının etrafında telefonunu aradı. Telefonu muhtemelen yağmurluğunun cebinde kalmıştı. "Hangi gündeyiz?" diye sordu telefonu aramaktan pes ederek.

"Cuma."

Anında küfredip ve omuzları düşmüş bir şekilde yatağa çöktü. "Sınavı kaçırdım, değil mi?"

"Kaçırmadın," dedim, doğru anlayabilmesi için net bir şekilde.

"Ne?" dedi ani bir tepkiyle. "Nasıl kaçırmadım? Bu saat mi yanlış?"

"Hayır," dedim gülümseyerek, yatağın kenarına otururken. "Saat doğru."

"Ee, o zaman nasıl?" diye sordu şüpheyle. Duyacaklarından hoşlanmayacağını hissetmiş gibiydi.

"Senin yerine sınava ben girdim. Eray da imzanı taklit etti. Kimse fark etmedi bile."

"Ne? Delirdin mi sen? Ya yakalansaydın?" dedi sesini yükselterek. Yeni uyanan biri için fazla güçlü bir sesti.

"Yakalanmadım," dedim, yükselttiği sesine karşı inatla nazik ve alçak bir sesle.

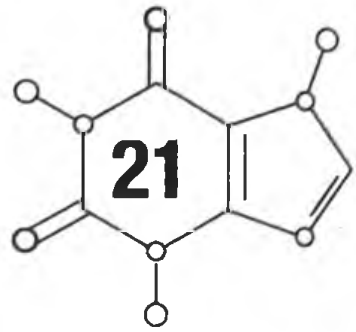
"Aklından ne geçiyordu, Allah aşkına?" diye sordu aynı şekilde.

Pek düşünmemiştim aslında. Sadece öyle bir an olmuştu ve ne olursa olsun ona yardım etmem gerektiğini hissetmiştim. "Kahramanın olmak istedim," dedim. Oysaki o an, öyle bir şey geçmemişti aklımdan. Bu fikir birdenbire nereden gelmişti bilmiyordum ama böyle söylemek istemiştim ve söylerken gerçekten de onun kahramanı olmak istediğimi fark etmiştim.

Ağzı açık kalırken sinirden gerilmiş yüzü, anlayış ve şaşkınlıkla çözüldü. Biraz anormal olsa bile bir teşekkür beklemiştim. Ama Nihan, her zamanki gibi beni şaşırtarak teşekkür etmek yerine, "Ben kahramanları sevmem," dedi, alçak bir ses tonuyla ta gözlerimin içine bakarak. "Antikahramanım ol benim."

Kesinlikle böyle bir tepki beklememiştim ondan. Konu Nihan olduğunda şaşırmamayı artık öğrenmeliydim; ama yine de ilk kez antikahraman[23] terimini bilen bir kızla karşı karşıya olduğum gerçeğini de inkar edemedim. Terimi bilmesinin yanında bir de antikahramanları, kahramanlardan daha çok seviyor olması şaşırtıcıydı. Ama beni en çok şaşırtan benden, onun antikahramanı olmamı istemesiydi. Ben, beklemediğim bu tepkiyle donakalırken o, gözlerini tekrar kapatıp uykusuna döndü.

23 *Antikahramanlar, kötü karakterlerin(villain) vasıf ve özelliklerini taşırken klasik bir kahramanın dürtüleriyle hareket ederler. Amaçlarını başarırken yöntemleri daha farklı ve acımasızdır. Toplum değerlerini küçümserler, gaddar, alaycı, bağnaz, bencil ve kötümserlerdir. Léon, Deadpool, Constantine, Michael Corleone, Gregory House(House MD) ve Dexter gibi karakterler buna en iyi örneklerdir. Joker gibi kötü adamlarla(villain) karıştırılmamalıdırlar. (yn.)*

Nihan

Hiç hafızanızda boşluklar hissettiğiniz oldu mu? Eminim olmuştur, çünkü bu son derece yaygın ve olağandı. Bazen uyanırdınız ve bazı şeyleri unuttuğunuzu fark ederdiniz. İşte bu, bende yoğundu. Bazen anlık olarak bazense daha uzun süreliğine bazı şeyleri unutuyordum ya da hatırladıklarımdan tereddüt ediyordum.

Adım Nihan Kızılkaya. İstanbulluyum. Nazlı adında bir kız kardeşim var. Bunları unutmamalıydım, ama bazen gerçekten Nihan olup olmadığım konusunda şüpheye düşüyordum. Bazen kağıda adımı yazarken, aynada kendime bakarken ve gözlerimi kırptığım o anlık süre içerisinde kendimi kendime yabancı hissediyordum. Bu, benim adım mıydı? Öyleyse neden bana çok yabancı geliyordu? Bu yüz benim miydi? Öyleyse neden ezbere bilmiyordum?

Deli değildim. Şizofren de değildim. Bir akıl hastalığım da yoktu. İnsanlar bu tür hafıza sorunlarının, dâhi insanlarda sıkça görüldüğünü söylerlerdi. Fakat hayır, ben dâhi de değildim, dâhi olduğuma inanmıyordum. IQ'mu

hiç ölçtürmemiştim; lakin dehanın, IQ testi ile ölçülebileceğine de inanmıyordum. Peki, ben neye inanıyordum?

Uykusuzluk ve durmaksızın düşünme, hafızada boşluklara neden olurdu. Bunun bilimsel olarak kanıtlanıp kanıtlanmadığını bilmiyordum; ama ben bunun doğru olduğuna inanıyordum ve büyük ihtimalle kanıtlanmıştır da. Çünkü zaman kavramını yitirdiğinizde başka kavramları da yitirirdiniz. Zaman, yerine yenisi konulamayan değerli bir madendi.

Uykusuz geçen dört günün ardından kendimi toparladığımda, tam olarak bunları yaşıyordum. Haftanın çoğunu hatırlıyordum, ama son iki gün bölük pörçüktü. Bayıldığımı hatırlıyordum, Teoman'ın benimle ilgilendiğini hatırlıyordum, hatta Eray ile iş birliği yapıp Fizik sınavıma girdiğini söylediğini bile hatırlıyordum ama diğer şeyler kayıptı. Tekrar ne zaman uyumuştum? Başka ne konuşulmuştu? Bir şey kaçırmış mıydım?

"Milli sabah sporumuza daha ne kadar devam edeceksin?"

Kafamı kaldırdığımda Teoman'ı odamın kapısında dikilirken gördüm. Sorduğu şeyi anlamadığımdan "Ne?" dedim, düşüncelerime ara vererek.

"Halının desenlerini diyorum, daha ne kadar izleyeceksin?"

Ah. Kafamı tekrar halıya çevirip desenlerine baktım. Milli sabah sporumuz derken bunu mu kastetmişti yani? Gülümsedim, muhtemelen haklıydı. Sabah uyandığımızda çoğumuzun halıyla bakıştığı en az birkaç saniyesi olurdu. Ben genellikle kitaplığa bakardım gerçi, fakat bugün bir değişiklik yapmıştım.

"Bugün cumartesi mi?"

"Evet, hâlâ kendine gelmedin mi?"

"Geldim ama emin olmak istedim." Gerinip ayağa kalktığımda üzerimde hâlâ perşembe günü giydiğim kıyafetler olduğunu fark ettim. Bunlarla uyurken nasıl rahat edebilmiştim ben? İnsan uykusuz olunca kıyafetlerin rahat olup olmaması fark etmiyordu demek ki.

Teoman kıyafetlerime baktığımı fark edince, "Aslında üzerini değiştirecektim ama Eray, ölmek için henüz genç olduğumu söyledi," dedi.

"Eray, beni iyi tanıyor. Seni gebertirdim," dedim alaycı bir şekilde.

"Şu boyla beni korkutamıyorsun," dedi dalga geçerek.

Yanından geçerken karnına dirseğimi geçirdim hafifçe. "Kısa boy, uzun boylu insanlarla yakın dövüşlerde avantaj sağlar."

"Gören de yakın dövüş bildiğini sanacak."

"Belki biliyorumdur," dedim ona bakmadan. Kafasındaki soruları daha sormadan önce hızlıca, "Ben banyoya giriyorum," diye ekleyerek onu, o sorularda boğulmaya bıraktım.

Gerçekten yakın dövüş bilip bilmediğimi düşündüğünü çaktırmamaya çalışarak, "İyi. Çabuk ol. Kahvaltı hazırlıyorum," dedi.

Normalde banyo yapmak insanları sakinleştirirdi, ama bu evde banyo yapmak insanı strese sokuyordu. Çünkü duş başlığı koptu kopacak gibi duruyordu ve her seferinde *tamam, bu sefer kopacak ve kafama düşecek* diye korkmaktan rahat rahat yıkanamıyordum. Ayrıca kopmak üzere olduğundan dolayı hortumdan su sızıyor ve duş başlığından az su geliyordu. Duş başlığına bakmak bile insanın sinirlerini çıkarıyordu. Öğrenci evlerinde sorunlar neden hiç bitmezdi ki?

Banyodan çıkacağım zaman bornozumu yine unuttuğumu fark ettim. Her seferinde unutmayı nasıl beceriyordum acaba? Kahretsin, daha da beteri, banyoda havlu da kalmamıştı.

Kapıyı çok az aralayarak, "Teoman?" diye seslendim.

Derinlerden, muhtemelen mutfaktan, "Ne var?" diye bir ses duyuldu. Kaba cevabı beni rahatsız etmedi, çünkü doğru söylemek gerekirse ben de böyle tepki verirdim.

"Bir bakar mısın?"

Koridorun diğer ucundan başını uzatarak, "Baktım?" dedi. Yüzünde ondan yardım istediğim için şaşkın bir ifade vardı. Banyonun kapısından kafamı uzattığımı görünce daha bir şaşırdı ve kaşları çatıldı. Bunda bu kadar abartılacak ne vardı sanki? "Hâlâ bakıyorum?"

"Bornozumu unutmuşum da..." deyip alt dudağımı kemirdim. "Kapımın arkasında. Verebilir misin?"

Koridora tamamen girip yüzündeki sinsi sırıtışla kollarını göğsünde birleştirdi. "Tabii. Ama bir şartla."

Gözlerimi devirdim. Şu sahneyi klişeye çevirmese olmaz mıydı sanki? Alt tarafı bir bornoz uzatacaktı yahu, ne şartı? Sinirli bir şekilde dişlerimin arasından, "Ne şartı?" diye sordum.

"Sırtındaki dövme," dedi tepeden bakarcasına. "Ne olduğunu görmek istiyorum."

"Anca rüyanda görürsün," dedim daha normal bir sesle.

"O zaman unut bornozu," diyerek gitmek için arkasını döndü.

Karşılık beklemeden yapsa ölecekti sanki. "Gösteremem," dediğimde durdu ve dönüp neden bekler gibi baktı. "Omurgamın tamamını kapsıyor. O yüzden gösteremem."

Nedenimi mantıklı bulup fikrini değiştirmesi birkaç saniye sürmüştü. Sessizce odama girip elinde bornozumla banyonun kapısına kadar gelip durdu. "Peki. Gerçekten yakın dövüş biliyor musun?" diye sordu, bornozu ulaşamayacağım kadar uzakta tutarak.

Sinirle soludum. Şu halimden yararlanıp beni resmen maymuna çevirmişti lanet herif. Bir insan şu durumdan nasıl faydalanırdı ya? "Kursa gitmiştim. Biraz biliyorum," dedim uzatmamaya karar vererek.

Sabrımın sonuna yaklaşırken nihayetinde bornozu uzattı. Bornozu elinden kapıp, o bir şeyler gevelerken kapıyı suratına kapattım. İnsanların benimle bu şekilde oynamalarından hoşlanmıyordum.

Giyindikten sonra saçlarımı kurutmadan mutfağa yöneldim. Saçlarımı kurutmaya her zaman üşenirdim. Mutfağa girdiğimde Teoman, su ısıtıcısıyla boğuşuyor ve bir yandan da söyleniyordu. En sonunda su ısıtıcısına kuvvetli bir şekilde vurarak, "Su ısıtıcımız bozuldu," dedi.

A-ov. Öğrenci evinin su ısıtıcısının bozulması ne demekti, biliyor musunuz? Dram demekti. Çünkü her yemeğin suyu onda ısıtılırdı, kahve suyu onda ısıtılırdı. Ayrıca ne yalan söyleyeyim, su ısıtıcısında yumurta haşladığım bile olmuştu. Su ısıtıcısının bozulması, bir öğrenci evi için felaketti. Yine de sakin bir şekilde, "Çaydanlık yok mu?" diye sordum.

"Çaydanlık mı? Hayır."

"E sen nasıl çay demliyordun?"

"Demlemiyordum ki. Sallama çay içiyordum."

Ona yan yan baktım. "Bir de çaycı olduğunu iddia ediyorsun. Siyah çay dediğin demlenir, sallanmaz. Her şeyi salla ama çayı demle."

"Bence şu an tartışmayalım, Nihan," dedi, ondan beklemediğim kadar sert bir sesle.

"Tamam. Ben hallederim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Dolaptan küçük bir tencere alıp içine su doldurarak tencereyi ocağa koydum. Su ısıtıcısı kadar hızlı olamazdı ama iş görürdü. Bir ara da çıkıp ucuz bir su ısıtıcısı ya da çaydanlık alırdık. Şu bir gerçek ki ikimiz de çok çabuk sinirleniyorduk.

Kahvaltıdan sonra mutfak masasının üzerinde su ısıtıcısının sorununu çözmeye çalışırken kapı çaldı. Teoman, kapıya bakmaya gittiğinde ben, su ısıtıcısından birkaç parça daha söküyordum. Ayrıca kafama takılan bir şey vardı: Bu aletin adı 'su ısıtıcısı' mı, yoksa 'su ısıtıcı' mıydı yahu? Sanki ikisi de oluyor gibiydi. Ama sanırım, 'sı' eklemeyince sanki 'su' yanlış şeyi niteliyordu. Kaplumbağa Terbiyecisi gibiydi. Kaplumbağa terbiyeci deyince de kulağa doğru geliyordu ama bu sefer de sanki terbiyeci bir kaplumbağaymış gibi duruyordu. Ah, neyse. Ülkece kafamız karışıktı bu konuda. 'Kitıl' veya 'ketıl' diyen de vardı ama kelimeyi doğru yazabilen yoktu.

Teoman'ın mutfağa dönmesi uzun sürdüğünde ve en sonunda mutfağa, yanında Acar ile birlikte döndüğünde anladım ki aralarında her ne sorun olmuşsa çözmüşlerdi. Erkeklerin barışma süreci, kızlara oranla daha kısa sürüyordu. Düzeltiyorum; kızların çoğuna oranla.

"N'apıyorsunuz be?" dedi Acar, eliyle masayı gösterir ve garip garip bakarken.

"Su ısıtıcısını tamir etmeye çalışıyoruz," dedi Teoman, masadaki yerine dönüp söktüğüm parçalara göz atarak.

"Gençler, siz Fizik ve Astronomi okuyorsunuz, Makine Mühendisliği değil," dedi Acar. "İyice bozacaksınız."

"Einstein'a da aptal diyorlardı ama adam, atomu parçaladı," dedim rezistansı incelerken.

"Hmm, ayrıca adam, teorik fizikçiydi," diye beni onayladı Teoman.

"E siz de kitılı parçalamışsınız ama toplayabileceğinizi sanmıyorum." 'Kitıl' diyen de var demiştim, hah.

Uzanıp dolabın üzerinden bir post-it aldım ve bir kalemle birlikte Acar'a uzattım. "Şuraya *kitıl* yazsana bir."

"Neden?" dedi Acar, kağıda tuhaf tuhaf bakarak.

"Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum, yaz sen."

Yazmayı bitirip kağıdı geri uzattığında, artık Teoman da bana garip bir şekilde bakıyordu. Düşüncelerimden haberleri yoktu tabii.

Kağıtta şu yazıyordu: Keetle.

Hmm. Neyse, yeterince iyiydi bu da. "Doğrusu k-e-t-t-l-e onun," diye kodladım kelimeyi. "Neyse, bu gözler 'kitle' yazanı gördü."

"Manyak mı bu?" diye sordu Acar, Teoman'a doğru.

"Tabii ki manyağım," dedim onlara bakmadan. "Başka türlüsü sıkıcı olurdu zaten."

Rezistansı incelemeyi bitirdiğimde, "Rezistansı yanmış bunun," dedim, rezistansı masaya bırakarak. "Tamir olmaz. Atalım gitsin. Yenisini alırız." Para boldu ya hani, lafa bak.

"En başından uğraşmayalım demiştim," dedi Teoman ve ayağa kalkıp bir market poşetine su ısıtıcısının tüm parçalarını koyup poşetin ağzını bağladı. Omuz silkerek harikulade bir olgunluk gösterdim o an.

"Sen niye gelmiştin?" dedim Acar'a.

"Senden özür dilemeye ve seninle konuşmaya."

Kısa bir an, *çok kısa* bir an için özür gerektirecek ne yaptığını düşündüm. Vize haftası resmen hafızamı süpürmüş de geçmişti. Hatırladığımda tepkisiz bir şekilde öylece durdum. Benden hoşlandığını söylemişti, ben de onu reddetmiştim ve o da evi terk etmişti. Artık bunu sorun etmiyordum bile.

Benim tepkisiz kalmamdan dolayı sessiz geçen birkaç saniyenin ardından Teoman, burnundan soluyarak "Ben gidip çöpleri atayım ve sizi de yalnız bırakayım ki konuşun," dedi.

Teoman, diğer çöpleri de alarak mutfaktan çıkınca onun yerine Acar oturdu ve çok zor bir konuşma yapacakmış gibi sıkıntıyla ofladı. "Öncelikle özür dilerim. Öyle fevri davranmamalıydım. Sen haklıydın."

Ne diyeceğimi bilemeyerek öylece kaldım. Özür dileme, selamlaşma, vedalaşma ve tavsiye verme gibi duygu isteyen durumlarda kötü olduğumu söylemiş miydim? Teşekkürler mi demeliydim? Yoksa tipik cevabım olan 'tamam' mı? "Sorun değil," demekte karar kıldım en sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Ne sanıyordun? Yirmi üç gün trip atacağımı mı?"

"Neden yirmi üç?" diye sayıya takıldı.

"Çünkü hobi olsun diye yirmi üçe takıntılıymışım gibi davranıyorum. Sayıyla bir sorunum yok aslında, hatta severim de ama böyle davranmak hoşuma gidiyor."

"Ne?"

"Boş ver. Beni henüz tanımadığını söylemiştim." Bunu durumu izah eder bir şekilde, hiçbir şey ima etmeden söylemiştim; ama muhtemelen dışarıdan bakıldığında tavır yapıyormuşum gibi görünüyordu. İnsanlar öküz altında buzağı aramaya bayılırlardı.

"Arkadaşız ve sorun yok, öyle değil mi?"

"Evet," diyerek ve gülümseyerek onayladım.

Rahat bir nefes aldı ve kendine gelen güveniyle sırtını dikleştirdi. "Bunun şerefine seni favori restoranına götürmek istiyorum."

"Benim favori restoranım falan yok ki. Restoranları sevmem bile," dedim gülerek.

"Yok mu? Herkesin bir favori restoranı vardır."

Gözlerimi devirdim. Öyle şapşal bir tavrı vardı ki kendini affettirmeyi çok iyi beceriyordu. Muhtemelen kimse Acar'a küs kalamazdı. "O ancak Amerikan filmlerinde oluyor. Türkiye'de insanların 'favori restoran' edinecek kadar parası ve restoran kültürleri yok."

"Hmm, haklısın. Bizde daha çok favori kafe veya favori fast food mağazası oluyor, değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Fakat benim favori kafem de yok."

"Nasıl yok? Kayseri'de kafeden bol bir şey yok ki."

"Kafe kızına mı benziyorum, Acar? Bir kahveye en az sekiz lira verip sonra onun fotoğrafını ve arkadaşlarımla birlikte kafede çektiğim özçekimleri Instagram'da paylaşacak bir kıza mı benziyorum? Favori yemeğim veya favori tatlım bile yok, ne kafesi?"

Onu azarlamışım gibi dudaklarını büzdükten sonra birkaç saniye düşündü. Sonra birden aklına çok müthiş bir fikir gelmiş gibi sırıtarak kafasını kaldırdı ve parmağını şaklattı. "O zaman bugün seni favori kafenle tanıştıracağım." Acaba dediklerimin hangi kısmını anlamadı diye bıkkın bir şekilde bakarken, "Sen fiziği seviyorsun," diye ekledi. "Fizik teorilerini de. Seni zamanda yolculuğa çıkaracağım o halde. Seksenlere gideceğiz."

"Ben yetmişlere gitmek istiyorum," dedim dalga geçerek. "Yetmişlerin müziği daha iyi."

"Üzgünüm, elimizde sadece seksenler var."

Görünüşe göre Seksenler bir kafeydi. Camlarında 80s yazan mütevazı kafeye, Acar'la birlikte girerken ilginç bir şekilde kafeyi şimdiden sevdiğimi fark etmiştim. Pekâlâ, hâlâ istisnalar dışında yediklerimin, içtiklerimin fotoğraflarını paylaşmayacaktım ve buraya sık sık gelmeyecektim ama burayı sevmiştim. Mavi renkli minderlerle kaplı, kafeye göre büyük kaçmış beyaz sandalyeler ve aynı şekilde beyaz masalar vardı. Duvarlarda seksenlere ait filmlerin ve müzisyenlerin posterleri; raflarda seksenlerde bulabileceğiniz fakat şimdilerde antika sayılabilecek aletler vardı. Zamanda yolculuk yapmış gibi hissettirmiyordu ama güzeldi, sıkıcı kafe dekorasyonunun ötesindeydi. Acar, havalar daha da soğudukça, şurada duran sobanın yakıldığını ve üzerinde kahve yapıldığını söylemişti. Suratımdaki gülümsemeden burayı sevdiğimi anlamıştı ve buna mutlu olmuştu.

İki sandalyeli bir masaya geçtiğimizde hâlâ etrafımı inceliyordum. Karşı duvardaki postere gözlerimi kısarak baktıktan sonra, "Pekâlâ, şu albüm doksanların başında çıkmıştı," dedim. "Eğer seksenlerde zamanda yolculuk yapmayı bulmadılarsa bu bir teknik hata sayılır."

"Şişşt," diye uyardı Acar, etrafına bakarak. Ama bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Duyacaklar şimdi."

"Duymalılar," dedim kendimden emin bir şekilde. Aslında oldukça alaycıydım. "Her gün buraya bir Nihan gelmiyor, ben olmasam hatalarını onlara kim söyleyecek?"

"Gerçekten kendini beğenmiş misin, yoksa öyleymiş gibi mi davranıyorsun?" diye sordu Acar, ciddiyetle. Aşağılar gibi sormamıştı, gerçekten bu durumu merak ediyordu.

İki omzumu birden silkerek gülümser gibi dudaklarımı birbirlerine bastırdım. "Bunu ben de merak ediyorum." Kendine güvensiz biri olarak yetiştiğim için büyüdükçe bunu, kendini beğenmiş gibi davranarak telafi etmeye çalışmıştım; ama o kadar uzun zamandır bu rolü oynuyordum ki artık rol mü yapıyordum yoksa cidden o role mi dönüşmüştüm, emin olamıyordum.

Bir anda ciddiyete bürünen hava, garsonun gelip menüleri bırakmasıyla bozuldu. Garsonun bıraktığı menüyü alıp hayranlıkla inceledim. Hayır, menüde yazanlar umurumda bile değildi. Lakin menü plak şeklindeydi. Hayır hayır, plak şeklinde değildi; menü bildiğiniz gerçek plaktı! Plağın bir tarafına plağın boyutunda bir kağıt yapıştırılmıştı ve menü onun üzerinde yazıyordu. Belki kulağa alçakça gelecekti ama o an, o menüyü çalasım gelmişti. İstanbul'daki TARDIS Kafe'nin de menülerini çalasım gelmişti zaten. Kafe kızı olmayabilirdim; ama Doctor Who hayranı olarak o kafeye elbette gitmiştim.

"Ne içersin?" diye sordu Acar, merakla tepkilerimi incelerken.

Dudağımı ısırırken sonunda menüde yazanlara bakmayı akıl edebilmiştim. Sorun şu ki kahve adlarını bilmiyordum ve dolayısıyla tatlarını da bilmiyordum. Bildiğim birkaç kahve çeşidi vardı: Her sabah yaptığım şekersiz ve sütlü klasik kahve, Blindspot'ta termostan içilebilirmiş gibi göstererek bir hata yapılsa bile tüm dünyaya sevdirmeyi başardığımız gururumuz Türk kahvesi, cappuccino ki onun da çeşitlerini bilmiyordum ama kantinde bulunan vanilyalısı gayet güzeldi, uyku açmak için ideal olan

sert kahve espresso, içilebilir düzeyde olsalar da tercih etmediğim hazır kahve karışımları ve son olarak menengiç kahvesi ki bu iğrençti ve ayrıca kahve bile sayılmazdı, ismi de menenjiti andırıyordu. Ah, bir de latte ve mocha vardı. Bir dakika, aslında baya bir kahve çeşidi biliyormuşum. "Ne önerirsin?"

"Necmettin kahvesini dene bence. Türk kahvesinin biraz daha yumuşağı ve aromalısı gibi düşün."

"Necmettin mi?" dedim hayal kırıklığıyla. "Çok aramışlar mı bu ismi? Ecevit kahvesi falan da var mı?"

"Bu iğrenç espriyi duymazdan geliyorum," dedi, bir kabahat işlemişim gibi bakarak. Fakat yine yüzünde o eğlenen ifade vardı.

Komik bir şekilde dalgasını geçtiğim gibi Necmettin kahvesi de sekiz liraydı ama itiraf etmek gerekirse hakkını veriyorlardı. Bir fincan kahve için önümüze büyükçe birer tepsi gelmişti. Tepsilerde kahvenin yanı sıra cam bir çubuğun ucunda olarak su içinde duran damla sakızı, orman perisine benzeyen bir biblonun tuttuğu tabakta duran çikolata, renkli minik bir bardaktaki su ve sadece şov için orada bulunan, eridikçe dumanlar çıkaran buz parçası.

Acar ile birlikteyken eğlenebileceğimi fark ettim. Duyguları ve sohbeti benim için yoğun ve ağır geliyordu, ama yine de olmayacak bir şey değildi. Fakat daha sonra kafeden çıktığımızda kendimi yorgun ve bitik hissetmiştim. Sosyalleşmek beni tüketiyordu. İnsanların arasında olmak, sürekli gülümsemek zorunda kalmak, her harekette etraftaki insanları hesaba katmak, insanlarla muhatap olmak... Bu inanılmaz derecede yorucuydu.

Acar, beni apartmanın bahçesine kadar bırakmıştı ve ben içeri girmeden gitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Yine bir vedalaşma anıydı bu, kahretsin.

"Bir dakika," dedi işaret parmağını kaldırarak ve ceketinin cebine sıkışmış bir şeyi çıkarmak için güç sarf etti. En sonunda cebindekini çıkarmayı başarıp bana doğru uzattı. "Bu senin için."

Bir ona, bir de elindekine inanamayarak baktım. Bunu ne ara çalmıştı? "Benim için menü mü çaldın?" Ağzım kulaklarıma varana kadar gülümsemiştim herhalde. Bunu çalmanın ne kadar ahlaksızca bir şey olduğunu bildiğim halde o duyguyu hissedememiştim.

"Ona nasıl baktığını gördüm. Ve şimdi de yüzündeki gülümsemeye bakınca..." Durup iç çekti ve gülümsedi. "Buna değdi."

Plak menüyü alırken, "Kendimi How I Met Your Mother'daki Robin gibi hissediyorum," diye mırıldandım. Ted de Robin için restorandan mavi renkli Fransız kornosu[24] çalmıştı.

"Belki ben de Ted olabilirim," dedi omuz silkerek gülümserken.

Ben de ona gülümsedim ama bir yorumda bulunmadım. Sadece iyi akşamlar dileyerek yanından ayrılıp apartmana yöneldim. Bir yorumda bulunmamıştım, çünkü her ne kadar Ted çok iyi bir insan olsa da ben, Robin'i her zaman Barney ile yakıştırmıştım.

Eve girdiğimde Teoman'ı salonda buldum; ama ışıklar kapalıydı ve karanlıkta seçtiğim kadarıyla elinde bir bira kutusu vardı. Ona baktığımı fark edince, "Randevun nasıl geçti?" diye sordu.

"O bir randevu değildi," dedim yakınına bir yere kendimi atarcasına otururak. "Fakat iyiydi sanırım."

---

24 *Salyangoz kabuğu gibi kıvrımlı, bakır borudan yapılan, üflemeli bir çalgıdır. İtalyancada 'boynuz' anlamına gelen 'corno' sözcüğünden Türkçeye geçmiştir. (yn.)*

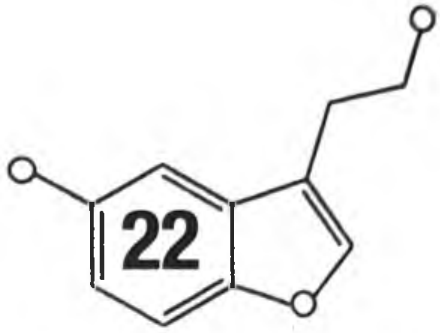
"Favori kafeni buldun mu bari?"

"Hayır. Bence hiçbir zaman bulamayacağım da."

"Doğru, bulamayacaksın. Çünkü senin enlerin yok."

Bunu hatırlıyor olmasına şaşırarak kafamı çevirip ona baktım. Birden neden karalar bağlamış gibi bir havaya büründüğünü merak etmeden edemedim, ama yine de bunu sormadım. Gözlerimi onda sabit tutarak kafamı koltuğun sırtına yasladım. En sonunda o da kafasını bana çevirdi ve benim gibi kafasını koltuğa yasladı. "Bir insanı tanımanın en iyi yolunun beraber yemeğe çıkmak olduğu söylenir," dedi. "İyice tanıştınız mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, fısıldar gibi. "Ben buna inanmıyorum. Bence bir insanı tanımanın en iyi yolu, o insanla birlikte yaşamaktır."

Teoman

Ve ben onunla birlikte yaşamaya alışmıştım. Onu iyi tanıyor muydum peki? Bu bir muammaydı. Fakat onu Acar'dan daha iyi tanıdığıma emindim. Eray kadar değil, kardeşi kadar değil, ama en azından Acar'dan daha iyi... Akşam neden öyle söylediğine hâlâ bir anlam verebilmiş değildim; sadece fikrini mi belirtmişti yoksa bir şey mi ima etmişti? Düşünmektense sormak daha basitti elbet ama sormak, düşünmek kadar kolay olamıyordu.

"Tüm bakliyat ve diğer şeyler bitmek üzere. Alışveriş yapmalıyız," dedi Nihan, bakliyat dolabının kapağını kapatırken düşüncelerimi bölerek. Ekmek, süt gibi sürekli ihtiyaç duyulan ve çabuk biten şeyleri okuldan gelirken kafamıza göre alıyorduk ama şimdiye kadar büyük ve genel bir alışveriş yapmamıştık.

Kapattığı dolaba doğru bakıp "Yarın yaparız," dedim. Sanki kapattığı, dolabın kapağı değil de umutlara ve hayallere açılan bir kapıymış gibi buğulu çıkmıştı sesim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nihan, elini gözlerimin önünde sallayarak.

"İyiyim." Birden tüm enerjimi bulmuşçasına ayağa kalkarak, yine yanımda minik kalmasına neden oldum. Ona böyle baktığımda korunmaya muhtaç, narin bir kız gibi görünüyordu, ama biliyordum ki Nihan ne korunmaya muhtaçtı ne de narindi. Aksine kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü ve yıkılmazdı.

Nihan'la aramda daima bir mesafe olmalıydı. Çünkü güçlü ve zeki kadınlar tehlike demekti. Güçlü ve zeki kadınları yönetemezdiniz, onları kontrol altına alamazdınız. Bu yüzden yıllar boyunca kadınlara eğitim hakkı, seçme ve seçilme hakkı tanınmamıştı. Onlar zor ve çoğu zaman yorucu olurlardı. Belki de bunca zaman boyunca tam da bu yüzden, hep kolay ve sığ kadınları tercih etmiştim, yönetebileceğim kadınlardı onlar.

Lakin aradaki mesafenin diğer tarafındaki tehlike, beni yerçekiminden daha kuvvetlice çekiyordu. Bir günah kadar cazip ve kışkırtıcıydı. Ve yerçekimine karşı koyamazken onun çekimine karşı koymaya çalışmam anlamsız ve nafileydi. Aramızdaki bu mesafenin iki yanı da uçurumdu.

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Anında yüzünü buruşturarak geri geri gitti ve tezgaha yaslandı. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Tüm gün evde kalıp enerjimi toplamak istiyorum. Dün yeterince insan gördüm, daha fazlasını görecek gücüm yok."

İnsanlardan bu denli kaçması bana yanlış geliyordu, normal değildi. Bu endişesinin üzerine gitmeli ve insanlarla ne sorunu varsa çözmeliydi. Sosyalleşmeliydi, normal olan neyse ona dönüşmeliydi. Yine de şu an ona bunları söyleyemezdim. Tartışmadan kaçınarak, "Söz veriyorum, gideceğimiz yerde insan olmayacak," dedim. Aslında o kadar

da emin değildim, fakat bir kafe kadar kalabalık olmayacağından da emindim, özellikle havalar gittikçe soğurken.

"Nereye gideceğimizi söylemediğin sürece şuradan şuraya adımımı atmam," dedi, dediğini destekler gibi gözleriyle 'şuradan şuraya'yı gösterirken.

"Sürprizleri sevmez misin sen?"

"Sürprizler gereksiz bir risktir," dedi, kollarını göğüslerinde bağlayarak.

Her zaman her şeye hazırlıklı olamazdı. Bana göre de bu, gereksiz bir düşünceydi. Ama Nihan'ın başkalarını iplediği söylenemezdi tabii. Sanırım, ikimizin anlaşması imkansızdı. İkimiz de her şeyi kontrol etmek istiyorduk, ikimiz de sözümüzü geçirtmek istiyorduk. Kabul etmek gerekirse ikimizin de içinde bir diktatör yatıyordu.

"O halde gereksiz bir risk alıyorum," dedim inatla çenemi kaldırarak.

"O zaman ben de gelmiyorum."

"Benimle inatlaşma, Nihan."

Yine dibine kadar girdiğimde etkilenmemiş bir şekilde beni küçümser gibi baktı. "Bu şekilde hiçbir yere varamayız. Beni bir şeylere zorlaman sadece tartışmamıza neden oluyor. Ayrıca dibime girmeyi de kes artık."

Anlamsızca uzayan tartışmaya son verme isteğiyle hızlıca, "Mesire alanı," dedim.

"O kadar da zor değilmiş, değil mi?" dedi ve yine önceki gibi onu hapsettiğim aradan sıvışmayı becerdi. Kısa boyunun avantajını sonuna kadar kullanacaktı anlaşılan. Bu durumu bir ara eşitlemem lazımdı.

Mesire alanının otoparkından inerken Nihan *'iki buçuk milyar maaş, benim mazot parama yetmez'* edasıyla "Bir

öğrenci nasıl bu arabaya mazot parası bulabiliyor?" diye söylendi. Arabam konusunda ciddi sorunları vardı.

"Mazotla çalışmıyor o," dedim bıkkın bir sesle.

Arka koltuktan sırt çantasını ve yiyeceklerin olduğu market poşetini alırken, "Benzin daha pahalı değil mi?" dedi. Ukala.

"Sana tüm ailemi ve gelir kaynaklarımı anlatmamı istiyorsan, bana tüm aileni ve hayat hikayeni anlatmak zorundasın."

"Sırası değil," dedi geçiştirerek. Anında ses tonu değişmiş, ciddileşmişti.

"Ne zaman sırası gelecek peki?"

"Sırası geldiğinde."

Arabayı kilitleyip arkasından giderken gözlerimi devirmeden edemedim. Hani internet trolleri vardı ya? İşte, Nihan onlardandı. Bu şekilde cevap vermekten zevk aldığına yemin edebilirdim.

Birkaç masaya konuşlanmış piknikçilere yüzünü buruşturarak baktıktan sonra, onlara en uzak masayı seçip poşeti ve çantasını masaya bıraktı. "Pazar günü piknik alanına geldik, ne bekliyordum ki," diye söylendi kendi kendine.

"O kadarcık insandan bir şey olmaz," dedim etraftakileri ölçüp değerlendirerek.

"Beynimin içindeki kan fokurduyormuş gibi hissediyorum." Masanın hemen yanındaki ağacın, masanın üzerine doğru sarkan dallarına bakıp iç çekti. "Yine de doğa çok güzel."

Tekrar gözlerimi devirip sessiz kalma hakkımı kullanırken poşetin içindekileri çıkarmaya koyuldum. Poğaça, kek, kola, cips ve krakerleri çıkarıp masaya rastgele koyduktan sonra poşeti uçmasın diye masanın tahtalarının

arasına sıkıştırırken, "Mangalsız piknik mi olur be?" diye söylendim.

"Kapa çeneni, Teo, öğrenciyiz biz."

En azından tavuk alabilirdik, ama bir de mangalla mı uğraşacağız diye aldırmamıştı. Ben gayet de güzel uğraşırdım oysaki. Yahu en basitinden bir piknik konusunda bile niye anlaşamıyorduk biz, anasını satayım?

"Dağ havası sana yaramadı. Daha da çekilmez oldun."

"Beni buraya getiren sendin, piknik tip."

"Piknik tip mi? Kısa boylu ve şişman mıyım ben?" Lisede seçmeli olarak aldığım Psikoloji dersinin faydasını şimdi görüyordum.

"O anlamda demedim," dedi beni süzerek. "Espriydi."

"Esprilerin fazla..."

"Kültürlü mü? Zekice mi?"

"Saçma, diyecektim. Ayrıca komik de değil."

"Esprilerin hepsi güldürmek için değildir, bazıları taşlamak içindir," dedi ukala tavrıyla kendini savunarak. Her şey için bir açıklaması olması ve bu açıklamaları yaparken aşırı derecede bilmişlik taslaması, bazen oldukça sinir bozucu oluyordu.

"Pekâlâ, beni neden taşlama gereği duydun?"

Kısa bir an durup düşündü. Anladım ki az önce kendini savunurken sadece üste çıkmaya çalışıyordu, sözde esprisini açıklamıyordu. Cevap veremediğinde sırıtıp, "Bu seferki raunt benim," dedim.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Acar ile aranda ne var?" diye sordum birden.

"Hiçbir şey," dedi düşünmeksizin. "Aynı şekilde hissetmedik ve arkadaş kalıp zamana bırakmaya karar verdik."

Nedense biraz rahatlamıştım ama yine de içime sinmeyen bir şeyler vardı. "Acar, fevri olabiliyor. Ama iyi çocuktur." Bir an söylediklerime inanamadım. Fakat özünde, Acar benim en iyi arkadaşımdı. Sırf kankamla ev arkadaşımı birlikte görmek istemiyorum diye kankamı ev arkadaşıma kötüleyecek değildim. Ve eğer gerçek bir ilişkileri olacaksa bunu engelleyemezdim. Siktir, sürekli kendimle çelişiyordum.

"Buna lafım yok." Kekini yerken bir yandan da rahatsız bir şekilde etraftaki insanlara kaçamak bakışlar atıyordu.

"Seni buraya getirmek kötü bir fikirdi sanırım," dedim iç çekercesine. Oysaki kafede geçirdiği zamandan daha iyi bir zaman geçireceğini düşünmüştüm.

"Hayır hayır. Burayı severim aslında. İlerideki Kayseri Evi, minik sahte şelale ve manzara çok hoş, ama sadece doğru zaman değildi. Yeniden insan içine çıkacak kadar hazır değildim."

"Öyleyse neden çıkmak için hazırlandın? Neden evde kalmamız için ısrar etmedin?"

En sonunda küçük parçalara ayırdığı keki bırakıp kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Bilmiyorum. Bu seninle ilgili bir şey." Gözlerinde bariz bir korku ve endişe vardı. Onun bu korkusu benim de gerilmeme neden oluyordu, içimde bir yerde koruma içgüdüsü hayat buluyordu. "Rahatsız olduğum halde, istemsizce seni dinliyorum."

Başımı hafifçe eğerek onunla aynı hizaya geldim. Bakışlarını kaçırmasına engel olmaya çalışarak gözlerine bakmaya devam ettim. "Bu seni korkutuyor mu?"

Cevap vermedi, duygularını sadece birkaç dakika açıkça sergiledikten sonra tekrar içine kapandı. O bundan rahatsız olsa bile, onun benim sözümü dinlediğini itiraf etmesi hoşuma gitmişti.

"Ortaya bir şey atıp sonra kaçamazsın, Nihan. Her defasında bunu yapmandan usandım." Sakinleşmek için bir an duraksadım ve sesimi alçalttım. "Aramızda bir şey varmış gibi geliyor bazen."

"Aramızda bir şey olmasını istemiyorum," dedi net ve tereddütsüz bir şekilde.

Bu sefer cevap vermeyen ben oldum. En başında, kuralları koyarken ona 'seninle işim olmaz' dediğimi biliyordum ama ya, ta o zamandan kendime yalan söylemişsem? Onu hem istiyordum, hem de istemiyordum. Daha açık olmak gerekirse ona baktığınızda onu istemeniz kaçınılmazdı ama onu tanıdıkça kaçasınız geliyordu. Sonra çelişkilerin arasında sıkışıp arafa düşüyordunuz.

"Bu gereksiz bir tatsızlık oldu," dedi Nihan, sessizlik uzayınca.

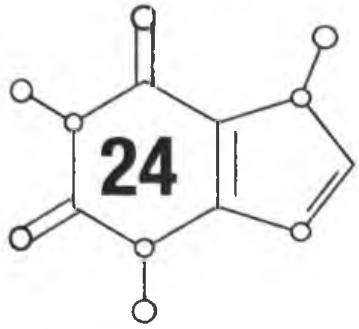
"Ve ortamı garipleştirdi," diye ekledim gülmeye çalışarak.

"Bu anı da hiç yaşamamış gibi mi davransak?"

"Katılıyorum," dedim, derin bir nefes almadan önce. Ortamın tekrar eski haline dönmesiyle birden üzerimdeki ağırlık da kalkmış oldu, rahatladığımı hissettim. Sonra Nihan gülümsedi ve birden her şey, daha iyi göründü gözüme.

Sonraki saatler daha normal geçti. Daha sessiz ama daha eğlenceli. Daha önce buraya gelmiş olmasına rağmen Kayseri Evi'ni tekrardan severek gezmişti. Nihan'ın tarihi yerleri ve doğayı, kafelerden, restoranlardan ve alışveriş merkezlerinden daha çok sevdiğine adım gibi emindim artık.

Pekâlâ, karmakarışık bir gündü. Hiçbir şeyi çözememiş, hiçbir sonuca varamamıştım. Tek başardığım, aklımı daha da karıştırmak olmuştu. Allah'ım, ne bok yiyorduk biz?

Nihan

"Fizikten doksan yedi aldığına inanamıyorum. Adam resmen senin doksan üç rekorunu kırdı," dedi Eray. Fizik notlarının açıklandığını duyunca notuma bakmak için Eray'ın tabletini kullanmıştım, böylelikle notumu Eray da görmüştü.

"Uzay fiziği ile normal fizik o kadar yakın değil ki. Hiç çalışmadığı, derslerine bile girmediği bir sınavdan nasıl doksan yedi aldı lan bu?" diye söylendim, tableti Eray'a geri uzatırken. O notu ben almışım gibi görünüyordu, ama aslında o notu alan Teoman'dı, sınava giren oydu. Ve açıkçası benim rekorumu kırmasına biraz bozulmuştum. Şu ana kadar aldığım en yüksek notu alan kişi özünde ben değildim, ne hoş.

"Senden zekiyse demek."

"Sus lütfen." Eray'ın sinirlerimin bozulmuş olmasına gülmesi daha da sinir bozucu oluyordu. Yine de yiğidi öldür, hakkını yeme demişler; Teoman'ın zeki olduğunu biliyordum ama körü körüne girdiği bir sınavdan bu kadar

yüksek not alacak kadar zeki olduğunu bilmiyordum. Adamı takdir etmem lazımdı, hayranlık uyandırıcıydı.

"Bana diyeceğin bir şey yoksa ben Hande'nin yanına gidiyorum," dedi Eray, bana gülmeyi kesip çantasını toplamaya başlarken.

"Neden?" diye sordum, sanki nedenini bilmiyormuşum gibi.

"Çünkü Hande senden daha eğlenceli, daha duygusal ve daha güzel."

"Tamam, Eray. Öyle olsun, Eray. Git, Eray. Üzdün, Eray." Eray, ciddi olmadığımı anlayacak kadar iyi tanıyordu beni neyse ki, yoksa alınması kaçınılmaz olurdu. Aynı şekilde ben de ona alınmamıştım; duygusallığı ve sosyal eğlence tarzını istemiyordum zaten.

"Terk ediyorum seni, Nihan. Gidiyorum, bir daha yüzümü görmeyeceksin." Eray'ın dramatik ve duygusal eski Türk dizilerini taklit etmeye çalışmasıyla daha fazla üzülmüş gibi yapmaya devam edemedim ve güldüm.

"Neyse, git hadi, Hande beklemesin," dedim elimle onu kışkışlar gibi. Eray'ın sonunda Hande'ye açılması iyi olmuştu. Devamı ne olur bilinmezdi ama şimdilik oldukça mutlu görünüyordu.

Fakülte bahçesine çıktığımda alışverişe gideceğimiz aklıma geldi. Markete gitmekte sorun yoktu ama o kasada bekleme olayı yok muydu? Öndekinin aldıklarının bir türlü bitememesi, arkanızdakinin sizi beklerken sürekli öflemesi ve bu yüzden hızlı olmaya çalışırken iki ayağınızın bir pabuca girmesi...

"Alışveriş?" diye yazıp yolladım Teoman'a. Adamın nerede olduğunu bile bilmiyordum, benim gibi unutup da başka bir plan yapmadığını umdum.

Çok geçmeden, "Bodrum'dayım," diye cevap geldi. Ee, buna ne demeliydim şimdi?

Düşündüğümü yazarak "Ee?" dedim.

"Buraya gel, buradan çıkarız," diye cevap alınca gözlerimi devirip iç çektim. Bodrum'a gitmek beni geriyordu. Yine de kendimi Bodrum'un yolunda buldum.

Bodrum, gerçekten de bir bodrumdu. Fen-Edebiyat Fakültesi'nin arkasındaki binanın bodrum katında açıldığı için kafeye Bodrum ismi verilmişti. Çünkü insanlar bu kadar çok yaratıcıydılar. Çünkü bu ismi çok aramışlardı. Çünkü efsane olmaya çalışırken gazoz olmuşlardı. Sahi, gazoz da satıyorlar mıydı? Her ne kadar Bodrum kendine 'kafe' dese de kantin gibiydi mübarek. Çardak Kafe bir, Bodrum Kafe iki; ikisi de sözde kafe. Bir de Tıp bölgesinde Harika Kafe vardı ki o da üç. Hepsi öğrenci bütçesine uygun olmaya çalışırken kantin gibi olup çıkmıştı. Ben dâhil kimsenin şikayetçi olduğu yoktu gerçi. Doğruyu söylemek gerekirse, Bodrum diğerlerinden daha hoş dekore edilmişti.

Bodrum'a inip içeriye girdiğimde Teoman'ı arkadaşlarıyla birlikte köşedeki ahşap masada otururken buldum. Arkası bana dönük olduğu için beni görmemişti ama arkadaşları beni fark etmişti.

Numan, Teoman'ı dürterek "Pişt, seninki geliyor," dedi.

Masaya varınca ellerimi Teoman'ın sandalyesinin arkasına koyup, "Ben onunki değilim," dedim.

Teoman kafasını arkaya atarak bana baktı ve sırıtarak, "Sadece takılıyorlar," dedi. Sanki ben çok ciddiymişim gibi. Bir dakika, yüzüm yine çok mu ciddiydi? Neyse.

"Bizim tayfaya mı katıldın?" sorusunu işittim hemen arkamdan. Döndüğümde başka bir gülen yüzle karşılaştım: Acar. Benim hemen arkamdan kafeye girmiş olmalıydı.

"Geçerken uğruyorum, sayılır mı?"

"Sadece uğrama, gel otur. Sana kahve alayım," dedi Acar, ardından masadaki yerini aldıktan sonra yana kayıp eliyle yanındaki boşluğa vurdu.

Dudağımı ısırıp kararsız bir şekilde bir saate, bir Acar'a, bir de Teoman'a baktım. Alışveriş yapmamız gerektiği doğruydu, ama kahve deyince de akan sular duruyordu. Hele ki sabahtan beri kahve içmemişsem.

"Acelemiz yok," dedi Teoman, sorunun ne olduğunu anlayınca ve ben de teklifi kabul edip Acar'ın yanına geçtim.

Acar bize dönüp "Neye aceleniz yok?" diye sordu.

"Alışveriş yapacağız, evde her şey bitti," dedi Teoman kısaca.

"Sen de gelmek ister misin?" diye sordum Acar'a, davet bekler gibi görününce.

"Seçmeli dersim var," dedi üzgünce.

Seçmeli ders lafını duymak birden sohbete olan ilgimi arttırmıştı. "Gerçekten mi? Ne alıyorsun?"

"Sinema Sosyolojisi."

"Oha. Kulağa harika geliyor. Nasıl bir ders?"

"Her dersten önce hocanın belirlediği üç filmi izliyoruz, sonra derste o filmler hakkında konuşuyoruz."

Açıklamasını resmen gözlerimden ışıltılar çıkarak dinledim. Filmkolik bir insan için mükemmel bir ders gibi duruyordu. Bu dersi bölümümün derslerinden bile daha çok sevebilirdim. "Gelecek dönem ben de bu dersi almalıyım."

"Beraber gideriz," dedi sırıtarak. "Ama ikinci öğretimden al ki diğer derslerle çakışmasın."

"Derslerin birbiriyle çakışma olayı beni deli ediyor," diye söylendim.

"Beni de," dedi masadaki herkes aynı anda. Ne çekmişiz meğer be.

"Kahveleri unuttum," dedi Acar, kendine kızarcasına. Ayağa kalkarken "Ne içersin?" diye sordu.

Masadan çıkabilmesi için ona yol verirken Seksenler'deki gün aklıma geldiğinden gülümsedim. Neyse ki Bodrum, kantin gibi olduğundan kahve isimleri o kadar da garip değildi. "Vanilyalı cappuccino."

"Bu sefer önerimi istemiyorsun yani?" diyerek güldü ve cevap beklemeyip ikiletmeden yanımızdan ayrıldı.

"Hmm, birileri vanilya mı seviyor?" diye anında espriye vurdu Sinan.

"O espriyi bir tarafına sokarım," dedi Teoman, en sonunda konuşmaya dâhil olarak.

"Sokar," diye onayladı Numan, başını sallayarak.

"Kahvemde ve tatlımda," dedim sinsice gülümseyerek. "Yatağımda değil." Hayır, ben, o cinsel esprilerde hemen kızarıp bozaran insanlardan değildim. Komik ve kaliteli olduğu ve iğrenç olmadığı sürece cinsel esprilerle sorunum yoktu.

Teoman, bana onaylamaz bir şekilde baksa da umursamadan güldüm ve Acar, masaya döndüğünde yana kayarak ona yer açtım. Masada Sinan ve Acar'ın arasında kaldığımda Teoman, bana ters ters bakmaya devam etti. Bu adamın benimle zoru neydi yahu?

"Kahveni çabuk iç de kalkalım," dedi Teoman, çayını bitirip toplanır gibi sigara paketini montunun cebine koyarak.

"Acelemiz yok demiştin," dedim. Kahveyi sıcak sıcak içemezdim, ılıması lazımdı.

"Artık var," dedi beni dinlemeden, sabırsızca kollarını göğsünde birleştirerek.

İç çekip kahvemden bir yudum aldım ama kahve dilimle birlikte geçtiği tüm yerleri anında yakınca ağzımı açıp elimi yelpaze gibi kullandım. Dilimi öne çıkararak konuştuğum için garip çıkan sesimle "Dilim yandı, mutlu musun?" dedim.

"Oğlum kızı niye acele ettiriyorsun ya?" diye cık cıkladı Numan.

Ama harekete geçen herkesten önce Acar olmuştu. Bir şey söylemeden çoktan hızla kalkmış ve garsonların birinden birkaç buz parçası alıp gelmişti. Tamam, abartmıştı biraz ama yine de iyi fikirdi. Buzlardan ikisini kahveye attıktan sonra, boştaki eliyle çenemi tuttu ve "Aç ağzını," dedi. Daha yeni kapattığım ağzımı geri açınca son buz parçasını dilimin üstüne koydu. Pekâlâ, vanilya seks esprisine kızarmamış olabilirdim, ama o esprinin ardından dilimin üzerine koyulan buz yüzünden kızarmam an meselesi olabilirdi. Acar elini çenemden çektiğinde herkes susmuş, bizi izliyorlardı. Allah'ım, içine düşebileceğim bir kara delik yok muydu?

Dilim buzdan dolayı uyuşmaya başlayınca buzu yutup, bardağın içinde erimeye başlamış buzlarla ılıyan kahveme geri döndüm. "Dersler nasıl gidiyor?" dedim, herkesin aklından az önceki sahneyi silmeye çalışır gibi.

"Bok gibi," dedi Sinan, boş çay bardağına çay kaşığını gürültüyle bırakarak.

"Ben Sinan'dan daha iyi durumdayım," dedi Numan omuz silkerek.

"Ben iki dersten kalıyorum galiba ya," dedi Numan'ın yanındaki, adını hatırlamadığım eleman.

"Daha finaller var ya," dedim moral vermeye çalışarak ve başarılı olamayarak. Moral vermek ne zor işti öyle.

Teoman'ın üzerime diktiği bakışlarla psikolojik baskı yapmasına daha fazla dayanamayarak kahvenin üçte birini bırakıp zengin kalkışıyla ayağa kalktım. "Neyse madem acelemiz var, biz kalkalım. Size afiyet olsun, görüşürüz."

"O ne hızlı bir vedalaşma lan," diye şoka girdi Sinan.

"Bizde böyle kardeş," dedim, ciddiyetsiz bir şekilde omuz silkerek.

Teoman da kalkıp herkesle vedalaştıktan sonra peşinden gitmemi beklercesine bakıp kapıya yöneldi.

Arabasını park ettiği yere kadar sessizce yürüdük, ama arabaya biner binmez sessizliği bozdu. "Bakıyorum da arkadaşlığı baya ilerletmişsiniz."

"Dilim yandığı için yardım etmek istedi, ne var bunda?"

"Hadi ama Nihan, senin *ay dilim yandı, ay tırnağım kırıldı, aman saç telim koptu* tarzında biri olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Ne istiyorsun, Teoman? Ciddiyim, benden ne istiyorsun?" Cevap vermek yerine arabayı çalıştırıp park yerinden çıkardı.

Kampüsten çıktıktan sonra Talas tarafına değil de Kocasinan tarafına gittiğimizi fark ettiğimde, yola çatık kaşlar ve kısılmış gözlerle bakıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Forum'daki Migros'a."

"Ne? Niye? Alışveriş için ta oraya mı gidilir be? Saçmalama, Teoman. Öğrenciyiz biz, ne Migros'u? BİM ne güne duruyor?"

"BİM'de her şey yok. Ayrıca arabayı ben kullanıyorum," diye geçiştirdi beni. Anlaşılan ne dersem diyeyim dinlemeyecek, kendi bildiğini okuyacaktı.

Forum Kayseri, Kayseri'de bulabileceğiniz en büyük alışveriş merkezlerinden biriydi ve çoğu kişi kısaca 'Forum' derdi. Kayseri Park'a da kısaca 'Park' derdim ben, ama bunu genellikle kimse anlamazdı. Neyse, konumuz Park değildi; Forum'du. Açıkçası Forum'un mimarisi beni her defasında sinirlendiriyordu. Eğer katlarda bulunan o elektronik harita olmasaydı, kesinlikle her seferinde kaybolurdum. Lanet yerin yürüyen merdivenleri o kadar garip yerlerdeydi ki yürüyen merdiveni bulana kadar canınız çıkıyordu. Hadi diyelim ki yürüyen merdiveni buldunuz, hayda, bu üst kata çıkıyormuş ama sizin alt kata inmeniz gerekiyordu. Yani, bu ne anasını satayım? Kim tasarladı bu binayı? Bir de nasıl beceriyorduysam her seferinde girdiğim ana kapı yerine yandaki küçük kapıdan çıkıyordum. Oysa içeriden girişler çok benziyordu ve her seferinde 'Hah, bu sefer girdiğim yerden çıkacağım galiba,' dememe rağmen yine farklı bir kapıdan çıkıyordum. Alışveriş merkezi, alışveriş merkezi değil, labirentti mübarek. Hayatta kalmak için koşun, sizi sefil müşteriler!

Forum'a bu kez -hatta ilk kez- otopark girişinden giriyordum. Nedense kapalı otoparkları her zaman çok sevmişimdir. Soğuk ve nemli havası, gri renkleri, loş ışıkları ve sesin yankılanması beni her zaman büyülerdi. Ürkütücü bir güzelliği vardı. Otoparklar beni hem korkuturdu hem de büyülerdi. Aklıma onlarca cinayet senaryosu ve fantastik olaylar getirirdi, ama ben bunları severdim. Belki de kız kardeşimin bana psikopat dediği kadar vardım.

"Alışverişten sonra bir şeyler mi yesek? Akşam yemeğini de aradan çıkarmış oluruz," dedim acıktığımı hissedince.

"Harika olur. Evde yemek de yok zaten," diye katıldı Teoman.

Kenardan bir market arabası alıp Migros'a girmeyi başardık en sonunda. Alışveriş yapmaktan hoşlanmadığımı söylemiş olabilirdim, ama eğer havamdaysam ve alışveriş yapasım varsa alışveriş yapmaktan gerçekten zevk aldığım da oluyordu. Hatta bazen işe yaramayacak şeyler de alırdım, sırf hoşuma gittikleri için. Çok şirin bulduğum için bir bıçak aldığımı bile hatırlıyordum. İnanın bana, bir bıçağa şirin demenin mümkün olduğunu bilmezdim.

Ara sıra alışveriş çılgınlığı yapmamın bir diğer nedeni ise ilk defa bu kadar paramın olmasıydı. Hesap edildiğinde aslında oldukça az miktarda param vardı, ama üniversiteye gelene kadar hiç harçlık almadığımı düşünürsek şu an sahip olduğum para benim gözümde çoktu. Devlet kredisi ve tatillerde çalışarak biriktirdiğim para, bugüne kadar elime geçen en büyük paraydı.

Migros'ta daha önce hiç büyük bir alışveriş yapmadığım için alışverişin seyrini Teoman'a bıraktım, ama arada bir müdahale ettiğim de oluyordu.

"Bu kadar sebzeyi kim yiyecek, Teo? Yarısı daha biz pişiremeden çürür bunların."

"Bir şey olmaz, yenir çürümeden," deyip bir poşete daha uzandı.

"Oğlum, iki kişiyiz, ordu beslemiyoruz," dedim eline vurup poşeti elinden alarak.

"Yahu anne moduna girmesene," dedi bir yandan da etrafı kontrol ederek. Fakat hemen ardından çocuk gibi, "Ananas da alalım mı?" diye sordu.

"Hmm, sonra da havyar alırız," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Çıldırtma beni Teoman. Minicik şey çok pahalı."

"Ay sen de iyice Kayserili oldun."

"Maşallah sen de ekmek bulamazsan pasta yiyeceksin," diye söylendim.

Her markette beni gafil avlayan iki ya da üç reyon vardı. Birincisi tabii ki en önde flama taşıyan abur cubur reyonuydu. Yeni çıkan abur cubur ürünlerine de ayrı takıntılıydım, yeni gördüğüm her şeyi denemeden rahat edemiyordum. İkincisi dondurulmuş ürünlerin reyonuydu. Dondurulmuş börek çeşitleri, peynir çubukları, patates kroketler, pizzalar, soğan halkaları derken kendimi onlarca kalorinin içine atıyordum. Dondurmaları dondurulmuş üründen mi yoksa abur cuburdan mı saysam emin olamıyordum ama onları da unutmamak lazımdı. Üçüncüsü ise kupaların başı çektiği mutfak ürünleri reyonuydu. Kupa bardaklara kesinlikle âşıktım. Ve dürüst olmak gerekirse Migros'un kupaları muhteşem oluyordu. Teoman'ın söylediğine göre evde metrekareye iki kupa düşüyordu. Taşınırken o kadar çok kupa getirmiş olmamdan şikayetçi değildi aslında, ama esprisini yapmaktan hoşlanıyordu. Ve ben de o kadar kupaya rağmen hâlâ kupa almaya devam etmekten hoşlanıyordum.

Köşeyi döndüğümüzde önümüze kupa reyonu çıkınca Teoman, "Ah, hayır," deyip anında arabayı çevirerek geri döndü.

"Ben senin sebze-meyvelerine göz yumdum," dedim, kolundan tutup onu kupalara yönlendirerek. "Güzel bir şey yoksa almam zaten," diye ekledim kısık sesle.

"Mutfakta yer kalmadı, Nihan."

"Ben yer bulurum."

İç çekip gözlerini devirmesine rağmen, göz ucuyla kupalara baktığı gözümden kaçmadı. Gülümsedim ve bir an onun bu halinden hoşlandım. Bunu fark etmemle endişe,

gün yüzüne çıktı ve gülümsemem solayazdı ama kendimi toparlayıp kupa bardakları incelemeye döndüm.

Kendime sadece bir tane kupa hakkı tanımıştım ama tilki desenli kupa ile baykuş desenli kupa arasında kalmıştım. En sonunda kendimce bir çözüm buldum. Tilki desenli kupayı gösterircesine havaya kaldırarak, "Bunu sana alıyorum," dedim Teoman'a.

"Bana mı? Bana hediye mi alıyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak.

"Evet. Bunu da kendime alıyorum. İkisini de çok sevdim ama evdekileri düşününce cidden fazla olacak. Hem senin bardakların çok sıkıcı, biraz canlılık olur."

"He, amaç beni mutlu etmek değil yani?" dedi. "Pes doğrusu, Nihan."

"Sonuçta hâlâ sana alıyorum." Düşününce, gerçekten de bencil bir davranış olmuştu ve bir an kendimi çok kötü hissetmiştim.

"İyi bakalım. Koy hadi," dedi market arabasında yer açarak.

Kasada kupaları ben ayrıca ödedikten sonra, kalanları ortak olarak ödedik. Sırada bizim arkamızda olan bir çift sürekli öflediğinden gerilmiş ve sinirlenmiştim. Ben, aldıklarımızı hızlı hızlı poşetlemeye çalışırken Teoman, onları hiç umursamadı ve rahat tavrından ödün vermeden bana yardım etti.

Görevi tamamlamanın verdiği rahatlıkla poşetleri otoparka indirip arabaya yerleştirdikten sonra, bir şeyler yemek için alışveriş merkezinin en üst katına çıktık. Benim aksime Teoman, yürüyen merdivenlerin yerini oldukça iyi biliyordu, bu yüzden de beni o yönlendiriyordu. Teoman'daki hafıza, beni her seferinde şaşırtmayı başarıyordu.

"Ne yiyoruz?" diye sordu yemek mağazalarına göz atarken.

"Hamburger?" diye sordum.

"Hamburgerden akşam yemeği mi olur, Nihan? Yiyeceksek doğru düzgün bir şey yiyelim. İskender mesela?"

"İskender ağır gelir şimdi. Sevmediğimden değil de..."

"Hamburger çok hafif bir şey zaten," diye dalga geçti, ama yine de kıramadı. "Burger King mi McDonald's mı?"

"Lütfen ama, tabii ki de King. Çünkü adamlar king[25]."

"Espriler buz gibiydi, insanlar üşüyordu. İngilizce de oradaydı, ağlıyordu. Yeter diyordu, yeter Nihan, espri yapma."

Teoman'ın Nihat Hatipoğlu taklidine daha fazla dayanamayarak koluna yumruk attım. Acımış gibi kolunu tutarak bana sinirle baktı. O kadar gerçekçiydi ki bir an gerçekten sinirlendiğini düşünmüştüm.

Hamburger siparişimizin yanına mozzarella çubukları, soğan halkaları ve büyük boy patates kızartması ile kola da ekledik; ama hepsini bitirebileceğimizden bir türlü emin olamıyordum. Gerçi Teoman benden daha çok yiyordu, bitirirdik herhalde. O kadar yemesine rağmen hâlâ nasıl formda kalabiliyordu anlamıyordum. Erkeklerin metabolizmasının kadınlarınkinden daha hızlı olması sinir bozucuydu, adil değildi. Aldıklarımızı yine ortaklaşa ödeyip boş bir masaya geçtik.

Dışarıda yemek yerken her zaman kasılırdım. Bana bakan var mıydı? Hakkımda ne diyorlar, ne düşünüyorlardı? Bana mı gülüyorlardı? O kız, diğerinin kulağına ne fısıldamıştı? Belki zamanla alışırdım, belki de hiç alışmazdım; ama önemli olan şu andı. Ve ben de şu an biraz

25 *Kral. İng. (yn.)*

gergin hissediyordum. Ne yalan söyleyeyim eğer yalnız olsaydım, yanımda Teoman olmasaydı, burada oturmuş, hamburger yerken daha da kasılırdım.

Aldıklarımızı bitirdikten sonra gitme vaktinin geldiğine karar verdik, saat yediye geliyordu. Lakin yürüyen merdivenlerden indiğimizde, bir kıyafet mağazasıyla karşı karşıya geldik ve kıyafet almam gerektiği aklıma geldi. Ayrıca girişten görünen o kuş desenli siyah kazak fazla güzeldi.

Planlarımı yüz ifademden okuyan Teoman, gözlerini devirip "İçinden bir alışveriş manyağı çıktığına inanamıyorum, Nihan. Senden hiç beklemezdim," diye söylendi.

"Bir daha ne zaman gelirim buraya bilmiyorum, gelmişken bir iki parça bir şey alsam fena olmazdı."

"Ben ne yapacağım o sırada? Sevgilisini bekleyen erkekler gibi kapıda mı bekleyeceğim?"

"Sen de bir şeyler bakabilirsin," dedim, ama anında vazgeçerek hızla ekledim: "Neyse boş ver, gidelim."

Bu sefer de inada bindirdi. "Tamam, al hadi, al. Tek bir şartım var."

Hay senin şartlarına ya. Adamın şartları hiç bitmiyordu ki. "Yine ne var?"

"Denediğin her şeyi göreceğim," dedi pişkin pişkin.

"Sebep?" diye sordum bıkkınca. "Benimle uğraşmaktan başka eğlencen yok mu senin?"

"Yok, güzelim. Tek eğlencem sensin," dedi dalga geçercesine.

"Almıyorum bir şey," dedim, önüme gelen yöne doğru dönerek. Aşağı kata inen yürüyen merdivenlerin ne tarafta olduğundan emin değildim, yine tersim dönmüştü.

"Nihan," dedi sert bir şekilde. Kolumu tutup beni kendine çevirdi ve ses tonundaki sertliği dindirmeye çalıştı.

"İhtiyacın varsa al. Dalga geçmeyeceğim, fikir falan veririm. Bir arkadaşına kıyafetinin yakışıp yakışmadığı soruyormuşsun gibi düşün."

Kolumu elinden kurtarıp mağazaya girdim ve girerken de onun duyacağı şekilde söylenmeyi ihmal etmedim. "Şartlarından da senden de nefret ediyorum." Ayrıca benim kıyafetimin yakışıp yakışmadığını soracak bir arkadaşım da yoktu, nasıl öyle düşünüleceğini bilmiyordum.

Ben askıların arasından kıyafet seçerken onun, bazılarına onaylamaz bir şekilde baktığının farkındaydım; ama zerre umursamadan elimden geldiğince hızlı seçimler yapmaya devam ettim. O da üzerimde görene kadar bir şey dememeye yemin etmiş gibi seçimlere bir şey demiyor, sadece mimik yapıp duruyordu. Kıyafet alışverişi yaparken Teoman'ın yanımda olmaması gerektiğini aklıma not aldım.

Beş parça kıyafetle -aceleden birinin fiyatına bile bakamamıştım- kabinlerin olduğu kısma ilerlediğimde, Teoman hâlâ gölgem gibi beni takip ediyordu. "Kadınlar için olan kabin kısmına da girmeyeceksin herhalde. Olay çıkarırlar," dedim uyarır gibi.

Kapının yanındaki pufu gösterip "Şurada olacağım, bekliyorum," dedi, beni hiç umursamadan. Denediğim kıyafetlerden ona neydi ki?

Aklım kuş desenli siyah kazakta takılı kaldığı için ilk olarak onu denedim. Yakası kayıktı ve muhtemelen her seferinde bir omzum açıkta kalacaktı, ama yine de sıcak tutuyordu ve rahattı. Kabine girdikten sonra sorun çözülür, giydiklerimi ona göstermek zorunda kalmam diye düşünmüştüm, fakat lanet mağaza, kabinlere ayna koymamıştı. Yapılır mıydı bu yani? Aynasız kabin mi olurdu?

Mecburen kabinden çıktığımda, Teoman cidden de beni bekliyordu. Aynanın karşısında kendime bakarken o da işaret parmağını çenesine dayamış, çok önemli bir icadı inceler gibi beni inceliyordu. Beni çıplakmışım gibi hissettiriyordu lanet herif.

"Omuzları çok açık," dedi en sonunda. Sanki ben bunu fark etmemiştim. "Soğuktan kollarının ağrımasına neden olur."

"Ben beğendiysem sorun yok," deyip kabine geri döndüm. Bunu almazsam gözüm kalırdı, rahat edemezdim.

Kış için idare edecek düzeyde olan kareli kırmızı gömleği, sonra da üzerinde düşkapanı baskısı olan sweatshirtü denedim. Nasıl olduysa Teoman bunlara laf etmemiş, hatta beğendiğini bile söylemişti. Onun zevkine göre kıyafet alacakmışım gibi...

Mavi kadifeden olan kışlık taytı, gömleğin altına giyerek çıktım kabindim. Üzerine uzun bir şey giymeyeceksem tayt giyemezdim ve şu an için elimdeki en uzun şey kalçalarımı kapatan kareli gömlekti. Teoman, yine o onaylamaz bakışlarını attı, lakin biraz da asabi görünüyordu. "Kışın tayt mı giyilirmiş?"

"Neden olmasın? Taytlar sıcak tutar ve bu, özellikle kış için yapılmış bir tayt," dedim kendimi incelerken. Ayrıca fiyatı da uygundu bunun. Kazakla birlikte bunu da almaya karar verdim. Gömlekle sweatshirtü o kadar beğenmemiştim.

"Yakışmadı bence," dedi ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirerek.

Sırıtıp ona doğru bir adım attım. "Yakıştı bence. Sana soran da yok zaten. Senin evinde yaşayan bir kızın tayt giymesi kitabına ters mi düşüyor yoksa?"

"Kışın herkes kat kat kalın giysiler giyer, Nihan. Ama onların aksine tayt, etek gibi kıyafetler giyen kızlara, abazalar gözlerini dikip bakarlar." O da bana bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. "Gerçekten de bakışları üzerine mi çekmek istiyorsun? Rahat edecek misin öyle?"

Haklıydı. Birilerinin bana bakması beni rahatsız ediyordu, ama taytları bahsettiği gibi giymemiştim ki ben hiç. "Üzerine uzun bir şey giyeceğim zaten. Yoksa rahat edemem, o konuda haklısın."

"Bundan uzun mu?" dedi gömleği göstererek ve ben başımı evet anlamında salladığımda, "Tamam," deyip tayt konusunu kapadı. Kabine döndüğümde bir an gerçekten de ondan onay almak istediğimi, dehşete düşerek fark ettim. Neden onu takıyordum ki? Neyse, en azından hâlâ kendi isteğim doğrultusunda kıyafet seçimleri yapıyordum. Gömleği çıkarıp kendi tişörtümü giydikten sonra, sonuncu parça olan siyah pantolonu da giyip kabinden çıktım.

Teoman, görür görmez koşullanmış gibi, "Fazla dar," dedi.

"Olayı bu zaten," dedim, avuçlarımı iki yandan pantolonun beline koyarak.

"Dar pantolon sağlığa zararlı. Çocuğun olmaz bak."

Gözlerimi devirip ona doğru döndüm. Sanki çocuk yapmak umurumdaydı. "Fiyatı uygunsa alıyorum bunu," dedim, tartışmaya açık olmadığını belirtmeye çalışarak.

Fiyatına bakamadığım kıyafet buydu ve o kadar aptaldım ki giymeden önce bakmayı da unutmuştum. Pantolonların etiketleri belde olduğu için düğme yerinden başlayarak etiketi aradım. Etiketi en sonunda arka tarafın ortasındaki kemer yerine denk gelen iç kısımda buldum.

Neden etiketi oraya takarlardı ki? Başlarımızın arkasında gözlerimiz mi vardı bizim?

"Dur ben bakarım," dedi Teoman, ne yapmaya çalıştığımı anlayınca.

"Gerek yok. Çıkarınca ba-" Sözümü tamamlayamadan Teoman dibimde bitivermişti. Yaşadığım ani şokla lafımı bile tamamlayamamıştım.

Teoman arkama geçip de etikete bakmak yerine, önümde durmuştu. Bir an soluğum kesilmiş, ne diyeceğimi bilememiştim. Orada öylece donup kaldım. Teoman'ın bu kadar yakınımda olması bana iyi gelmiyordu, hormonlarım kafayı yiyordu. Sonra bana sarılır gibi ellerini iki yanımdan arkaya uzatıp belime ulaştı. Pantolonun kemer kısmına ulaşmak için ellerini, tişörtümün altına sokup etiketi aradı ve sonunda buldu. Etiketi bulmak konusunda oyalandığına yemin edebilirdim. Boyundan avantaj sağlayarak sağ omzumun üzerinden başını arkaya doğru eğip, oyalanarak el yordamıyla bulduğu etiketin üzerindeki fiyatı okudu.

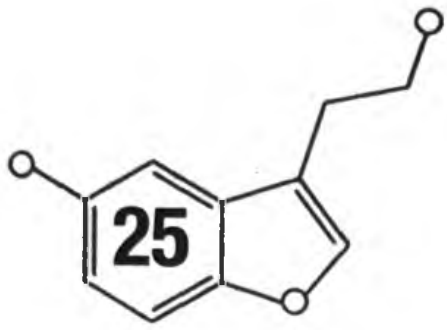
"Yetmiş lira."

Fiyatı duymamla birlikte büyü bozuldu ve "Yuh," diye bağırdım kendimi tutamayarak. Bir pantolona yetmiş lira veremezdim ben, hiçbir zaman da vermemiştim. Her zaman yirmi ila kırk lira aralığında ücretlendirilmiş pantolonlar alırdım. Marka takıntısı olan bir insan değildim; sırf marka diye basit bir ürüne çok para vermez veya sırf marka değil diye beğendiğim bir ürünü almazlık etmezdim. Kıyafeti kendime yakıştırdığım ve parasını da uygun bulduğum sürece pazardan bile giyinirdim.

Teoman, tişörtümü düzelterek geri çekildi ve "Zaten çok dardı," dedi. Keyfi yerinde görünüyordu.

Teoman çekildiğinde tekrar dış dünyanın farkına vardım, mekan kavramım ve mekanın sesleri geri geldi. Kafamı kaldırır kaldırmaz kıkırdayarak ve fısıldaşarak bizi izleyen lise çağındaki kızları görünce onlara durumu açıklama zorunluluğu hissettim. Bu saçma olurdu tabii, ama cidden durum düşündükleri gibi değildi. Bizim aramızda bir şey yoktu.

"Ben üzerimi değiştireyim," diye mırıldanıp hızlıca kabine döndüm ve kendime gelene kadar soluklandım. Onu bıraktığımda, suratında hâlâ eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. Ondan etkilendiğimi fark etmesiyle çok eğlenmiş olmalıydı. Kendime geldiğimde üzerimi değiştirdim ve son anda karar değiştirerek kazakla taytın yanına pantolonu da ekledim. O fiyata rağmen o lanet pantolonu alacaktım. Başlarım *zaten çok dardı*na. Allah'ım, ben bu adamla ne yapacaktım? Resmen sabrım sınanıyordu.

Teoman

"Fark ettiniz mi, Teoman ne zamandır kimseye sarkıntılık etmiyor," dedi Sinan, konuyu bana çevirerek.

"Eve kız da atmıyor artık," diyerek fark ettiğini belirtti Acar. Ders öncesi hepimiz bizim sınıfta toplanmış, gürültülü bir şekilde çene çalıyorduk, öyle ki sınıftaki kızlar öfleyerek sınıftan çıkmışlardı. Ne var yani? Ders arasında da mı sessiz olacaktık?

Ne zaman bir sınıfta toplanacak olsak bu genellikle benim sınıfım olurdu, çünkü Acar ve ben aynı sınıfta olduğumuzdan diğerlerine karşı sayıca üstündük.

"Ne yapsın adam? Evi boş bulabildiği mi var?" diye takıldı Numan da.

Kısmen haklıydılar. Nihan, okul saatleri dışında çoğunlukla evdeydi. Ama eve kız atamıyorsam, kendimi kızların evine de atabilirdim. Niye atmıyordum öyleyse? "Araya vizeler falan girdi, fırsat olmadı," dedim. Yalan değildi sonuçta.

"O zaman ortam hazırlayalım. Gidip bir parti bulalım."

"Sevişmem için mi?" dedim, bezgin bakışlarla Numan'a bakarak. "Benim sevişmemden size ne abi?"

"Hepimiz için, geri zekalı," diye kafama vurdu Sinan.

"Uzun süre biriyle sevişmeyince böyle aptal ve huysuz oluyorsun işte," dedi Acar.

"Benimle derdiniz ne, anlamıyorum ki anasını satayım. Teker teker gelin lan."

"Çok konuşma da şunu çöpe at," diye elindeki soğuk çay kutusunu uzattı Sinan. Köşede oturduğu için sıradan çıkamıyordu. Hayır, aslında istese sıranın üstünden atlayabilirdi ama üşeniyordu gavat.

"Az ye de uşak tut," dedim, üzerinde oturduğum masada yan dönüp sırtımı duvara verirken.

Sinan, "Ulan..." diye söylenmesine rağmen yerinden kalktı. Bir an sıradan çıkıp gerçekten de çöpe gidecek sandım, ama onun yerine kutuyu çöpe doğru fırlattı.

Hepimiz durmuş, soğuk çay kutusu çöp kutusuna girecek mi diye bakarken, hemen çöp kutusunun yanında olan sınıf kapısı açıldı ve içeri giren Nihan, kendisine doğru gelen soğuk çay kutusuna kaşlarını çatarak baktı. Ups, anlaşılan kutu, çöpe girmeyecek gibiydi. İkinci ups, kutu ayrıca Nihan'a çarpacak gibiydi. Hassiktir.

Nihan, kutuyu son anda yakalayıp öfkeyle bize baktı. "N'apıyorsunuz lan? Bu ne biçim sınıf? Ya kapısı açılmaz, ya çöpler havada uçuşur. Bu ne oğlum?"

Acar, Numan ve ben aynı anda kendimizi kurtarmak ister gibi işaret parmaklarımızla Sinan'ı işaret ettik. Sinan ise üç kişi tarafından ispiyonlanınca suçunu itiraf eder gibi sırıtıp "Ehe," diye gülmeye benzer bir ses çıkardı.

Nihan, kutuyu çöpe atarken, "Çöp kutusunun ağzı açık bile değil, kapalı kutuya nasıl basket atacaktın acaba?" diye söylendi. Ardından sınıfın diğer köşesine giderek bizden uzağa oturdu.

Nihan'ın sınıfta olması bizimkilerin çenesini kapatmaya yetmedi tabii. "Abi, bu kızın sinirli olmadığı veya laf sokmadığı zamanlar var mı hiç?" dedi Sinan, daha yeni azar yemesine rağmen.

Nihan'a bakıp beraber geçirdiğimiz tüm zamanı düşündüm. Alışveriş yaptığımız zamanı, film izlerken gözlerinin dolmasını, yemek yapmasını, birlikte uyuduğumuz geceyi... Vardı, hem de sürüsüyle. Önüme dönüp kafamı eğerek gülümsedim. "Var."

Kafamı kaldırdığımda Acar'ın soğuk bakışları, Sinan'ın meraklı bakışları ve Numan'ın şüpheci bakışlarıyla karşılaştım. İnsan 'Neden ben?' diye düşünmeden edemiyordu.

"Hayretler içerisindeyim," dedi Sinan, abartılı bir şok ifadesiyle.

O sırada sınıfa giren birkaç kişiyle konu dağılmış oldu. Ders saati yaklaşmış olmalıydı. Aynı düşüncede olan Numan da saatini kontrol edip, "Yuh, derse iki dakika var," deyip ayaklandı. Fakültenin Edebiyat kanadına gideceği için acele etmesi gerekiyordu. "Ben kaçar," dedi ve cevap bile beklemeden koşarcasına sınıftan çıktı. Ne kadar da derslerine düşkün bir çocuk, gören de tüm notlarını AA sanacaktı, peh.

"Ben de gideyim bari," dedi Sinan, yerinden kalkarken. Sinan, sadece alt kata ineceği için rahattı, aslında fazla rahattı diyebilirdik. Hatta ve hatta, derse geç kalmayı da umursamıyordu. Adamdaki rahatlık ve zevzeklik genetik miydi, yoksa yedi neslin arasında piyango buna mı vurmuştu çok merak ediyordum.

"Git bari," dedi Acar omuz silkerek.

Sinan sınıftan çıktıktan sonra, Demir'le gülerek sohbet eden Nihan'ı gördük. Acar ve ben, avını gözüne kestirmiş aslanlar misali dikkatle ve sessizce onları izliyorduk. Bir bok olmazdı bizden.

En sonunda Acar, "Sinir bozucu," dedi. Nihan'ın Demir'le konuşmasına daha fazla katlanamamıştı. Acar'ı anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Ve şimdiden korktuğumuz başımıza gelmiş gibiydi. Nihan, en iyi arkadaşımın kalbini kırmıştı ve parçalara ayırmaya devam ediyordu. Yine de bir şeyden emindim, ne kadar kırılırsa kırılsın eninde sonunda bu sevdasından vazgeçecekti. Her zaman yaptığı gibi.

Hoca geldiğinde masadan atlayıp sıraya oturmak zorunda kaldım. Yemin ederim ki bu sıralarda oturmak tam bir işkenceydi. Öncelikle bacaklarım sığmıyordu buraya. Neden uzun boylu insanları da düşünerek yapmazlardı ki şu sıraları? Sıra altlığını falan mı kırsaydım acaba? O zaman biraz daha yer açılırdı. Lisedeyken sıra altlığını sökmüş, vidalarını da hatıra olarak saklamıştım. Tekrar yapmakta bir sakınca göremiyordum.

Ders son derece sıkıcı olmaya başlayınca sınıfın diğer tarafındaki Nihan'a göz atıp ona Messenger'dan yazmaya karar verdim.

Yerine girdiğim sınavdan 97 almışım. Doksan yedi.
DOKSAN YEDİ.

Sadece birkaç saniye sonra cevap geldi. Sanırım o da en az benim kadar sıkılmıştı dersten.

Eray mı söyledi?
Rekorunu kırdığımı da söyledi.
Eray çok geveze.

Arkadaşının arkasından mı konuşuyorsun sen? Çok ayıp.

Yoo, direkt yüzüne de söylüyorum.

Sessizce gülüyordum ki hocanın ciddi sesiyle gülüşüm suratımda donup soldu. "Komik bir şey mi var, Teoman? Dikkatimi dağıtıyorsun, ders harici şeylerle uğraşma." Dersten kalmak gibi bir arzum olmadığından, tabii ki de hocayı dinleyip telefonu bıraktım. Yahu, üniversiteye geldik, hâlâ telefon yüzünden azar işitiyoruz, olaya bak. Neyse, en azından 'Komik bir şey varsa söyle de biz de gülelim,' dememişti, işte o zaman kaydımı sildirip giderdim. Hayır, aslında gitmezdim ama konumuz bu değildi.

Ders biter bitmez Acar'dan önce davranıp Nihan'ın yanına gittim. Alışverişte aldığımız kuş motifli kazağı giymişti. Bana inat aldığı o pantolonu henüz hiç giymemişti fakat. "Yakışmış," dedim, sıraya oturarak çıkış yolunu kapatırken.

Çantasını karıştırırken durup bana bakarak, "Ney?" diye sordu.

"Kazak," dedim gözlerimle kazağını işaret ederek.

Ona bakışımdan rahatsız olmak yerine, beklediğimden daha samimi bir tonla, "Teşekkürler," dedi. Çantasından cüzdanını çıkarıp sıradan çıkmak için gözleriyle bir yol aradı.

"Ben kantine gidiyorum. Geliyor musunuz?" diye sordu Acar, tahtanın önünden seslenerek.

"Hayır, sen git," diye karşılık verdim.

"Ben geliyorum. Bir saniye, bekler misin?" diye sordu Nihan, yerinden kalkarak. Ardından bana imalı bir şekilde baktı. "Geçebilir miyim?"

Sıraya tam yaslanarak ona yer açmaya çalıştım, ama sıradan kalkmayı kesinlikle reddediyordum. "Geç."

"Oradan nasıl geçeyim ben?" diye söylendi, eliyle aradaki minik boşluğu göstererek.

"İncecik kızsın sen, geçersin."

Sonrasında ne mi oldu? Nihan, masanın üzerine oturup yüz seksen derece döndükten sonra öndeki sıranın üzerine çıktı ve oradan atlayıp sıraların arasındaki koridora çıktı ve hiçbir şey olmamış gibi saçını düzeltirken, "Kantinden bir şey istiyor musun?" diye sordu. Kızmasını beklemiştim ama eğlenmiş gibiydi. Doğrusunu isterseniz ben de eğlenmiştim.

"Kola ve tavuk döner." Onaylayıp gitmek için arkasını döndüğünde, "Sınıfta yemek yemek yasak, demeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır, demeyeceğim. Görmedikleri sürece sorun yok bence."

"Hani kurallar, onlara uymak içindi?" diye hatırlattım.

"Sadece kendi kurallarım ve mantıklı bulduğum kurallar öyle. Bu konuşmayı daha önce de yapmadık mı? Sınıfta yemek yemekte bir sakınca görmüyorum."

Sınıftan çıktığında hâlâ ardından gülümsüyordum. En başta kurallara sadık bir kız olduğunu düşünmüş ama yanılmıştım. Nihan ise benim hâlâ kuralları takmayan biri olduğumu düşünüyordu, oysa o da yanılmıştı. Benim de kendi kurallarım vardı ve o kuralların dışına çıkılmasından hoşlanmazdım. Bence kurallara uyulmasa bile en tepede biri olmalıydı ve bu kurallara uyulması için insanları zorlamalıydı. Kulağa diktatörlük gibi geldiğini biliyordum, belki de tam olarak diktatörlüktü ama ben en iyisinin bu olacağını düşünüyordum. Sonuçta herkes kafasına göre hareket ederse dünyanın hali ne olurdu?

Son dersin bitmesine yarım saat kala elektrikler kesildi birden. Henüz kış saati uygulamasında olduğumuzdan dolayı hava erken kararıyordu. Elektrikler bir saat içinde gelmezse tamamen karanlıkta kalacaktık. Hava şimdiden kararmak üzereydi zaten. Sınıftaki kızlardan biri kısa bir çığlık attı, dalgın olsa gerek ki lambalar birden sönünce korkmuştu. Sonrasında yaptığım ilk şey dönüp Nihan'a bakmak oldu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı çözemediğim. Gerçi sınıf bu kadar loşken kimsenin yüz ifadesi tam seçilemiyordu.

"Hayda," sesiyle dikkatim hocaya kaydı, pencerelerden dışarı doğru bakıyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. En sonunda, "Beş dakika bekleyelim, elektrik gelmezse dersi bitiririz," dedi. Bence direkt bitirmeliydi dersi.

Hayatımızın en sıkıcı beş dakikalarından birini geçirdik, ama yine de elektrik gelmedi. Kayseri'de sık sık elektrik ve su kesintisi yaşanırdı ama genellikle uzun sürmezdi, o yüzden eve gidene kadar elektriklerin geleceğinden emindim.

Beş dakikanın ardından hâlâ elektrik gelmediğinde, hoca daha *ders bitti* demeden önce herkes toparlanmaya başlamıştı bile. Bu yüzden hoca, "Geleceği yok, ders bitti, çıkabilirsiniz," deyince herkes son ders zilini duymuş çocuklar gibi kapıya akın etti. Alt tarafı elektrikler kesilmişti, neden yangın çıkmış gibi davranıyorlardı ki? Belki de hava iyice kararmadan yurtlarına ve evlerine dönmek istiyorlardı. Aman, sanki önceki günlerde hiç gecelere akmamış, gece geç saatlerde sokaklarda kalmamışlardı.

"Sen gitmiyor musun?" diye sordu Acar, Nihan'a doğru.

Nihan pencereden dışarı bakmayı kesip eliyle kapının önündeki kalabalığı göstererek, "Onlar bir çıksın da," dedi.

"Tramvay çalışmıyordur," dedim, davetsizce araya girerek. "Ben bırakayım seni."

"Yürümek istiyorum," dedi, tekrar pencereden dışarı doğru bakarak.

"Saçmalama. Bu saatte tek başına yürüyemezsin."

Ciddi olup olmadığıma emin olamıyormuş gibi bir *hah*tan sonra güldü. "Ciddi misin sen? Saat henüz geç bile değil."

"Benim yurdum yolunun üzerinde. Ben eşlik ederim, yalnız kalmaz," diye önerdi Acar.

Aslında kabul edilebilir bir öneriydi, ama Acar'ın yurdundan sonra eve kadar daha çok yol vardı. "Senin yurdun hemen şurada," dedim, yerini gösterir gibi elimi sallayarak. "Ondan sonra ne olacak? Yine yalnız kalacak."

"Eve kadar bırakırım, Teo. Sorun değil," dedi Acar, abartıyormuşum gibi iğneleyici bir ses tonuyla.

"Ben hâlâ buradayım, farkındasınız, değil mi?" dedi Nihan, kollarını göğsünde bağlayarak. "Kimsenin beni bırakmasına gerek yok. İlk kez tek başıma yürümeyeceğim. İstanbul'dayken eve gece üçte tek başıma ve yürüyerek döndüğüm olmuştu."

O an ona gece üçte, dışarıda ne halt yediğini sormak istedim, ama ortamı daha fazla germenin bir anlamı da yoktu. Tek başına mı yürümek istiyordu? İyi. Ne istiyorsa onu yapabilirdi.

Nihan ve Acar, caddeye çıkmak için kampüsün kestirme yoluna doğru ilerlerken onların tersi istikamete dönüp otoparka yöneldim. İlk kez tek başına yürümeyecekmişmiş. Ulan on dokuz yaşındaki bir kız, nasıl bu kadar başına buyruk olabiliyordu? Eve gece üçte dönmek neydi? Benim kız kardeşim eve gece üçte dönse tüm özgürlüğünü

elinden alırım. Bir dakika... Benim kız kardeşim yoktu ki. Neyse, konudan sapmayalım.

Arabaya binecekken bir "Hay sikeyim ya," eşliğinde kapıyı çarparak kapatıp arabayı tekrar kilitledim. Niye umurumdaysa sanki? Ama ya başına bir şey gelirse? Etraf it kopuk doluydu. Bu insanlıktan yoksun yaratıklara 'it' diyerek köpeklere haksızlık etmek istemiyordum aslında. Ne deseydim? Hmm, şerefsiz herifler? Eh, şimdilik idare ederdi bu.

Mümkün olduğunca hızlı adımlarla izledikleri yolu takip ettiğimde onları yakalayabildim. Yine de beni fark edemeyecekleri kadar bir mesafeden takip etmeye karar verdim. Kötü yanı, bu mesafeden ne konuştuklarını da duyamıyordum; ama ara sıra gülme sesi duyuyordum ki gülüşlerin bu kadar içten olması, ne konuştuklarını merak etmeme neden oluyordu. Trafik ışıkları bile çalışmıyordu, her an trafik kazası olabilirdi, komik olan neydi yani Allah aşkına? Kayseri'de trafik olmadığı halde bu kadar çok trafik kazası olması da ayrı konuydu ama şimdi sırası değildi.

Acar'ın yurdunun önüne geldiklerinde yavaşlayıp durdular ve yine samimi gülümsemelerin ardından Acar, yurdun girişinde gözden kayboldu. Nihan, bir iki saniye daha orada durup gülümseyerek el salladıktan sonra, ellerini ceketinin ceplerine sokup yoluna devam etti. İyi ki takip etmişim yani, yoksa yolun gerisinde yalnız kalacaktı. Güya eve kadar bırakacaktı kızı, bu dangalak.

Birkaç dakika sonra nedense arkasına döndü ve beni görünce, emin olmak için gözlerini kısarak bana baktı. Gördüğü kişinin Teoman Üstüner olduğundan emin olunca tamamen dönüp, "Beni mi takip ediyorsun sen?" diye sordu.

"Tek başına gitmen içime sinmedi."

Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Tek başıma gidebilirdim. Gerçekten. Hem hava tam kararmadı bile. Daha önce birçok kez yalnız yürüdüm, başıma bir şey gelmedi."

"Şimdiye kadar başına bir şey gelmemiş olması, bundan sonra da gelmeyeceği anlamına gelmez," dedim tam karşısına geldiğimde.

Derin bir soluk çekti. Sonra da "Sabah okula nasıl gideceksin?" diye sordu yürümeye başlarken.

"Senin gittiğin gibi," diye yanıtladım, yanında onun yavaş hızına ayak uydurmaya çalışırken. Alışık olduğumdan daha yavaş yürüyordu. Normaldi, benimkiler kadar uzun bacakları yoktu sonuçta. "Ne konuşuyordunuz?" diye sordum, merakımı gidermek için.

Konuşmalarını hatırlatmamla anında sırıttı. "Komplo teorilerinden." Kızın hayatının her köşesinden teori çıkıyordu. Bir insan bu kadar mı teori düşkünü olurdu?

"Ne gibi?"

"Elektriklerin kesilmesiyle ilgili. Düşünsene, belki de bu ilk dalgadır. Hani, 5. Dalga kitabındaki gibi."

O an Yiğit Özgür'ün karikatüründeki, bilim adamlarının büyük hadron çarpıştırıcısında iki protonu hızla çarpıştırmayı başarabilmelerini düşünemeyen adam gibi *'düşünemedi'* ifadesinde kalmış olmama rağmen, anlamışım gibi kafamı salladım. Kitapta elektrikler kesiliyordu galiba. Nihan ise hevesle devam ediyordu.

"Ya da Revolution dizisindeki gibi. Birden elektrikler kesiliyor."

"O diziyi izledin mi?" diye sordum sözünü keserek.

"Hayır, ilk bölümünü izleyip bıraktım. Çok sıkıcıydı. Zaten diziyi de iptal ettiler ilk sezondan."

"Ben ilk bölümü bitirememiştim bile, sen iyi dayanmışsın," dedim ve sonra kendi fikrimi öne sürdüm. "Belki de savaş çıkacaktır. Siber savaş olabilir mesela şu an."

"Siber savaş varsa eninde sonunda gerçek bir savaş da çıkar."

"Dağın ardından bomba taşıyan uçaklar çıkabilir her an."

"Korkutmasana be," dedi dirseğiyle koluma vurarak. Birden duyulan uçak sesiyle kafasını gökyüzüne kaldırdı. "Lütfen, bunun tesadüf olduğunu söyle."

Kendimi tutmayı bile denemedim ve güldüm. "Burada kampüsün sınır komşusu bile askeriye, Nihan, sadece talim yapıyorlar. Savaş çıktığı yok."

"Belki de uzaylılardır," dedi konuyu değiştirerek. "Bulutlara baksana, arkasında uzay gemileri saklanıyor olabilir. Independence Day ya da PK'deki gibi. Her an saldırabilirler."

"Hı hı. Saldırmak için de ilk Kayseri'yi seçtiler zaten."

"Nerden biliyorsun? Belki aynı anda tüm gökyüzümüzü kaplamışlardır."

"Biraz gerçekçi ol," dedim, fazla uçmadan onu durdurmak isteyerek.

Bana ters ters baktı. "Bu gayet gerçekçi. İnsanlar gökyüzünde uçaklarla uçabileceklerine de inanmıyorlardı, Teoman."

"Hayır, değil. Gerçekçi olmayan bir şey nasıl mantıklı gelebiliyor sana?"

"Fizik okuduğuna emin misin sen?" dedi, bana inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak.

"Maddesel fizikle ilgileniyorum ben."

"Peki. Gerçekçi olmakla mantıklı olmak aynı şey değildir. Hatta gerçekçi olmakla gerçek olmak bile aynı şey

değildir. Mesela; vampirler gerçek değil ama ilerde deneyler sonucunda gerçekleşebilirler. Bir vampir filmi, oldukça gerçekçi bir kurguya sahip olabilir ve bunun için de dünya düzeniyle örtüşen mantıklı bir olay örgüsünün olması gerekir. Ya da fantastik romanları ele alalım; kurguda olan şeyleri sırf fantastik diye, yani *gerçek değil* diye, 'hop diye oluverdi' şeklinde açıklamaz yazarlar. Bunun yerine her şeye mantık çerçevesinde bir açıklama getirirler. Hatta bu da kurguyu gerçekçi kılar."

Bir an sinirlerim bozuldu ve kendimi gülerken buldum. Daha fazla bu tartışmaya devam edemeyecektim.

"Ne var?" dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Yine tartışıyoruz."

"İyi ve seviyeli bir tartışma, bazen zevkli ve faydalı olabilir."

Elektrikler gelmedi. Gerçekten de şüpheli bir durumdu. Herkesin elektrikleri gitmemiş olsaydı, acaba elektrik faturasını mı ödemeyi unuttuk diye düşünürdüm. Ama ödemiştik ve kimsede de elektrik yoktu. Evde mum veya fener olmadığından, Nihan'ın aşırı entel görünüşlü fener şeklindeki mumluğuna koyduğumuz küçük kokulu mumlarla idare ettik. Mecbur kalmadıkça telefonlarımızın flaşlarını da kullanmıyorduk, çünkü elektrikler ne zaman gelirdi kim bilir. Aslına bakarsanız oldukça romantik bir ortam vardı şu an. Tabii ikimiz de odun olmasaydık.

Elektriksiz hiçbir halt yapılamadığından en sonunda ikimiz de erkenden uyumaya gittik. İnsan böyle zamanlarda elektriğin kıymetini daha iyi anlıyordu. Teşekkürler Franklin, teşekkürler Volta, teşekkürler Ampere, teşekkürler Tesla, Edison, Morse ve niceleri. Sizi seviyorum çocuklar.

Gecenin köründe uyandığımda hâlâ elektrikler yoktu. Belki de gecenin körü değildi, sonuçta elektrikler olmayınca pek anlaşılmıyordu. 5. Dalga'yı okumadığım halde bir an ben bile *acaba bu cidden ilk dalga mı lan* diye düşünmüştüm. Telefonumun saatine baktığımda saatin, gece biri vurduğunu gördüm. Pekâlâ, cidden gecenin körüymüş.

Telefonun flaşını -aslında adı yardımcı ışık diye geçiyordu- açarak koridora çıktım ve mutfağa geçmeden önce Nihan'ı kontrol etmek için odasının kapısından kafamı içeri uzattım. "Nihan?" Yatağı boştu, ama telefonu yastığının yanında duruyordu. Telefonu buradaysa fazla uzağa gitmiş olamazdı herhalde.

"Nihan?" diye seslendim evin içinde birkaç kez ve tüm odaları kontrol ettim, ama evde yoktu. Bu saatte nereye gitmişti ki? İçimi bir korku kaplamaya başladığında, hızla hazırlandım ve kendimi dışarı attım. Açıkçası aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Önce sağdaki sokağa sapsam da sonra parktaki büfenin hâlâ açık olabileceğini ve Nihan'ın da bir şey almaya çıkmış olabileceğini düşünüp evin sol tarafında kalan, yakındaki parka yöneldim.

Koşar adımlarla parka geldiğimde, kapalı bir büfe ve boş bir parkla karşılaştım. Tabii, elektrikler yoksa adam niye bu saate kadar büfeyi açık tutsundu ki? Sonraki adımımda ne yapacağımı bilemedim ve umarsızca büfenin hemen yanındaki kameriyeye kendimi bırakıverdim. Bu saatte neredeydi bu kız? Bana bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordu? Eve de gece üçte mi dönecekti? Neydi yani derdi?

Oturup sakinleşince, sinirden ve hızlı nefes almaktan azalan duyma yetim de geri döndü. Çok yakından adım sesleri duyduğuma emindim. Denemekten zarar gelmez

diyerek ayağa kalkıp karanlık parkın içinde, elimde fener niyetine kullandığım telefonla sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Park çok büyük değildi, ama küçük de sayılmazdı. İçinde beş-altı çardak, on-on bir bank, çocuk parkı, spor aletleri, küçük bir futbol sahası, büfe ve parkın tam ortasında da ne idüğü belirsiz bir taş yığını vardı. Sanırım bu taş yığını bir zamanlar süs havuzu gibi bir şeydi, ama çalıştığını hiç görmemiştim. Sesin geldiği yer olan futbol sahasının kapısından girdiğimde flaşı, gördüğüm ufak tefek silüetin üzerine üzerine tutup, "Nihan?" diye sordum.

Ani bir çığlıktan sonra "Hay ebeni, Teoman ya!" serzenişinden sonra o silüetin Nihan olduğuna emin oldum. Tanıdığım en ağzı bozuk kızdı. "Ödümü kopardın, manyak!"

"Sen de benim ödümü kopardın, kızım. Ne işin var bu saatte burada? Telefonunu da almamışsın yanına!"

"Uyuyamadım," dedi omuz silkerek. "Şu şeyi gözüme tutmayı keser misin?" diye ekledi hemen ardından.

Flaşı kapatıp telefonu cebime tıkarak ona yaklaştım. "Bir haber verseydin bari. Aklım çıktı," dedim, sesimi normal ses düzeyine indirerek.

"Var mıydı ki?" diye güldü.

"Dalga geçme. Gerçekten korktum," diye itiraf ettim. Binbir türlü şey gelmişti aklıma.

"Tamam, özür dilerim." Sahanın tam ortasına gidip sahte çimlerin üzerine bağdaş kurarak oturdu. "Elektrikler hâlâ yokken ve geceyken dışarı çıkmak istedim."

Henüz eve gitmeye niyeti yok gibiydi ve açıkçası artık onu da bulduğuma göre temiz havanın bana da iyi geldiğini fark etmiştim. Yanına gidip aynı şekilde oturdum. Tuhaftı, gecenin birinde futbol sahasının ortasına

bağdaş kurmuş, konuşuyorduk. "Elektriklerin olmayışından memnun gibisin."

"Elektriğe ihtiyacımız olduğunu ve onsuz bir halt yapamadığımızı biliyorum, ama elektrik kesintisini her zaman sevdim. Tabii, gece vakti olan elektrik kesintilerini."

"Korkmuyor musun? Karanlıktan ya da bahsettiğin komplolardan?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti şaşırtıcı bir şekilde. "Ama içlerindeki güzellikleri seviyorum. Ürkütücü bir şekilde büyüleyici buluyorum bunları. Karanlığı, geceyi, komplo teorilerini... Bir hayranlık duyuyorum."

Ardından bacaklarını uzatıp yere sırtüstü uzandı ve tek kolunu kafasının altına yastık yaptı. Gökyüzüne bakarak usulca konuşmaya devam etti. "En çok da yıldızlar için seviyorum geceyi ve karanlığı. Şunlara bir baksana."

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım ve ne hissettiğini anında anladım. Yıldızlar normalde olduğundan daha da parlak ve çoktular. Güzeldiler, hem de fazlasıyla. "Uzun zamandır yıldızlara bakmamıştım."

"Dünyadaki ışıklar arttıkça yıldızların daha görünmez olduğunu biliyor muydun?" diye sordu, kafasını bana çevirerek. Onayladığımda devam etti. "Ortaokuldayken resim dersinde kilden heykel yapmıştık. Kimi sepet yapmıştı, kimi ördek, kimi ağaç, kimi vazo... Bense bir saksı yapmıştım ve saksının içinde çiçekleri andıran yıldızlar vardı. O kadar harika bir el becerim olmadığından hayalimdeki gibi olmamıştı, ama hoca yine de bana tam puan vermişti. Sanırım heykelin kendisinden çok çıkış fikrini, anlamını sevmişti. Ona heykelin anlamını, 'Işıklar yüzünden yıldızlar her geçen gün daha solgun görünüyor ve yakında onları hiç göremeyeceğimden korkuyorum. İşte, bu

yüzden de saksıda yıldız yetiştirdim,' diye açıklamıştım." Hatırayla birlikte gözlerinin dolduğunu fark ettim, ama yüzündeki gülümsemeden üzgün değil, mutlu olduğu anlaşılıyordu. Belki biraz buruktu ve özlem doluydu ama mutluydu. Onun bu hali ve daha o yaşındaki derin kişiliği beni de gülümsetmeye yetti.

"Hatırlıyorum," dedim, tekrar yıldızlara dönerek. "Eskiden daha parlaklardı, elektrik olsa bile."

"Işıkların yıldızları soldurduğunu, annemin köyüne gittiğimizde fark etmiştim. Betondan da olsa eski tip, avlulu bir köy eviydi. Hani şu kocaman ve ahşaptan, çift kanatlı kapıları olan evlerden. O kapılara bayılıyorum. Neyse, evin bir de terası vardı, yeterince büyük bir teras. Akşamları orada oturup çay içerdik hep beraber. Ben terasa sırtüstü uzanır, gökyüzüne bakardım. Yıldızlar o kadar parlak ve çok görünürlerdi ki sanki uzansam onlara dokunabilecekmişim gibi hissederdim. İşte bu yüzden gece vakitlerinde elektriklerin kesilmesini seviyorum. Çünkü yıldızlar, ancak karanlıkta görünür ve parlar."

"Anlaşılan senin de görünür olman için biraz karanlığa ihtiyacın vardı," dedim gülümseyerek. İçini ve geçmişini anlatmazdı her zaman.

Bana dönüp sessizce gülümsedi. "Karanlık, gece, ay ve yıldızlarla her zaman yakın oldum. Zamanla da onlar gibi kapalı ve ulaşılmaz, dokunulmaz." Eğer gerçekten böyle biri olmasaydı, onun kendini beğenmişlik yaptığını düşünürdüm.

"Eskiden yazlığa gittiğimizde-"

"Yazlık mı? Yazlığınız mı var?" diye araya girdi hızla.

"Şişt, sadece dinle," diye susturdum onu hemen. "Eskiden yazlığa gittiğimizde, bazen çok sıcak olduğu için

geceleri uyuyamaz ve bahçedeki hamağa giderdim. O zaman ben de hayranlıkla yıldızları izlerdim. Bazen abimle birlikte birbirine yakın yıldızları gruplayıp onlardan hayvan figürleri çıkarmaya çalışırdık. Büyükayı takımyıldızının ayı şeklinde olmadığını öğrendiğimizde baya bir hayal kırıklığına uğradığımızı hatırlıyorum."

Bu sefer sesli bir şekilde güldü. O an uzanıp yüzüne dokunmak istedim ama kendimi frenledim. Sanki o da o anda benim gibi hissetmiş gibi gülümsemesi dindi ve gözlerinde manidar bir bakış belirdi. Nihan, benim gözlerimden öte ruhumu görüyor gibiydi.

"Başka yıldızlı anıların var mı?" diye sordum.

Göz kapaklarını bir kez yavaşça kırparak onayladı beni. "Eskiden kız kardeşimle aynı odayı paylaşırdık. Kız kardeşim uyuduğunda onu rahatsız etmemek için ışığı açmaz veya gece lambası kullanmazdım. Onun yerine kitabımı alıp pencerenin dibine oturur ve pencereyle perdenin arasına girerdim. Ay ışığında kitap okur, yıldızların altında hayaller kurardım."

"Küçükken de kitap kurduydun yani. Kitap okumuyor değilim ama ben hiçbir zaman düzenli bir kitap okuma alışkanlığı kazanamadım. Fakat yıldızları severim, Nihan, hep sevdim, çok sevdim." Ne düşündüğümü bilmiyordum, sadece bir an sözler ağzımdan dökülüvermişti.

"Ben de," dedi usulca. Ardından esen soğuk rüzgarla titreyip büzüştü. Hava gittikçe soğuyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordum, üşüdüğü bariz olduğu halde.

"Evet, ama henüz eve gitmek istemiyorum. Biraz daha burada kalmak istiyorum." Ceketine biraz daha sarındı ve kollarını göğsünde bağladı.

Ani bir kararla yan döndükten sonra montumun önünü açıp iki yana ayırarak, "Gel," dedim. Onun dar ceketine kıyasla benim montum daha genişti. Gözlerini büyütüp şaşkınlıkla bana baktı, ama çok geçmeden rüzgarın soğuğuna yenik düşüp bana sokuldu. Bedenini tamamen bedenime yaslayınca montumu onun önüne doğru kapattım, tam kapanmamıştı ama bizi bir süre daha sıcak tutardı. Onun gibi birinin karşı cinse bu kadar kolay yaklaşabilmesine şaşıyordum. Bu bana özel miydi, yoksa başkalarına karşı da böyle miydi merak ediyordum; ama bana özel olmasını diledim. Öte yandan kendime de şaşıyordum. Onunla sevgili olacak değildim, evlenecek de değildim ama ona dokunmayı ve onun da bana dokunmasını seviyordum. Gözlerini kapatıp başını omzuma attı, huzurlu görünüyordu. Yüzüne baktığımda ona dokunmaktan daha fazlasını istiyordum.

Birden aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kapalıyken kıkırdadı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Kendimi Outlander'dan Claire gibi hissettim bir an. Jamie de onu böyle sarmıştı."

Ne diziyi, ne de Claire ve Jamie'yi biliyordum, o yüzden bir yorumda bulunamadım. "Kendini bir dizi karakteri gibi mi hissettin?" diye tekrarladım, garip gelmiş gibi.

"Hişt, fantezilerimi bozma."

"Senin fantezilerin mi var?" diye sordum sırıtarak. O güzel kafasının içinde ne fantezilerin döndüğünü merak etmeden duramadım.

"Var," dedi, lafı hiç çevirmeden. "Herkesin vardır. Sadece herkes, bunu söyleyecek kadar cesur değildir. Bunu söylediğinde insanlar seni ayıplar ve bu da sana bunun ayıp ve yanlış bir şey olduğu, saklanması gereken bir şey

olduğu izlenimini verir. Ama benim toplumu ve geleneklerini iplediğim söylenemez. Ayrıca bu niye ayıp ve yanlış olsun ki? Hayal kurmanın nesi ayıp?"

"Nihan?" diye sordum kısa bir sessizlikten sonra.

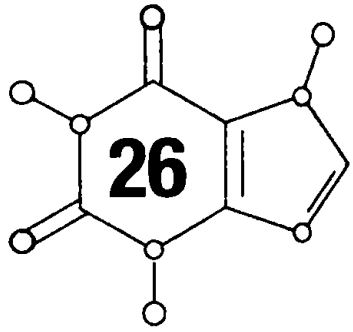
"Efendim?"

"O fantezilerinde ben de var mıyım?"

"Fantezinin 'hayal' anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Aklın hemen erotizme gitmesin."

"Sadece sorumu cevapla. Var mıyım?"

"Belki."

Nihan

Holde eğilmiş bir şekilde botlarımın iplerini bağlarken içeriye doğru bir kez daha bağırdım. "Geç kalıyoruz, Teoman!"

Gece parkta yıldızların altında uzanmamızın ardından eve döndüğümüzde epey üşümüş durumdaydık. İkimiz de direkt odalarımıza gitmiştik ve ben hemen kendimi yatağa atıp yorganın altına sığınmıştım. Yorganın kenarlarını da içe doğru sıkıştırmıştım ki soğuk gelmesin. Isınana kadar uzun bir süre geçtiği için anca uyumuştum, ama uzun zamandır çektiğim en güzel uykuydu diyebilirdim. Herhalde yatmadan önce temiz hava solumak ve huzurlu bir vakit geçirmek iyi gelmişti. Uyku o kadar tatlı gelmişti ki kendi bölümümün derslerini bile ekip uyumaya devam etmiştim. İnek bir öğrenci sayılmazdım, hayır, ben devamsızlık hakkımı sonuna kadar kullanırdım. Yine de Fizik bölümünün derslerine gitmek için kalkmıştım. Fakat evden bir türlü çıkamamıştık.

"Teoman!"

"Tamam be!" diye bağırarak sonunda ortaya çıktı Teoman. "Ben senin gibi evden erken çıkmaya alışık değilim. Dersten bir saat önce evden çıkmak nedir ya?" Ceketinin diğer kolunu da giymeye çalışırken bir an dengesini kaybetti, ama hemen toparlandı.

Diğer bağcıkları bağlamaya geçerken güldüm. "Biz toplu taşıt kullanan zavallılar tramvay ya da otobüsü kaçırmamak için erken çıkmak zorundayız."

"Tramvay on üç dakikada bir geliyor, Nihan. Derse geç kalma süresi on beş dakika. Birini kaçırsak bile diğeriyle giderek derse yetişiriz." Tramvay seferlerinin kaç dakikada bir olduğunu bildiğini düşünmemiştim.

"Tramvaydan inip fakülteye yürüme ve Fizik bölümüne gitme süresini unutuyorsun. Gerçi sen yetişirsin, uzun boylu olma avantajıyla daha geniş adımlar atabiliyorsun, ama ben o kadar uzun değilim. Ayrıca sınıfa geç girmekten hoşlanmıyorum." Sınıfa geç girdiğimde sıralarında oturan herkesin dönüp bana bakmalarına ve yargılayıcı bir sessizlik oluşmasına sinir oluyordum.

"Sanki ben bayılıyorum."

İtiraf etmeliyim ki tartışmak bazen eğlenceli ve eğitici olabiliyordu, ama karşımdakine laf anlatamadığımda veya kör cahillerle -gerçeği görmelerine rağmen inkar edenlere böyle derdim- uğraştığımda ruhen yoruluyordum. İnternetteyken daha kolay olurdu, o kişiye cevap vermeyi keser veya onu engellerdim ve sorun çözülürdü. Ama lanet olsun ki gerçek hayatta insanları, Black Mirror dizisindeki gibi engellemenin bir yolu yoktu. Bir dakika, bunları Teoman için söylemiyordum, genel olarak söylüyordum. Tabii arada sırada Teoman'ı da engelleyesim geliyordu.

Tramvay durağına kadar yürüdük, zira tramvayın son durağı -bizim geldiğimiz yönü düşünürsek ilk durağı- bile

evimizden beş-on dakika uzaklıktaydı. Teoman'ın pasosunun olmasına şaşırmamıştım, sonuçta üniversiteye kayıt yaptıran herkese otomatik olarak paso çıkarılıyordu. Pasomu almaya geç gittiğimde görevli kadından azar bile yemiştim. Şimdiye kadar nerdeymişim? E, siz de Talas'a bir şube açsaydınız canım, ta Kocasinan'a gitmek zorunda mıydım? Zorundaymışım.

"Gördün mü? Geç kaldık işte," dedim, turnikelerden geçip durağa girdiğimizde.

"Tramvay hâlâ burada, Nihan," dedi Teoman, koskoca şeyi nasıl görmüyorsun der gibi eliyle tramvayı gösterirken.

"Ama biraz daha erken gelseydik ayakta gitmek zorunda kalmayacaktık. Oturacak yer kalmamıştır şimdi."

"Şuradan şuraya gidene kadar ayakta duruver, ölmezsin."

"Çok sinir bozucusun, Teoman." Aslında ben de şu an adamı sinir ediyor olabilirdim. Ben sadece ayaktayken nerede duracağıma, nereden tutunacağıma karar veremiyordum. Ve kalabalıkta sıkış tıkış gitmekten hoşlanmıyordum, kim hoşlanırdı ki zaten? Ayakta kaldığımda genellikle kapıya, yani çıkışa yakın bir yer seçerdim; ama bu seferde sürekli tramvaya binen veya tramvaydan inen insanlar yüzünden itilir kakılırdım, bazense kenara çekilecek yer bulamadığımdan ortada mal gibi kalırdım ve iki yanımdan geçmek zorunda kalan insanlar söylene söylene giderdi.

Vagona girdiğimizde şimdiden epey kalabalık olduğunu gördük, öğle saatlerinde her zaman böyle olurdu. Bir İstanbul metrobüsü kadar olmasa da Talas Cemil Baba-Cumhuriyet Meydanı seferleri de fena derece tıklım tıklım olabiliyordu. Ben yine kapıya yakınlarda tutunacak bir yer ararken Teoman, beni beraberinde vagonun ortasına

doğru sürükledi. Normalde tekerlekli sandalyeler için ayrılan, ama şu anda etrafta tekerli sandalye kullanan kimse olmadığından liseli kızlar tarafından kaplanmış köşeye geldiğinde durdu. Kızlara sevimlice gülümseyip "Geçebilir miyim?" diye sordu. Ay yesinler. Resmen kızlara karşı cazibesini kullanıyordu.

Kızlar da aynı şekilde gülümseyip, "Tabii," diyerek yana doğru kaydılar ve köşeyi bize bıraktılar. Yüzlerinde bir hayranlık, bir umut vardı. Pardon, köşeyi sadece Teoman'a bırakmışlar, çünkü beni fark etmemişlerdi ilk önce; ama benim, Teoman'la birlikte olduğumu anlayınca suratlarını asıp veya beni kötü bakışlarla süzüp kafalarını diğer tarafa çevirmişlerdi.

"Geç," dedi Teoman, köşeyi kastederek.

Teoman ile direğin -Teoman da direk gibiydi gerçi, o nasıl boy anasını satayım- arasından geçip köşeye yaslandım. Tam buranın *ayakta durmak* için fena olmadığını düşünüyordum ki Teoman'ın karşıma dikilmesi nedeniyle, Teoman ve köşe arasında kapana kısıldım. Yine! Neden mümkün olan her yerde, mümkün olan her şey ile bu adam arasına sıkışıyordum ben? Yahu, koskoca dünyada niye ikimiz minnacık yerlerde tıkılıp kalıyorduk? Evrenin yine bana bir taraflarıyla güldüğüne emindim. Sonuçta kendisi o kadar genişken, benim bu ufacık yerde, fazla çekici bir adamla burun buruna kalmamdan şeytani bir zevk alıyor olmalıydı. Bir dakika, aslında burun buruna değildik. Sonuçta adamın öküz kadar boyu vardı! Öküz olmadı. Hmm... zürafa? Hayır ya, sırık en iyisiydi. Fasulye sırığı.

"Dün gece güzeldi," dedi Teoman birdenbire. Tramvay hareketlenmiş, çoktan diğer durağa geçmişti bile. Duraklar arasında uzun mesafeler yoktu zaten.

Kızlar dönüp bize tuhaf tuhaf baktıklarında anladım ki Teoman'ı duymuşlardı. Ne rezillik ama. Sürekli liseli kızlara yakalanıyorduk ve sürekli bizim sevgili olduğumuzu, dahası yattığımızı düşünmelerine neden oluyorduk. "Sessiz olsana," diye fısıldadım sinirle. "Duyan da bir şey yaptık sanacak."

"Ama yaptık." Arsız bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü. Kendince dalga geçiyordu benimle. "Hem de çok güzeldi."

"Eğer şunu kesmezsen hayalarına tekme atarım," diye tehdit ettim. Tehdidimle tezat oluşturan gülümsememle ona baktığımdan beni pek de ciddiye almadı. Oysa o psikopatça bir gülüştü, bir meydan okumaydı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu sırıtarak.

Aynı şekilde gülümsemeye devam ettim. "Bilmem, dene ve gör."

İşte o zaman gülümsememdeki 'siktir git' ifadesini görebildi. "Ciddi misin, değil misin anlayamıyorum bazen ama iyi, sustum."

Her durakta inenler olsa da inenlerden daha çok kişi bindiğinden, biz köşeye iyice sıkışıyorduk. Yurtlar Bölgesi'nden sonra kalabalık öyle bir boyuta gelmişti ki ayakta kalabilmek için bir yerlere tutunmayı bile bıraktım.

"Ne yapıyorsun? Düşeceksin," dedi Teoman, tek koluyla beni tutarak.

"Yok canım, bundan sonra istesen bile düşemezsin. Kalabalık öyle bir raddeye geldi ki tutunmasan bile düşmezsin. Konserve sardalyaya döndük resmen, hatta birazdan ezilip konserve ton balığı bile olabiliriz. Japon metrosundayız sanki mübarek."

"Bir dakika içinde o kadar çok benzetme yaptın ki sonu hiç gelmeyecek sandım."

Sonra ne mi oldu? O kadar atıp tutmama rağmen -belli ki tutmamışım- tramvay kavşağı dönerken düşeyazdım. Kafamın içinde kendimi karikatürize ederken karikatürdeki kafamın üzerine kocaman bir 'Tutunamadı,' yazmayı da ihmal etmedim, zira salaklığım tam karikatürlüktü. Teoman'ın beni tutmaya çalışması sonucunda kendimizi, birbirimize sarılır vaziyette bulduk. Hayda, olmadı bu, ben bu sahneyi klişe aşk dizilerinden biliyordum.

"Demek ki büyük konuşmamak lazımmış, Nihan Hanım," dedi Teoman, başını bana doğru eğerek.

Hâlâ sarıldığımızı fark ettiğimde geri çekilip camın önündeki demirden tutundum. Rahatsız olduğum şey kaza eseri sarılmamız değildi; rahatsız olduğum şey bundan hoşlanmış olmamdı. Ve ciddiyim, ben sarılmaktan nefret ederdim.

Hastaneler durağından sonra kalabalık belli ölçüde azalınca aramıza biraz mesafe koyduk. Hemen sonraki Erciyes Üniversitesi durağına geldiğimizde kenardan sıvışıp Teoman'dan önce çıkıverdim vagondan. Temiz ve serin havayı ciğerlerime çekerek beynimin tekrar mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım.

Turnikelerden geçmek yerine direkt olarak raylara atladım, duraklardan çıkarken genellikle böyle yapardım çünkü herkes turnikelere yığıldığında sabredemiyor, kolay yerden kaçıyordum.

Teoman hemen arkamdan gelirken, "Ne bu anarşik anarşik hareketler?" diye dalga geçti.

"İçimde bir anarşik var, ama fazla cesaretli değil," dedim omzumun üzerinden ona bakarak. Tamamen doğruydu, çılgınca fikirlerim vardı ama cesaret edemiyordum. İnsanların tepkilerinden çekiniyordum. Tramvaya binerken sinir olduğum bir tipi, tam kapı kapanmak üzereyken

ayağımla itip 'This is Sparta!' diye bağırmak istiyordum mesela. Ya da sırf merakımdan tramvaya, duraktan değil de raylara inip diğer tarafta kalan kapıdan binmek istiyordum. O taraftan kapı açılıyor muydu merak ediyordum, yoksa kilitli mi oluyordu? Tüm çılgın fikirlerim tramvayla ilgili değildi tabii, ama madem konu oradan açıldı, ilk önce bunları sıralayacaktım.

Sınıfa girdiğimizde dersin başlamasına daha on iki dakika vardı, ama geç kalmaktansa erken gelmek her zaman daha iyiydi benim için. Tabii, buluşmalarda hariç. Buluşmalarda ister arkadaşım olsun, ister sevgilim, erken gidip beklemekten ve bekletilmekten nefret ederdim. Fakat sevgilim de fazla arkadaşım da yoktu. Yalnızlık iyidir, bekârlık sultanlıktır.

Kazasız belasız bir okul gününün ardından kimseye görünmeden fakülteden kaçıp eve döndüm. Bunu hep yapardım, bazen birilerine 'görüşürüz' demeyi bile gereksiz görürdüm. Eğer hissetmiyorsan yapmacık da olmayacaktın.

Apartmanın merdivenlerden çıkarken tam da önünden geçtiğim dairenin kapısı açılınca ödüm koptu. Sağ elimi bağrıma bastırıp derin bir soluk aldım. Kapının deliğinden beni mi gözetliyordu mübarek?

"Nihan, kızım, nasılsın? Okuldan mı?" diye sordu kapıyı açan teyze. Galiba cidden beni gözetliyordu. Bir dakika, adımı nerden biliyordu?

"İyiyim, sağ olun, siz? Evet, okuldan." Beni sinir etmedikleri sürece yaşlıların karşısında nasıl da hanım hanımcık oluverdiğime bazen ben de şaşıyordum.

"Sağ olasın," deyip kapının yanından bir yerinden bir tabak su böreği çıkardı. Aa, en sevdiğim teyze tipi! Baklava falan da açıyor muydu acaba? "Okulda yoruluyorsunuzdur,

kızım. Al bunu, eşinle yersiniz." Eşimle mi yerim? Ne eşi? Eşim mi var benim? Beni biriyle mi karıştırdı ki? Ama adımı söyledi? Apartmanda başka bir Nihan vardı belki de? Ne eşi lan?!

Artık tamamen mavi ekran verince elime tutuşturulan tabağı alıp, "Teşekkür ederiz," dedim. Kendi adıma ve olmayan eşim adıma.

"Akşam bizde toplanıyoruz tüm apartman olarak. Sizi de bekliyoruz."

"Ama-"

"Bahane kabul etmeyiz valla." Ulan kim bunlar? Kaç kişi bunlar? Kim çıkarıyor bu lafları? Acaba ev arkadaşı kelimesi yerine eş kelimesini mi kullanıyorlardı? Ha, bak olabilir bir ihtimal. O duman beynimden mi çıkıyordu? Yok, börektenmiş.

"Tamam, teyzecim geliriz," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Benim adım Selma, tamam mı? Unutma sakın ha. Bir şey lazım olursa ses edersiniz. Aa, senin yüzüğün nerede? Takmıyor musun? Ah bu yeni nesil!" Yüzük mü? Ne? Gözlerimi kırpıştırarak anlamaya çalıştım. Neden evli olduğumu düşünüyordu?

"Okulda sorun oluyor bazen," diye hızlıca bir yalan uydurdum. Selma Teyze'nin üniversiteden pek anlamadığını umdum, çünkü üniversitede yüzük sorun olmazdı. İşin aslını bilmiyordum ki ona göre bir şeyler diyeyim. Ya şimdi bunları yalanlarsam ve başım belaya girerse?

"Ha, anladım. Neyse kızım, akşama görüşürüz."

Beynimden hayali dumanlar çıkarken merdivenlerin kalanını da çıkıp eve girdim. Ayakkabılarımı, çantamı ve yağmurluğumu portmantonun önüne yığıp rastgele bir yere koyduğum tabağı alıp mutfağa geçtim. Tabağı tezgaha

bırakarak ellerimi kalçalarıma dayayıp, sanki tüm cevaplar tabağın içindeki dumanı tüten böreklerdeymiş gibi onlara baktım. Abi, ben geri zekalı mıyım ki üniversite bitmeden evleneyim? Daha on dokuz yaşındaydım yahu, ne evlenmesi? Otuzuma kadar evlenmeyi düşünmüyordum. Hatta ben evlenmeyi düşünmüyordum. Bu nereden çıkmıştı ki şimdi? Bir dakika, bir dakika, hem de Teoman'la mı evli olduğumu düşünüyorlardı? Teoman'la? Ben? Evli? Bir saniye, güleceğim. Hem de histerik bir şekilde.

Ben hâlâ börekle bakışırken kapı açıldı ve Teoman anahtarlarını portmantoya fırlatarak içeri girdi. O portmanto bizden ne çekiyordu be. Mutfağa gelip omzumun üzerinden tabağa bakarak, "Aa, su böreği. Kim getirdi?" diye sordu.

"Teoman?" dedim, ona dönmeden önce. "Apartmandakiler neden evli olduğumuzu düşünüyor?"

"Hmm... Bilmem," dedi, bir dilim börek alıp benden gözlerini kaçırarak.

"Teoman," diye tekrarladım, uyaran bir ses tonuyla.

"Belki evlendiğimizi söylemiş olabilirim," dedi geveleyerek.

"Teoman!"

"Ne be?"

"Neden böyle bir şey yaptın? Hadi yaptın, bana niye söylemedin?"

"Tam da bu yüzden!" dedi, nasıl da sinirlendiğine bir bak der gibi eliyle beni göstererek. İyi de haberim olsaydı sinirlenmezdim ki. "Erkekli kızlı yaşıyorlar diye bizi ihbar etseler daha mı iyiydi?" Demek ki bu yüzden bugüne kadar kimse bize laf etmemişti.

"Kuzen olduğumuzu söyleyebilirdin. Ya da kardeş olduğumuzu. İnanırlardı."

"Hm, tabii. Sonra bir şey gördüklerinde de ahlaksızlar diye bizi evden attırırlardı."

"Nasıl bir şey?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Birden beni kendine çekince hazırlıksız yakalanarak tiz bir çığlık attım. Beni öpecek kadar eğilip dudaklarıma doğru kısık sesle konuştu. "Bunun gibi."

Kendimi geri çekip sinirle soludum. Bu kabul edilemezdi. Bunların hepsini en ince ayrıntısına kadar düşündüğüne inanamıyordum. "Ne zamandan beri evli olduğumuzu sanıyorlar?"

"Sen geldikten birkaç gün sonra söyledim. Böylece dedikoduyu kestiler," dedi sakin bir sesle. Az önceki yakınlıktan sonra sinirlerini dindirmiş gibiydi.

"Ta o zamandan aramızda bir şey olabileceğini mi düşündün?"

"Şimdi de sorun bu mu yani?"

"Hadi tüm bunları geçtim, beni nasıl bir konuma soktuğunun farkında mısın?" Gerçekten, insanlara evli olduğumuzu söylemesinden ve ta en başından aramızda bir şey olabileceğini düşünmesinden daha önemli şeyler vardı. "Daha benim buraya geldiğim ilk gün bile bu evden bir kız çıktı. Ondan öncesinde de eve kız attığın oluyordu büyük ihtimalle. Evli olduğumuzu söylediğinde, beni arkasından iş çevrilen ve aldatılan kadın konumuna düşürdün. Eminim bu onlara daha büyük bir dedikodu malzemesi vermiştir."

Kaşları çatılırken gözleri yere çevrildi. "Bu kadarını düşünmemiştim."

O kadar şeyi düşünüp de nasıl bunu hesaba katmamıştı aklım almıyordu. "Neyse, artık," dedim, ellerimi iki yana açarak. "Olan oldu bir kere. Şimdi ne yapacağımızı düşünelim."

"Nasıl yani? Bir şey mi oldu?" diye sordu birden ciddileşerek. Tartışmayı sonlandırmamın daha büyük bir şeyin habercisi olduğunu anlamalıydı.

"Su Böreği Teyze, pardon, Selma Teyze akşam için bizi çaya davet etti. Hayır, dur, davet etmedi, sanırım tehdit etti."

"Eh madem davet etti, davete icabet etmemek olmaz."

"Ne kadar da normal karşıladın öyle," dedim şaşkınlıkla. "Eli boş gitmeyelim diye bakkaldan *kara kolayla sarı kola* da alalım istersen." Yıllarca bizim eve gelen orta yaşlı ve üzeri misafirlerden öyle görmüş ve duymuştum ben.

"Ne yapsaydım? Gitmezsek ayıp olur." Zaten başımızı hep bu 'ayıp olur'lar yakardı. "Ayrıca börek çok güzeldi. Eminim orada devamı vardır."

O kadar sinirli ve gergin olmama rağmen beni gülümsetmeyi başarmıştı. Pekâlâ, börek varsa davete icabet etmek şarttı tabii.

Evden çıkmak üzere kapı kolunu tuttuğumda neyi unuttuğumuzu fark ettim. Kapı gözetleyen, sapık takipçi Su Böreği Teyze yine yüzük soracaktı kesin. Anında elimi kapı kulpundan çekip "Teoman, yüzükler," dedim.

"Ne yüzüğü?" diye sordu dalgın dalgın. Hâlâ gömleğinin düğmeleriyle boğuşuyordu. Adam tişört giymeye nasıl alıştıysa artık.

Sahte bir gülüşle orta parmağımı göstererek, "Nikâh yüzüklerimiz, hayatım," dedim.

"Yalnız o yüzük parmağı değil," dedi, sanki ben bunun farkında değilmişim gibi.

"Biliyorum," dedim, aynı ürpertici gülümsemeyi sürdürerek. "Bu parmak senin içindi."

"Dua et, gerçekten evli değiliz," dedi ve ürpertici gülüşüme psikopatça bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ya evli olsaydık?" diye sordum, meydan okurcasına.

Meydan okumamı kabul edip sırtım kapıya yapışana kadar üzerime geldi. Hay sikeyim, yine mi bu sahne? Sanki birileri aynı sahneyi *tekrar oynat* yapıp duruyordu. Tam dibimde durduktan sonra, "Ama değiliz," deyip geri çekildi. Resmen hormonlarımla oynamıştı. Evet, duygularımla değil; hormonlarımla.

"Neyse," dedim, etkilenmemişim gibi kapıdan çekilirken. "Ben yüzük bulayım."

Yüzüklerimin arasından nikâh yüzüğüne benzer bir şey bulmak zor olmuştu, zira çoğu hayvan ve ağaç figürlü ya da geometrik şekilliydi. Kedi şeklindeki bir yüzüğü nikâh yüzüğü diye yutturamazdım herhalde. Eski sevgilimin, şu an bahsetmek istemediğim bir sınavı kazandığımda bana hediye olarak aldığı, ortasından bir şerit halinde siyah taşların geçtiği, beyaz altın yüzüğü orta parmağıma geçirdim. Hiç yoktan iyiydi.

"Yüzük buldun mu?" diye seslendim.

"Hayır, yüzüğüm yok ki hiç."

Bu şimdi mi söylenirdi? Allah'ım, dünyanın en saçma şeylerinden birini yapıyorduk şu an. O kadın cin gibiydi, yüzük göremeyince kesin sıkboğaz ederdi bizi. "Acar'da falan var mıdır?"

"Bilmem, sorayım mı?" dedi. Sonra da elini telefonmuş gibi kulağına götürerek telefonda konuşuyormuş gibi

yaptı. "Alo, Acar, Nihan'la evli taklidi yapmamız icap etti de nikâh yüzüğüne benzer bir yüzüğün varsa ödünç verir misin? Evet, hani senin hoşlandığın Nihan." Hayali telefonunu kapattıktan sonra yapmacık bir şekilde sırıttı. "Yokmuş, canın cehenneme diyor. Hem de dublaj sesiyle."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse beynimi görebiliyordum. Aa, beynim çalışıyordu! Birazdan süper loto çekilişlerindeki yuvarlanan toplar gibi bilgi geliverecekti. "Buldum! Eray'ın ev arkadaşlarından biri nişanlıydı, git onun yüzüğünü al." Bu saatte sahte veya gerçek yüzük satan bir dükkan bulamazdık, Talas erken uyuyan bir semtti.

"Yuh, tanımadığım adamı, yüzüğünü ödünç vermeye nasıl ikna edeyim, kızım?"

"Eray'a söyle, o halleder. Hadi çabuk gidip gel. Ben, Su Böreği Teyze'yi ve su böreklerini oyalarım." Ellerimle kışkışlar gibi Teoman'ı kapının önüne kadar iteledim. Ayakkabılarını giymesini bekleyip eşini işe gönderen kadınlar gibi, ceketiyle arabasının anahtarlarını eline tutuşturup adamı kapı dışarı ettim. Mükemmel bir eş idim doğrusu.

Selma Teyze'nin, içine ev yapımı kurabiye koyduğum tabağını alıp gidecekken, Teoman'ın Eray'ın adresini bilmediğini fark ettim. Neyse, yolda ona telefon eder diye düşünüp boş verecekken, ya telefon numarasını da bilmiyorsa diye aklıma kurt düştü. Bugün evden çıkmakla ilgili ciddi problemlerimiz vardı. Tabağı bırakıp Eray'ın adresini Teoman'a mesaj attım hızlı bir şekilde. Bu görev de tamamlandığına göre artık evden çıkabilirdim umarım. Gerçi pek çıkasım yoktu.

Aşağı kata inip Su Böre- pardon, Selma Teyze'nin kapısının önüne geldiğimde, kapının önündeki bir yığın ayakkabı ve terlikle karşılaştım. Şimdiden gerilmiş ve sıkılmıştım doğrusu. Hangi akla hizmet tüm apartmanı aynı anda

davet etmişti acaba? Hepsini bir seferde aradan çıkarayım diye mi düşünmüştü ki? Kafamın içinde oldukça absürt bir şekilde 'Bindik bir alamete, gidiyoz kıyamete, hayde,' şarkısı çalarken zile bastım.

"Hoş geldini- Teoman Bey oğlum yok mu?" Hıı, Teoman da çok beyefendidir zaten.

"Arkadaşına bir ödev bırakmaya gitti, gelir birazdan." Bugüne kadar uydurduğum en berbat yalandı. "Bu tabağınız. Elinize sağlık," dedim tabağı uzatarak.

Tabağı alıp içindeki kurabiyeleri görünce "Zahmet etmeseydin, kızım," dedi, fakat bir yandan da kaynana gibi kurabiyelerimi inceliyordu. Nedir bu, evli kadınların her şeyi mükemmel yapmasını bekleme âdeti, anlamıyordum. Kadınların başka işi gücü yokmuş gibi, kaynanalarını tatmin etmek için tüm ev işlerini ve yemekleri harika yapmak zorunda mıydılar? Bu toplum baskısı ne zaman yok olacaktı acaba?

Tabağı mutfağa bırakıp tıklım tıklım dolu olan salona kadar eşlik etti bana. Sonrasında beni herkesle tek tek tanıştırdı; 'yeni gelin' olarak. Sanki oğluyla evlendim, anasını satayım. Tam bir işkenceydi, bir dakika sonra adını hatırlamayacağım ve muhtemelen sadece merdivenlerde görünce merhabadan uzağa gitmeyen konuşmalar yapacağım onca kadına tek tek sarılıp, onca adamın elini tek tek sıkıp, yanaklarım acıyana kadar gülümsemek zorunda kaldım.

Yirmi dakika sonra, Teoman hâlâ gelmemişti ve aralarına sıkıştığım iki teyze, beni ailem hakkında sorguya çekmeye devam ediyordu.

"Teoman oğlum nerede kaldı ki?" diyerek kapıya doğru bakındı Selma Teyze. Hay Teoman oğluna ya, tüm bunları başıma saran oydu zaten. Lan? Kaçmış mıydı yoksa?

Fırsat bu fırsat diye düşünüp, "Ben bir telefon edeyim," diyerek beni sorguya çeken teyzelerin arasından kalkıp daha sessiz olan mutfağa kaçtım. Arada sırada çay almak için mutfağa gelenler olsa da burası çoğunlukla boştu.

"Teoman, nerede kaldın?!" dedim, telefon açılır açılmaz. Sabrımın sonlarındaydım artık ve sahte gülüşüm de bitmişti.

"Ya, Erayların evinde parti varmış, yüzüğü aldım ama beni bırakmıyorlar bir türlü. Kızlar falan, ortam baya iyi burada."

Kan beynime sıçrarken sesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. "Başlarım şimdi partine, Teoman! Ne partisi!"

"Coşkulu ve Azgın Halk Partisi galiba." Telefondan o kadar yüksek ses geliyordu ki telefonu bir an kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Bir de dalga geçiyordu, manyak herif!

"Lan dalga geçmesene! Ben burada nelerle uğraşıyorum, sen parti diyorsun. Teoman, siktirtme be- aa, öyle mi hayatım? Tamam, bekliyoruz, fazla geç kalma olur mu?" Elinde ince belli çay bardağıyla mutfağa giren bir teyze yüzünden anında yüz seksen derece dönüş yapmıştım. Teyze oyalana oyalana çayını doldururken telefon konuşmamı dinliyordu.

"Ne oldu? Birine mi yakalandın, karıcım?" dedi Teoman, telefonun diğer ucundan. Bana kahkahalarla gülerken oldukça eğleniyor gibiydi.

"Hm, evet, canım. Beş dakikaya buradasın, değil mi?"

"Bilmem ki, burada çok rahatım aslında."

"Ben de seni çok özledim, canım," dedim ve hâlâ konuşmamızı dinleyen teyzeye dönüp sahte bir gülümseme gönderdim. İnsanın biraz saygısı olurdu canım, yeni evli çiftlerin telefon konuşmaları dinlenir miydi hiç?

"Bak bu daha iyiydi işte," dedi Teoman, gülmeye devam ederken. Gülmekten zoraki konuşuyordu. "Beş dakikaya geliyorum."

Teoman gerçekten de söz verdiği gibi beş dakika sonra geldi. Adam buraya beş dakikada gelebiliyordu, ama dakikalarca beni kabir sorgusu gibi bir sorguya maruz bırakmıştı. Selma Teyze'yle birlikte koştum kapıya. İçeridekiler kocamı çok özlediğimi düşünecekti. Yaa, öyle özlemiştim ki sormayın. Özlemimden bir kaşık suda boğabilirdim onu.

Teoman, Selma Teyze'yle selamlaştıktan sonra beklemediğim bir şekilde bana sarıldı. "Çok bekletmedim ya, karıcım?"

"Yok canım, alt tarafı yarım saat," dedim iğneleyerek. Harika bir eş gibi ceketini alıp portmantoya astıktan sonra, tekrar sarılma bahanesiyle kulağına fısıldayarak, "Bana bir kez daha 'karıcım' dersen seni boğarım," dedim.

Salona döndüğümüzde yan yana oturabilmemiz için FBI Teyzelerden biri Teoman'a yer verdi. Tabii, yeni evli çiftler yan yana oturmalıydılar ki geri kalanlar, çocuk sever gibi onları sevip onlara öğüt verebilsinler.

"Nerede kaldın böyle, Teoman oğlum?" diye sordu kapı gözetleyen, çok meraklı, sapık takipçi Selma Teyze.

Dudağımı ısırdım, Teoman benim uydurduğum yalanı bilmiyordu. "Bir arkadaşım rahatsızdı da onu hastaneye götürdüm."

Tabii, Selma Teyze şok. Selma Teyze şüpheli. Aman Allah'ım, Selma Teyze bana gözlerini kısarak bakıyordu. "Nihan ödev bırakmaya gittiğini söylemişti."

Teoman hiç istifini bozmadan profesyonel bir yalancı edasıyla, "Evet, onun için gitmiştim. Ama arkadaş birden hastalanınca hastaneye de götürüverdim. Üzülmesin diye

Nihan'a söylemedim," dedi. Yuh, adam gerçekten iyiydi. Oscar'lık performans sergiliyordu resmen.

"Ne kadar düşünceli bir eşsin öyle," dedi Selma Teyze anında yumuşayarak. Ardından yanındaki amcayı dirseğiyle dürtüp Teoman'ı gösterdi. "Görüyor musun, Mehmet? Çocuk, eşini nasıl da düşünüyor." Mehmet Amca, sessizce *ya sabır* çekip yanındaki amcalarla sohbetine devam etti. Selma Teyze'nin attığı disslere[26] alışmıştı artık belli ki.

"Nihan kızım, sen ne okuyorsun?" sorusu geldi adını unuttuğum teyzelerin birinden.

"Astronomi okuyorum, teyze."

"Astronot mu olcan kız?" deyip kahkahayı bastı kendi kendine.

"Hayır, ben-" Lafımı bitiremeden, hatta duyuramadan bir başka teyze lafa atıldı.

"Yok yok, bu burçlar falan değil mi, kız Nazmiye? Fal falan bakcek herhalde."

"Fal mı? Ay, onun okulu da mı varmış? Kahve falı bakıyon mu kız?"

Gerçekten insan hayrete düşüyordu. Astronomi ve Uzay Bilimleri olarak en çok yanlış anlaşılan bölümlerden biriydik. Şu an ölmez dediğim Black Canary'nin öldüğünde şaşırdığım kadar şaşkındım. Konusu açılmışken, o nasıl ölürdü yahu? Çizgi romanlarda Black Canary ve Green Arrow evleniyordu, dizide o karakter nasıl ölürdü? Lazarus pit[27] de yok edildiğine göre kadını diriltemeyeceklerdi de. Belki başka bir diriltme yöntemi bulurlardı?

---

26 *Diss, rap müziğinde rapçilerin birbirlerini yermek için söyledikleri parçalardır. (yn.)*

27 *DC Comics evreninde yaraları iyileştiren ve ölüleri dirilten havuzun adıdır. (yn.)*

"Okuyacak başka bölüm bulamadın mı, gadasını aldığım?"

En sonunda beynimin içinden çıkıp, tartışmaya dönmeye karar vererek, "Hayır, biz yıldızları gözlemliyoruz," dedim. Şimdi, gök cisimlere veya evrenin oluşumuna girip de kafalarını daha fazla karıştırmayacaktım. Yıldızlar yeterliydi herhalde.

"Yıldızları mı? Ay, ne var onda? Ben de gözlüyorum her gece. Aha camdan böyle."

Kendimi tutamayarak, birden sinirden gülmeye başladım. Bir ara durmaya çalışıp "Pardon," desem bile tekrar devam ettim gülmeye. Sinirlerim acayip bozulmuştu, sinirden ve histerik bir şekilde gülmekten gözlerim yaşarmıştı artık.

Teoman, beni sakinleştirmeye çalışarak elimi tutup sıktı ve durumu toparlamaya çalıştı. "Öyle bir şey değil bu, teyzelerim. Çok karmaşık ve zeka isteyen bir meslek."

"Ee, ne olacaksın peki bunu okuyunca?" diye sordu, yıldızları gözleyen teyze.

Valla ben de bilmiyordum ki. Türkiye'nin uzaya pek önem verdiği söylenemezdi sonuçta. Uzay araştırmalarına ayırdıkları bir bütçe bile yoktu. Kadınların ne giymesi ve nasıl davranması konusunda o kadar çok endişeleniyorduk ki başka bir şeyi umursamıyorduk. Koskoca evrende, tek derdimiz buydu çünkü. Şimdi bunları söyleyip beyin göçü yapacağımı söylesem, bu sefer de 'Başka ülkeye gideceğine otur da kendi ülkene hayırlı ol,' lafını işitip, ülkemi sevmemekle ve Avrupa/Amerika hayranı -bu kelimeyi iyi anlamda kullanmazlardı- olmakla suçlanacaktım. Yahu, bir imkan sağlanıyor muydu ki oturup ülkemi ileriye taşıyacaktım? Çıkıp da uzay araştırmaları için fon istiyorum desem, benimle dalga geçip 'Evdeki işler yetmiyor

mu?' derlerdi. Bu yüzden tartışma yaratmayacak makul bir meslek düşündüm. "Fen öğretmeni."

Teoman gözlerini pörtletip, öyle şaşkın bir ifadeyle bana baktı ki neredeyse Oscar'ı kaçırıyordu ve ben neredeyse tekrar gülmeye başlıyordum. Benden böyle bir şey beklememişti elbette.

"Oo, güzelmiş öyleyse. Sırtını da devlete dayadın mı, tamamdır!" Bunun makul bir meslek olduğunu söylemiştim. Başka bir şey deseydim bir de onu açıklamak zorunda kalacaktım.

"Keşke benim oğlan da böyle bir kız bulsa da evlense. O da aşağıdaki okulda öğretmenlik yapıyor, mezun olur olmaz atandı. Zeki oğlan işte, bana çekmiş. Hani şu aşağıdaki okul var ya, orası. Bir de küçük oğlan var benim. Aynı babası, aylak aylak dolaşıyor. Okulu bitirebilse de bir işe yarasa bari."

Teyzeler, çocuklarını ve kocalarını överek ya da yerden yere vurarak sohbete dalmışken, amcalar da kendi aralarında mahallenin dedikodusunu yaparken nereye bakacağımı, kimi dinleyeceğimi şaşırmış durumdaydım. Sesler yükselip bir kakofoni oluşturduğunda, hemen kulağımın dibinde hissettiğim nefesle sakinleştiğimi hissettim. Teoman'ın istikrarlı nefes alış verişleri, bu kakofoninin ortasında oldukça sakinleştiriciydi, bir anda sesleri bastırdı. "Yüzüğün güzelmiş," dedi, bakışlarını elime indirerek.

Onunla birlikte bakışlarımı elime çevirdiğimde, tekrardan uzanıp elimi tuttu. Ona gönderme olarak orta parmağıma taktığım yüzüğü, parmağımdayken başparmağıyla çevirmeye başladı. "Sen mi aldın?"

Yutkundum ve güçlü bir elimi çekme arzusu duydum. "Hayır."

Yüzüğün üzerinden parmağını çekip elimi avucuna aldı ve parmaklarımızı kenetledi. "Kimden?"

FBI Teyzeler tarafından sorgulanmaktan daha beterdi bu. Teoman, beni sadece sorgulamıyor, aynı zamanda da bana tensel işkence uyguluyordu. "Eski sevgilimden."

"Neden hâlâ saklıyorsun?" Parmaklarımızı kenetlediği elini daha sıktı.

"Güzel olduğu için." Ve tamamıyla doğruydu. Duygusal bir nedenden değildi, tamamen maddeseldi.

"İyi madem. Bu arada, yüzüğü orta parmağına taktığını fark etmedim sanma."

Gürültünün arasından bir ses sıyrılıp bize ulaştı. "Sohbete daldık, çocukları unuttuk, sıkıldılar bak," dedi biri.

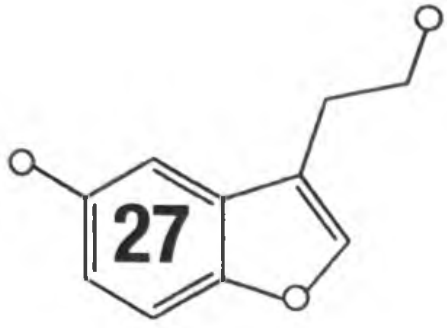
"Anlatın bakalım, nasıl tanıştınız?" diye sordu başka biri. Ne klasik bir soru. Ve ne yazık ki çalışmadığımız bir soru.

"Okula kayıt için geldiğimizde tanıştık," dedim. Basit ve masumane bir yalandı.

"Karım çok alçak gönüllü ve utangaçtır," dedi Teoman gülümseyerek. Ya, çok alçak gönüllü ve utangaç bir insanımdır kesinlikle. Neyse ki yurdum insanı içedönüklüğü ve asosyalliği, utangaçlıkla karıştırmaya bayılırdı. Bunların farklı şeyler olabileceğini asla düşünmeye yeltenmezlerdi.

Teoman'a ters ters baktığımda o, bakışımı fark etmemiş gibi gülümsemeye ve konuşmaya devam edip, beni uyarır gibi elimi sıktı yine. "Kayıt için gelmiştik. O zaman kampüste inşaat vardı, her yer karışıktı, toz toprak falan. Nihan da o yüzden kaybolmuş, elinde harita vardı ama kampüs o kadar karışıkken harita işlevsiz tabii. Nihan'ı gördüm ve onu gördükten sonra kafamı başka yere çeviremez oldum. Kaybolmuş olmasına rağmen öyle sakin ve kontrollü görünüyordu ki, öyle güzeldi ki onu orada bırakıp gitmek istemedim. Yolu bilmediğim halde ona yalan

söyledim ve fakülteyi ararken birlikte kaybolduk. Sonra da birbirimizde kaybolup yine kendimizi birbirimizde bulduk." Konuşmasını gözlerime bakarak bitirdi ve sonra yutkunup başını eğerek gülümsedi. Teyzeler Teoman'a, bize ve bizim hikayemize hayran olmuşlarken, ben hayretler içerisindeydim. Teoman cidden o Oscar'ı hak ediyordu, bunun için bir ayıyla savaşmasına bile gerek yoktu. İki dakikada harika bir tanışma hikayesi uyduruvermiş ve bunu duygulu bir şekilde anlatarak romantik bir aşk hikayesine çevirmişti. O kadar inandırıcıydı ki bir an gerçekten kayıt günü tanışmış olabileceğimizi düşündüm. Teoman Üstüner, o sığ gibi görünen adam, beni bazen öyle şaşırtıyordu ki derin bir çelişkinin içerisine düşüyordum.

Teoman

Bir an için kendimi kaptırmıştım. Eğlenceliydi, güzeldi ama sonra gerçeğe dönüp kendime geldiğimde bir hüzün bulutunun içindeydim. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.

Bizimkiler gerçekten de bir parti bulmuştu, her istediklerinde nasıl bir parti bulabildiklerine hayret ediyordum. Sanırım bunun geniş arkadaş çevresiyle ilgisi vardı. Parti seven arkadaşlar tanıyorduk ve onların da parti seven başka arkadaşları oluyordu.

Balkona çıkıp bir sigara yaktığımda, balkonun köşesinde telefonla konuşan Acar'ı fark ettim. Ses etmedim, hatta konuşmasına kulak bile vermedim, kollarımı korkuluklara yaslayıp hiçliğe baktım. Anayurt'un arka tarafı gerçekten hiçlikti, sanki şehrin sonu gibiydi. İleride, ufuk çizgisinde görünen dört-beş yüksek bina haricinde hiçbir şey görünmüyordu. Bu kadar ıssız olması biraz ürkütücüydü aslında. İnsanlar birbirlerinden bu kadar uzak yaşamamalıydı.

"Geldiğini duymadım." Acar, telefonu kapatıp döndüğünde beni görmüştü. Suçlar gibi bir hali yoktu, sadece şaşırmıştı.

"Gürültü buraya kadar geliyor, normaldir. Annen miydi?" diye sordum, telefon konuşmasını ima ederek.

Kafasını iki yana sallayıp, benim gibi korkuluklara yaslandı. "Babam. Bu ay her zamandakinden daha az para göndereceklermiş. İş bulmam lazım, aileme fazla yük oluyorum." Oflayıp korkulukların altındaki duvarı tekmeledi. Tekrar kafasını kaldırdığında ona sigara paketimi uzattım, ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Paketten bir dal çekip birinin balkonda unuttuğu çakmakla sigarasını yaktı. "Çok abarttım sanırım, çok fazla harcıyorum. Kendime çekidüzen vermeliyim."

"Abartmadın be oğlum. Kendine bu kadar yüklenme." Bana ve Sinan'a kıyasla oldukça az harcıyordu.

Acar'ın maddi sıkıntısının yanında benim maddi sıkıntım bir hiçti, hatta komikti. Acar'ın ailesinin durumu o kadar iyi değildi ve Acar'ın üzerinde çok fazla yük ve umut vardı. Ailenin en büyük çocuğuydu ve biri lisede, ikisi ortaokulda olan üç kız kardeşi vardı. Ebeveynleri masraflara zoraki yetişiyordu ve Acar'a belli etmediklerini düşünseler de Acar'ın bir an önce mezun olup aileye yardım etmesini bekliyorlardı. Acar da onları hayal kırıklığına uğratmamak için üstten ders alıp erken mezun olmaya yeltenmişti, ama o kadar derse yetişememişti.

"Demesi kolay."

"Tamam, ben de yardım ederim, bir iş buluruz. Dert etme, şehir kafe dolu, elbet birinde eleman açığı vardır."

"Umarım."

Sigaralar bitene kadar ikimiz de kendi dünyalarımızdaydık. Acar muhtemelen bu zor durumdan bir çıkış yolu

arıyordu. Benim pek bir şey düşündüğüm söylenemezdi, hani bazen düşüncelerinizi bile toparlayamazdınız ya. Bir şey düşünmeksizin bir noktaya öylece dalar giderdiniz, işte öyle bir andı.

Sigarasını balkonun demir korkuluklarında söndürürken, "Nihan gelecek mi?" diye sordu Acar.

Omuzlarımı silktim. "Sordum ama gelmedi. Bir de sen dene istersen."

Sonuçta şansımızı denesek ne olurdu ki? En fazla sinirlenirdi, ama ne olmuş yani? Bazen hepimiz sinirlenirdik. Acar, rehberden Nihan'ın numarasını bulup aradı; lakin daha birkaç kez bile çalmasını bile beklemeden telefonu kulağından çekip telefona şaşkınca baktı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Telefonu mu kapalı?"

"Hayır. Direkt meşgule aldı. Bu biraz..."

"Saygısızca?" diye tahmin yürüttüm, uygun kelimeyi bulamadığında. Bana göre yaptığı saygısız bir hareketti.

"Bilemiyorum, belki meşguldür." Tekrar aramayı denedi, ama telefon yine meşgule düştü.

"Bırak, uğraşma ya," dedim bir sigara daha çıkarırken.

"Mesaj geldi, dur. 'Beni aramadan önce kendine şunu sor: Bu, mesajlanabilir mi?'" Telefon ekranındaki WhatsApp konuşmasını bana gösterip "Bu ne şimdi?" diye sordu.

Benim cevabım ise "Siz WhatsApp'ten mi mesajlaşıyorsunuz?" oldu. Sanırım artık benim de WhatsApp kullanma zamanım gelmişti.

"Hayret, bu uygulamanın ismini bilmene şaşırdım." Acar, hâlâ WhatsApp kullanmamam konusunda bulduğu her fırsatta dalga geçiyordu. Sosyal insanlar gerçek hayatta çok fazla vakit geçirdiklerinden ve tüm arkadaşlarıyla

günlük hayatta yüz yüze konuşabildiklerinden dolayı, bu insanların sanal âlemde fazla aktif olmamaları olağandı.

"Kullanmıyorum diye bilmeyecek değilim." Dalga geçmesine karşın fazla ciddi olmuştu galiba, ama niyetim bu değildi aslında. Neyse ki Acar beni tanırdı.

Acar, Nihan'ın mesajına cevap yazarken arkamızdaki balkon kapısı bir gürültü eşliğinde açıldı. İkimiz de aynı anda dönüp gelenin kim olduğuna baktık. "Götleriniz donmadı mı hâlâ?" diye sordu Sinan, kapı aralığından.

"Niye? Donduysa ısıtacak mısın?" diye sordum.

Sinan surat yapıp bana, "Göt herif," dedikten sonra kapıyı geri kapattı. Niye durup dururken küfür yemiştim ki ben şimdi?

"Cevabı hâlâ aynı," dedi Acar, tekrar dikkatimi çekerek. "Gelmiyor." Telefonu cebine koyup korkuluklardan çekildi. "Hadi içeri girip Sinan'a eziyet edelim."

Aklımdan şeytani fikirler geçerken pis pis sırıttım. "İyi fikir."

Birkaç dakika sonra Acar ve ben, Sinan'ı baş aşağı sallandırıyorduk, Sinan bize küfürler ediyor, Numan'sa video çekiyordu. İçkiyi fazla kaçırmış falan değildik, ama eğlencenin dozunu biraz kaçırdığımız kesindi. Hüznün verdiği bir her şeye gülme potansiyeli de yok değildi.

"Geçen seneki partinin öcünü alıyorsunuz, değil mi hayvan herifler? İndirsenize lan! Beynime fazla kan gidiyor, damarlarım çatlayacak!" Eğer baş aşağı sallandırdığınız arkadaşınız Biyoloji okuyorsa, felaket senaryoları oldukça inandırıcı olabiliyordu. Yerçekimini, baş aşağı durmasını ve kanın akışını hesaba katarsak evet, bu tehlikeli olabilirdi, bunu anlamak için illa fizik ya da biyoloji bilmek şart değildi.

"Hadi len oradan, bu kadar süre baş aşağı durmaktan bir zarar gelmez, yeme bizi," dedim. Ama yine de Acar'la sessiz bir anlaşmaya varıp onu yere bıraktık.

"Yaşlanmanı geciktirmiş bile olabiliriz," dedi Acar, ellerini toz çırpar gibi birbirine sürterken. Esprilerimize bilimsel açıklamalar eklemekten ayrı bir zevk alıyorduk, hem bizim için pratik de oluyordu.

"Ya tabii. Üstüne bir de boynumu kırmış olabilirdiniz. Pat diye mi bırakılır anuna koyim[28]?"

"Ney güzel olurdu, biliyor musunuz? Amerikan filmlerindeki gibi bir bira fıçısı!" dedim Sinan'ı duymazdan gelerek. "İşte o zaman aynı Sinan gibi amuda kalkıp bira içme yarışı yapardık."

"Ben amuda kalkmadım; siz beni, çizgi filmlerde cebindeki paraları saçmak ya da yediği fareyi geri çıkartmak için çizgi film karakterlerine yaptıkları gibi baş aşağı sallandırdınız!" diye söylendi Sinan, bir yandan da elini sallayarak anlatmak istediği sahneyi canlandırıyordu.

Acar'la aynı anda, hâlâ yerde duran Sinan'a dönüp "Her neyse," dedik. Bu arada, cidden şu bira fıçısı fikri iyiydi. Ama öyle bir şeyi taşıması zor olurdu ve onunla yakalanırsak başımız belaya girebilirdi. Girebilir miydi? Emin değildim aslında.

"Hey, Teoman!" Eray, kapının eşiğinden sesini duyurmaya çalışarak el sallıyordu. Yok artık, herkes burada mıydı? Gelmeyeceğini söyleyen Nihan'ı bile görsem şaşırmazdım artık. Kalabalığın arasından geçip sonunda yanımıza ulaştığında, kimseye selam bile vermeden -Nihan'la takılmanın yan etkileri olsa gerek- direkt sordu: "Evli çift taklidi nasıl geçti?"

Tabii bu soru arkadaş ortamına bomba gibi düştü.

---

28 *Karikatür dilinde sansürlenmiş küfür. (yn.)*

"Ne evli çifti?"

"Evli çift taklidi mi?"

"Kiminle?"

"Nasıl lan?"

Hep bir ağızdan 5N1K[29]'ye başladıklarında, kimin ne dediğini takip edemeyecek duruma gelmiştim ve o kadar hızlı konuşuyorlardı ki dediklerinin bazılarını anlamıyordum bile.

Eray, yusuf yusuf halinde *ee*ledikten sonra, "Pot mu kırdım?" diye sordu.

Aslında hayır, pot kırmamıştı, sonuçta bu olayı özellikle sakladığım falan yoktu. "Sadece söylememiştim henüz."

"Eh, şimdi söyledin. Sayılır. Batıyorum, değil mi?" diye sordu Eray. Ona acıyormuşum gibi bir ifadeyle bakarak başımı aşağı yukarı salladım.

"Ee, kiminle, nasıl, ne zaman, ne evliliği, nerede?! Çatlatmasanıza!" Numan araya girip az önceki soruları hızla özet geçti. Araştırmalara göre erkekler, kadınlardan daha çok dedikodu yapıyordu.

Oflayarak en yakındaki kanepeye bıraktım kendimi, kanepeyi o anda boş yakalamış olmam mucizeydi. "Dün Nihan'la evliymişiz gibi davranmak zorunda kaldık."

"Ne? Bizim Nihan'la?"

En çok şaşıran tabii ki de Acar olmuştu, resmen şoka girmişti. İçinden bir sürü şey söylemek geçiyor gibi görünüyordu ama bir şey diyemiyordu, ağzı açık kalmıştı. "Neden?" diyebildi en sonunda.

"Öyle gerekti," dedim, önemli bir şey değilmiş gibi elimi sallayarak. "Bizi ihbar edip evden attırmasınlar diye,

29 *Gazetecilik terimi. Haberin ögelerini oluşturan 'ne, ne zaman, nerede, nasıl, neden ve kim' sorularına atıfta bulunur. (yn.)*

apartmandakilere Nihan'la evlendiğimizi söylemiştim ve onların da bizi çaya davet edesi tuttu. Ayrıca yüzük takmadığımızı da fark etmişler."

Bir an için hepsi sessizleşti ve birbirimize bakıp durduk. Herkesin aklından farklı düşünceler geçiyordu, yüzlerinde endişe bile görebiliyordum. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Numan, elini çenesine koyarken. "Yalan söylediğinizi anladılar mı?"

"Hayır hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sorun çıkmadı. Geceyi kazasız belasız atlattık, ama o kadar sorguya çekildik ki anlatamam. Çapraz sorgu bile yaptılar. Bence teyzeler, Arka Sokaklar'ın tüm bölümlerini tekrar tekrar izleyip kafayı yemişler. Sorulara cevap vermekten kaçınıp ağzıma sürekli kek börek falan tıkadım bir ara, öyle ki teyzelerden birinin Rıza Baba sesiyle 'Bırak o elindeki keki evlat,' demesinden korktum."

"Abartma lan!"

"Ciddiyim! Nihan onlara 'FBI Teyzeler' diyor, durumu siz hesap edin yani."

"Ee, bizim bunlardan neden haberimiz yok? Bunları niye şu arkadaştan öğreniyoruz? O biliyor da biz niye bilmiyoruz?"

"Siz kızlarla takıla takıla baya baya kız tribi atmaya başladınız ha!" Üst üste iki kere ikileme yapınca cümlem kulağa çok garip gelmişti. "O saatte anca Eray'ın ev arkadaşından bulduk yüzüğü. O sırada 'şu arkadaş' da öğrendi," dedim, tıpkı Sinan'ın yaptığı gibi elimle Eray'ı göstererek.

"O sırada sormayı unuttum," dedi Eray, lafa karışarak. Artık daha ciddi bir havaya bürünmüştü. "Nihan nerden yüzük buldu? Öyle samimi bir kız arkadaşı da yok ki."

"Merak etme, Nihan'ın kız arkadaşı olmayabilir ama Teoman'ın sürüsüyle kız arkadaşı var," diye dalga geçti Sinan zevzeği.

Sinan'a öldürücü bakışlar atarken, "Onun yüzüğü vardı," dedim. "Hem de beyaz altından. Taşlı falan. Bildiğiniz söz yüzüğü gibiydi lanet şey." Nedensizce sinirlendiğimi fark edip sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Eray, gözlerini kaçırıp elini ensesine götürürken, "Ah, o yüzüğü mü kullandı? Onu bir gün nikâh yüzüğü olarak kullanacağını düşünmezdim," dedi. Anlaşılan yüzükten de yüzüğün kaynağından da haberi vardı, ama bunun hakkında tek bir kelime etmek istemiyordu. Bu daha da şüphelenmeme neden olmuştu; cidden söz yüzüğü müydü o yoksa? Ama söz atılırsa yüzük geri verilmez miydi? Eski sevgilimden demişti? Lan? Yalan mıydı? Nihan biriyle mi sözlüydü? Eğer Nihan gerçekten de biriyle sözlüyse, sözlüsü olacak adam baya rahat biri olsa gerekti; kızı böyle serbest bırakıp arayıp sormadığına göre.

"Teoman," dedi Acar, dikkatimi çekerek. Zar zor konuşuyor gibiydi, yutkunup devam etti. "Açık konuş."

"Bilmiyorum, Acar," dedim omuz silkerek. "Sadece eski sevgilisinden olduğunu ve yüzüğü sadece hoşuna gittiği için sakladığını söyledi."

Acar'la aynı anda Eray'a baktık. Bu sefer gözlerini kaçırmamış veya herhangi bir duygu değişimi göstermemişti. Söylediklerimin -tekniken Nihan'ın söylediklerinin- doğru olduğunu düşünüp biraz olsun rahatladık. Eray, harika bir yalancı değildi.

"Nihan, Rahibe Teresa değil miymiş?" dedi Sinan, o en çok buna şaşırmıştı. Cevap olarak Eray, Sinan'ın böğrüne dirseğini geçirdi.

O anki karışıklıktan istifade Acar, gözlerini bana dikerek, "Aranızda bir şey olmadı, değil mi?" diye sordu.

Aramızda pek çok şey olmuştu ve olmaya devam ediyordu; ama Acar'ın kastettiği şekilde bir şey olmamıştı. Yine de ne dediğini anlamamışım gibi "Ne?" diye sordum.

"Onu öpmedin, değil mi?"

"Hayır, saçmalama," dedim, yerimden kalkmaya hazırlanırken.

Acar, omzumdan bastırarak beni tekrar oturttu. Bu kadar çabuk sinirleniyor olması, beni de sinirlendiriyordu. Nereden aklına bu ihtimali sokmuştu da durduk yere olay çıkartıyordu şimdi? Hem de eski arkadaşlığımıza daha yeni kavuşmuşken. "Rol icabı olsa bile onu öptün mü?"

"Şimdi bunu nereden çıkardın ki?" diye çıkıştım haklı olarak. Böyle bir imada bile bulunmamışken neden bunun olmuş olabileceğini düşünmüştü ki? O an gözümün önüne, Nihan'a onu öpecek kadar yaklaştığım an geldi. Allah biliyor ya, kendimi çok zor tutmuştum. Ama işin özünde onu öpmemiştim. Bunu onlarca kez düşünmüş olsam bile onu gerçekte öpmemiştim. "Öpmedim."

Acar, biraz olsun rahatlayıp derin bir nefes aldı. Bana güveniyordu demek ki, sözüme güveniyordu. Güzel, en azından sözüme bile güvenmeyecek kadar yıkılmamıştı arkadaşlığımız.

"Beyler, sakin olun."

Acar'la birbirimize dik dik basmayı kesince, diğerlerinin çoktan şamatayı bırakıp bize döndüklerini fark ettim. Ne olduğunun farkındaydılar, gerginliğin farkındaydılar ve bir yerde artık araya girmeleri gerektiğinin de farkındaydılar. Anlamıyordum; adam, Nihan'la arkadaş olmaya ikna olmuş ve benimle de arayı düzeltmişti, ama durduk yere böyle davranmıştı. Niye şimdi aynı konuyu

ısıtıp da önümüze çıkarmıştı ki? Her defasında küs-barış olayı mı yapacaktık çocuklar gibi? Bu durum cidden sıkmaya başlamıştı artık.

"Kusura bakma," dedi Acar, beklenmedik bir şekilde. Belki de üzerindeki baskıyı kaldıramamıştı, zira diğerleri de Acar'ı daha haksız buluyordu. "Çok boktan bir ruh hali içindeyim, durumu biliyorsun."

O böyle deyince kendimi kötü hissetmiştim. Kafamı sallayıp "Sorun değil," dedim. Sorun değildi çünkü ben de bu konuda öyle masum sayılmazdım. Bana güvenebilirsin diyemezdim. İşin aslı Nihan'ın kendisine bile güven olmazdı bu konuda. Onun vanilya seks hakkındaki cesur esprisi, bir nevi işaretti. Böyle bir konuda, Nihan istediğini yapmaktan çekinmez gibi geliyordu. Bilemiyordum, belki şu an ben de saçmalıyordum. İçkiyi çok fazla kaçırmamış olabilirdim, ama içmediğimi de söyleyemezdim.

"Ben gidiyorum," dedim, birden ayağa kalkınca dengemi kaybettim, ama ayakta kalmayı başardım.

"Nereye?" diye sordu Numan, saatine göz atarak. "Daha erken."

"Seks yapabileceğim bir kız bulmaya. Mutlu musunuz?" diye sordum, şakayla karışık bir ciddiyetle. Sonuçta ne zamandır biriyle yatmamış olmama takmışlardı. Benim de kafamı dağıtmam, düşünmemem gereken şeyleri kafamdan atmam lazımdı.

"Ben de gidiyorum," dedi Acar, kimse sorumu yanıtlayamadan.

"Ne o? Sen de mi kız bulacaksın?" Sinan, imalı imalı kaşlarını oynattı Acar'a doğru. "Numan, biz de kız bulalım." Sinan, fazla içmesinden mi yoksa beynine fazla kan gitmiş olmasından mıydı bilmiyorum ama kafayı bulmuş

gibi görünüyordu. Babasından oyuncak isteyen çocuklar gibi, Numan'dan bir şeyler isteyip duruyordu.

"Bana ne be, bana niye soruyorsun? Sanki üçlü yapacağız, tövbe yarabbim. Git kendin bul," diye söylenirken, koluna yapışan Sinan'dan biraz uzaklaştı Numan.

"Yurda mı?" diye sordum Acar'a, cevabı bildiğim halde.

Kafasını sallayarak onayladı. "Son giriş saatine yetişmem lazım. Durumlar kötüyken bir de yurttan atılmayı göze alamam."

Sabah telefonumun sesiyle uyandım. Gözlerim hâlâ kapalıyken bir şekilde telefonumu bulup açtım. "Alo?" Sesim o kadar uykulu çıkmıştı ki karşımdakinin ne dediğimi anlayacağından şüpheliydim.

"Uyuyor musun lan hâlâ?"

Karşıdan oldukça tanıdık, gür ve sert bir ses gelince anında doğrulup gözlerimi açtım. "Abi?!"

"Yine seni bir haltlar karıştırırken yakaladım, değil mi?" dedi yargılayıcı bir sesle.

"Abi, valla bu sefer bir şey yap- aa dur, yapmışım." Artık kendime geldiğime göre bir başkasının yatağında çıplak olduğumu fark etmek zor olmamıştı.

"Ulan ne zaman büyüyeceksin sen?"

"Bir zaman inşallah, abicim."

"Her ne yapıyorsan umurumda değil. Kaldır o kıçını, bana da evinin adresini at. Oraya geliyorum."

"Tamam, atarım." Sonra jeton über süper bir hızla düşerek kafama dank etti. "Bir dakika, ne? Ne demek oraya geliyorum? Neden geliyorsun?" Abime henüz Nihan'dan

bahsetmemiştim ve ne tepki vereceğinden de emin olamıyordum. Siktir.

"Müstakbel yengenden kaçıyorum, sevgili kardeşim. O kadın, beni hayattan bezdirdi." Bu tamamen başka bir konuydu. Uzun, çok uzun bir konuydu.

"Ama abi-"

"Teoman. Adres. Yoksa sana para göndermeyi keserim." Neredeyse sesi duyulabilecek kadar sert yutkundum. Abim bazen çok korkutucu ve tehditkar olabiliyordu. Ve hayatım kısmen onun ellerindeyken onunla ters düşmek pek akıllıca değildi.

"Tamam, atarım birazdan. Kaç gibi gelirsin?"

"Akşam sekiz falan sanırım. Emin değilim. Siktiğimin otobüsü çok yavaş."

Başka derdim yokmuş gibi buna takıldım. "Neden otobüsle geliyorsun ki?"

"Deveyle mi gelseydim? Keyfimden otobüsle gelmiyorum herhalde, uçak bileti bulamadım."

"İyi, tamam. Görüşürüz. Kapatıyorum." Ve kapattım. Yüzüne kapattığım için bana kesin sövmüştür.

Yataktan çıkıp kıyafetlerimi buldum ve aceleyle giyindim. Harika, bir de eve akraba getirme yasağıyla ilgili kuralımız vardı. Şimdi bir de Nihan'a durumu izah etmem lazımdı. Kesinlikle harika.

"Günaydın," dedi yataktaki kız, bana doğru dönerken. Bir dakika durup adını hatırlamaya çalıştım. Ş'li bir şeydi ya da s'li. Selin? Sibel? Şeyda? Şengül? Şeyda? Yok, bunu zaten saymıştım. Buldum! Şeyma! Sabah sabah abimin yaşattığı korku sağ olsun, epey kendime gelmiştim.

"Günaydın," dedim kibarca. "Üzgünüm, gitmem gerek. Ailevi bir sorun."

Doğrulup yatak örtüsüne sarılırken gözlerini devirdi. "Tabii, eminim öyledir. Kesin adımı bile hatırlamıyorsundur."

Tişörtümü kafamdan geçirirken kısa bir an duraksadım. Birileri onu epey üzmüş ve kırmıştı. Yaşadıklarından ben sorumluymuşum gibi üzgün hissettim bir an. "Adın Şeyma. Hemşirelik okuyorsun ve Manisalısın."

Ağzı açık kaldı, şaşkınlıkla gülümsedi. "Bu kadarı iyi bir tahmin olamaz. Hatırlıyorsun cidden."

"Sarhoş değildim, hatırlıyorum. Sadece biraz sabah mahmurluğu." Cümlemi bir esnemeyle bitirdiğim için son kelime biraz garip çıkmıştı.

"Çok şirinsin," dedi, çocuk sever gibi.

"Teşekkürler." Ona dikkatle baktığımda daha kötü hissettim. Kendine saygısı olan, zeki ve güzel bir kızdı. Benim gibi bir pislikle işi neydi ki? "Sen de öylesin, gerçekten. Ama cidden gitmem lazım ve *cidden* ailevi bir mesele, yalan söylemiyordum."

"Bu sefer inandım," dedi tekrar gülümseyerek.

"Bunda sonra ne yaşarsan yaşa, kimsenin seni üzmesine izin verme, olur mu? Güçlü ve bağımsız bir kadına benziyorsun, seni yıkmalarına müsaade etme."

"Bu konuşmayı tek geceliklerinin hepsine yapıyor musun?" diye sordu. İki söze kanacak saf biri değildi belli ki, onun hakkındaki tahminlerimde haklı çıkmıştım.

"Hayır."

Birkaç saniye beni inceleyip ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı. En sonunda hayretle kaşlarını kaldırırken, "Şerefsizin teki olmanı beklemiştim, kendimi kötü hissettirdin," dedi.

Kafamı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Şerefsizin birini hak etmiyorsun. İyi birini hak ediyorsun."

Kapıdan çıkmak üzereyken bana seslendi. "Kendine dikkat et."

"Sen de," diye karşılık verip odasından, sonra da evinden çıktım.

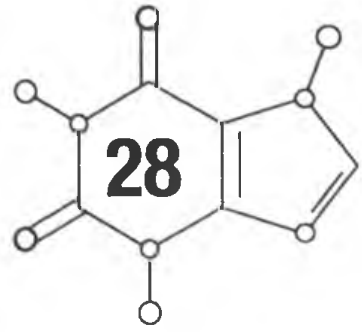
Apartmanın merdivenlerinden çıkarken hâlâ abimin geleceğini Nihan'a nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Bir kuralın daha yıkıldığını görünce kesin çıldıracaktı. Nihan'ı atlatsam bile bu sefer de abime Nihan'ı nasıl açıklayacağım konusu vardı. Ayrıca yüzlerce kez Nihan'la aramızda bir şey olmadığını söylemiş olsam da ve aramızda resmî bir şey olmasa da gece için hafiften bir suçluluk hissediyordum. Resmen sıçmış durumdaydım.

Eve anahtarımla girip anahtarı portmantoya fırlattım. Ayakkabılarımı çıkarırken bir yandan da dengede kalmaya çalışıyordum.

"Nihan? Evde misin?"

Ayakkabılarımı çıkardıktan birkaç saniye sonra Nihan, odalarımızın bulunduğu koridordan çıkıp holde karşıma dikildi. Telefonu elindeydi, sanki az önce biriyle konuşmuş gibiydi ve biraz sıkkın gibi duruyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Teoman, bir sorunumuz var," dedi, derin bir soluk alarak. Hay lanet, ne zaman bir sorunumuz olmamıştı ki?

Nihan

Teoman, gece eve gelmedi ve bu pek de umurumda değildi. Ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu, sonuçta aramızda bir şey yoktu. Eve gelmemiş olmasına memnun bile olmuştum aslında, çünkü ev bana kalmıştı.

Ev tamamen bana kalınca, ben de tüm arkadaşlarımı toplayıp evde parti vermiştim. Hayır, sadece şaka yapıyordum. Benim arkadaşlarım yoktu. Partileri de sevmezdim. Aslına bakarsanız benim bir sosyal hayatım bile yoktu. Onun yerine hayatta kalmamı sağlayacak her şeyi yanıma alarak bir günlüğüne salondaki kanepeye taşınmıştım. Kahve, su, battaniye, bilgisayar, atıştırmalık. Sabaha kadar film izlemiştim. Genellikle haftada en az üç film izlerdim, ama bazen aklıma eserse bir gün içinde de üç film izleyebilirdim. Bu tek kişilik bir partiydi. Benim parti anlayışım buydu ve bu şekilde gayet güzel eğleniyordum.

İstanbul'dan gelen birinin, Kayseri'de zorlandığı düşünülürdü. Ne zaman İstanbullu olduğumu söylesem insanlar bana, "Burada çok zorlanmış olmalısın. Alışman zor olmuştur," derlerdi ya da benzeri cümleler kurarlardı.

Ama benim açımdan öyle olmamıştı, zorlanmamıştım ve alışmam uzun sürmemişti. Evet, İstanbulluydum ama İstanbul'da da her gün gecelere aktığım, gezip tozduğum, o parti senin bu etkinlik benim dediğim yoktu. Ben İstanbul'da da böyleydim. Haliyle Kayseri'de yaşamak beni zorlamamış, aksine hayatımı kolaylaştırmıştı. Kalabalık yoktu, trafik yoktu, fazla bir gürültü yoktu, her yerden çıkan insanlar yoktu.

Özellikle de Talas'ta yaşamak harikaydı. En güzeli de burada, Eski Talas'ta, yıllardır görmediğim şeyleri görebiliyordum; yeşillik ve kuş çeşitleri. Sahi, kuşlar ne zaman terk etmişti İstanbul'u? Biz yeşillikleri katledip yerine betonlar yığdığımızdan beri küsmüşlerdi. Sahil kenarlarındaki martılar, iç kesimlerdeki güvercin, kumru ve serçelerden başka kuş çeşitleri kalmamış gibiydi. Oysa hatırlıyordum; çocukken baykuş ve yarasa gördüğüm bile olmuştu. Pencereme koyduğum ekmek kırıntılarını, sabah beni gugukları ile uyandıran kumrular yerdi. Ama Kayseri'ye gelmeden önceki son yıllarda, pencereye koyduğum ekmek kırıntıları günlerce orada kalır, en sonunda da rüzgarla giderdi.

Şimdi Eski Talas'ta yaşamak, doğayla iç içe yaşamak gibiydi. Sabahları kuş sesleriyle uyanıp temiz havayı içime çekebiliyordum. Öylesine yeşil, öylesine huzurlu, öylesine güzel... Sabahın beşinde pencereyi açıp dışarıdaki sesleri dinlemek öyle rahatlatıcıydı ki, insan muazzam bir iç huzurla doluyordu. Bazen horozların ötüşlerini bile duyardım ve bir an için çocukluğuma, annemin köyüne gittiğimiz zamanlara dönerdim. Bazense bahçede, yemek bulamadığından şehre inmiş ürkek bir tilki görüyordum ve bu, sanki Kanada'da ya da Amerika'nın kuzey eyaletlerinde yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bazen kendimi o tilkilere benzetiyordum; insanlardan ürken, mecbur kalmadıkça insan içine çıkmayan, hayatla mücadele eden, yalnız

bir tilki. Evde oturmayı seven bir asosyal olabilirdim, ama dışarıdaki doğanın güzelliklerinin de farkındaydım. Zaten benim zorum doğayla değildi, insanlarlaydı.

İnsan tüm gece uyumayıp böyle bir sabahla karşılaştığında fazla edebi oluyordu. Ne zaman böyle düşünsem veya konuşsam, kendimi son derece basit ve mide bulandırıcı bulurdum. Gerçi artık yeşillere veda zamanıydı; ama üzülmüyordum, ben sonbaharı daha çok severdim.

Teoman evde olmadığı için kendi kendime kahvaltı hazırladım. Oysa bugün cumartesiydi ve hafta sonları, Teoman'ın kahvaltı hazırlaması gerekiyordu. Kural düşmanı manyak. Hayır, *benim kurallarımın* düşmanı olan manyak. Yoksa kendi kurallarıyla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Seksist herif.

Bir filmin daha ardından uyumak için tekrar odama taşındığımda saat öğleni bulmak üzereydi. Ve telefon da o zaman çaldı. Yastığın yanına koyduğum telefonumu alıp ekrandaki isme baktım. Arayanın Nazlı olduğunu görünce ister istemez gözlerimi devirip dudaklarımı sıktım. Kesin yine neden aramadığımla ilgili bir ton laf söyleyecekti. Telefonu açmayıp daha sonra sorduğunda da 'Uyuyordum, duymamışım,' desem ne olurdu? Bence bir şey olmazdı. Telefonu yerine geri bırakıp yatmaya hazırlandım.

Telefon biraz daha çaldıktan sonra kapanmış olmasına rağmen çok geçmeden yine çalmaya başladı. Arayan yine Nazlı'ydı. Bu kadar ısrar ettiğine göre önemli olmalı diye düşünüp en sonunda telefonu açtım. "Evet?"

"En azından bu sefer 'ne var' demedin," dedi Nazlı, huysuz bir sesle. İşte, benim kardeşim.

"Değişiklik yapayım dedim."

"Çok büyük bir değişiklik cidden. Neyse, ne yapıyorsun?"

"Uyuyacağım," dedim ve bunu desteklercesine ardından esnedim.

"Dur şimdi, sonra uyursun. Sana bir şey söyleyeceğim." Sesi biraz ciddi geliyordu, öyle ki duyacağım şey için şimdiden endişelenmeye başlamıştım.

"Ne oldu? Ne söyleyeceksin?" Ailem ile çok yakın olmayabilirdim ve umursamaz olabilirdim, ama onlar için endişelenmeye yetecek kadar duygum vardı.

"Ben oraya geliyorum. Senin yanına." Aman, ben de kötü bir şey oldu sanmış- Bir dakika, ne?

"Ne?! Neden?!"

"Çok bunaldım ben burada. Hazır sınavlar da bitmişken bir hafta kaçayım dedim."

"Kaça kaça burayı mı buldun, Nazlı? Gelemezsin buraya, sakın öyle bir şey yapayım deme."

"Şey... Artık çok geç, canım ablacığım. Yoldayım ben. Akşama varırmışız oraya."

"Nazlı, delirdin mi sen?! Nasıl bana sormadan atlayıp gelebiliyorsun? Önce bir arayıp izin istemeliydin, müsait olup olmadığımı sormalıydın! Ne demek yoldasın?!"

"Canım ablam, biricik ablam, valla ani bir karardı, aramaya vaktim olmadı. Şimdi sorsam? He, olur mu? Gelebilir miyim? Müsait misin?"

Hani çizgi filmlerde karakterler sinirlendiğinde veya sıcak bir şey içip de yandıklarında ayaktan başlayıp kafalarına kadar kırmızı renge bürünürler ve sonra burunlarından ve kulaklarından buharlar çıkardı ya? İşte şu an, öyleydim. Tıpatıp öyle görünmüyor olabilirdim, ama kesinlikle öyle hissediyordum. "Gelme desem geri döneceksin sanki," dedim sinirle. Seçeneklerim yoktu, Nazlı geri dönmezdi ve ben de kardeşimi kapıda bırakacak değildim.

"Nasıl da biliyorsun öyle kardeşini."

"Annem buna nasıl izin verdi?"

"Vermedi ki," dedi gayet normal bir şey der gibi.

"Nasıl yani? Sen evden mi kaçtın?" Aslında şu an kardeşime kızmaya hakkım yoktu, sonuçta ben de çok iyi bir örnek olmamıştım.

"Sayılır. Yola çıktıktan sonra arayıp söyledim ve o da kızıp küfrettikten sonra 'Geldiğinde sorarım ben sana,' dedi. Yani geri döndüğümde ağzıma sıçacak. Ama şu an sorun yok bence."

"Of Nazlı ya! Şimdi bana da kızacak. Kadın ikimizi de evlatlıktan reddedecek bir gün. Hatta mirası olsaydı ondan da şey ederdi... Mirastan ney yapılıyordu lan? O kadar fakiriz ki konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Menetmek, mahrum etmek, mahrum bırakmak, yoksun bırakmak," diye sıraladı Nazlı. Ailenin bilim meraklısı bendim, ama avukatı da Nazlı'ydı. Yani henüz avukat değildi ve hatta henüz liseyi bile bitirmemişti ama bu mesleği o kadar çok istiyordu ki şimdiden kitaplar alıp çalışmaya başlamıştı.

"Her ne haltsa." Düşünüyordum, düşünüyordum ama Nazlı'ya, evi bir erkekle paylaştığımı nasıl anlatacağımı bir türlü bulamıyordum.

"Beni otogardan alacak mısın?"

"Hayır. Bir saat uzaklıktaki otogara mı geleceğim o saatte? Direkt otobüs bile yok oraya. Koskoca kızsın, bin servise, kendin gel." Otogarı ta şehrin girişine, dağ başına yaparlarsa olacağı buydu.

Nazlı öfleyerek, "Adresin aynı, değil mi?" diye sordu sonunda. Eh, konunun bir şekilde açılması gerekiyordu.

"Hayır, taşındım ben. Sana yeni adresi atarım."

"Taşındın mı? Sebep?"

"Ev arkadaşlarım çok salaktı. İşte, bu yüzden."

"Ayh, sana göre kim salak değil ki zaten? Etrafın salaklarla çevrili, değil mi?"

İnadına, "Aynen, ben hariç herkes salak," diyerek dalga geçtim. "Sen dâhil."

"Senden zekiyim ben!" diye bağırdı telefona birden. Araştırmalar, doğan ilk çocukların, kardeşler arasında en zekisi olduğunu gösteriyordu ama neyse. Gözlerimi devirirken ne kadar çok uykum olduğunu fark ettim. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum artık.

"Nazlı, sana bir şey diyeceğim. Gelene kadar kabullen."

"Böyle 'Sana bir şey diyeceğim,' deyince cidden korkutucu oluyormuş."

"Ev arkadaşım, erkek. Şimdiden söylüyorum ki gelince kıyameti koparma."

Telefonun diğer ucunda, Nazlı derin derin nefesler alıp verdi. "Şu an bağırmamamın tek nedeni otobüste olmam." Ardından sinirli ama kısık bir sesle devam etti. "Ne demek ev arkadaşın erkek? Annem öğrenirse canına okur, biliyorsun, değil mi? Nasıl oldu da bir erkekle eve çıktın sen? Yoksa aranızda bir şey mi var?"

"Saçmalama, Nazlı. Kızların yanından taşınınca yer bulamadım, mecburen ev arkadaşı olduk. Anneme söyleme şimdilik, henüz bununla uğraşamam. Bugüne kadar çok fazla sırrını sakladım ben senin, sen de benim için bunu yapabilirsin bence."

"Of Nihan!" Nazlı, sadece bana çok kızgın olduğunda bana adımla hitap ederdi ve aramızda sadece iki yaş olduğu için ben de sorun etmezdim. "Geldiğimde her şeyi

anlatacaksın. Bir hafta kafa dinlemeye yanına geliyorum, sen daha fazla sorun çıkartıyorsun başıma."

"Hmm, tamam. Kapatıyorum ben." Ve daha fazla uğraşmamak için kapattım. Nazlı yine neyseydi, Teoman'la yaşamamı kabullenirdi ama ebeveynlerim ne olacaktı? Nazlı umarım bir şey çaktırmazdı. Şimdi durup dururken nereden çıkmıştı ki bu kız? Burada kimsenin haberi olmadan, sorunsuz bir şekilde yaşayıp gidecektim işte. Ama şimdi Nazlı bu sırra ortak olmuştu. Aman ne güzel.

"Nihan? Evde misin?" diye seslendiğini duydum Teoman'ın. Ne zaman gelmişti bilmiyorum, kapının açıldığını bile duymamıştım. Ben uyumadan gelmişti neyse ki. Yoksa ben uyanana kadar Nazlı gelirdi ve durumu Teoman'a izah edecek vaktim olmazdı. Doğru ya, şimdi bir de Teoman'a bunu açıklamak vardı. Sorunlar neden hiç bitmiyordu?

Kendimi toparlayıp durumu anlatmaya hazırlayarak odamdan çıktım ve sesin geldiği yöne, hole gittim. Teoman yeni uyanmış gibi görünüyordu ve gece uyumaktan fazlasını yaptığını tahmin ediyordum. Neyse, beni ilgilendirmezdi.

"Ne oldu?" diye sordu. Yüzümde nasıl bir ifade görmüşse tedirgin olmuştu. Kötü bir şeyin geleceğinden emin gibiydi. Neredeyse.

Derin bir nefes alıp, "Teoman, bir sorunumuz var," dedim.

Yüzünü ekşitirken hâlihazırda dağınık olan saçlarını daha da dağıttı. Benim de dikkatimi dağıtmıştı tabii. Sabahları yeni uyanmışkenki görüntüsünü çok sevdiğimi söylemiş miydim? Sırası değildi ama adam, yakışıklı ve seksiydi. "Yine ne oldu?"

O an onun ruh halini fark ettim. Benim kadar sıkkın görünüyordu, sanki onun da bir sıkıntısı var gibiydi, ama hepsini kendine saklamaya kararlıydı. "Asıl sana ne oldu? Kötü görünüyorsun."

"Nihan, çok üzgünüm ama bir maddeyi daha ihlal edeceğim. Hem de benim koyduğum bir maddeyi. Ve kendimi tartışamayacak kadar yorgun hissediyorum." Ruhen de yorgun olduğu yüzünden, gözlerinden okunabiliyordu.

"Benim bahsettiğim sorunumuz da bununla ilgili," dedim sakin bir tonda. Görünüşe göre ikimiz de yorgun ve uykusuzduk, tartışacak mecalimiz de isteğimiz de yoktu.

Gülümseyip holden çıkarken, "İhlal etmediğimiz madde kaldı mı?" diye sordu.

Onu odasına doğru takip ederken bunun cevabını bildiğini biliyordum, ama yine de cevapladım. "Hâlâ birkaç tane var."

Teoman dolabından evde giydiği tişörtlerden birini alırken ve üstündekini çıkartırken, gözlerimi ondan kaçırma gereği bile duymadım. Ben ona bakmaktan rahatsız olmuyordum ve o da benim ona bakmamdan rahatsız olmuyordu. Hatta bundan zevk aldığını bile söyleyebilirdim. "Klişe filmlerdeki gibi çığlık atıp gözlerini kapatmayacak mısın?" diye sordu sırıtarak.

"Güzel bir fiziğin olduğunu söylemiştim. Bundan rahatsız değilim," dedim sırıtmasına karşılık vererek. "Kız kardeşim buraya geliyor, Teoman. Bir haftalığına. Çoktan yola çıkmış, gelme diyemedim."

"Yok artık," dedi, sırıtışı yüzünde solarken. "Benim de abim geliyor. Hay ben böyle işin ya. İkimiz de sıçtık, öyle değil mi?" Sessizce kafamı sallayarak onayladım. "Haberi var mıydı?" diye sordu, elini saçlarından geçirerek. "Benden?"

"Az önce öğrendi," dedim, elimdeki telefonu göstererek. "Hazmedecektir."

"Eh, en azından birini halledebiliriz. Abim bilmiyordu, onun hazmedemeyeceği kesin. Açıkçası biraz korkutucu bir durum. Böyle sanki korku filmlerinde, ölüme koşan salak karakterler gibiyim, gibiyiz. Hani benzinliğin arkasındaki ormanın girişinde bulunan tabelada resmen 'Dikkat! Ölüme gider!' yazar da salak karakterler göz göze oraya gider ya." Kafamla onayladım bir kez daha. "Kardeşin ne zaman geliyor?" diye ekledi.

"Akşam ama kaçta bilmiyorum. Seninki?"

"Akşam sekiz gibi falan." Dolabına dönüp bir eşofman altı arayıp buldu. "Bir de bu ikisini birbirine açıklamak var. Düşündükçe yoruluyorum ulan."

"Düşünme o zaman," diye önerdim omuz silkerek. "Mesela ben şimdi gidip uyuyacağım. Uyandığımda sorunlar yerli yerinde olacak nasılsa. Gelsinler de bir, o zaman bir çaresine bakarız."

"İyi," dedi, elinde dolaptan çıkardığı kıyafetlerle ve şükür ki hâlâ üzerinde olan kot pantolonuyla kapıya doğru ilerlerken. "Ben banyoya giriyorum, sonra ben de uyurum biraz."

"Tamam, ben de gidip sekizinci maddenin üzerini çizeyim." Yolu yarılamışken ve o da banyonun kapısını kapatmak üzereyken geri döndüm. "Ha, bu arada!" Kapıyı tekrar açıp devamını bekler gibi bana baktı. "Bir daha gece gelmeyeceğin zaman bana haber ver de merak etmeyeyim."

Anında suratına, gittikçe büyüyen bir sırıtış yerleşirken, kollarını çıplak göğsünde bağladı. "Sen beni merak mı ettin?"

Elimi sallayarak, "Tabii ki de ettim," dedim. "Sonuçta burada seninle yaşıyorum. Başına bir şey gelirse ya da

cinayete kurban gidersen, polisin gelip sorgulayacağı ilk kişi benim. Öyle bir durumda kalmak istemiyorum." Son cümlemi hızlıca kafamda tartıp ekledim: "Her ne kadar her zaman sırf heyecan olsun diye, sonunda masum olduğumun ortaya çıkacağı, işlemediğim bir suç için sorgulanmak istiyor olsam da."

Teoman neredeyse kahkahalarla gülerken kafasını salladı. "Manyaksın sen. Tamam, bir daha tekrarlanırsa sana haber veririm."

Odama döndüğümde, yatmadan önce, kurallar listemizi bulup sekizinci maddenin de üzerini çizdim. Yedinci maddenin yarısının; sekizinci, on birinci ve on ikinci maddelerin de tamamının üzeri çizilmişti. İlk altı madde zaten iş bölümü ile ilgili olduğundan onların değişmesi söz konusu değildi. Geriye üç buçuk madde kalıyordu ve biz de şu an tam olarak üç buçuk atma durumundaydık.

Uykuya dalalı daha bir saat bile olmadığından emindim ki Teoman'ın sesiyle uyandım. "Nihan?" dedi usulca. Yatağın kenarına oturmuştu ve ona odaklanmamı beklerken direkt olarak gözlerime bakıyordu.

"Efendim?" dedim uykulu bir sesle. Hâlâ o kadar uykum vardı ki kızamamıştım bile. Hatta bilincimin tamamen açıldığından bile şüpheliydim. Pekâlâ, onuncu kural da buraya kadarmış diye düşündüm.

"Seninle uyuyabilir miyim?" diye sordu. Ah, Allah'ım, uykudan mıydı yoksa özellikle mi yapıyordu bilmiyordum ama sesi kulağa inanılmaz yumuşak ve güzel geliyordu.

"Neden?" diye sordum, uyku mahmurluğuna rağmen hâlâ sorguluyor olmam ayrı bir olaydı.

"Bilmiyorum," dedi, omuzlarını silkerek. "Pek çok şey düşünüyorum ama ifade edemiyorum."

"Bir dakika," dedim, yorganı duvara doğru iteklerken. Yataktan kalktım, ama ev terliğime takılıp yalpalamayı becerdim her nasılsa. Neyse ki Teoman, beni tutmak için oradaydı. Yine. Düşünüyordum da son zamanlarda ne zaman düşsem ya da düşecek olsam, Teoman orada oluyordu; yanımda. Ve beni tutuyordu.

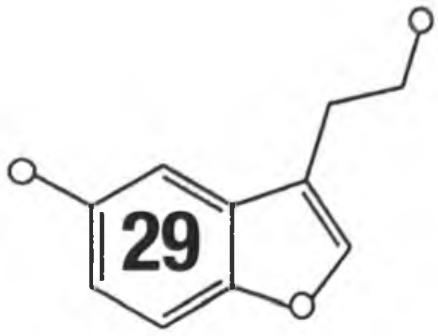
"Bir daha düşecek olursam beni tutma," dedim doğrulurken. "Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek için çok çalıştım ben."

Bir şey demedi ama beni bıraktıktan sonra beni izlemeye devam etti. İki-üç adımda odanın karşı duvarındaki kitaplığa varana kadar bilincim daha da açılmıştı. En üst raftaki kitapların arasına sıkıştırdığım on üç maddelik kurallar listemizi buldum ve ani bir kararla kağıdı minik parçalar haline gelinceye kadar yırttım. Sonra parçaları rafa bırakıp yatağa geri döndüm.

Teoman, kaşlarını kaldırıp hayretle bana baktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Neden?"

"Bilmiyorum," dedim, duvar kenarına geçip yatarken. "Şu an sadece uyumak istiyorum. Belki uyandığımda bundan pişman olurum, belki de olmam. Bilmiyorum." Şimdi listeyi yırtmakla ilgili söz sanatlarıyla dolu uzun ve zoraki edebi cümleler kurmayacaktım.

Yatakta ona yer bıraktığımda mesajı aldı ve yanıma uzanıp yorganı ikimizin üzerine çekti. Yeniden uykuya dalarken bana sarıldığını hissettim. Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu kavrayamayacak kadar uykuluydum; fakat saçlarımda dudaklarını hissettiğimi sanıyordum. Düşünemiyordum, kavrayamıyordum. Gözlerim ve bilincim kapanırken emin olduğum tek şey, sanki bu sonmuş gibi bana sarılmış olmasıydı.

Teoman

Hayatın yapı taşlarından biri de enerjiydi. Birine baktığınızda, baktığınız kişiye hissedebileceği kadar bir enerji gönderirdiniz; elektrik. Aynı şekilde de biri size baktığında bunu hissederdiniz. Bizim kültürümüzde nazar, yabancı kültürlerde de 'evil eye[30]' denilen şey de aslında bir enerji sonucuydu. Bazı insanların enerjileri o kadar yoğun olurdu ki gönderdikleri o elektrik bir başkasına zarar verebilirdi. İnanması güç ama nazar gerçekti ve ben bunu bir fizikçi olarak söylüyordum. Beni uyandıran, işte tam olarak bu enerjiydi. Ense köklerimde hissettiğim elektrikten, birinin beni izlediğini hissettim. Yatakta dönüp odaya göz attım. Nihan, odanın ortasına çektiği bir tabureye tünemiş, iki eliyle birlikte ellerinde tuttuğu kahve kupasını dizlerine doğru indirmişti. Ve bana bakıyordu. O asık veya kızgın suratla çok kolay karıştırılabilecek ciddi yüz ifadesiyle gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

30 *Kem göz. Göz değmesi. (yn.)*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, hafifçe doğrularak. Kitaplıktaki küçük saat, akşam sekize on dakika kaldığını gösteriyordu. Önceki gün pek veya hiç uyumamış olduğumuzu düşünürsek erken uyanmış sayılırdık.

"İzliyorum," dedi derinden gelen düşünceli bir sesle. "Ve düşünüyorum."

"Neyi?" diye sordum. Tamamen doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Uyandığımda bulduğum Nihan, uyurken bıraktığım Nihan değildi.

"Seni. Kendimi. Olanları. Olabilecekleri. Bilmiyorum, pek çok şeyi."

"İyi misin?" Çatık kaşlarla onu inceledim, gayet sakin ve mantıklı görünüyordu ama çılgınca konuşuyordu. "Garip konuşuyorsun."

"Neden benimle uyudun?"

Demek olay buydu. Aslında kötü hissetmem lazımdı. Bir kadının yatağından kalkıp başka bir kadının yatağına girip uyumuştum. Onunla uyumama neden izin vermişti? Şimdi kendimi bir alçak gibi hissediyordum. "Bilmiyorum." *Abim bizi öğrendiğinde ayrılmak zorunda kalırsak diye son kez sana yakın olmak istedim.*

Oflayarak tek elini alnına götürdü. "Listeyi de yırtmışım."

"Hatırlamıyor musun?" Oysa bilincinin son derece açık olduğunu sanıyordum.

Kafasını iki yana salladı. "Uzun süre uykusuz kaldıktan sonra uyuduğumda epey derin uyurum ve uyurken bir şey dersem ya da yaparsam, uyandığımda hatırlamam. Uyurken telefonda annemle konuşup saçmalamışlığım var." Elindeki bardağı kitaplığın bir rafına koyup devam etti. "Neyse artık. Listenin bir boka yaradığı yoktu zaten. Sürekli maddelerin üzerini çizmekten sıkılmıştım."

Benim takıldığım liste değildi. Liste şu an umurumda bile değildi. Benden onun antikahramanı olmamı istediği gün, sadece uykusunda mı saçmalıyordu? "Nihan, antikahramanları mı yoksa kahramanları mı daha çok seviyorsun?"

"Antikahramanları," diye yanıtladı bir saniye düşünmeden. "Neden ki? Bunun hakkında da mı bir şey dedim?"

"Bugün değil. Vize haftasında. Benden-"

Sözümü kesti anında. "Senden antikahramanım olmanı istedim. Hatırlıyorum. O gerçekti."

"Nasıl olunur bilmiyorum."

"Ben de." Güldü. Şimdi öncekine göre daha az çılgın görünüyordu. "Boş ver. Kendin ol."

"Bir şeyi boş verebilir misin ki?"

"Ben pek çok şeyi boş veriyorum, Teo. Yoksa çıldırırdım."

"Uzay seni çıldırtmamışsa başka bir şey çıldırtamaz," dedim, tuhaf ve çılgın havayı değiştirmeye çalışarak.

Gülümsemesi büyüyüp Fiona Gallagher tarzı bir sırıtışa dönüştü; delice, hoş ve aynı anda hem mutlu hem de umutsuz görünen. "Çıldırttı zaten. Ve ben tüm o çılgınlığı sevdim."

"Şu an çok tatlısın," dedim, sırıtışı bana da bulaşırken.

"Kalk artık. Birazdan gelirler," dedi tabureden kalkarak.

Elimi yüzümü yıkamaya giderken ne kadar acıktığımı fark ettim. Yemek de yapmamıştık hatırladığım kadarıyla. "Biz ne yiyeceğiz? Bunlar gelince bunlara ne yedireceğiz?"

"Hmm... Çılbır; yoğurtlu yumurta?" diye önerdi tek kaşını kaldırarak. Kitaplık rafından geri aldığı bardakla mutfağa doğru gidiyordu.

"Yoğurt ve yumurta mı? O ne be?"

"Bilirsin işte; kaynayan suya yumurta kırarsın, yumurta pişince sudan alıp tabağa koyarsın, üzerine de yoğurt koyup pul biberli kızgın yağ sosu dökersin," diye açıkladı, bir yandan da el hareketleriyle tarifi anlatmaya çalışırken.

"Hiç duymadım," dedim omuz silkerek. Ayrıca o tarif hiç doyurucu durmuyordu. İçine ekmek mi doğrasaydım?

"Siz zenginler hiç pratik ve yaratıcı değilsiniz," dedi Nihan, mutfağa girerken cık cıklayarak.

"Biz zengin değiliz!" diye seslendim ardından.

"Tabii, ben de fakir değilim zaten," diye karşılık verdi mutfaktan. Aslına bakarsanız ikimiz de biraz haklıydık, çünkü ne o çok fakirdi ne de ben çok zengindim. Bizden daha kötü durumda olanlar ve bizden daha iyi durumda olanlar vardı, her zaman da olacaklardı. Aslında bu, hep böyle değil miydi?

Kapı çaldığında Nihan'la aynı anda kapıya koştuk. Gelen hangimizin kardeşi ise kapıyı ona göre, ya Nihan açacaktı ya da ben açacaktım. Gözetleme deliğinden ilk bakan Nihan oldu, geri çekildiğinde hayalet görmüş gibiydi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu kendi kendine.

Nihan'ın ardından gözetleme deliğinden baktığımda neyden bahsettiğini anladım. Abim ve Nihan'ın kardeşi, kapının diğer tarafında yan yana duruyorlardı ve hiç mutlu görünmüyorlardı. "Aynı anda gelmeyi nasıl becermiş bunlar?" diye sordum ben de geri çekilirken.

Nihan'la birbirimize bakıp sıkıntıyla iç çektik. "Eh, korkunun ecele faydası yoktur, değil mi?" dedi Nihan, omuz silkerek ve kapıyı pat diye açtı.

Kapı açıldığında abim şaşkın bir ifadeyle, Nazlı ise bilmiş bir sırıtışla bize baktı. Sadece bir saniye sonra aynı anda konuştular.

"Misafirin mi var?" diye sordu abim, gözlerini Nihan'a dikerek. Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Nazlı, dirseğiyle abimi ittirerek, "Sana burası ablamın evi demiştim," dedi.

Nihan yanımda bıkkınlıkla iç çekerek, "Ben şimdiden yoruldum," dedi.

"Abi," dedim vurgulayarak. "Bu Nihan; ev arkadaşım."

"Ney?" Yok, zurna. Şu anda içimden bu kabak tadı veren espriyi yaptığıma inanamıyordum, nasıl bir üç buçuk halindeysem artık.

"Ev arkadaşın bu mu?" diye sordu Nazlı, Nihan'a, parmağıyla beni göstererek. "Oha, Nihan." Ardından parmağıyla bir beni, bir abimi işaret ederek, "Bir de siz kardeş misiniz?" diye sordu.

Bense hâlâ tanıştırma çabasındaydım. "Nihan, bu da abim Timuçin." Sanırım Internet Explorer gibi geç geliyordum.

Nihan zorla sırıtarak mırıldandı. "Memnun olmam lazım, değil mi?" Anlaşılan yine nezaket kurallarıyla sıkıntı yaşıyordu.

"Teoman, ne bok dönüyor burada?!" diye çıkıştı en sonunda abim.

"Bok falan dönmüyor, abi. Ne boku? Bok niye dönsün ki? Bok dönmez ki."

"Aha mavi ekran verdi," dedi Nazlı gülerek. Abim de ona ters ters baktı. Bu ikisi kapının önüne gelmeden önce tanışmış ve çoktan birbirlerine sinir olmuş gibiydiler.

"İlk önce bir içeri geçebilir miyiz?" diye sesini yükseltti Nihan. Haklı, bunu kapının önünde tartışmak pek sağlıklı olmazdı.

Hep beraber salona geçtiğimizde Nihan ve ben, suç ortakları gibi yan yana otururken abim de sorgu polisi gibi karşımıza geçti. Sanırım Nazlı da tek taraflı, ses geçirmeyen camın ardından sorguyu izleyen eleman oluyordu bu durumda.

"Anlatın." Pekâlâ, bu iyi polis gibi durmuyordu. Ayrıca avize ortaya doğru inmiş de ışık tepemizde sallanırken karanlık odada gölgeler oluşturuyormuş gibi hissediyordum.

"Ev arkadaşı arıyordum, Nihan da başvurdu."

"Ve Teoman da reddetti," diye devam ederek doğrulamış oldu Nihan. "Ama ben mecburdum ve yüzsüzün teki olarak ısrar ettim. Yoksa sokakta kalacaktım."

"Yani aranızda bir şey yok ve sadece ev arkadaşı mısınız?"

"Hay bin kunduz, niye herkes bunu soruyor?" dedi Nihan, daha çok kendi kendine yakınır gibi.

"Çünkü kardeşimi tanıyorum."

"Ben de benimkini tanıyorum. Bugüne kadar onca talip arasından sadece bir kişi onu tavlayabildi, Nihan o kadar kolay değil."

Bir yandan Nazlı'nın Nihan'ı savunurken ortaya çıkardı sır içimi kemirirken, bir yandan da Nazlı'yla abimin birbirlerine ters ters bakmalarını anlamaya çalışıyordum. Öncelikle; kimdi ulan bu eski sevgili? İkinci olaraksa: "Tanımak demişken, siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Otobüsten," dedi ikisi de aynı anda, sinirli bir şekilde.

"Çok fazla konuşma, çok fazla gerilim..." diye kendi kendine söylendi Nihan. "Ev arkadaşıyız. Aramızda bir şey yok. Kimseyi öldürmedik. Ailelerin nasıl olabileceğini biliyoruz, bu yüzden bugüne kadar bir şey demedik. Şimdi

öğrendiniz ve gördüğünüz gibi bir sorun yok. Hepsi bu kadar. Devam edin, siz konuşun ama ben dinlemeyeceğim." Sonra ayağa kalkıp silkeler gibi kıyafetini düzeltti. "Kahve isteyen var mı?"

"Daha yeni içtin," dedim uyarır gibi.

"Yeterli değildi."

"Aslında ben açım. Eminim Timuçin de açtır," dedi Nazlı karnını tutarak. Yavru köpek gözleriyle Nihan'a bakıp gözlerini kırpıştırırken dudaklarına sahte bir gülüş kondurmuştu. Kardeş olduklarına hiç şüphem yoktu. Gerçi yüz olarak pek benzemiyorlardı. Nihan, kahverengi saçlı ve mavi gözlüyken, Nazlı'nın saçları daha açık tonda bir kahverengiydi ve gözleri de siyah sanılabilecek kadar koyu bir kahverengiydi. Nazlı'nın ten rengi Nihan'ınkinden daha koyuydu, muhtemelen Nihan'dan daha çok dışarı çıkıp güneş gördüğü içindi. Farklılıkları bunlarla bitmiyordu, ama kelimelerle ifade edebildiklerim bu kadardı.

Nihan gözlerini büyüterek abime döndü. "Sana adınla seslenebiliyor muyuz?" Gözlerimi kısarak Nihan'ın ifadesini inceledim, birden nezaket göstermesi şaşırtıcıydı. Toplum kurallarına ne kadar aykırı yaşasa da bazen yaptığının saygısızlık olduğunu düşünüp telafi etmeye çalışıyordu. Aslına bakarsanız bu normal sayılırdı, toplum kurallarına aykırı olabilirdiniz, ama sonuçta toplumda büyüdüyseniz bazı şeyler refleks haline gelirdi.

"Sorun değil, kardeşin sabahtan beri kafasına göre takılıyor zaten. Adımla seslenebilirsin, henüz yirmi altı yaşındayım," dedi abim, omuz silkerek. İki kız kardeş de benden yaşça küçüktü, ama adama 'abi' diyen tek kişi bendim, hah. Gerçi ismiyle seslenme riskine girmek istemiyordum, küçükken bunu denediğimde beni dövmüştü.

"Peki. Neyse, ben bir şeyler hazırlayayım, mutfaktayım."

"Ben de geliyorum," dedi Nazlı, hemen arkasından koşturarak. Kız, on saat boyunca otobüste oturmuştu, ama hâlâ koşturacak kadar enerjikti, hayret doğrusu.

Yalnız kaldığımızda abim, bana sessizce dik dik bakmaya başlamıştı ve korkutmadığını söyleyemezdim. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu tıslar gibi ve eline geçirdiği bir kırlenti kafama fırlattı. "Annem bunu duyduğunda seni bir daha eve almayacak."

"Annem öyle bir şey yapmaz. İstedikleri bölümü okumadım diye tavır yapabilirler ama ev arkadaşımın cinsiyetine karışmayacak kadar açık fikirliler."

Abim yanağının içini kemirerek kızmak için başka bir şey aradı. Bu konuda haklılık payımın olduğunu biliyordu, burada evlenmeden önce bir yıl aynı evde yaşamış bir çiftten bahsediyorduk. Gerçi artık o deli dolu gençlik yılları geçtiğinden dolayı, düşündüğümün tersi bir şekilde de davranabilirlerdi, emin olamıyordum. "Madem ev arkadaşın var, artık sana daha az para göndereceğim o zaman."

"Ne?!" Ani bağırışımdan sonra duymuş olabilirler mi diye kapıyı kontrol edip tekrar abime döndüm. "Yakıt fiyatlarından haberin var mı senin?" Muhtemelen vardı, tabii iş yerine esprisini yaptığı gibi deveyle gidip gelmiyorsa.

"Kış tatilinde gelip şirkette çalış ve para biriktir. Hem ebeveynlerinle de arayı düzeltmiş olursun, inan bana."

"Tekliften çok emrivaki gibi geliyor kulağa."

"Öyle zaten," dedi tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla. "Şimdi," diye ekledi, benim gibi kapıyı kontrol ettikten sonra. "Bu kızı çok aradın mı, Allah aşkına?"

"Niye ki?"

"Niye mi? Kız görgüsüz, kibirli, kaba ve kendini beğenmiş. Kardeşi de baş belası."

İçimde birden Nihan'ı savunma isteği uyandı. Her ne kadar dedikleri doğru olsa da Nihan sadece bunlardan ibaret değildi. "Nihan ayrıca zeki, becerikli, kendine saygısı olan, bağımsız, kültürlü ve güçlü karakterli bir kız. Ayrıca kardeşi ne yaptı sana?"

"Hiçbir şey. Sadece sinirlerimi bozuyor." Hayır hayır, kesinlikle bir şeyler olmuştu, ama bana anlatmaya niyeti yok gibiydi. Israr etme gereği görmedim çünkü ısrar etsem bile söylemezdi.

"Sen anlat," dedim, gerginliğin azalmasıyla koltuğa yayılarak. "Neden kaçtın?"

Her neyden kaçmışsa onu hatırladığında oflayarak arkasına yaslandı ve başı ağrımaya başlamış gibi işaret parmağı ve başparmağıyla burnunun kemerini sıktı. "Seher beni deli ediyor. Nişandan beri iyice abartır oldu her şeyi. Sosyete kaygısı, konuşup durması, sürekli benimle atışacak bir şeyler bulması... Yoruldum, Teo."

Kollarımı göğsümde birleştirerek omuz silktim. "Kendin kaşındın, biliyorsun. Sana o teklifi kabul etme demiştim."

"Şirketin yararınaydı," diye kendini savundu anında.

Kafamı iki yana sallayarak onunla aynı fikirde olmadığımı belirttim. "Onlarla birleşmek şirketi sadece gölgede bırakacak ve bu da hiçbir yarar getirmez."

"Bu kadar biliyorsan babamın istediği gibi avukat olup şirkette bize yardım etseydin."

Onu duymazdan gelerek Seher konusunun üstüne gittim. "Hâlâ evlenmediniz," dedim kelimelere basa basa. "Hâlâ bu karardan dönebilirsin."

"O iş, o kadar kolay değil," dedi çenesini kaldırarak. *İyi, sen bilirsin* der gibi tek omzumu silktim ve mutfağa gitmek için ayağa kalktım.

Mutfağa girdiğimde Nihan, kaynayan bir tencere suyun içine yumurta kırmak üzereydi, Nazlı ise masanın yanındaki taburelerden birine, daha bir yarım saat önce ablasının yaptığı gibi tünemiş, ablasına laf yetiştiriyordu.

"Yardım lazım mı?" diye sordum konuşmalarını bölerek.

Nihan dolabı işaret ederek, "İki kase yoğurt çırpar mısın?" diye sordu. "Çırpmadan önce çok az su kat."

Ben dolaba doğru giderken, Nazlı konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Bilmiyorum, iyi biri gibiydi. En başta gayet iyiydik."

Nihan, yumurtaları kırmaya devam ederken ona bakmadan düz bir sesle cevapladı. "Biriyle anlaşamadın diye bu onu kötü biri yapmaz. Ayrıca ben, sana onunla yapamazsın demiştim."

Abim Timuçin, mutfağa girerken hepimiz dönüp ona baktık, ama kimse bir şey demedi. Şimdiden kardeşlerimizin varlığına alışmış gibiydik.

Nazlı, gözlerini abimden çekerek yeniden Nihan'a döndü ve konuşmadan önce yerinde kıpırdanarak sırtını dikleştirdi. "Evet, demiştin. Yüzüme vurmasan olmaz mı? Ayrılık acısı çekiyorum şurada."

Nihan, son yumurtanın kabuklarını tezgaha bırakıp arkasını döndü ve kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak Nazlı'ya baktı. "Anlaşamayıp ayrıldıysanız neden acı çekiyorsun ki? Bu çok saçma. Az ötede çek acını, beni ilgilendirmiyor."

"Sen ne anlarsın ki zaten? Duygusuz." Nazlı, surat asıp kafasını çevirdiğinde abimi gördü ve bu sefer de kafasını diğer tarafa çevirdi.

Yoğurda dönüp çırpmaya devam ettim. Kendi sorunlarımız yetmezmiş gibi bir de bu ikisinin ilişki sorunları çıktı diye düşünerek gözlerimi devirdim ve sabır dilendim. Biri nişanlısından yakınıp duruyordu, biri ayrılık acısı çekiyordu. Hoş, yılın bu zamanında her şeyi bırakıp bizim yanımıza kaçmışlardı, ne bekliyordum ki?

"Başka?" diye sordum, çırpmayı bitirince.

Nihan, raftaki tavaya yetişmeye çalışarak zıpladı ve kulpunu yakalayarak tavayı almayı başardı. "Bunları bilerek mi en üst rafa koyuyorsun? Alttaki rafta da yer var, oraya koysana işte." Aslında özellikle yapmıyordum bunu, sadece alışkanlıktı. "Ve yoğurda tuz kattın mı?"

Katmadığımı söylemek yerine yoğurda tuz katıp birkaç kez daha karıştırdım. Baştan söyleseydi ya, hem eksik söylüyor hem de bana kızıyordu.

Garip akşam yemeğinden sonra herkes hâlâ yorgundu. Onlar yol yorgunu olduğundan, bizse az uyuduğumuzdan bir an önce uyumayı istiyorduk. Nihan, kardeşinin valizini odasına taşırken, "Sen benim yatağımda yat," dedi Nazlı'ya.

Nazlı hiç sorgulamadan kabul ederken abim, "Ben salonda yatarım," dedi ve valizine doğru uzandı.

Bu da demek oluyordu ki Nihan, abimle birlikte salonda yatacaktı. Buna müsaade edermişim gibi. "Olmaz. Sen benim odamda yat, ben salonda yatarım."

Abimin gözleri bir Nihan'ın, bir benim üzerimde gidip gelirken şüpheyle kısıldı. Ardımdan odama gelince etrafı inceleyerek kibarlık gösterirmiş gibi söze girdi. "Salonda da yatabilirdim." Aslında sadece beni test ediyordu.

Bazanın altından battaniye ve yastık çıkarırken durup ona dik dik baktım. "Nihan'la aynı odada yatmana izin veremem."

Oyununa geldiğimi ima eder gibi sırıttı. "Demek aranızda bir şey yok, öyle mi? Salağa mı benziyorum ben?"

Bazayı kapatıp ayağa kalktığımda, "Bakayım?" dedim ona dönerek. "Hmm, biraz."

"Konuyu saptırma, Teoman," dedi ciddiyete bürünerek. "Hareketleriniz, didişmeleriniz, bakışmalarınız... Ev arkadaşlığından öteye benziyor."

"Aramızda bir şey yok," diye vurguladım hafif bir öfkeyle.

Abim durup kaşlarını çattı. Sinirden değildi bu kaş çatış, kavrayıştandı. "Bu seni sinirlendiriyor. Onu istiyorsun."

Sinirle soluyup elime geçen ilk eşofmanları alarak kapıya yöneldim. "İyi geceler." Gelir gelmez on ikiden vurması ayrı bir sinir bozucuydu.

Nihan'ın hemen ardından salona girip onun yastığını fırlattığı koltuğun çaprazındakine elimdekileri bıraktım. "Sanırım bir hafta bu odada beraber yatacağız."

"Daha önce daha da yakın yattığımız oldu," diye hatırlattı, sanki unutmam mümkündü. Battaniyesinin altına girip başını yastığa koyduğunda sonunda dikkatini bana verebildi. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerimi değiştiriyorum."

"İki saat için neden tekrar kot giymiştin ki zaten?"

Cevap vermemeyi seçtim ve laf ettiği kotu indirdim. Gözlerini üzerimden çekmedi, hatta cüretkar bir şekilde gözlerini bedenimden aşağı indirdi. "Bugün ikidir bana alıcı gözüyle bakıyorsun."

Gözlerini gözlerime kaldırdı ve ifadesiz bir şekilde bakarak, "Bugün ikidir gözümün önünde soyunduğun için olsa gerek," dedi.

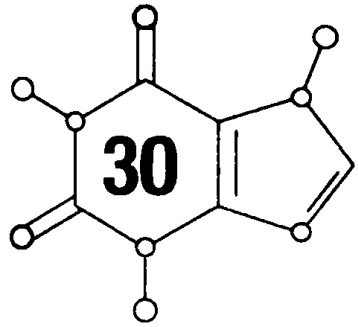
"Hmm, bunu daha sık yapardım ama işkenceden farkı yok," diye mırıldandım kendi kendime, fakat oda o kadar sessizdi ki beni duymuştu şüphesiz. Yalan yok, gözlerinde bariz bir beğeniyle bana bakmasından hoşlanmıştım. Nihan'ın benim vücudumla ilgili bir sorunu yoktu belli ki. Onun sorunu kişiliklerimiz ve 'ev arkadaşı' sıfatıydı. Ne yazık ki bu sıfatı ve kişiliklerimizi değiştiremezdik.

"Sen sanki bana işkence etmiyorsun hiç." Gözlerini kapattı ve battaniyeyi boynuna kadar çekerek arkasını döndü.

"Yırttığın listeyle birlikte o uğursuz on üçüncü maddenin de gittiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum, kendi koltuğuma yattığımda.

"Biliyorum," dedi son derece net bir şekilde.

"Güzel."

Nihan

"Günaydın."

Tek gözümü açıp sesin geldiği yöne baktım. Teoman uyuduğu koltuğa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilmiş bir şekilde bana bakıyordu. Sanki dün onu izlemiş olmamın intikamını böyle alıyordu. Pencereden giren gün ışığına daha fazla dayanamayıp gözümü tekrar kapattım.

"Keşke aymasaydım. Perdeleri kim açtı?" diye söylendim, kolumu gözlerimin üzerine bastırarak.

"Ben!" dedi Nazlı, neşeli bir sesle salona girerek.

"Neden?" diye sordum, sahte bir ağlamaklı tonla. "Perdeler gün ışığının içeri girmesini engellemek için değil mi?" Tabii ki de öyle olmadığını biliyordum, ama ben bu amaçla kullanıyordum. Babamın evindeki odamın perdelerinin lacivert olduğundan bahsetmiş miydim? İşte, bu yüzden lacivertti. Işık içeri giremesin diye.

"Hayır," dedi Nazlı, *ı* harfini uzatarak. "Perdeler, akşam lambaları açtığımızda evin içerisi dışarıdan görünmesin diye var."

"Ulan evin arkası tarla zaten. Yanda da müstakil ev var. Kim görecek içeriyi? Benim yaşadığım evde perdeler gün ışığını engellemek içindir."

"Öf, kalk artık abla." Nazlı birden üzerimdeki battaniyeyi çekince bağırdım ve gözlerimi açtım.

"Uykumun içine ettiniz!"

"Zaten uyanmıştın, biz bir şey yapmadık," dedi Teoman, Nazlı'yı destekleyerek. Neden herkes bana karşı birlik olmak zorundaydı ki?

Koltuktan kalkıp ev terliklerimi ayaklarıma sinirle geçirerek söylendim. "Gidiyorum ben."

"Nereye?" diye sordu Nazlı, elindeki battaniyeyle salonun ortasında dikilirken.

"Markete. Yoksa kahvaltıda birbirimizi yeriz."

"Valla siz şimdiden birbirinizi yiyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi Nazlı, bir bana bir Teoman'a sırıtarak bakıp.

Nazlı'ya ters ters bakıp koltuğun kırlentlerinden birini kafasına fırlattım. Görünüşe göre evdeki kırlentlerin başka bir işlevi yoktu zaten, silah olarak kullanıp duruyorduk.

"Şemsiye al," dedi Teoman, pencereye doğru bakarak. "Yağmur yağacak gibi duruyor."

"Evet, *şems*iye," dedim şems[31] kelimesini vurgulayarak. "Yağmuriye olsaydı alırdım."

Nazlı ve Teoman, 'Ne dedi bu şimdi?' bakışlarıyla birbirlerine bakıp omuz silkerlerken salondan ayrıldım.

Tuvalete gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra hâlâ uyuyasım vardı, kahve içmeliydim ama sorun şu ki aç karnına sadece kahve içemezdim. Ama hayır, tek sorun bu da değildi, sorunların bittiği mi vardı ki? Evden aç karnına

31 *Güneş. Arapça. Eskiden şemsiyeler güneşten korunmak için kullanılırdı. (yn.)*

da çıkamazdım ben. Açken midem bulanır ve başım ağrırdı, hatta bazen dönerdi.

Dolapta kalan son iki dilim ekmekle tost yapıp yanında da bir kupa kahve içerek kendimi uyuma isteğinden arındırmaya çalıştım. Pek işe yaradığı söylenemezdi, sanırım kahvaltıda içtiğim bir kupa kahve artık beni kesmiyordu.

Evden çıkarken Teoman'ın yine beni sinir etmesini bekledim, ama salonda kardeşimle çene çalarak uydurma yataklarımızı topluyorlardı. Hayır yani, ne gerek vardı buna? Akşam yine yatacaktık nasılsa, yatakları niye toplarlardı ki? Hem zaten bilimsel olarak yatağın toplanmaması daha sağlıklıydı, çünkü yatak toplandığında örtünün altında hapsolan sıcaklık, yatakta kalan deri kalıntılarıyla beslenen bakterilerin üremesine neden oluyordu.

BİM'de bulunabilecek ne kadar çeşit kahvaltılık varsa alıp marketten çıktığımda, Teoman'ın tahmin ettiği gibi yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmurlu havayı içime çekerek derin ve rahatlamış bir soluk alıp verdim. Yağmurun altına doğru bir adım attığımda kendimi daha iyi hissettim. Ben yağmuru severdim, sonbaharı severdim. Genellikle enlerim olmazdı ama en sevdiğim mevsimin sonbahar olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Bazen yağmurda ıslanmak hoşuma gitmezdi, ama yağmurda yürümek güzeldi; insanlar yağmurdan kaçıp bir yerlere sığındığından dolayı etrafta kimseler olmazdı. Mutlak bir huzur ve ıssızlık. Sadece yağmurun sesi ve toprak kokusu.

Pekâlâ, yoldan geçerken üzerime pis su sıçratan arabaları unutmuşum, o kadar da ıssız değilmiş. Lanet olasıcalar.

Evin yakınındaki parka doğru ilerlerken, onun sözünü dinlemeyip yağmurda ıslandığım için Teoman'ın benimle dalga geçeceğinden emindim. Muhtemelen kapıdan içeri girer girmez, ıslak saçlarıma bakıp "Ben demiştim,"

diyecekti. Bu yönden birbirimize benziyorduk aslında. Belki de sürekli birbirimizi itmemizin nedeni, tam da bu baskın huylarımızın benzer olmasıydı.

Park, görüş alanıma girdiğinde rahat bir nefes aldım; normalde ergenlerle ve çocuklarla dolu olan park yağmurdan dolayı bomboştu. Hatta gelen geçen hakkında dedikodu yapan teyzeler bile evlerine gitmişlerdi. Bir kez daha yağmurlu havalara ve yağmura şükrettim.

Gözüme yağmur damlaları girmesin ve uçuşan yapraklar yüzüme çarpmasın diye başımı eğip parka girdim. Eve parktan geçerek gidince daha kestirme bir yol oluyordu. Parkın ortasına adımımı attığım anda, birinin dibimde durması bir oldu. Önümdeki kişinin yana kayarak geçip gitmesini beklerken, o da benim gibi öylece kaldı. Kafamı kaldırıp karşımda put gibi dikilen adama baktım. Yağmur görüş alanımı engellemesin diye kirpiklerimi kırpıştırdım, ama hemen ardından fark ettim ki yağmur artık üzerime yağmıyordu.

Teoman yine tam dibimdeydi ve ikimizi de yağmurdan koruyabilecek kadar geniş bir şemsiyeyi tepemizde tutuyordu.

Tam da tahmin ettiğim gibi ıslak saçlarımı ve yüz çehremi sinirli gözlerle inceleyip, "Sana şemsiye al demiştim," dedi.

Ona doğru çenemi kaldırarak, "Seni dinlemek zorunda değilim," dedim inatla.

"Islanmışsın," dedi kızar gibi. Düz, net ve baskın bir ses.

"Eriyecek değilim ya," dedim ve şemsiyenin altından çıkarak gitmek için yana doğru adım attım.

"Evet, orası kesin. Hâlâ buz gibi soğuk ve sertsin," diye mırıldandı.

Rüzgarın uğultusuna ve yağmurun sesine rağmen onu duyduğumda, olduğum yerde durup ona yandan ters ters baktım. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ben şemsiyenin altından çıkıp ıslanmaya devam edince, yağmura sinirlenmiş gibi gökyüzüne baktıktan sonra beni çardağa çekti. Çardağın kenarlarındaki oturaklar ıslanmış olsa da yağmur, çardağın ortasına vurmuyordu. Şemsiyeyi yere bırakıp "Yok," dedi öfkeli bir sesle.

Kafamı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. Ellerimdeki ağır poşetleri o an ikimiz de unutmuştuk, zira ne ben onları bırakmıştım ne de Teoman yardım teklif etmişti. Göz göze geldiğimizde ne dediğini yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Yani benim böyle olmamla bir sorunun yok. O zaman neden-"

Birden "Hayır," diyerek lafımı kesti. "Yani, evet. Of, bilmiyorum. Bazen keşke böyle olmasan diyorum, keşke daha kolay olsan. Ama olamazsın; olmamalısın da zaten. Çünkü daha kolay olsaydın belki bu kadar şey de olmazdın."

"Ney?"

"İlgi çekici?"

"Sen de zorlanıyorsun," dedim, kafamda yanan ampulün ardından. Sonunda anlamıştım sanırım.

"Ne?" diye sordu, kaşları iyice çatılırken.

Duygularını ifade etmek konusunda, zorlanıyorsun. Bunu ona söyleyemedim; söyleseydim yine sinirlenirdi. Fakat artık anlamıştım, Teoman da benim gibi duygularını anlamakta ve ifade etmekte zorluk çekiyordu. O bir Feeler[32]

32 *Duygulu insan. MBTI dörtlü sistemindeki üçüncü belirleyici iki özellikten biridir, zıttı Thinker'dır. Feeler insanlar, mantıklarıyla değil, duygularıyla hareket ederler ve duygusallardır. (yn.)*

değildi, benim gibi bir Thinker[33] idi. Bazen duygular hakkında konuşmaya çalıştığımızda saçmalayıp abartmamız da bu yüzdendi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu bu durumda: Duygularını söyleyemezsen gösterirdin. Ya da en azından göstermeye çalışırdın. Ve şöyle bir sorun daha vardı ki bazen duygularınızı gösterdiğiniz halde karşıdaki bunu anlayamazdı. Öte yandan kendimi yine bir çıkmazın içinde buluyordum; ne duygusundan bahsediyordum ki ben? Ne hissettiğimi bile bilmiyordum. İşte, yine saçmalıyordum. Siktir, bu duygu olayından zerre anlamıyordum.

"Nihan, sorularımı havada bırakma," diye uyardı Teoman. Ama ben kafamı iki yana sallayıp *boş ver* demeye getirdim.

"Sonra." Evet, sonrasında elbet ona daha açık olacaktım ve sinirlense bile bendeki tüm cevapları alacaktı. Her şeyin bir zamanı vardı, ama şu an bunun zamanı olduğunu hissetmiyordum.

Sinirle burnundan solumasına rağmen kafasını salladı. Gözlerini bedenimde haddinden fazla dolaştırıp içimde engel olamadığım bir ürpertiye neden oldu. Ellerini kollarım boyunca yavaşça kaydırıp ellerimdeki unutmuş olduğum poşetleri aldı. "Fazla ıslaksın. Artık eve gidelim." Sesi derinden geliyormuş gibi boğuk çıkmıştı.

"Hasta olmam, dayanıklıyımdır ben," dedim güvence vermek istercesine. Yerden şemsiyeyi alıp onun bana yaptığı gibi tepemize kaldırdım. Boyum ondan kısa olduğu için biraz zor olmuştu, ama yine de bizi yağmurdan koruyabilecektim.

"Endişelendiğim şey hasta olman değil, güzelim."

---

33 *Düşünen insan. MBTI dörtlü sistemindeki üçüncü belirleyici iki özellikten biridir, zıttı Feeler'dır. Thinker insanlar, duygularıyla değil, mantıklarıyla hareket ederler. Duygusal değildirler ve biraz hissettikleri duyguları da dışa vuramaz ve ifade edemezler. (yn.)*

Kafamı çevirip baktığımda gülmekle sırıtmak arasında bir ifadedeydi suratı. Gözlerimi devirdim, ama gülmeme yine de engel olamadım. *Al buradan yak,* dedim içimden. Bu tarz cinsel ya da tensel imalar beni utandırmak yerine güldürüyordu, fakat sizi temin ederim ki şu an bunu komik bulduğum için gülmüyordum. Gülüşüm fazlaca *sinsiydi,* sanki bir söz veriyormuşum gibi.

Eve girip odama geçtiğimde Nazlı, "Bilgin olsun diye söylüyorum, buradan görünüyordunuz. Hakkınızda başka düşünecekler," dedi.

"Sorun değil. Apartmandakiler zaten evli olduğumuzu sanıyor."

"Ne?" İnanamamış gibi gözlerini büyüttü. "Manyak mısınız? Ya başınız belaya girerse?" Biraz durup cevap beklemeden hızla devam etti. "Gerçi başınız belaya girmiş zaten. İkiniz de birbirinizin belasısınız. Ev arkadaşının erkek olmasına kendimi hazırlamıştım, ama bu kadar yakışıklı olmasına hazırlıklı değildim. Abla bu adam, bu adam fazla-"

"Küstah, arsız, ukala, çapkın, haddini bilmeyen bir odun?" diye cümlesini tamamladım.

"Hayır, hemen Elizabeth Bennet'a bağlama, öf. Senin tipin o; yani çoğunlukla. Tamam, eskin gibi değil ama yine de seni çeken bir tip."

"Biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Üzerimi değiştirmeye çalışırken ona bıkkınlıkla bakıp, "Bir Ygritte değilsin," dedim.

"Aman, sen sanki Jon Snow'sun da. Dikkat et, Teoman'ı bilmem de bu Timuçin, kardeşine karşı fazla korumacı, biraz korkutucu biri."

Timuçin'den bahsederken kullandığı ses tonu anında ilgimi çekti. Ondan korkuyormuş gibi bahsetmesinin nedeni sesindeki ilgiyi saklamaya çalışmasıydı. Başkası olsa bunu yerdi ama ben onun ablasıydım ve benden kaçmazdı. "Timuçin'le ne oldu?"

"Bir şey olmadı." Bir şeyler olup duruyordu ve biz, hepimiz, bunu inkar ediyorduk.

Üzerimi değiştirdikten sonra Nazlı'yla birlikte mutfağa gittim. Bugün Teoman'ın kahvaltı hazırlama günü olduğu için tezgahta, kesme tahtasının üzerinde sucuklarla boğuşuyordu. Masanın yanındaki taburelerden birine tüneyip kahvaltı hazırlamasını izledim. Ara sıra dönüp neden onu izlediğimi anlamaya çalışır gibi bana bakıyor ama bir şey demeden yine işinin başına dönüyordu.

"Adamı izlemeyi kes artık," dedi Nazlı, çenesiyle kapıyı göstererek. Kapıya baktığımda Timuçin'in bana sinirli denilebilecek bakışlarla baktığını görünce kendimi toparladım.

"Ne yapayım, adamın fiziği çok güzel," diye fısıldadım Nazlı'ya doğru. Teoman'ın bu son kısmı duymadığını umuyordum.

"Ha, bu arada seni biri aradı," dedi Nazlı, cebinden telefonumu çıkararak. Anca o zaman telefonumu evde unuttuğumu fark ettim.

"Açtın mı?"

"Biliyorsun, senin aksine ben, telefonları cevaplamakta cömertimdir."

"Hıı, fazla cömert. Kimmiş peki?" Telefonun arama geçmişini açmayı çalışıyordum bir yandan da; ama telefonum iyice yavaşlamıştı. Zaten ne zaman lazım olsa yavaşlar ya da donardı.

"Acar diye biri."

"Acar mı?" derken, Teoman da elinde bıçakla arkasını dönmüş, bize kulak kesilmişti.

"Evet," dedi Nazlı, her şeyden habersiz bir saflıkla. "Bir kafede iş bulmuş, seni de kutlama için çağırıyor. Kendimi tanıtınca beni de davet etti."

"Hayret, kızı yalnız istemiyor muymuş? Kardeşiyle de ilgilenip gözüne girmek istiyor herhalde," diye söylendi Teoman, kesme tahtasına dönerek.

"Sana n'oluyor be? Arkadaşını niye kötülüyorsun?" diye sordum.

"Elinin körü oluyor, Nihan," cevabını aldım karşılık olarak.

"Acar kim ki?" dedi Nazlı.

"Acar'ın sevgilisi misin yoksa sen?" diye sordu Timuçin de.

"Yok artık." Ayıkla şimdi pirincin taşını. "Ben kimsenin sevgilisi değilim. İlla birinin sevgilisi mi olmak zorundayım?"

"Ne bileyim ben be? Şu angut öyle söyleyince..."

"Bu ev çok eğlenceli lan, dönmeyeceğim ben." Nazlı tezgaha dayanıp sırıtarak bizi izlerken Teoman'ın kestiği malzemelerden araklıyordu.

"Annem seni bir döndürür," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

Teoman da en sonunda Nazlı'nın eline vurup, "Malzemeden çalma," diye kızdı.

"E sen de çabuk ol, öldüm açlıktan."

Ev bir anda fazla kalabalık gelmişti. Sürekli bir tartışma hali ve yüksek sesle konuşulan sözler, beyin frekanslarımı bozuyor ve hayat enerjimi çalıyordu. Duvara iyice sinip

kendimi soyutlarken suratım da artık o ruhsuz ifadesini almıştı. Donuk, soğuk ve sert. Tıpkı Teoman'ın dediği gibi.

Kahvaltıdan sonra -Teoman abartıp yiyemeyeceğimiz kadar çok şey yapmıştı- salondaki koltuklardan birine oturup bacaklarımı kendime çekerek, Acar'a mesaj atıp yarın okuldan sonra ona uğrayacağımı bildirdim. Tabii ki aramamıştım yine. Niye arayacaktım ki? Bunu mesajla da söyleyebiliyordum.

Mesaj daha yeni iletilmişti ki yanıma oturan kişinin ağırlığıyla koltuk minderi eğildi. Yanıma oturan Teoman değildi, o olsaydı daha o tarafa bakmadan anlardım. Bu, Timuçin'di.

Şaşırdığımdan dolayı kaşlarımı çatarak ona baktım, ama kendini konuşmaya hazırlıyor gibi göründüğünden bir şey demeden konuşmasını bekledim. Biraz gerilmiştim aslında, ne zaman biri benimle böyle ciddi bir mesele konuşmaya hazırlansa gerilirdim. İçimden bir ses kötü bir şey yapıp yapmadığımı sorgulardı.

"Nasıl başlayacağımı bilmiyorum," derken konuşmaya ironik bir şekilde başlamış oldu. "Muhtemelen şu an akıl verecek ya da abilik yapacak en son insanım; ama yine de Teoman, benim kardeşim ve onun tökezlediği her an yanında oldum. Ona ne oldu bilmiyorum ama kardeşimi daha önce hiç böyle görmemiştim ve anladığıma göre buna neden olan da sensin."

Hayretle kaşlarımı kaldırırken, "Ben mi?" diye sordum.

"Evet, sen. Bak şimdi, eminim bulunmaz Hint kumaşı olmadığını biliyorsundur, ama Teoman ilk kez senin gibi birine rastladı. Bunca zaman takındığı tüm o sert playboy tavırları nedeniyle senin gibi birine denk gelmemişti. Eh, bu da tabii ki doğal çekimi beraberinde getirmiş."

"Benim kazanılacak bir skordan ibaret olduğumu mu söylüyorsun? O halde endişelenmene gerek yok çünkü buna iz-"

"Hayır, Nihan. Dur da bir dinle. Dediğim şey klasik 'Ondan uzak dur, o seni üzer,' lafları değil. Sana diyorum ki kardeşim olacak kazanovayı feci halde etkiliyorsun. Kimselere göstermediği duygularını sana göstermeye çalışıyor. İnan bana, kardeşimi tanırım. Seni tanıyalı daha iki gün bile olmadı ve senden hoşlandığımdan emin değilim ama Teoman'ın takıldığı kızlara göre farklısın."

İçimi saran korkuyla göğsüm sıkışırken nefesim hızlandı. Lanet olsun. Mesele sandığımdan daha ciddiydi. Timuçin bu işi daha geldiğinin ertesi günü ciddiye bindiriyordu. İki günde ne görmüş, ne anlamıştı da şimdi bana böyle bir konuşma yapıyordu? "Timuçin," dedim bastırarak, durmasını rica eder gibi. "Ne demek istiyorsun sen? Kardeşinle aramda bir şey yok."

"Bok yok," dedi, ondan beklemediğim kadar bir sinirle. Lafını dinletemeyince ya da anlattığı anlaşılmayınca çok çabuk sinirleniyor gibiydi. Ben de öyle olduğumdan onu anlıyordum. "Ne gördüğümü biliyorum ben. Teoman, beni de anne ve babamızı da çok sever, ama bugüne kadar bunu dile getirmedi. O sever ama söyleyemez, yine de sevgisini gösterir. Bunu anladıysan bile anlamamış gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Benden ne istiyorsun? O söyleyemiyorsa ben mi söyleyeyim?" Hoş, öyle bir niyetim yoktu; sadece benden ne istediğini ve bu konuşmayı neden yaptığımızı anlamaya çalışıyordum.

"Sadece bunu bil yeter."

Kafamı sallayarak onu onayladığımda, söylediklerini düşünmem için beni yalnız bıraktı. İçimde yine o korkuyu

hissettim. Ben ciddi ilişki insanı sayılmazdım. Flört ederdim, ama ilişki ciddiye binince gerilirdim. Tüm o ilişki aşamaları, tanışmalar, sınırlar, gittikçe ciddileşen sözler... Özgürlüğüm ve vaktim kısıtlanırdı. Ben... yapamazdım. Ve benim istediğim tarzda bir ilişkiyi de bir erkek yürütemezdi. Özellikle de Teoman gibi korumacı ve gelenekselci bir erkek.

Günün çoğunda odama kapanıp dizi izledim. Ama düşüncelerime öyle saplanmıştım ki izlediğim dizinin tek bir saniyesini bile anlamamıştım, bu bölümleri tekrar izlemem gerekecekti.

Nazlı sıkıntıdan patlamıştı ve tüm gün evde oturmak için mi evden kaçıp buralara kadar geldiğine dair söylenip duruyordu. En sonunda Teoman, onu alıp en yakındaki büyük market olan Mega'ya götürmüştü. Orası Nazlı'yı kesmezdi ama hiç yoktan iyiydi.

Ellerinde en az on poşetle döndüklerinde ağzım açık kaldı. Daha sabah kahvaltılık bahanesiyle alışveriş yapmışken bu kadar şeye ne gerek vardı? İsraftan başka bir şey değildi. Resmen can sıkıntısından buldukları her şeyi satın almışlardı.

Poşetlerin içindekileri yerleştirmeye yardım etmek için mutfağa onlarla birlikte girdim. Aslında kontrol amacıyla yardım ediyordum; ne aldıklarını bilmem ve başlarında dikilip aldıklarını yanlış yerlere yerleştirmediklerinden emin olmam gerekiyordu.

Elimi attığım poşetlerden birinden ananas çıkınca gözlerime inanamadım. "Sonunda ananasına kavuşmuşsun," dedim, elimdeki ananasla Teoman'a dönerek.

"Sen sinir olasın diye ananaslı yoğurt ve ananaslı soğuk çay da aldık," dedi Nazlı sırıtarak.

"Dedikodumu mu yaptınız siz?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Omuz silkip poşetlere geri döndüklerinde, elimi başka bir poşete daldırdım. Bu sefer de elime bahsettikleri ananas aromalı meyveli yoğurt gelmişti. "Cidden meyveli yoğurt da mı aldınız? Meyveli yoğurt için ne düşündüğümü biliyorsun, Nazlı, sadece aperatiftir; tatlı değil."

"Ben seviyorum, sana ne?" Evet, buna verecek cevabım yoktu işte.

"Akşam yemeğinde ne yiyoruz?" diye sordu Teoman, bana bakmadan.

"Ananas kızartması," dedim, yere çömelmiş bir şekilde, ananası buzdolabına sığdırmaya çalışırken.

Teoman beni, bedeniyle buzdolabı arasına sıkıştırıp sığdırmayı beceremediğim ananası dolaba sığdırdı. Adam aynı zamanda da becerikliydi, ne diyebilirdim ki?

"Ne o? Yemek yapmaktan mı kaçıyorsun?" Geri çekilirken bilerek yaptığından şüphelendiğim bir şekilde ellerini bacaklarıma sürtmüştü. Ona ters ters bakmak için döndüm, ama çoktan poşetlere dönmüştü ve umursamaz davranarak az önce yaptığı hareketin kazayla olmuş gibi görünmesini sağlamıştı.

"Fırında patates yaparım," dedim ve tam önünde durduğu mutfak dolabını açtım. Bugün fazla inatlaşıyorduk sanki. Yana kaymasını ister gibi onu kalçamla ittiğimde sinirle burnundan soludu, ama ben de aynı onun gibi yaptığımın farkında değilmişim gibi davrandım. Kısasa kısas.

"Bence siz mercimek yapın," dedi Nazlı, bizi izlerken. "Fırında."

Patateslerden birini Nazlı'nın kafasına fırlatarak dolabın önünden çekildim. Sonra da bir anne edasıyla "O patatesi geri getir," diye buyurdum. Annem de bize terlik

fırlatır, sonra da 'Geri getir terliğimi!' diye kızardı. Organik bumerang gibi.

"Nimetle şaka olmaz!"

"Diyene bak."

"Gören de utandığını sanacak," dedi Teoman.

"Bir patates de sana geliyor bak." Dişlerimin arasından söylendikten sonra psikopat gibi sırıttım.

Gecenin bir saati huzursuzluk hissiyle uyandım. İçim daralıyor, adeta nefes alamıyordum. Sorun neydi bilmiyordum, ama gün boyu yaşadığım gerginliğin etkisi olduğunu tahmin ediyordum, yoksa başka bir mantıklı açıklama bulamıyordum.

Nazlı ve Timuçin, çoktan uyumuşlardı, ama Teoman salondaki derme çatma yatağında yoktu.

Su içmek için mutfağa gittiğimde, yiyecek bir şeyler bulmak için ışığı açmadan buzdolabına göz attım. Hızlı bir şekilde yenebilecek tek şeyin meyveli yoğurt olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Bir meyveli yoğurt aldıktan sonra dolabı kapatıp, dolabın kapağının arkasında kalan masanın yanında oturan Teoman'ı görünce anlık bir korkuyla yerimde sıçradım. "Ne yapıyorsun orada?"

"Uyuyamadım," dedi dingin bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Yoğurt ister misin?" diye sordum, elimdeki yoğurdu göstererek.

"Olur." İlginç ve biraz da tuhaf bir kabulleniş vardı sesinde.

Dolaptan bir yoğurt daha çıkardım ve çekmeceden iki çay kaşığı alıp masaya döndüm. Yoğurtları ve kaşıkları masaya bırakıp Teoman'ın hemen çaprazındaki tabureye oturdum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, bir yandan da yoğurdun üstündeki jelatinli kağıdı açarken.

"Hayır, sadece düşünüyordum."

"Neyi?"

Kağıda bulaşmış yoğurdu yalamak için kağıdı ağzıma götürdüm. Teoman kağıttaki yoğurdu yaladığımı görünce bana tuhaf tuhaf baktı, ama hemen ardından gizleme gereği görmeden yutkundu. Özellikle yapmıyordum, ben meyveli yoğurdu hep böyle yerdim. Pardon, *içerdim*. Kağıttaki yoğurdu yalamayı bitirdikten sonra kaşıkla yoğurdu şöyle bir karıştırıp kaşığı da yaladım. Para verdim, her zerresini yiyeceğim hesabıydı benimki. En sonunda küçük yoğurt kabını şişeden su içer gibi ağzıma götürünce, Teoman dayanamayıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Yoğurt öyle mi yenir?"

"Yemiyorum zaten, içiyorum. Yoğurdumu istediğim gibi yiyemeyeceksem kendi evimin olmasının ne anlamı var?" diye karşılık verdim ve bunu kanıtlarcasına yoğurdu içtim.

"Manyaksın sen," dedi kafasını iki yana sallayarak, fakat gülüyordu.

"Meyveli yoğurdu böyle içince tadı daha güzel oluyor," deyip biraz daha içtim. Yoğurda karışan kaşığın metalik tadından hoşlanmıyordum.

"Dudağının üzerine bulaştı," dedi kahkaha atarak. Sonra saatin kaç olduğunun ve kardeşlerimizin uyuduğunun farkına varıp eliyle kahkahasını bastırdı.

Elimde olmadan gülerken, "Ama bu çok klişe," dedim. Klişelerle ciddi sorunlarım vardı.

"Sen yoğurdu böyle içerken hiçbir şey klişe olamaz." Sonra birden durdu ve gülmeyi kesip bakışlarını indirdi, dudaklarımdaki hâlâ silinmemiş yoğurda doğru. Yutkunma

sırası bana geçmişken, "Ya da boş ver, hadi daha da klişeleştirelim," diyerek bir sonraki eyleminin sinyallerini verdi.

Teoman Üstüner, o gün ilk kez beni öptü.

Yoğurt bulaşmış üst dudağımı dudaklarının arasına denk getirerek nazikçe öptü, ardından bir kez daha öpüp geri çekildi. Kızıp kızmadığımı anlamak için gözlerime baktı. Benim yüzümde ise minicik bir kızma belirtisi yoktu. Sadece ilk öpücüğümüzün verdiği şaşkınlık, yükselen heyecan, sıklaşan nefes alış verişleri ve huzurun gölgesi. İlk kez biri beni öpmüyordu, bu benim ilk öpücüğüm değildi; ama Teoman beni ilk kez öpüyordu ve o nazik iki öpücük bana devamını istetiyordu.

Aradığı izni almış gibi Teoman, uzanıp yanağıma elini koydu ve beni kendine çekerken kendi de ayrıca eğilip yeniden dudaklarımızı birleştirdi. Bu seferki sadece nazik bir öpücükten daha fazlasıydı.

Dudaklarını sertçe bastırdığında ısrar etmesi bile gerekmeden dudaklarımı araladım ve bunu bekliyormuş gibi dili dilimi buldu. Ona karşılık verdiğimde öpüşü daha cüretkar bir hal aldı ve derinleşti. Sanki bu ilk ve aynı zamanda da son öpüşmeymiş gibi, başka şansı olmayabilirmiş gibi dudaklarımın ve ağzımın her bir noktasını keşfetti ve ezberlemek istercesine tekrar tekrar keşfettiği yerleri geçti. Onun o derin ve cüretkar öpüşü, tüm gerginliğimi ve huzursuzluğumu alıp götürmüştü. Onca zamandır aradığım o huzur, bu adamın dudaklarının arasındaydı, ellerinin dokunuşundaydı, sesindeki tondaydı ve gözlerindeki ela galaksilerdeydi. Ben, Nihan Kızılkaya, kendimden nefret etmeme neden olacak kadar şiirsel düşünüyordum tam o anda. Ve yine kendimden nefret etmeme neden olacak kadar, arzularımı ve şehvetimi o şiirsel düşüncelerin altında saklıyordum. Sonra dedim ki

kendi kendime: Ben neden düz bir çizgide ilerleyeyim? Sakladığım tüm o duyguları serbest bıraktım ve onu arzuyla, şehvetle öptüm.

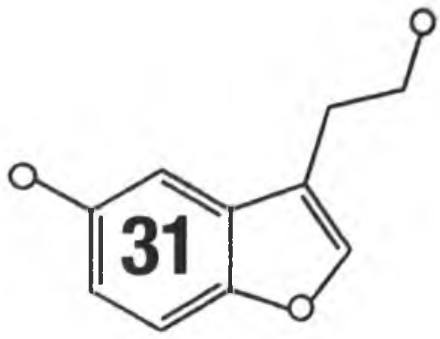
Teoman beni tabureden kaldırıp yüz yüze geleceğimiz şekilde kucağına oturttuğunda bile ara vermemiştik öpüşmeye. Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni iyice kendine çekerek, gitmeme engel olmak istercesine beni sabitledi. Sımsıkı tutuşu, beni asla bırakmayacağını vadediyordu.

Ellerimi saçlarına götürüp bedenimi tamamen ona yasladığımda hissettiğim ereksiyonu nedeniyle istemsizce inledim. Öpüşmemizi daha ileri bir boyuta taşıyacak o ince çizgiye yaklaşırken, bizi kendimize getiren de bu oldu. Zorla birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefeseydik.

Ona baktım ve yüzünde, hissettiğimin yansıması gibi duran huzur ifadesini gördüm. Ama yalnızca o değildi. O mutluydu, gözlerinde parıldayan arzunun yanında mutluluk da vardı. Onu mutfakta bulduğum andaki o karamsar halinden eser kalmamıştı.

Kafamı omzuna yaslayıp yüzümü boynuna gömerken, "Bu, ilk öpücük için çok fazlaydı," dedim.

"Bu daha başlangıç. Sana daha fazlasını vadediyorum, güzelim." Dudaklarını başımın tepesine bastırarak saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu.

Teoman

Uyandığımda yoktu. Öyle ki bir an gece olanların rüya olup olmadığını sorguladım. Ama dudaklarını, boynumdaki nefesini, saçlarımdaki ellerini öyle iyi, öyle kolayca hatırlıyordum ki yaşanan, bir rüyadan ibaret olamazdı. Öyleyse neden, madem rüya değilse neden, uyandığımda her şeyi bir gün önceki gibi bulmuştum?

Dağınık ve boş uydurma yatağına bakarken, Nazlı boş bir odaya girer gibi bir rahatlıkla şarkı mırıldanarak salona girdi. Beni gördüğü an korkup bir "Hi!" sesiyle şarkısını kesti ve sağ elinin başparmağını üst dişlerinin altına bastırdı. "Ben, sen de gittin sanıyordum."

"Nereye?" diye sordum, anlamayarak. Sabah mahmurluğu hâlâ üzerimdeydi.

"Okula," dedi Nazlı, bunu bilmem gerekirmiş gibi bir tonla.

"Benim bu saatte dersim yok," dedim. "Nihan nerede?"

Nazlı, bana aptalmışım gibi bıkkın bir ifadeyle baktı. "Gece biri kafana falan mı vurdu?"

"Kafamı bilmem de biri aklımı aldı galiba." Telefonun saatine bakıp burun kıvırdım, bugün ders falan da çekemezdim ben. Nihan'ın yatağını toplayan Nazlı'ya dönüp, "Hadi bugün bir yerlere gidelim," dedim.

"Mesela?"

"Forum?"

"Oraya tek gitsem daha iyi. Ha, tüm mağazaları gezmeye razıysan başka tabii."

Yüzümü buruşturup ayağa kalktım. "Okula giderim, daha iyi."

Öğlen kendi bölümümün dersine gittiğimde, Nihan çoktan gelmiş ve kürsü olmasa da ara sıra kürsü diye andığımız masanın tarafındaki duvarın dördüncü sırasına oturmuştu. Kimsenin onunla konuşmayacağından emin olmak ister gibi kulaklıklarını takmış, üstüne bir de kitap çıkarmış, kitap okuyordu. Sınıfın diğer tarafında Acar bir grup sınıf arkadaşıyla konuşuyordu, sanırım geçen ders işlediğimiz konuyu tartışıyorlardı. Ne tarafa gideceğimi bilemedim bir an; Nihan'ın yanına gitsem dibinden ayrılmıyormuşum gibi mi olurdu? Belki öpüşmemizden pişmandı. Acar'ın yanına gitsem ders anlatmalarını bölerdim ve bir de tartışmalarına katılmamı beklerlerdi. Ben de ani bir kararla, henüz ikisi de beni görmemişken ortadaki sıraların en arkasındakine gidip oturdum.

Nihan'ın okuduğu kitap, aynı anda hem bilim kurgu hem de aşk romanı gibi görünmeyi başarmıştı. Kitabın kapağında, yıldızların ortasında birbirine yaklaşan bir çift vardı ve hemen altlarında Evrenin Ötesi yazıyordu. Nihan arada sırada gergince kapıya ve saate bakıyordu, ama bir sayfayı çoktan okumuş olması gerekirken sayfa çevirmiyordu, ya aklı kitap okuyamayacağı kadar doluydu ya

da müzik dinlerken kitap okuyamıyordu. Gözlerimi kısarak kapıya, sonra da Nihan'a baktım; acaba beni beklediği için mi gergindi?

Hoca geldiğinde Acar'ın etrafında toplananlar yerlerine geçerken Nihan da kitabını kapatıp müzik çalarını kaldırdı. Çantasına uzanırken beni görünce şaşırmış gibi kaşlarını çattı, ama bir şey demeden defterini alıp tekrar önüne döndü. Sırtını dikleştirip özgüveni yüksek bir şekilde oturduğunda güldüm, sergilenen bu güçlü duruş kesinlikle bana karşıydı.

Ders boyunca bir kez daha Acar'ın olduğu tarafa bakmadım. Onunla göz göze gelmekten çekiniyor ve ona karşı bir suçluluk hissediyordum. Fazla empatik bir insan olduğum söylenemezdi; fakat benim yerimde o olsaydı, aynı şeyi yapar mıydı yoksa yapmaz mıydı diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Acar, arkadaşının sevdiği kızı öper miydi? Ama her şey bu kadar basit bir denklem değildi. Ben, Acar'ın sevdiği kızı öpmemiştim; ben ikimizin de hoşlandığı kızı öpmüştüm. Bunu kabul etmek tuhaf ama doğru hissettirmişti.

Ders arasında kendimi fakülte bahçesine attım. Yarım saatlik ara için üç kat aşağı inip bahçeye çıkmaya normalde üşenebilirdim, ama Nihan ve Acar'la bir blok derse daha girmeden önce ufak bir sigara molasına ihtiyacım vardı. Yarım saatlik ders arasını az bulduğum için bir an kendimi nankör hissettim. Lisede on dakikalık teneffüslere tabiydik ve o on dakikalık arada o kadar kat inip, kantin sırasına girip yemek yedikten sonra tekrar o kadar katı çıkardık. İnsan gerçekten de daha iyisini bulduğunda, onun da daha iyisini istiyor ve elindekinin değerini bilemiyordu. Soğuk havada ceketimin fermuarını çekip sigaramı yakarken düşündüm; ya Nihan da bir hevesse? Ya bir gün ondan daha iyisini istersem? Ya o benden daha

iyisini ararsa? Siktir, bu sonuncusu daha kötüydü. Bir yanım egoistçe benden daha iyisini bulamayacağını söylerken, aslında onun için yeterince iyi olmadığım düşüncesi, derimin altında dışarı çıkmak için fırsat kollayan sinsi bir kurtçuk gibi hareket ediyordu. Neden bir fikri kabul ettiğimizde eşantiyon ürün gibi yanında onlarca berbat düşünce ve kaygı da gelirdi ki? Bir an için inkar ediyordum ve hiçbir tasam yoktu, sonraki an kabulleniyordum ve hızla toplanan kara yağmur bulutları misali tüm kaygı tepeme biniyordu. Belki de tam da bu yüzden bazı şeyleri kabul etmekte zorlanıyor ve onları inkar ediyorduk, çünkü böylesi daha kolay ve daha acısızdı.

Fakültenin orta kısmının personel girişinin önündeki merdivenlere oturup bahçeye göz attım. Karşıdan gelen çift bir yerden tanıdık geliyordu. Bu havaya rağmen diz üstü etek giymiş uzun bacaklı, sarışın kızı tanımıyor olsam da onun elini tutan adamı kesinlikle tanıyordum. Demek son zamanlar Eray'ı daha az görmemin nedeni bu hatundu. Yaklaştıklarında kedi kışkışlar gibi "Pisst!" deyip el sallayarak dikkatlerini çektim.

Yön değiştirip oturduğum merdivenlere doğru gelen Eray, "'Şişt' değil miydi lan o?" dedi.

"Ne haltsa," dedim. Kolumdaki saate baktıktan sonra, "Sizin dersiniz bitmemiş miydi?" diye sordum.

"Bitti. Hande için buradayım," dedi Eray, kafasıyla yanındaki sarışını göstererek.

"Merhaba," dedi Hande ve çekimser bir şekilde elini uzattı. Görünüşün aksine hanım hanımcık olan ve benim gibi serseri görünüşlü tiplerden çekinen kızlardan olmalıydı.

Müthiş bir kibarlık sergileyerek oturduğum yerden elimi uzatıp, "Merhaba," dedim. "Tanıştığıma memnun oldum. Teoman ben."

"Ha, sen Nihan'ın ev arkadaşısın," dedi, bir olayı çözmenin şaşkınlığıyla gözlerini büyüterek. Vay canına, kız olayı şıp diye çözmüştü, fakültede benden başka Teoman yok muydu acaba?

"Bingo," dedim, sigaramı işaret parmağımmış gibi ona doğru sallayarak.

"Nihan demişken..." dedi Eray duraksayarak. "Siz yine ne halt yediniz?"

"Ne haltı? O da nereden çıktı?" Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi kafamı çevirdim ve sigaranın sonunu basamakta söndürüp izmariti çöp kutusuna basket attım.

Eray yeniden konuşmadan önce, acelesi varmış gibi sürekli telefonundan saate bakan sevgilisine göz attı. Nihan hakkında bir konuyu onun yanında konuşmaktan mı çekiniyordu, yoksa burada benimle konuşurken sevgilisinin sıkılmasından mı endişeleniyordu bilmiyordum; ama her halükarda kıza, "Sen git istersen?" diye öneride bulundu. "Dersten sonra alırım ben seni."

Hande, sanki ezelden beri bu teklifi bekliyormuş gibi gülümseyip Eray'ın elini bırakmadan önce, uzanıp Eray'ın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Tamam hayatım, dersten sonra görüşürüz," dedikten sonra yanımızdan uzaklaştı. Eray, kapıdan girene kadar Hande'ye baktıktan sonra yanıma oturdu.

"İyi birine benziyor," dedim, kafamla kapıyı işaret ederek.

Gülümseyip "Öyle," dedi. "Bir yıl boyunca onu uzaktan sevdikten sonra sonunda onunla tanıştığımda hayal kırıklığına uğramadığım için memnunum."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım, birini o kadar uzun süre uzaktan sevmek şöyle dursun, o kadar uzun süren

bir ilişkim bile olmamıştı. Eray, o kızı cidden seviyordu, onunla sadece gönül eğlendirmediği her halinden belliydi.

"Neyse! Soruma cevap ver," dedi birden ciddileşerek.

"Bir halt yediğimizi nereden çıkardın ki?" dedim, tedbirli yaklaşarak.

"Nihan en son, ilk defa birlikte uyuduğunuzda böyle garip davranıyordu."

Kaşlarımı tekrar kaldırdım. "*İlk defa* mı?"

"Daha sonra tekrar birlikte uyuduğunuzu da biliyorum." Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımı görünce, *bu ne ki* der gibi elini sallayarak ekledi. "Ben onun en iyi arkadaşıyım, tabii ki bana her şeyi anlatacak."

"Anlaşılan her şeyi anlatmamış," dedim imalı bir şekilde. "Ne halt yediğimizi sorup durduğuna göre."

"He yani, bir halt yediğinizi kabul ediyorsun."

"Evet, bugün her boku kabul etme günüm zaten. Kabul edilecek bir şeylerin varsa getir, hemen kabul edeyim."

"Eyvah," dedi Eray, ciddi bir şekilde elini çenesine koyarak. "Durum ciddi."

"Nihan'ı öptüm," diye itiraf ettim. Birine söyleyince daha gerçek gelmişti öpüşmemiz.

"Eyvah," dedi tekrar. "Daha hiç konuşmadınız mı? Yoksa kavga mı ettiniz? Kız, sabahtan beri dalgın dalgın geziyor. Bir bakıyorsun sinirli, bir bakıyorsun suratı asık."

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Konuşmadık." Siktir, Nihan kesin pişman olmuştu. O yüzden böyle sinirli olmalıydı.

"Yakında konuşursunuz ya," dedi Eray, ama çok da emin değil gibiydi.

Konuyu değiştirme isteğiyle aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ders çıkışı Acar'ın çalışmaya başladığı kafeye gideceğiz, siz de gelsenize?"

"Nihan da bahsetti. Nazlı falan sizdeymiş galiba. Neyse, Hande'ye sorarım, geliriz belki."

Kafamla onaylarken bahçedeki insanların azaldığını fark ettim. Saate baktığımda dersin üç dakika önce başladığını anladım. Yarım saat neden bu kadar çabuk geçiyordu? "Hay lanet. Derse geç kaldım ben. Sonra görüşürüz," dedim ayağa kalkarak.

"On beş dakika kuralı!" diye arkamdan seslenerek hatırlatma yaptı Eray. Derse on beş dakikadan fazla geç kalmadığımız sürece derse alınacağımızı kastediyordu.

Dersten sonra bir anlık karışıklıkta, Nihan'ı da Acar'ı da gözden kaybetmiştim. Sanki bir anda ışınlanmışlar gibi kaybolmuşlardı. Nihan'da ışınlanma potansiyeli vardı doğrusu.

Telefonumun ekranında bölüm başkanının adı yazdığında kaşlarımı çattım. Bayram değil, seyran değil, bölüm başkanı beni niye arasındı ki? "Alo, hocam?" diyerek açtım telefonu. Suratına yumruk attığım dengesizle ilgili olabileceğinden endişeleniyordum bir yandan da.

"Teoman, neredesin, odama kadar gelebilir misin bir?" Adamın sesi sinirli gelmiyordu, ama normalde çok esprili olan birine göre ciddiydi. Sürekli şen şakrak olan bölüm başkanını ciddi görünce korkmuyor değildik.

"Bölümdeyim, hocam, geliyorum şimdi," dememle telefon kapandı. Bir şey mi yapmıştım acaba?

Bölüm başkanının ofisine girdiğimde karşılıklı oturan, tanımadığım bir adamla kesinlikle çok iyi tanıdığım bir kız dönüp bana baktılar. Nihan'ın ışınlandığı yer burasıydı demek. Işınlana ışınlana buraya mı ışınlanmıştı?

Ben *n'oluyor* diye düşünürken bölüm başkanı lafa girdi. "Hah, Teoman, tam zamanında." Masanın arkasında ayağa kalkarak adamı bana, beni de adama takdim etti. "Bu beyefendi Amerika'dan Doktor Joshua Grey, konferans için geldi." Grey mi? Şaka? Bir dakika, cidden mi? Kaçıncı tonu?

Kendimi adama dik dik bakmaktan alıkoyamadım. Tokalaştıktan sonra niye burada olduğumu sorgularcasına bölüm başkanına döndüm. "Kendisine ayarladığımız tercüman ve şoförle yarın için anlaşmıştık. Beyefendi beklediğimizden erken çıkageldi." Bölüm başkanını ciddiyete iten adamın haber bile vermeden erken gelmesiydi herhalde. "Beyefendiyi Hilton Otel'e götürüp yerleştirebilir misiniz? Nihan'la birlikte? Nihan tercümanlık yapmayı kabul etti." Ha, bu durumda ben de şoför oluyordum yani? En azından araba benimdi.

Düşünüp söyleyebildiğim ilk şey, "İyi de hocam, Nihan bizim bölümden değil ki. Neden o tercüman oluyor?" oldu.

Hoca, bana bıkkın bir ifadeyle bakıp muhtemelen içinden sabır dilendi. "Yorma beni, evladım. Götürebilir misin, götüremez misin, onu de sen. Yoksa taksi falan çağıracağım."

"Tamam, hocam, götürürüm ben." Tabii ki de Nihan'ı Grey soyadlı biriyle bir otele tek başına yollamayacaktım.

Hoca, adama gideceğimiz yere dair bir özet geçtikten sonra adam da ayağa kalktı, tokalaşarak vedalaştılar.

Bahçe boyunca ben arabayı açmak için önden giderken, Grey denen adam da bir yandan küçük valizini çekiyor, bir yandan da yanında yürüyen Nihan'a şehir, üniversite ve bölüm hakkında sorular sorup duruyordu. Konuşmaların bir kısmını anlıyordum, ama kelime bilgim konuşmanın tümünü anlamama yetmiyordu. Nihan'ın böyle sosyal bir işi nasıl kabul ettiğini de aklım almıyordu. Bir an

omzumun üzerinden onlara bakarken Nihan'la göz göze geldik ve kibar davranmaya çalışırken yüzüne kondurduğu sahte gülüşü suratında donup soldu. Derdi neydi şimdi? Gerçekten pişman mıydı?

Arabada, içimin rahat edeceği şekilde Nihan öne, yanıma, otururken adam da arkaya geçti. "Durduk yere neden başımıza iş çıkardın ki?" diye sordum, yoldan gözlerimi ayırmadan.

"Hoca rica etti. Herkesin bir işi varmış."

"İnsanlar bir işten kaçmak istediklerinde yoktan iş var ederler, Nihan. Muhtemelen senin kabul ettiğin bu işi, onlar reddetmek için bahaneler uydurdular."

"Saf değilim," dedi anlık bir öfkeyle. "Sadece yapabiliyorken yardım ettim işte. Hem konuşma pratiği oluyor."

Kısa bir süre için gözümü yoldan ayırıp ona baktım. Düşünceli görünüyordu ama anlık öfkesinden bir iz kalmamıştı. Artık sahte olsun ya da olmasın suratında bir tebessüm de yoktu. Sonra yola döndüm ve kendimi düşündüm. Çatık kaşlarla sinirli duruyor olmalıydım ama aslında düşünüyordum ve kızdığım burada bu adamı bir otele yerleştirmek değildi, geceki öpücükten sonra Nihan'ın bu şekilde davranmasıydı.

Adam, soyadıyla yargıladığım gibi birisi olmaktan çok uzaktı. Aslında oldukça kibar ve terbiyeli birine benziyordu. Yüzük parmağında bir alyans parlıyordu ve Nihan'a tek bir kişisel soru yöneltmemişti. Camdan gördüğü yerleri işaret edip oraların ne olduğunu sorarak sıradan bir turist gibi davranıyordu. Anladığım kadarıyla şehrin tarihi ve tabiat dokusunu beğenmişti.

Nihan, adamın sözlerini çevirirken beni, resepsiyonist ile arasında aracı yapmıştı, söylediğine göre bir de resepsiyonist ile muhatap olarak kendini sosyal açıdan yormak

istemiyordu. Resepsiyonist, kayıt işlemlerini hallederken abime mesaj çekip, Acar'ın çalıştığı kafeye gitmek için bizi beklememelerini söyledim ve adresi verdim. Zaten ana caddede bir yer olduğundan bulmaları zor olmazdı.

Acar, İstasyon adında bir kafede sözde barista çırağı olarak işe girmişti, fakat tezgahın arkasında durup tüm içecekleri hazırlayan kişi olmuştu. Kafeye alınan barista, bir ay sonra şehirden ayrılacağı için Acar'a hızlandırılmış bir barista kursu veriyordu. Acar için bu iyi bir fırsattı, çünkü baristanın yerine geçtiğinde hem maaşı artacaktı hem de elinde bir meslek tecrübesi olacaktı.

Nihan, kafeyi görür görmez dekoruna bayıldı. Daha kapıdan girmeden, kafenin tabelasının olması gereken yere monte edilmiş dev saate bakakalıp hayranlıkla iç çekti. "Acar cidden burada mı çalışıyor?" diye sordu, bu soru için bana olan soğuk tavrını şimdilik rafa kaldırmıştı.

"Evet." Gözlerimi Nihan'dan çekip dev saate baktım. O saat, ilginç bir şekilde istasyon konseptini tamamlıyor ve insanın gözünün önüne siyah-beyaz tren istasyonu sahneleri getiriyordu. O sahnelerde raylardan gürültüyle ve buharlar eşliğinde geçen eski trenler ve sahnenin kenarında görünen sütundan sallanan dev bir saat göze çarpıyordu. Aslında istasyonu saatle imgelemek tuhaftı, ama bir şekilde işe yaramıştı ve bu fikir hem farklı hem de zekice geliyordu. "Saatleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Saatler, zamanı temsil eden sahtekarlardır. Ama yine de saatleri severim. İçindeki o uyumla dönen çarkları ve tik-tak seslerini."

"Şaka yapıyorsun," dedim, duyduğum son kelimelere inanamayarak. Şaşkınlıkla ona baktığımda hiç de şaka yapıyormuş gibi durmuyordu. Saatin tik-tak sesinden

uyuyamadığı için odada saat bulundurmayan insanlar tanıyordum. O sese sinir olduklarını söyleyenler vardı.

"Ne konuda?"

"Tik-tak?"

"Gayet ciddiyim. Bazı insanlar o sesi sevmez, ondan rahatsız olurlar. Hatta bazıları o seste uyuyamaz. Ama ben o sesi severim, huzurlu bulurum. İstikrarlı ve ilham verici bir ses. Fark ettiysen odamda da iki saat var. Ayrıca bazı saatlerin tasarımları o kadar güzel ki... Özellikle şu kolye şeklinde olanlar, eski köstekli saatleri andırmıyorlar mı? Harikalar."

"Fakültenin arkasındaki kütüphanenin önündeki çimenlikte bulunan saat kulesinin saatinin çalışmadığını fark ettin mi?" diye sordum içeri girerken. Bir anda bu kadar uzun bir tamlama yapınca tekerleme söylemişim gibi hissetmiştim. Tamlamada zirve yapmıştım resmen.

Nihan, hemen yanımda, içeri girerken onaylar gibi *hım*layıp, "Çok sinir bozucu, değil mi?" diye karşılık verdi. "Peki, Cumhuriyet Meydanı'ndaki Saat Kulesi hakkında ne düşünüyorsun?"

İşte, yine konuşuyorduk. Nihan'ı konuşturmak için sevdiği bir şeyden sohbet açmak yeterliydi. O, ilgisini çeken, boş olmayan ve kaliteli bir sohbeti kaçırmazdı. "Gayet güzel. Müze olmaması büyük kayıp. En son hediyelik eşya dükkanı yaptılar sanırım."

"Benim anlamadığım Erciyes varken küçük bir saat kulesi nasıl şehrin simgesi haline geldi?" Aslında Saat Kulesi, tam olarak şehrin simgesi sayılmazdı. Her şehirde illa bir saat kulesi olduğundan olsa gerek, buradaki saat kulesi de simgeleşmişti. Erciyes Dağı, Döner Kümbet gibi yerler de şehrin simgeleriydi.

Kafe fazla kalabalık değildi, yeni açıldığından dolayı henüz düzenli müşterileri yoktu ve meraklılar da öğle saatlerini tercih ediyordu. Üstelik tam akşam yemeği saatinde gelinecek bir yer sayılmazdı, tabii akşam yemeği olarak tatlıları tercih etmiyorsanız. Tıpkı dış güzelliklerine kanıp takıldığımız ama takıldıkça ne kadar sığ ve boş olduklarını anladığımız bazı insanlar gibi, dışarıdaki görkemli saat ve girişin aksine kafe oldukça sade ve sıradandı. Pek çok kafede rastlayacağınız bir görüntüydü; duvarlar duvar kağıtlarıyla kaplanmıştı, etrafa aralarında yeterli mesafeler bırakılarak iki veya dört kişilik masalar yerleştirilmişti. İlginç olan tek şey servis tezgahının önüne yerleştirilmiş birkaç bar taburesiydi, buna gerçekten bir anlam verememiştim. Belki de paket servis beklerken müşterilerin oturmaları için konmuştu.

"Bunlar ne ara nasıl gelmiş?" deyip cevap beklemeden, Nazlı ile abimin oturdukları masaya doğru ilerledi. Yürürken elleri ceplerindeydi ve hedefe kitlenmiş gibi başka insanlarla göz göze gelmekten kaçınarak yürüyordu. Nihan'ın bu huyuna artık alışmıştım; ellerinin boş bir şekilde iki yanında durmasından rahatsız oluyor ve ellerini ya ceplerine koyuyor ya da ellerinde bir şeyler taşıyordu, bazen minicik telefonunu iki eliyle tuttuğu bile oluyordu. Sadece gözlerini kapattığında saklandığını sanan küçük çocuklar misali, insanları görmediğinde insanların da onu görmeyeceklerini düşünür gibi göz temasından kaçınarak yürüyordu. Ama bazen de kendine güveni yerinde oluyordu ve başı dik bir şekilde korkusuzca yürümekten çekinmiyordu. Nihan'da olduğu gibi, insanlarının ruh halleri yürüyüş şekillerine bile yansıyordu.

Nazlı ve abim, Acar'ın arkasında çalıştığı servis tezgahına en yakın olan dört kişilik masada birbirlerinden

olabildiğince uzak bir şekilde oturuyorlardı. "Nasıl geldiniz siz?" diye sordu Nihan. Abime attığım mesajdan habersizdi.

"Şu beni zorla taksiyle getirdi," dedi Nazlı, çenesiyle abim Timuçin'i işaret ederek. Ablası bana 'bu' diye hitap ediyordu, kendisi de abime 'şu' diye hitap ediyordu.

"Otobüsle gitmesine izin verseydim de kaybolsaydı keşke. Kardeşin, beni sinir ediyor," diye Nazlı'yı ablasına şikayet etti abim. Gülmemek için kendimi zor tuttum; abim çok nadir birilerine bu kadar sinir olurdu ve genellikle beyefendi imajını zedelemekten kaçınarak böyle laf dalaşlarına girişmezdi.

"Kaybolmazdım!"

"Doğru, kaybolmazdı," dedi Nihan sonunda. "Nazlı, buraya ilk kez gelmiyor. Ama yine de kardeşime göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Bu çok sinir bozucu. Bir abla olarak benim tarafımda olmalıydın."

"Gayet adil davrandım. Bir kardeş olarak sus bence."

Nazlı gözlerini devirirken, Acar tezgahın arkasından, "Gelebildiniz mi?" diyerek el salladı.

"Şu konferans için gelen yabancı adamı Hilton'a bırakmak zorunda kaldık," diye geç gelme sebebimizi açıkladım.

"Öğrencileri ayak işlerine koşuşturmalarına hiç şaşırmadım," diye araya girdi abim. Kendi öğrencilik yıllarından bu konuda tecrübesi vardı elbette.

"Sen bir de Edebiyat Fakültesi'ni gör, dilciler her sene kültür günü düzenliyorlar manyak gibi. Bizim Numan'ın Japon Dili'nden mi Kore Dili'nden mi ne bir arkadaşı var, her sene aynı gösterileri izlemekten şikayet ediyordu."

Acar, tezgahı silmek için durakladıktan sonra devam etti. "Sipariş verdiniz mi?"

Hep birlikte kafalarımızı iki yana salladık. Acar, gözleriyle kafeyi taradıktan sonra garson olduğunu tahmin ettiğim bir kıza bizim masamızı işaret etti. Garson olması için birkaç güzel kız ve barista çırağı olması için Acar; kafe sahibi nasıl müşteri çekeceğini biliyordu.

Otel kargaşasında akşam yemeğini unutmuştuk, bu yüzden Nihan'la ben, menüdeki en doyurucu şey gibi görünen waffledan sipariş ettik. Nazlı öyle uzun ve tuhaf bir kahve ismi söylemişti ki Nihan, Nazlı'nın cümlesini bitirmesini beklerken elini ağzına götürerek yalandan esnemişti. Abim ise her zamanki gibi klastı ve sade kahveyle yetinmişti. Siparişlerimiz geldiğinde Nihan, kahve sipariş etmeyi nasıl unutabildiği için kendi kendine söylendi. Cidden dalgındı, yoksa Nihan'ın kahveyi unutması kıyamet alameti sayılırdı.

Acar, işlerine mola verip sonunda yanımıza bir sandalye çekebildi. "Nasılsınız? Beğendiniz mi burayı?"

"Biraz sıradan," diye atıldı Nazlı. "Gelişmesi lazım. Ama servisi güzel."

"Kafe işte," dedi abim, umursamazca omuzlarını silkerek.

"Gayet güzel, kardeşim. İşin hayırlı olsun," dedim, abimin tavrını telafi etmeye çalışır gibi hızla konuşarak.

"Girişteki saate bayıldım," dedi Nihan, çatalını tabağın kenarına bırakarak.

"Seveceğini biliyordum," diye sırıtarak karşılık verdi Acar. "Ama içerisi sıradan, Nazlı haklı."

"Bu arada memnun oldum," dedi Nazlı, masanın üzerinden elini Acar'a uzatırken. "Ablamla ilgilenen birinin

bu kadar yakışıklı olmasını beklemiyordum. Üstelik sarışınlar tipim de değildir ama seni beğendim."

Nihan, lokmasını yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Ben, anında ayağa kalkıp bir bardak suyu ona götürürken, Acar çoktan Nihan'a bir bardak su vermiş, gerekli bir hızla sırtına vuruyordu. Bir an kendimi fazlalık ve işe yaramaz gibi hissederek öylece kaldım, sandalyeme döndüğümde moralimin bir darbe aldığını fark etmek yeni bir tecrübeydi.

Nihan, boğulma riskini atlatınca Acar, "Kardeş olduğunuza hiç şüphe yok," dedi gülerek. "Her şeyi pat diye söylemek sizde huy galiba. Bir dakika... Sen bir şey içmiyor musun?" Acar, Nazlı'ya hitaben konuşurken, Nihan'ın hiçbir şey içmediğini fark ederek lafı ona çevirmişti.

"Unutmuşum," diye itiraf etti Nihan, su bardağını masaya bırakırken. "Sonra da garsona seslenmeye üşendim."

"Benden isteseydin ya. Dur sana bir şeyler hazırlayayım." Acar tam kalkacakken durakladı. "Ne içersin?"

Nihan, bir şey hatırlamış gibi hafifçe gülümsedi. "Ne önerirsin?"

Acar da aynı şekilde ona gülümsedi. Belli ki bir anıyı paylaşıyorlardı ve inanılmaz derecede sinir bozucu görünüyorlardı. "Macchiato. En iyi yapabildiklerimden biri o."

Nihan'ın gülümsemesi büyürken başıyla onu onayladı. Söylenmemek için kendimi zor tutarak yerimde huzursuzca kıpırdandım. Kendimi yabana atılan ikinci adam gibi değersiz ve görünmez hissediyordum. Dışarıya yansıttığımsa muhtemelen sadece sinirdi.

Acar'ın getirdiği macchiatonun üzerinde, boş boş bakmama neden olan bir kalp deseni vardı. "Şey... Şimdilik düzgün yapabildiğim tek desen kalp. Eğrelti otu deseni üzerinde çalışıyorum ama pek iyi olmuyor."

Nihan tekrar güldü ve kahveyi dikkatlice önüne çekti. "Ne minicik bir kahve... Çok şirin görünüyor. Bir şeylerin minyatürlerini çok severim. Minyatür market arabaları bile çok şirin. Bir dakika, bunun fotoğrafını çekip sonsuza kadar saklayacağım."

"Cidden mi?" diye sordu Acar.

"Hayır, muhtemelen sonra silerim. Ama Instagram'da kalır."

"Instagram'da yediğin içtiğin şeylerin fotoğraflarını mı paylaşıyorsun?" diye sordum, sesimdeki bariz alaycı tonla.

Alaycı bir dille "Hıı, özellikle yanlarına Kürk Mantolu Madonna koyarak paylaşıyorum," diyerek gözlerini devirdi. "Bunun özel bir anısı var, o yüzden paylaşacağım."

"O bir bookstagram," diye mırıldandı Nazlı, bana doğru. Muhtemelen beni bir şey konusunda uyarmaya çalışıyordu ama Instagram'ım yoktu ve bookstagramın nasıl olduğunu da bilmiyordum. Nazlı bakışlarımdan anlamış gibi, "Okuduğu kitapları yorumluyor," diye açıkladı. İçimden 'i' harfini uzatarak 'Peki,' demek geçti. "Kendi fotoğraflarını çok nadiren paylaşır. Cidden 'kahve ve kitap' teması kullandığı oluyor ama bunu gösteriş olsun diye değil, gerçekten sevdiği için yapıyor, en azından paylaştığı o kitapları okuyor ve yorumluyor yani," diye sessizce açıklamaya devam etti Nazlı.

Zaman ilerlerken alkollü bir şeyleri olup olmadığını sormak için servis tezgahının arkasındaki baristaya yöneldim. Barista, barmen kelimesinden gelen İtalyanca bir kelimeydi. Kelimenin ve mesleğin doğuş yerinde, baristalar bir tezgahın arkasında çalışan, espresso gibi sıcak içecekler, alkollü veya alkolsüz soğuk içecekler yapan ve atıştırmalıklar servis eden kişiler olarak bilinirdi; ama bizim ülkemize bu meslek ve kelime kahve ustası olarak

geçmişti. Ben de kelimenin kökenine güveniyordum. Şu an gerçekten biraz alkole ihtiyacım vardı, arabayı benim yerime abim kullanabilirdi. Baristanın söylediğine göre normalde alkol satmıyorlardı ama kendi zulasındakilerle bana bir şeyler hazırlayacaktı.

Nazlı, habersizce yanımdaki tabureye oturduğunda, daha yeni içkime kavuşmuştum. Adama, daha önce içtiği kahvenin aynısından bir tane daha sipariş ettikten sonra bana bir göz attı. "Ne oldu da buraya kaçtın?"

"Nihan," dedim sadece. Tek bir kelime sorunu açıklamaya yetiyordu bazen.

Nazlı, tezgahtan bir pipet alıp denemek ister gibi içkimden bir yudum içti ve yüzünü buruşturarak pipeti bardaktan çıkarıp tezgaha bıraktı. Anlaşılan ablası gibi onun da içkiyle pek arası yoktu. "Sadece bil diye söylüyorum, sarışınlar Nihan'ın da tipi değildir."

"Emin misin? Çünkü şu an Acar'la açık bir şekilde flört ettiğine eminim."

"Pekâlâ, sen flört ettiğin herkesle ciddi misindir?" Ne demek istediğini anladığımda tek kaşımı kaldırarak sırtımı biraz dikleştirdim. "Nihan, duygusal biri değil, bu yüzden de utanma, çekinme, mutluluk, üzülme gibi duyguları güçlü bir şekilde hissedemiyor. En yoğun hissettiği duygular endişe, gerilim, bitkinlik, nefret gibi olumsuz duygular. Hal böyle olunca da toplumun ahlak kurallarına da uyum sağlayamıyor; hiç çekinmeden ve utanmadan ama sorun çıkarmayacağını bildiği kişilerle flört edebilir, alınmayacağını bildiği kişilerle kara mizah yapabilir."

Anladığımı gösterircesine başımı salladım. "Ama sorun sadece bu değil ki." Muhtemelen bunları Nazlı'yla konuşmamam gerekirdi, ama Nihan'ı kardeşinden başka kim daha iyi tanırdı ki? "Dün gece Nihan'ı öptüm."

Nazlı dönüp şaşkın gözlerle ablasına baktı, sonra bana doğru fısıldadı. "O da seni öptü mü?"

"Evet."

Tekrar dönüp ablasına daha uzun süre baktı ve kafasını yana doğru eğerek gözlerini kıstı. Bana döndüğünde hâlâ fısıldıyordu. "Rüya görmediğine emin misin? Çünkü şu an hiç de böyle bir şey yaşamış gibi davranmıyor."

Pekâlâ, benimle öpüştü diye tüm gün bunu belli eder şekilde davranması gerekmezdi, ama olayın özünü Nazlı da kavramıştı. "Sorun da bu ya," diye onayladım.

"Harika. 500 Days of Summer gibisiniz. Ben de Rachel'ım galiba," diye söylendi. Ardından kahvesi geldiğinde adama nazikçe gülümsedi. Ablasının aksine sosyal biriydi ve nezaket kurallarında ablası kadar kötü değildi.

"Neyden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedim.

"Filmi izlemen lazım. Neyse, boş ver şimdi onu. Eninde sonunda bunun hakkında konuşur, merak etme. Muhtemelen şu an kafasında bir şeyleri tartıyor, listeler yapıyor, sonuçları kontrol ediyor, sonuçların doğuracağı sonuçları da hesap ederek anlayamadığı duygusal olayları mantığa indirgemeye çalışıyordur."

"Benim de farkım yok ki. Ama tutup da hiçbir şey olmamış gibi birileriyle flörtleşmiyorum."

"Hmm, yani Nihan'ın kitabına göre sen thinkersın. Bu ilişkide sana kolay gelsin, Thinker Bell."

Sözlerindeki inançsızlığı fark ederek, "Nihan gibi MBTI hayranı değil misin?" diye sordum. Biraz şaşırdığımı itiraf etmem lazımdı.

Nazlı, tek omzunu silkti ve kahvesinden bir yudum aldı. "MBTI falan umurumda değil. Ben bildiğimi konuşurum,

tarafında olduğumu savunurum ve istisnasız herkesi yargılarım; avukat adayıyım ben."

Cevap veremeden hemen arkamızdaki masadan sandalye çekme sesleri geldi. Omzumun üzerinden baktığımda Sinan, Numan ve Numan'ın arkadaşı gibi duran bir kız, Nazlı'yla benim kaçmış olduğumuz masaya oturuyorlardı. Biraz sonra Sinan, beni ve tabii ki yanımda oturan ve yan durduğu için kısmen onlara doğru dönük olan Nazlı'yı fark etti. "Teo'nun yanındaki hatun kim?" diye sordu, çenesiyle bizi işaret ederek. Aferin, Sinan, Nihan'dan sonra Nihan'ın kardeşine de asıl ki Nihan, iyice nefret etsin senden. Bravo.

Nihan, bahsettiği kişinin Nazlı olduğunu anlayınca ciddi bir şekilde, "Kardeşime asılırsan seni gebertirim," dedi.

Nazlı, tam ne olduğunu anlamaya çalışarak masaya döndüğünde, abim homurdanır gibi, "Aman, kardeşin ona asılıp onu rahatsız etmesin de," dedi.

Nihan kaşlarını çatıp "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda ortam bir anda gerilmişti. Bir şey olursa müdahale edebilmek için içkimi tezgahta bırakıp masaya yanaştım.

Fakat Nazlı, benden önce masaya varmıştı. Ve gerçekten körü körüne bildiğini konuşuyordu. "Beni öperken rahatsız gibi görünmüyordun ama."

Nihan hiç beklemediğim bir şekilde, "Sen, kardeşimi mi öptün?" diye çıkıştı abime, her kelimeyi tek tek vurgulayarak. Gözlerini kocaman açmış, hafifçe masaya doğru eğilmiş ve her an kalkmaya hazırmış gibi ellerini sandalyenin kolluklarına dayamıştı.

"Öpmeyi istememiştim-"

Lakin abimin pek de açıklama fırsatı olmamıştı. Bir an Nihan oturuyordu, ama sonraki an yerinden kalkmıştı ve abime doğru bir tekme uçuyordu. Kız, ya cidden

ışınlanıyordu ya da ninjaydı. Masaya daha yakın olan Nazlı, öne atılarak tekme abime varmadan Nihan'ın ayak bileğini tuttu. Nihan aniden bacağının tutulmasına rağmen dengesini kaybetmemiş, oldukça rahat bir şekilde tek ayağının üzerinde duruyordu. Tekme atmak için bacaklarını en az doksan derece açması ise ayrı olaydı.

"Pardon, tekme fazla mı kaçtı?" dedi ve yumruğa geçti.

Fakat ben artık o kısa şok halinden çıkmıştım ve atılıp yumruğunu avuçlayarak onu durduracak kadar atiktim. Nihan'ın henüz bilmediğim yönleri olduğunu biliyordum, ama bir ninja olacağını asla tahmin etmezdim. Masadaki herkes, burnunun kırılmasından kıl payı kurtulan abim dâhil, benim kadar şaşkındı.

Sinan tek elini yemin eder gibi havaya kaldırarak, "Nihan'ın yedi göbek sülalesinden kimseye asılmayacağıma ant içerim," dedi.

"Abla, bir dur!" diye ciyakladı Nazlı. "Ben öptüm onu. O beni öpmedi."

Nihan avucumun içindeki yumruğuna baktı ve sonra bakışlarını bana kaldırarak sinirleri bozulmuş gibi soğukça gülümsedi. Yumruğunu benim avucumdan, bacağını da Nazlı'nın tutuşundan kurtararak kardeşine döndü. "Sen delirdin mi? Ne bokuna Timuçin'i öpersin?" Etraftaki insanların bize doğru baktıklarını görerek sesini alçalttı ve sonunda hareketlerindeki abartıdan kaçındı. "Adam nişanlı ulan. Hadi, diyelim ki nişanlı olduğunu bilmiyordun, adam senden dokuz yaş büyük."

Acar, tedirgin bir şekilde çalışanlara ve müşterilere bakındı. Acar'ın neyden endişelendiğini anladığımda uzanıp Nihan'ın kolunu tuttum ve onu sakinleştirmeye çalışır gibi kolunu hafifçe sıktım. "Nihan, tamam, sakin ol. Yoksa birazdan kafeden atılacağız."

Nihan, sandalyesine geri oturduğunda ağlayacak gibiydi, tüm sinirleri boşandığında o boşluğu pişmanlık ve hüzün doldurmuş, bu da onu ezmişti. "Üzgünüm, ben... ben tüm gün gergindim ve bir an kendimi kaybettim. Gerçekten, her zaman böyle kendimi kaybetmem. Böyle bir ana şahit olduğunuz için üzgünüm. Sadece bu olay... Neyse, Timuçin, gerçekten özür dilerim," dedi abime bakarak. İçtendi, öyle olduğunu biliyordum.

"Ben de öyle konuşmamalıydım, üzgünüm," dedi abim ve kendisinin de olayda hatası olduğunu kabullendi.

Ardından kimse ne diyeceğini bilemiyordu. İnsanlar olayın bittiğini anlamış ve kendi işlerine dönmüşlerdi. Dört kişilik yuvarlak masanın etrafında oturmuş sekiz kişiydik ve hiçbirimiz tek kelime ederek sessizliği bozmaya cüret edemiyorduk.

"Acar," dedim en sonunda, sessizliği bozarak. "Bize hesabı getirsene abi, kalkalım biz." Acar anlayışlı bir şekilde başını salladı ve tezgahın kenarındaki kasaya yöneldi.

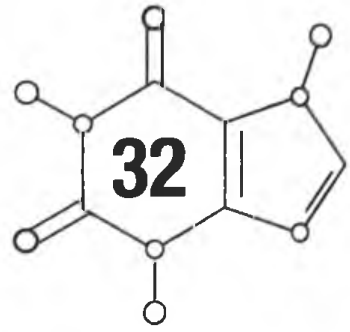
Hesabı ödedikten sonra kimin baktığını, kimin gördüğünü umursamadan, Nihan'ın omzuna elime koyup "Hadi, güzelim," dedim. "Gidelim artık. Unutalım bunu da, hiçbir şey olmamış gibi yapalım."

Acar, Nihan'a nasıl dokunduğumun, nasıl baktığımın ve onunla nasıl konuştuğumun farkındaydı; ama düşünceli bir şekilde bize bakmanın dışında hiçbir şey yapmadı. Şu an Acar'ın tavrının arkasındaki anlamı düşünemeyecek kadar meşguldüm ve sadece başka bir sorun çıkmadan abimi, Nazlı'yı ve Nihan'ı eve götürme derdindeydim.

Eve vardığımızda ve Nihan'la salonun karanlığında yalnız kaldığımızda, Nihan'ın holden salona sızan ışıkta parlayan sessiz gözyaşlarını gördüm. "İyi misin?" diye sordum, yattığım yerden kalkarak.

Nihan yattığı yerden direkt tavana bakıyordu, fakat beni cevaplarcasına başını iki yana salladı. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Bir yanım yanlış bir şey yapmadığımı söylerken diğer yanım suçlu olduğumu bağırıyor. Ben mantıkçı bir insanım, Teoman, nasıl olur da bir kafede, o kadar insanın önünde kavgacı insanlar gibi bağırıp birine tekme atmaya kalkarım?"

Başucunun yanında dizlerimin üzerine çökerek ona eğildim. Başparmaklarımla gözyaşlarını silerken "Nihan," dedim, onaylamaz bir tonla. "Böyle yapma. Her şeyi üstlenme. Her şeyi kontrol edemezsin. Kendin de söyledin, bazen herkes kırılır ve çözülür."

Nihan

Ertesi sabah dört kişinin sığabilmesi için ortaya doğru çektiğimiz minik, beyaz, mutfak masamızın etrafında dut yemiş bülbüller gibi oturuyorduk. Tost, kahve, helva ve reçelden oluşan, zengin olmayan bir kahvaltı soframız vardı, ama kimsenin iştahı yok gibiydi. Ve konuşmak, sanki bir tabuydu.

Nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. Aslında çok büyük bir olay yaşanmamıştı ve zamanla etkisi de azalmıştı; ama yine de hiçbir şey olmamış gibi devam edecek cesaretimiz yoktu. Pekâlâ, düzeltiyorum, sadece Teoman ve ben olsaydık bir öpücüğün ardından hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdik; ama burada söz konusu fazla dışadönük kardeşim Nazlı ve fazla klas Timuçin idi.

Kardeşim, ailede en sevdiğim kişiydi ve normalde enlerimin olmadığını düşünürsek bu oldukça yüksek bir mertebeydi. Nazlı, bazen düşünmeden konuşup hareket edebilir ve sosyal açıdan enerjisiyle fazla yorucu olabilirdi, ama yine de onun yanında hep rahat hissederdim. Fakat şimdi ne yapacağımı bilmiyordum, Nazlı önüne geleni

öpmezdi elbette. Belki yeni bir ayrılık yaşadığından biraz saçmalamıştı. Çoğu insan için ayrılık sarhoşu olmak, aşk sarhoşu olmaktan daha beterdi. Aşk sarhoşluğu adrenalin ve dopamin ise, ayrılık sarhoşluğu şüphesiz ki anksiyete veya bunalımdı. Ve mutsuz ve umutsuz iken yaptığımız çılgınlıklar, mutlu ve umutlu iken yaptıklarımızdan daha şiddetli olurdu. Çünkü bir kere umudu kaybettiniz mi, kaybedecek bir şeyiniz kalmazdı.

"Geleli daha üç gün oldu. Ama sizi bir gün evde yalnız bırakıyoruz ve *bu* oluyor. Bir de bizi, aranızda bir şey var mı diye topa tuttunuz," dedi Teoman, sessizliği bozarak.

"Çok büyütüyorsunuz, o öpüşmenin bir anlamı yoktu ki," dedi Nazlı, omuz silkerek.

Kafamı robotik bir hareketle Nazlı'ya çevirip, "Niye öptün o zaman adamı, canım kardeşim?" diye sordum iğneleyerek.

"Ya öyle değil. Bak şimdi, aslında komik bir olay, siz gidince evde canım sıkıldı, tamam mı? Ben de o sosyal medya senin bu uygulama benim geziyordum öyle, sonra Scorp'a girdim. Baktım ki yeni meydan okuma etkinliği başlatmışlar; en yakındaki karşı cinsi dudaktan öp, diye. Eh, benim en yakınımdaki karşı cins de Timuçin'di."

"Bu mu yani?" dedim, inanamaz bir ifadeyle. "Adamı öpmenin bahanesi o saçma salak uygulama mı? En yakındaki uçurumdan atla deseler yapacak mısın?"

"Of abla, yıllardır aynı örneği veriyorsun, güncelle artık şunu."

"Ben, seni fabrika ayarlarına döndüreceğim şimdi, beni sinir etme. Hayır yani, en yakınındaki Teoman olsa onu mu öpecektin?"

Bir anda herkesin kaşları hayretle kalkınca sustum. Ya, ben öyle demek istememiştim ki. Tabii ki Teoman, bana

laf sokma fırsatını asla kaçırmazdı. "Sen, beni, Nazlı'nın beni öpme ihtimalinden mi kıskandın?"

"Ben senin susma ihtimalini sevdim, Teoman," dedim ters ters bakarak. Fakat o hâlâ pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Ya sen bu adamla iki aydır aynı evde yaşıyorsun, bir de üstünü *o sadece ev arkadaşım, aramızda bir şey yok bıtbıtbıt* dediğin 'ev arkadaşı'nla öpüşüyorsun, ama beni yargılıyorsun," diye çıkıştı Nazlı. Bir bakıma mantıklıydı aslında.

Suçlamanın verdiği anlık şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Tam Teoman'la öpüştüğümü nereden bildiğini soracaktım ki devam etti. "Hem neden sadece bana yükleniyorsunuz ki? Ben nişanlı bir adamı öptüysem, o nişanlı adam da bana karşılık verdi."

"Ona da sıra gelecek," diye homurdandı Teoman. Bir an sanki büyük olan kardeş Teoman'mış gibi gelmişti.

"Onu da unutmadım, ama sen başlattığına göre önce sen hesap vereceksin," diye cevapladım Nazlı'yı. Yoksa elbette böyle olaylarda kadınları suçlayıp adamları aklayan yobazlar gibi davranmazdım.

Gözlerini devirmekle meşgul olan ve son derece sıkılmış görünen Timuçin'e döndüğümüzde Timuçin ofladı. "Bana mı geldik?"

"Hadi bu ergen..." dedim, Nazlı'yı göstererek. "Ama sana ne oluyor? Hem nişanlını aldatıyorsun, hem de kendinden yaşça küçük bir kızı öpüyorsun."

"Ergen değilim ben," diye araya girdi Nazlı.

"Sus be, o anlamda mı dedim? Yaşın on yedi değil mi? Yaşına göre ergenlik çağındasın."

"Aman iyi be," diye karşılık verdi, surat asarak.

"O beni öpünce refleks olarak karşılık verdim," dedi Timuçin, *tuzu uzatır mısın* gibi basit bir şey dermişçesine bir umursamazlıkla. Adamın özrü, kabahatinden büyüktü.

"Hah!" diye nefes verdim, duyduğuma inanamayarak. "Refleks mi? Refleks olacak kadar rutin bir şey yani bu senin için? Tabii, kardeşi ne ki abisi ne olsun?"

"Kabak yine benim başıma patladı yani? Bravo, Nihan. Cidden tebrik ediyorum, bunu da bana bağladın ya. Ben ne yaptım şimdi, kızım?"

"Eve gelmediğin geceleri saydırtma istersen."

"He, sen saydın yani? Listesini de yaptın mı? Hani, senin umurunda değildi?"

"Değil zaten," diye lafını kestim. "Umurumda değil diye bilmezlikten gelecek de değilim. Benim umurumda olmayınca senin tek geceliklerin yok mu oluyor?"

"Sanırım sizin de konuşmanız gerekiyor," dedi Nazlı, kollarını göğsünde bağlamış, arkasına yaslanmıştı.

Konuya, yani Timuçin'e dönerek Nazlı'yı görmezden geldim. "Benim Teoman'ınkiler kadar çok eskilerim yoktur," dedi Timuçin, sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Neyse, bir anlık düşünmeden yapılan bir refleksti işte," diye kestirip attı.

"Hıı, evet," diye mırıldandı Nazlı, ona inanmadığını ima ederek. Fakat o da Timuçin gibi bu konunun uzamasından sıkılmışa benziyordu ve büyütmeye değecek kadar bir önemi olduğunu düşünmüyordu.

"Tamam, kapatalım mı artık?" dedi Teoman, ellerini iki yana açarak. Hepimiz onaylayınca sonunda kahvaltıya odaklanabildik.

Durum böyle olunca o gün okulu ektim. Zaten önceki gece yaşadığım ve uzun zamandır yaşamamış olduğum

sinir krizinden sonra kısa da olsa bir tatile ihtiyacım vardı. Sinir krizleri beni yorardı, ama son darbeyi vuran krizden sonra gelen o pişmanlık ve vicdan azabıydı. Bazen her ne kadar haklı da olsam, yine de kendimi o durumda bulurdum, kendimi yıpratırdım. İnsanların beni yıprattığı yetmiyormuş gibi bir de ben kendimi yıpratırdım. Şöyle bir düşününce kendimi sevmekten ve mutlu olmaktan ne kadar da uzaktım.

Sabahın ikinci kahvesini alıp, güneş bulutların arasından yüzünü gösterirken evin salonuna bağlı olan balkona çıktım. Aslında güneş ışığını pek sevmezdim, ama sonbahar ve kış güneşinin yakmadan beni ısıtmasını severdim. Kahvemi korkuluk demirlerinin arasına bırakıp balkona atılmış iki ahşap sehpadan birine oturdum. Bu sehpaların olayı neydi bilmiyordum ama sehpaları tabure olarak kullanmamda bir sakınca olacağını da sanmıyordum. Tabureye nazaran geniş olan sehpada bağdaş kurup, taşınabilir battaniye boyutlarındaki pançoma sarınarak kahvemi yudumladım. Balkon, binanın arka cephesine bakıyordu, ama ön cephenin beton ve cadde manzarasına karşın arka cephenin artık harabeye dönmüş tarihi manzarasını tercih ederdim. Harabe olmaya mahkum bırakılmış, irili ufaklı inleri andıran taş yapılar, bir zamanlar Talas'ın çarşısıymış. Dükkanların hepsi kuyumcu olsa da şimdilerde Eski Çarşı adını almıştı ve derler ki bir zamanlar güneş, bu tepeye vurduğunda dükkanlardaki altınlar ışıl ışıl parlayıp göz kamaştırırmış. İlginçtir ki bu taş yapılar, hâlâ bazen akşam güneşinde altın renginde parlardı. Muhtemelen hazine avcılarının dikkatsiz ve hoyratça kazılarına, serserilerin buralarda âlem yapmalarına ve bazı bilinçsiz gençlerin sağa sola adlarını ve yarına bitecek aşklarını yazmalarına maruz kalmasa, bu yapılar günümüze daha sağlam ulaşabilirdi.

Eski Çarşı'nın sağ tarafında kalan uçurumun tepesinde Atatürk'ün Kayseri'ye geldiğinde konakladığı, ama şimdi içinde valinin yaşadığı Atatürk Köşkü bulunuyordu. O köşkü görmeyi ne kadar çok istesem de kapısında duran güvenlik görevlileri, oranın valinin evi olduğu gerekçesiyle izin vermemişlerdi. Atatürk Köşkü'nün de sağında Ali Dağı bulunuyordu. Eski Çarşı'yla apartmanın arasında ise ufak tarlalar ve etraftaki insanların meyve-sebze yetiştirdikleri hobi bahçeleri vardı.

Balkon kapısının açılması düşüncelerimi aniden bozdu. Rüzgarın yüzüme uçurduğu saç tutamlarımı geri itip balkona çıkan Teoman'a baktım. Mutfak masasındaki saçma tartışmadan bu yana sakinleşmiş görünüyordu.

Oturduğum sehpanın hemen yanındaki diğer sehpaya yan oturup, bana ya da başımın üzerinden görünen Ali Dağı'na bakmaya başladı.

Oturduğum sehpaya vurarak, "Bu sehpalar niye burada?" diye sordum, merakımı gidermek için. Oldukça eskiydiler ve üzerleri rutubetten ya da sudan kabarmıştı ama yine de kullanılabilecek kadar sağlamdılar. Öğrenci evlerinde lüks içinde yaşıyor sayılmazdık ve bazen komşunun çöpe atmak için çıkardığı tek çekmecesi kırık komodini bile eve taşırdık. Aile evleri için eski ve hasarlı olan eşyalar, öğrenci evleri için hazine olabilirdi.

"Evi kiraladığımda evde set üstü ocak, buzdolabı ve bu iki sehpadan başka bir şey yoktu," diyerek anlatmaya başladı Teoman. "Eşya aldıktan sonra bunları balkonda oturmak için çıkardım, sonra içeri geri alacaktım ama yağmurda kalınca yüzeyleri kabarmış, ben de burada bıraktım."

Hafifçe güldüm. "Muhtemelen hayatımın bir köşesinde, ben de böyle bir şey yapmışımdır."

"Hava soğuk. Burada oturmamalısın," dedi başımın üzerinden görünen bir yere bakmaya devam ederek.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum," dedim, harabelere çevirerek yönümü. "Sen neden buradasın?"

"Ben de manzaranın tadını çıkarıyorum," dedi, aniden derinleşen sesiyle.

Ona doğru döndüğümde gözlerinin, yüzümde gezindiğini fark ettim. "Bu sözler genelde işe yarar mı?"

"Görünüşe göre her zaman değil." Sonra davranışının biraz ucuz olduğunu düşünmüş olacak ki kendini düzeltti. "Amacım o değildi gerçi."

"Benim yanımdayken kendini duygusal ya da romantik olmaya zorlama. Ben, ikisi de değilim. Ve içten içe biliyor olmalısın; sen de değilsin."

Şaşırmış görünüyordu, kaşlarını çatıp gözlerini kıstı bana bakarken. "Ne demek istiyorsun?"

"Ev konusunu görüşmek için geldiğim günü hatırlıyor musun? İlk kez seni görüyordum; ama daha o ilk konuşmadan senin sosyal, gelenekçi ama aynı zamanda da benim gibi mantıkçı ve yargılayıcı biri olduğuna karar vermiştim. Zaman geçtikçe bir an yanıldığımı sandım, çünkü bazen bir ESTJ için fazla duygusal ve romantik olabiliyordun. Sonra anladım ki bu sadece bir rolden ibaretmiş. Ama fark etmeden oynadığın bir rol. Çünkü yıllardır geleneklerin ve sosyalliğin içine öyle hapis kalmışsın ki bu senin için normalleşmiş. Doğru olanın, olması gerekenin bu olduğunu sanmışsın. Ben, topluma ve geleneklerine sıkı sıkı bağlı bir insan değilim, Teoman. Doğallığı tercih ederim, sen de öyle değil misin? Yanlış anlama, seni sahtekarlıkla veya yapmacık olmakla suçlamıyorum. Ben anlıyorum, bazen ben de rol yaparım. Ama artık rol yapmayı bırakabilirsin."

"Rol yaptığımı düşünmüyordum." Durdu ve tekrar konuşmadan önce söylediklerim üzerine düşündü. Kolay değildi, bir insanın yıllardır oynadığı rolü, kişilik olarak giymesinden sonra onu bir anda üzerinden atması o kadar basit değildi. Toplum bunu yapardı, toplum baskısı ve yazılı olmayan kuralları bizi fabrika seri üretimi ürünüymüşüz gibi olmaya zorlardı. Onlara gelenek demiştik ve şimdi onları geri itmeye gücümüz yetmiyordu. Bazen öyle katı olabiliyordu ki ne kadar mantıkçı olup onları yargılasak da onlara göre hareket etmekten geri duramıyor ve sosyal açıdan toplumdan dışlanma korkusuyla aykırı davranmaya çekiniyorduk. Elbette bu, benim gibi içedönükler için daha kolaydı ama gelenekselci dışadönükler için daha zordu. O kadar uzun süre toplumla bir bütün olarak yaşadığınızda toplum içinize işlerdi. Toplum, bir şeye 'doğru', bir şeye 'yanlış' derdi ve bunların arasına kesin çizgiler çizerdi. Biz de onlara uyacağız diye her gün kendimizden ödün verir ve her gün biraz daha kendimiz olmaktan uzaklaşırdık. Oysa bazı şeyler, toplumun kurallaştırdığı gibi yanlış değildi. Asosyal olmak yanlış değildi, içedönük olmak yanlış değildi, geleneklere aykırı olmak yanlış değildi, duygusal ve romantik olmamak yanlış değildi; bunlar sadece birer kişilik özellikleriydi. Asıl yanlış olan, bu insanları hastalıklı ve yanlış olarak görüp onları, olmadıkları bir kişiliğe dönüştürmeye çalışmaktı. "Ben aslında..." Tekrar duraksadı ve gözlerini kaçırdı. "Bunu düşünmem lazım."

"Elbette," dedim anlayışla. "Belki de ben yanılıyorumdur, belki de kafanı boşu boşuna karıştırmışımdır, ama yine de senin için farklı bir bakış açısı olmuştur. Belki ESTJ değil de ESFJ'sindir. Bilmiyorum, genellikle dört harften sadece üçünü tuttururum."

"Hayır," diyerek araya girdi. Ani tepkisi beni şaşırtmıştı. "Bu sefer dörtte dört yaptın. Testi çözdüm."

"Ne zaman, ne ara?"

"Aslında çözeli baya oluyor. Sen sınıfta bahsettikten sonra merak edip araştırmıştım. Testi o zaman çözdüm ama pek ilgimi çekmediğinden üzerinde durmadım."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Artık soğumuş olan kahvemin son yudumunu içip bardağı yere bıraktım.

Kısa bir sessizliğin ardından, Teoman bir şey aklına yeni geliyormuş gibi, "Nihan," dedi. Oysaki en başta buraya gelmesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordum. "Dün neden aramızda bir şey olmamış gibi davranıp Acar'la flörtleştin?"

"Acar'la flörtleşiyorum sayılmazdı," diye kendimi savundum anında. "Onunla sadece arkadaşım."

"Hı hı, benimle de sadece arkadaştın ama ikimiz de bunun nereye vardığını gayet iyi biliyoruz."

"Anlamıyorum, cidden, beni öptün ve puf! Birden senin mi oldum? O işler öyle yürümez."

"Bu mu yani? Birini öpüp sonra hayatına devam mı edersin?"

"Peki ya sen? Öptüğün her kadını kendinin mi sayarsın? Baya kabarık bir liste olsa gerek."

"Ben... onları öpmüyorum." Teoman dediğinden ve dolaylı olarak yaptığından utanır gibi sıkıntılı bir şekilde söylemişti bunu. İlk önce kimlerden bahsettiğini anlamamıştım, sonradan jeton düşmüştü.

Bir an nasıl devam edeceğimi bilemedim. İçimden 'İyi halt ediyorsun,' demek geçse de tartışarak ortamı daha da germemek için söylemedim. Bu yaptığı şey için kendimi

özel hissetmem mi gerekiyordu? Bunu hissetmemi engelleyen zehirli düşünceler vardı kafamda. Fakat şaşırdığım kesindi, böyle bir şey duymayı beklemiyordum.

"Ben sadece düşünüyordum," dedim. Yüzünde birden o 'eyvah' ifadesi belirdi. Ne yani? Ben her düşündüğümde bir şeyler kırılıp dökülüyordu da benim mi haberim yoktu? Düşünmek bu kadar mı korkutucu bir eylemdi? "Kapında belirip eve girene kadar benimle ev arkadaşlığı meselesini konuşmak bile istememiştin, hatırlıyor musun?" diye sordum. O gün ikinci kez, görüştüğümüz ilk günden bahsettiğimi fark ettim. Ama bazen hâlihazırdaki durumu anlamak için ta en başa dönmek gerekirdi. Düşünmek korkutucuysa sorgulamak ölümcül ve tehlikeliydi.

"Gayet iyi hatırlıyorum," dedi başını sallayarak.

"Karşı cinsten bir ev arkadaşı istemiyordun. Fakat sonra beni gördün ve seni ikna etmek için fazla uğraşmak zorunda kalmadım. Düşünüyorum da ya ben böyle olmasaydım? Yani mesela ya şişman olsaydım? Ya bakımsız ve çirkin olsaydım? Yine de zor durumda olduğum halde beni ev arkadaşı olarak kabul eder miydin yoksa ret mi ederdin?"

Onu hazırlıksız yakalamıştım, böyle bir soru sormamı beklemiyordu. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ne demek istediğini anlıyorum ama... Dürüst olmak gerekirse belki ikna olmam daha uzun sürerdi ama yine de kabul edebilirdim diye düşünüyorum. Yani, zor durumda kalmış birine göz göre göre yardım etmezsem nasıl bir insan olurum?" Emin değildi, sadece teoride konuşuyordu. Her dakika biraz daha kafasını karıştırıyordum, her dakika biraz daha kendini sorgulamasına neden oluyordum. Ama bir yandan da ben, kendi kendimi sorguluyordum. "Ya sen? Eğer ben böyle olmasaydım da sapık gibi görünen

biri ya da kıronun teki olsaydım veya ev böyle olmasaydı da suç mahalli gibi karmakarışık ve iğrenç bir yer olsaydı, o zaman yine de ev arkadaşım olmak için ısrar mı ederdin yoksa gerisin geri buradan kaçar mıydın?"

Kısasa kısas yapıyordu ama madem dürüst olacaktık ben de öyle yanıtlardım. "Seni bununla yargılarken bir yandan da kendi içimde kendimi de yargılıyordum ve aslında haklısın. Gerisin geri kaçardım."

"Öyleyse eşit düzeydeyiz. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Öylesine sorup sormadığını anlamak için gözlerine baktım. Cevaba önem verdiğini gördüğümde yanıtladım. "Kötü biri gibi. Önyargılı ve dış görünüşe önem veren biri gibi."

Kafasını iki yana sallayarak bana katılmadığını belirtti. "Sadece kendi güvenliğimizi düşünüyorduk, bu yüzden ilk önce imaja baktık. En azından birini öpmek için sadece dış görünüşe bakmadığını, bakmadığımızı biliyor olman lazım. Ve her şeyin üstünde, dünyada o kadar iğrenç şeyler hisseden, düşünen ve yapan insan demeye bin şahit pislikler varken sen kendine mi kötü diyorsun?"

Omuz silktim sadece. Bunu içten içe biliyor olsam da birinden duymak daha etkiliydi. Haklıydı. Kendimi bir an çıplak hissettim; fiziksel olarak değil, ruhsal ve düşüncesel olarak. Tüm ruhumuzu, düşüncelerimizi açığa çıkarmış, bir elekten geçirmeden, tozunu silkelemeden önümüze sermiştik. Ürperdim, tüylerimi diken diken eden türden.

"Aramızdaki sorunu çözdük mü?" diye sordu Teoman, ben uzun süre cevap vermeyince.

"Yeni bir sorun çıkarana kadar evet."

Gözleri kısılıp tüm dişleri görünene kadar güldü. "Yirmi dört saatten uzun sürerse şanlıyızdır."

"Biz sorun çıkartmazsak içeridekilerin çıkaracağından eminim."

"O zaman, sorun çıkmadan önce şunu aradan çıkaralım."

"Neyi?" dedim anlamayarak.

Dudaklarıma uzanıp çenemi tutarak beni hafifçe öptü. Biraz geri çekilirken çenemi bırakmadı. Gözlerini gözlerimden, tekrar dudaklarıma indirmeden önce "Bunu," dedi, derinden gelen sesiyle.

"Teoman," dedim, beni tekrar öpmesinden önce. "Sol çaprazdaki binada bir amca bize bakıyor."

"Etrafı kontrol etmeyi bırakıp bana odaklanabilir misin?" diye sordu biraz iğneleyici, biraz sinirli ama çok da ciddi olmayan bir tonla.

"Ama bakıyor."

"Boş ver. Onlara göre biz evliyiz, unuttun mu?" Apartmanımız sözde bir sitenin A bloğuydu. Fakat yıllar önce bloklar birbirlerine küsmüşler gibi, her bloğun arasına bir duvar çekilmişti. A bloğuyla arasında duvar olmayan tek blok B'ydi, ama apartman ahalisi onlarla çok sıkı fıkı değildi. Yine de sözde bir site olarak, ortada bir dedikodu varsa, o dedikodu A bloktan çıkıp F bloğa kadar giderdi burada.

Yaklaşıp üst dudağımı dudaklarının arasına alarak beni yeniden öptü. Bense gözlerimi kapatacak kıvama geleceğime hâlâ orada kazık gibi durmuş, etrafa bakınıyordum. Çapraz bloktaki amca kafasını iki yana sallayarak içeri girdiği halde Teoman'ı durdurdum ve "İçeri girelim mi artık?" diye sordum.

Henüz ona odaklanmadığım ve karşılık vermediğim için biraz bozulmuş bir şekilde ayağa kalkıp elini uzatarak "Gel hadi," dedi.

Yere bıraktığım bardağı alarak ayağa kalktım ve elini tutarak peşi sıra salona girdim. Salona girer girmez elini bırakıp balkon kapısını kapatarak perdeyi çektim.

Arkamı döneceğim sırada, beni birden çekip duvara yaslayınca kısa bir bağrış eşliğinde elimdeki bardağı düşürdüm. "Bardağımı kırdın!"

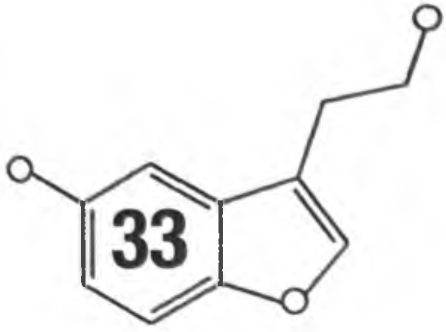
Bir elini bel girintime koyup, dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Artık bir bardak daha almak için bir bahanen var," dedi. Desenli kupaları ne kadar çok sevdiğimi unutmamıştı.

"Hmm, mantıklı."

"Artık susacak mısın?" Ama cevap vermemi beklemedi. Sırtım duvara yaslanmışken kendini bana bastırarak beni inletecek kadar derince öpmeye başladı. Bu sefer ona karşılık verdim ve buna ne kadar sevindiğini gösterircesine beni iyice kendine çekti.

Dudaklarımı bırakıp çenemden köprücük kemiğime doğru öpücüklerle bir yol çizdi. Yolun sonuna vardığında canımı acıtmayacak şekilde köprücük kemiğimi ısırınca daha çok şaşkınlıktan inledim. Kendinden emin otoriter bir sesle, "Sakın bir daha aramızda bir şey yokmuş ve seni hiç öpmemişim gibi davranma," dedi ve ısırdığı yeri öptü.

"Sakın bir daha bana emir verir gibi konuşma ya da emir vermeye kalkma," diye karşılık verdim, ama ona verdiğim cüretkar cevaba karşılık verircesine dudaklarımı sertçe öpmesine izin verdim. Ve Allah biliyordu ya, öpüşünden hiç de şikayetçi değildim.

Teoman

Belki birkaç kez anı yaşamıştık, ama ikimiz de gayet iyi biliyorduk ki her şeyi akışına bırakmamıştık. Her şeyi, her zaman yönetemezdik belki ama olayların kendi isteğimiz doğrultusunda gitmesini sağlamak için bir kenarda gözlem yaparken, gerektiğinde olayları yönlendirip onlara müdahale edebilirdik. Yaptığımız buydu, bundan emindim. Dışarıdan bakıldığında her şeyi bırakmışız gibi duruyordu ama aslında biz sadece pusuda bekliyorduk ve eğer bir şey yanlış giderse yeniden müdahale etmeye hazırdık. Bizim yaptığımız suya nasıl akacağını söylemekti.

Takıldığım birçok kız olmuştu, birkaç sevgilim olmuştu, ama ilk kez Nihan, her şeyi tamamen anlamama ve sorgulamama neden oluyordu ve o, ne takıldığım bir kızdı ne de sevgilimdi. Sahi, neydi o? Neyimdi? Neydik?

Artık ortaokullu veya liseli değildik, yetişkin insanlar olma yolunda olgunlaşan iki genç-yetişkin insandık. Öyleyse şimdi birinin karşısına çıkıp 'Benimle çıkar mısın?' diye sormak saçma olurdu. Belki 'Sevgilim olur musun?'

bir nebze daha iyiydi, ama bu soru aşamasını dolaylı yoldan atlamamış mıydık? Ne denirdi? Nasıl başlanırdı? Bir ilişkiye isim nasıl konulurdu? Belki de bekleyip ilişkinin kendi kendini adlandırmasını beklemeliydik. Ama yok, bana göre değildi; ben illa baskın olarak yönetip yönlendiren taraf olacaktım.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Sırada ne var yani?" diye sordu abim, bir saattir karıştırdığı tabletinden başını kaldırıp bana bakarak. Birkaç gündür işlerden ve cemiyetten uzak kaldığı için işleri ve cemiyeti, en anlaşılır dille anlatırsak stalkluyordu[34]. İşkolik biri için olağan bir durumdu aslında.

"Ne konuda?"

"Pandaların, nesli tükenmekte olan hayvanlar listesinden çıkmış olması konusunda. Ne konuda olacak, lan gandavat? Tabii ki kız konusu."

"Gandavat ne, Allah aşkına ya? Öyle bir kelime mi var?"

"Bundan sonra var. Sırf sana tek seferde iki hakaret edebilmek için ben uydurdum; gavat ve andaval kelimelerinin birleşimi. Mükemmel bir argo. Sen şimdi soruma cevap ver."

Gözlerimi devirip ofladım. Herif, bana hakaret edebilmek için özel kelime uydurmuştu resmen. Her abi böyle miydi yoksa bana böylesi mi denk gelmişti acaba? "Düşünmeyi bıraktım ben. Düşünmeyen insanlar daha mutlu."

"Bırak edebiyatı, Teo."

"Ne yapayım ki? Neden hep ben çabalıyorum ki? Sırada ne var, hiç bilmiyorum valla."

34 *Kişiye sezdirmeden, o kişiyi gizlice ve sinsice takip etmek. (yn.)*

"Farkında mısın, buraya ilk geldiğimde sorduğum 'aranızda bir şey var mı' sorusunun cevabı artık değişti. Ben demiştim, kardeşimi tanıyorum demiştim."

"Her neyse. Sen önce kendi ilişkine baksana. Seher'le ne olacak? Tutturdunuz bir şirket diye, ikiniz de birbirinizin ömrünü harcıyorsunuz."

"Bırak da bunu şirketle ilgilenen insanlar düşünsün." Yani kendisi, ben değil. Laf açıktı, şirketle ilgilenmediğim için de biraz kızgındı.

Kafamı iki yana sallayıp yerimden kalkarak mutfağa geçtim. Daha fazla bu ilerlemeyen saçma konuşmaya devam etmenin bir mantığı yoktu, bir sonuca varamayacaktık.

"İlk doğan olduklarından mıdır nedir, ikisi de sürekli Aamir Khan filmleri gibi bir tavsiye verme, bir laf sokma çabalarındalar," dedi Nazlı, ben mutfağa girer girmez. Tezgaha yaslanmış, öğle yemeğini bir elmayla geçiştiriyordu. Aslında biz de öğle yemeklerini ya geçiştirir ya da okulda yerdik. Ayrı ayrı.

"Kabul et, onlardan aşağı kalır yanımız yok," dedim dolabı açarken. Daha yeni alışveriş yapmamış mıydık biz? Neden şimdi yiyecek bir şey bulamıyordum? Bugün ne kadar çok cevapsız soru vardı böyle.

"Yani," dedi sesli harfleri uzatıp beni onaylayarak. "Ee, nasılsın?"

Dolabı geri kapatıp ona döndüm. "Neden öyle sordun? Sanki bir şey olmuş gibi?" dedim şüpheyle.

"Sizi balkon kapısının yanında öpüşürken yakaladık ve sonra kimse bir açıklama yapmadı."

Doğru. Bir de bu olmuştu. Çapraz apartmandaki amcadan kaçarken kardeşlerimize yakalanmıştık. "Ne olmuş? Gündemde kalmaya çabalayan ünlüler gibi basın açıklaması mı yapacaktık?"

"Ya siz niye böylesiniz?"

"Nasılmışız?" diyerek içeri girdi Nihan. Benim gibi buzdolabını açıp birkaç saniye raflara baktıktan sonra iki mandalina alıp buzdolabını kapattı.

"Fazla rahat," dedi Nazlı, ama sanki tam olarak istediği kelimeyi bulamamıştı.

"Ağırlık yapan duygular olmadığında rahat olabiliyorsun," dedi Nihan, mandalinanın birini soyarken. "Yanlış bir şey mi? Kafayı yiyip bunalıma mı girmemiz gerekiyordu? Zaten aynı evdeyiz, bu 'acaba' diye başlayan merak dolu soruları da ortadan kaldırıyor."

"Ne haliniz varsa görün. Ben banyodayım."

Nihan, kardeşinin arkasından bakarken, "Bu neydi ki şimdi?" diye söylendi.

Nazlı'nın yaptığı gibi tezgaha yaslanan Nihan'ın yanına gidip, soymayı yeni bitirdiği mandalinadan bir parça çalıp ağzıma attım. "Acıktım ben."

"Mandalina ye," diyerek ağzıma bir parça mandalina daha tıktı.

"Meyve karın doyurmuyor."

"Haklısın. Çorba ve yoğurt gibi."

"Çorba ve yoğurt gibi mi haklıyım?"

"Of, Teoman! Farkında mısın, espri kalitemizde bir düşüş oldu. Eskiden daha iyiydik biz."

"Hayır, şimdi daha iyiyiz," dedim, aramızdaki açığı kapatarak.

Dudaklarına doğru eğilirken, zorla ağzıma bir dilim mandalina daha tıkmayı başardı. "Günlük kotanı doldurma istersen," dedi, başını yana eğip tek kaşını kaldırarak.

"Kotamız mı var?" diye sordum, Nihan benden uzaklaştığında.

"Nerde çokluk, orda bokluk, Teoman Bey."

Bunun konumuzla ne alakası olduğunu soracaktım ki banyonun olduğu taraftan bir çığlık geldi. İkimiz de sanki buradan ne olduğunu görebilecekmişiz gibi mutfağın kapısına doğru baktık. "Banyo? Banyodan mı geldi o?"

"Nazlı banyoya gitmemiş miydi? Aha, haşlandı kız kesin!" dedim, suyun ısısını tutturamadığını tahmin ederek.

"Saçmalama, su o kadar ısınmıyor, fark ettiysen ev biraz dandik. Ya ben niye burada atıp tutuyorum ki?"

Banyo kapısının önüne vardığımızda, içeride su sesi kesilmişti ama içeriden başka bir ses de gelmiyordu. Nihan kapıyı hafifçe çalıp "Nazlı? İyi misin?" diye seslendi.

Nazlı içeriden "Hayır! Değilim!" derken abim de yanımıza gelmişti bile.

"Ne oldu? Düştün mü yoksa?"

Birkaç saniye sonra Nazlı, üzerine ablasının bornozunu geçirmiş olarak kapıyı açtı. Tek eliyle başının sağ tarafını tutuyordu ve buruşturduğu yüzüne bakılırsa canı acıyordu. Ablasına bakıp elini başından çektiğinde alnının sağ tarafının üzerinde, hemen saçlarının başladığı yerden ince bir çizgi halinde kan sızdığını gördüm.

Nihan'ın gözleri büyürken hayretle soluksuz kaldı. "Ne oldu?"

"Duş ahizesi..." diye başladı Nazlı, fakat acı bir inlemeyle cümlesini yarıda kesti.

Nazlı'nın omzunun üzerinden banyoya baktık bir an için. Uzun süredir koptu kopacak olan duş ahizesi, kopmak için Nazlı'nın banyo yapacağı zamanı seçmişti anlaşılan. Keşke o ahizeyi daha önce değiştirseydik diye düşündüm, ama hem fırsat olmamıştı, hem de artık iş işten geçmişti.

"Off! Olacağı buydu. Ben de bundan korkuyordum." Nihan, Nazlı terliklerini giyer giymez, onu odasına götürüp yatağa oturttu. Abim ve ben de meraklı çocuklar gibi kapının eşiğinden onları izliyorduk.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu abim.

"Pamuk, batikon, yara bandı," dedi Nihan, bize dönmeden.

Abim evin düzenini bilmediği için Nihan'ın istediklerini getirmeye ben gittim. İlaçları ve yara bandı gibi ilk yardımda ihtiyaç duyulabilecek şeyleri mutfak dolaplarının birinde saklıyorduk. Nihan, batikonla pamuğa uzanırken kısık bir sesle teşekkür etti.

Çok abartılacak bir yara değildi, hatta ufak bir sıyrıktı, ama Nihan yine de yarayı özenle temizleyip üzerine yara bandı yapıştırdı. O da benim gibi eninde sonunda böyle olacağı belli olan duş ahizesi yüzünden vicdan azabı çekiyor olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu tekrar Nihan.

"Bir ağrı kesiciden sonra daha iyi olacağım," dedi Nazlı, dürüstçe.

Bunu önceden tahmin ettiğim için Nazlı'ya ağrı kesiciyi uzattım. Nihan'ın komodininde her zaman bir şişe su bulunurdu zaten. Nihan, başını bana çevirip tekrar teşekkür edercesine hafifçe gülümsedi.

Nazlı, ağrı kesiciyi yuttuktan sonra üzerinde bornoz olmasını umursamadan yorganın altına girip yattıktan sonra, Nihan kararlı bakışlarla bize döndü. "O duş ahizesi bugün değişecek."

"Tamam," dedim, sanki onu sakinleştirmeye çalışır gibi yavaşça. "Şimdi bir tesisatçı buluruz."

"Şu kadarcık şey için tesisatçı çağırmaya gerek yok. Hem onun için paramız da yok. Öğrenciyiz biz."

"E, abim burada. O öder," dedim, abimi işaret ederek.

"O kadar da uzun boylu değil." Daha biz itiraz edemeden ekledi. "Duş ahizesi ya da başlığı, adı her neyse işte ondan alın, gerisini ben hallederim. Evde malzeme çantası vardı, değil mi?"

Abimle birlikte boş boş birbirimize baktık. Tesisatçının işini yapmaktan mı bahsediyordu bu kız?

"Ne var? Yok mu?" diye sordu, biz bir şey demeyince.

"Arabada olacaktı, nalbur dönüşünde getiririm," dedim şaşkın şaşkın.

"Sen ciddi misin?" diye sordu abim, yerinden milim kıpırdamazken.

"Son derece ciddi," diye seslendi Nazlı, yattığı yerden. Sesinden ağrısının hâlâ geçmediği anlaşılıyordu.

Abim daha fazla zorlamadan, onu da alıp aşağı indim. Millet ev arkadaşını markete yollardı, benimkisi ise beni nalbura yolluyordu. Üstelik evin tamir işlerini erkek tarafı yapmaz mıydı ya? Ne demeye 'ben hallederim' deyip bizi malzeme almaya yollardı? Aslında düşününce evin tamir işlerini ben de yapamazdım. Anlamazdım ki bu işlerden, anca anlayan birini çağırırdım. Sonuçta bu işleri meslek olarak yapan insanların ekmeğiyle oynamaya gerek yoktu, değil mi? Lanet kadın, durduk yere kendimi yetersiz hissetmeme neden olmuştu.

Nalbur en iyi marka olduğunu iddia ettiği ve büyük ihtimalle en pahalı olan duş başlığını ve kablosunu, muhtemelen tamiratta lazım olacağını söylediği Hindistan cevizi ipliklerini andıran kahverengi iplik yumağı ve beyaz bantla beraber bir poşete koyup poşeti bana uzattı. Abim ödemeyi yapmayı teklif ettiğinde, omuz silkip hiç

itirazsız kabul ettim. Adamı ayaklı bankamatik gibi kullanıyor olabilirdim biraz.

Dönüş yolundayken, "Keşke en azından bir sağlık ocağına falan götürseydik kızı," diye söylendi.

"Gidince bakarız, hâlâ kötü durumdaysa bir sorarız."

Arabayı binanın önüne park edip, abimi malzemelerle birlikte yukarı yolladım. Hâlâ biraz şaşkın gibiydi, ama eminim o da bir zaman sonra Nihan'a alışırdı. Ben de arabanın bagajından malzeme çantasını alıp eve çıktım.

Nihan, bildiğiniz tesisatçı moduna girmiş, üzerine eski püskü bir şeyler geçirip kollarını sıvamıştı. Saçlarını da tepede sıkıca topuz yapmıştı. Malzeme çantasını elimden alıp tek kelime etmeden banyoya geçti.

Nihan, artık eskimiş olan duş hortumunu yerinden sökerken abim ve ben, elleri arkasında, arsa kazan dozerleri izleyen amcalar gibi onu izliyorduk.

"Keten ipliği uzatsana," dedi Nihan, arkasına dönmeden. Ha, o kahverengimsi ipliğin adı o muymuş?

Keten iplikten ve beyaz banttan sonra, kendinden gurur duyar gibi yaptığına bakıp, "Artık su da akıtmaz," dedi. Sonra bizim bön bön baktığımızı fark edip, "Niye öyle bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayatımızda ilk kez duş başlığı değiştirip musluk tamir eden bir kız görüyoruz da ondan," dedi abim.

"Hmm. Evet. Her neyse. Büyürken annemin yemek yapmasını değil, babamın tamirat yapmasını izlerdim ben, daha ilgi çekici geliyordu. Daha sonra da babamın çırağı haline geldim. Her yaz bir yerleri tamir etmeden rahat edemezdi. Bir yaz çatıyı onarırdık, bir yaz badana yapardık, bir yaz banyoyu yenilerdik."

"Neredeyse çatıdan düşüyordu!" diye bağırdı Nazlı içeriden. Belli ki bir kulağı bizdeydi.

Nihan, banyodan odasındaki Nazlı'ya "İyileştin galiba!" diye bağırarak iğnelercesine karşılık verdi.

"Erkek fatmaydın yani?" diye sordum.

"Yoo, sadece bu işleri seven bir kızdım," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Neden bazı işleri sadece erkeklere, bazılarını da sadece kadınlara yüklüyorsunuz ki? Ben neden bu işleri bilmediğinizi ve bu kadarcık şey için tesisatçı çağırdığınızı soruyor muyum?"

"Lütfen, şimdi o konulara girmeyelim. Mesajı aldık biz," dedim, göz ucuyla da abime bakarak.

"Babam çok meşgul biriydi, bu işlerle uğraşmaz, en basit işler için bile birini çağırırdı," dedi abim, kendini tutamayarak. "Bu yüzden biz de bu işlerden pek anlamayız. Ama anladığımız başka işler var tabii."

"Elbette," dedi Nihan onaylarcasına ve yeniden musluğa döndü. "İngiliz anahtarını uzatır mısın, Teoman?" En uygun olduğunu düşündüğüm İngiliz anahtarını uzattıktan sonra, "Şey, biraz kenara çıkar mısın, ışığı engelliyorsun," diye sordu.

"Tabii, çıkıyorum," deyip birkaç adım geriledim.

"Peki, sen, Teoman'la çıkar mısın?" diye bağırdı Nazlı içeriden. Kendi kendine kıkırdıyordu, ama gülmekten başı sızlamış olacak ki birden kıkırtısı kesildi.

"Nazlı! Kafanın diğer tarafına da ben vuracağım şimdi! Başına darbe alınca son beyin hücrelerin de öldü herhalde. Ama yok, kabahat yanlış kelime kullananda zaten. 'Çıkar mısın,' nedir? Gülme sen de! ESTJ'lerle çıkmam ben."

"Ama öpüşürsün."

İtiraf ediyorum ki sadece bir saniye sonra malzeme çantasından eline rastgele geçirdiği ve kafama hedef alındığı halde omzuma çarpan tornavidayı hak etmiştim.

"EST- ney?" diye sordu abim. Biraz sıkılmış gibi görünüyordu, konuşmamızı da bir yerden sonra takip edememişti.

"MBTI," dedik Nihan'la aynı anda.

"Ne tür bir deliler evine düştüm ben acaba? MBTI ne? FBI gibi bir şey mi?"

Koskoca Timuçin Üstüner'in beyni yanınca bastım kahkahayı. Genellikle fizik konularıyla işkence ederdim ama şimdi psikoloji de iş görürdü. "Yok, NSA gibi bir şey bu. İnsanlar hakkında istihbarat topluyorlar." Bir bakıma doğruydu aslında.

"Dalga geçtiğini fark etmedim sanma. Bir dahaki ay sana gönderdiğim para eksik olacak."

"Boş ver," dedi Nazlı. Önceki seslenmelerine karşın bu sefer sesi çok yakından ve usulca gelmişti. "Nihan'ın saçmalıkları."

Nazlı ayaklanmış, yanımıza gelmişti, lakin hâlâ başını tutuyordu. Yine de ilk haline göre keyfi yerine gelmiş gibiydi. Abim Timuçin, Nazlı'ya, onu baştan aşağı süzer gibi bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatıp, "Üzerini değiştirsene sen," diye söylendi.

"Banyom yarıda kaldı ama. Duş başlığının değişmesini bekliyorum," diye itiraz etti Nazlı, saf saf bakarak.

"Kafana ne kadar sert bir darbe aldın sen?" Abim, elini Nazlı'nın kafasına uzatıp artık üzerine bant yapıştırılmış olan yaraya hafifçe dokundu. "Bu haldeyken sıcak suyun altına girme, fenalık falan geçirirsin mazallah." Geriye çekilip tekrar Nazlı'yı incelerken ekledi. "Daha fazla da böyle dolaşma, hasta olacaksın."

Abartılı bir şekilde numaradan öksürerek abimi uyardım. Benim karmaşık ilişkilerime laf ediyordu, ama onun ilişkilerinin de benimkilerden aşağı kalır yanı yoktu. Nişanlısıyla geçinemediğinden geldiği bu evde, şimdi de açık açık Nazlı'yı, Nihan'ın kardeşini beğeniyordu ve ne hikmetse aynı anda ondan hoşlanmıyordu. Ona sinir olurken bir yandan da ondan hoşlandığının farkında mıydı acaba?

"Konuşup durmayın da gidin vanadan suyu açın," dedi Nihan, çocuk azarlar gibi.

"Vanayı mı kapattın?" diye sordum. Vanalar apartmanın girişinde olduğundan oraya inmeye üşenmiştim.

Karşılık olarak "Vanayı kapatmadan mı musluk tamir etseydim?" cevabını aldım. Ben ne bileyim, anasını satayım ya?

Gece, uyumak için salona geldiğimde Nihan, sırtı kapıya dönük bir şekilde bilgisayarının başında bağdaş kurmuş, klavyede bir şeyler tuşluyordu. Bugüne kadar gördüğüm en hızlı klavye kullanan insanlardan biriydi. Klavyeye bakmadan yazdığı halde nadiren harf hatası yapıyordu.

Nihan'ın asosyal gerçek hayatının ötesinde sosyal bir sanal hayatı olduğunu öğrenmem biraz zaman almıştı. Gerçek hayatta insanlarla direkt konuşmakta zorluk çekiyordu, ama sanalda yazarken böyle bir sıkıntısı yoktu, son derece kendinden emindi. Yazarken söyleyeceklerini düşünmek için daha fazla zamanı olduğundandı herhalde. Facebook hesabında bazen kimsenin anlamadığı bilimsel espriler, film göndermeleri ya da bazı insanların 'uygun' ve komik bulamayacağı kara mizah ve sarkastik gönderiler paylaşıyordu. İnsanlara Nazlı'nın deyimiyle 'bitchy' cevaplar veriyor ve bazen cevap vermeyi bile çok gördüğünden

karikatürlerle, capslerle[35] ve *meme*lerle[36] onlara laf sokuyordu. Cidden, meme. Bizde genellikle caps denilen, o üzerine yazı yazılmış resimlere yurtdışında 'meme' denildiğini de Nihan'ın Facebook hesabı aracılığıyla öğrenmiştim. Tabii ki Nihan'ın *sosyal* sosyal medya hayatı bunlarla sınırlı değildi. Instagram'da 'bookstagram' denilen bir hesabı vardı ve okuduğu kitapları yorumluyordu. Diğer bookstagram hesaplarıyla arkadaşlık kuruyordu ve birbirlerini destekliyorlardı. Facebook'taki MBTI gruplarından özellikle INTJ grubunda aktif bir kullanıcıydı.

Kapı pervazına yaslanıp, "Neden hesabında bu kadar çok şey paylaşıyorsun?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakarken rahatsız olmuş gibi bilgisayarının ekranını klavyeye doğru eğdi. "Sen neden bu kadar az şey paylaşıyorsun?"

"Hesabıma mı baktın?" diye sordum, kaşlarımı ilgiyle kaldırarak.

"Belli ki sen de benim hesabıma bakmışsın."

"Eh, karşılıklı stalkla ödeşmişiz," dedim omuz silkip.

Yatacağım koltuğa geçip oturduğumda, koltukta dönüp bilgisayarı ekranını göremeyeceğim şekilde kucağına aldı. Bilgisayarın kamerasına siyah bant yapıştıran birinin, ekranı bir başkasından saklamasını garip bulmamıştım. Onun yaptığı ve düşündüğü bazı şeyleri onaylamıyor oluşum onu anlamadığım anlamına gelmezdi. O sadece, hiçbir şey karıştırmıyor olsa bile, birinin onun ne yaptığına gözünü dikip bakmasından rahatsız oluyordu.

35 *Altına çekilen kırmızı bir şeridin üzerine mizah ve hiciv içerikli yazılar yazılarak oluşturulmuş dizi, film, fotoğraf video kesitleri. (yn.)*

36 *İnternet kullanıcıları arasında hızlı yayılan, yazılı mizah veya hiciv içeren fotoğraf, resim, video veya metin kesitleri. 'Mi:m' şeklinde okunur. Capsin yabancı kültürlerdeki benzeridir. (yn.)*

"Sosyal medyada kendimi daha rahat hissediyorum ve kendimi daha iyi ifade ediyorum. Sosyal medyada daha da... kendimim. Anlatabiliyor muyum? İnsanlarla yüz yüzeyken düşünmeden, bir refleks gibi bazı şeylerden kaçınabiliyor ve farklı davranabiliyorum. Çünkü insan ne kadar kendini toplumdan ayırırsa ayırsın, toplum bir şekilde insanın içine işler. Ama sosyal medya öyle değil. Sosyal medyadaki arkadaşlarım, gerçek hayattakilerden daha samimi. Eray hariç, tabii, o gerçek bir dost. Ama ben gerçek hayatta görmediğim desteği sosyal medyadaki arkadaşlarımdan gördüm. Neden biliyor musun? Çünkü sosyal medyada görüntüden, yüzlerden önce insanların kelimelerini görürsün, cümlelerini okursun, zevklerini gözlemlersin ve kişiliklerini öğrenirsin. Bu gerçek hayatta bir insanı görüntüsüyle ya da anlık bir eylemiyle tanıyıp sevmekten daha iyidir. Elbette sosyal medyada da sahte olan birçok insan var, ama gerçekte de sahte insanlar yok mu zaten? Zamanla insan kim sahte, kim gerçek ayırt etmesini öğreniyor."

"Ben... bunu bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum. Her zaman internette fazla vakit geçiren insanlarla biraz dalga geçmiş olabilirim. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca düşününce mantıklı geliyor. Hem gerçek hayatta kafa dengi bir arkadaşa rastlamak ne kadar olası ki? Ama sosyal medyada insanlar zevklerine ve ilgi alanlarına göre gruplaşmışken bunu bulmak daha kolay. Tabii bazıları dünyanın diğer ucundan da olabiliyor, değil mi?"

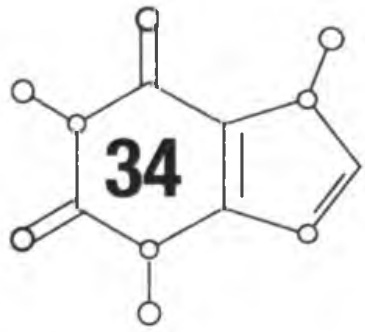
Güldü ve başını sallayarak onayladı. "Kesinlikle."

Gözlerini bilgisayar ekranına çevirirken, "Nihan?" dedim, soru sorar gibi. Birden aklıma gelen o kaçınılmaz soru içimi kemiren şüpheler doğurmuştu.

"Hı?"

"Sosyal medyada çok yakın olduğun birileri var mı? Yani, arkadaş gibi değil, *o manada* yakın olduğun birileri."

Ekranın üzerinden bana bakıp sorumu dolaylı bir şekilde cevapladı. "Uzak mesafe ilişkilerini ve sanalda başlayan ilişkileri sevmem ben. Bana göre, gönül ilişkisi dediğin, gerçek hayatta, doğal bir şekilde başlamalı. İnsanlar, sırf bir ilişkiye başlamak için birileriyle tanışmak yerine, normal bir şekilde tanışıp uyumlu olduklarını gördükleri insanlarla ilişkiye başlamalıdır."

Nihan

Kardeşlerimizin İstanbul'a dönme vakitleri gelene kadar günleri Kayseri'yi gezerek geçirdik. Tabii ki benim yöntemimle. Birçok kişi Kayseri'de gezecek yer olmadığından şikayet ederdi, hatta bazı akademisyenler bile. Gezilecek yer olarak sadece AVM'ler ve kafeler gibi sosyal mekanları gören kişiler için elbette ki bu doğal bir düşünceydi. Ama Kayseri bundan ibaret değildi, hiçbir şehir sadece alışveriş merkezleri ve kafelerden ibaret olamazdı. Hele de böyle bir coğrafyada yaşıyorken, bir şehri sadece bunlarla değerlendirmek ayıp olurdu.

Bu şehrin altında bile şehir vardı, şu an hiçbiri turizme açık olmasa da Kayseri'nin altında on bir tane yer altı şehri bulunuyordu. Bazıları neden müzeleri, harabeleri, tarihi yerleri ve doğal güzellikleri gezmeyi sıkıcı bulurdu ki? Alışveriş merkezi gezip de ne yapacaklardı? Kendi şehrinizde de alışveriş merkezlerini pekâlâ gezebilirdiniz, ama şehre özgü tarihi ve doğal yapıyı başka bir şehirde bulamazdınız.

Hazır araba da varken kardeşlerimizi gezdiriyoruz bahanesiyle Soğanlı Vadisi ve Kapuzbaşı Şelaleleri'ne kadar bile gitmiştik. Şehre ilk geldiğim zamandan beri buraları gezmek istiyordum ama çok uzak olduklarından sadece turlarla gidilebiliyordu ve önceki talihsiz tecrübelerim dolayısıyla bir daha turla bir yere gitmemeye ant içmiştim. Bazı insanlar turları fasılla karıştırıyordu sanırım. Diğer insanları önemsemeksizin sanki tur sadece kendileri için yapılmış bir şeymiş gibi, otobüste müzikle dans edip herkesi rahatsız edenleri, milleti eleştirenleri ve hatta tur rehberini bile dinlemeyenleri görmüştüm ben.

Kardeşlerimiz gidince ev birden boş ve cansız görünmüştü gözüme; ama bir yandan da içimde bir rahatlama hissi uyanmıştı. Yeniden kendime vakit ayırabilirdim artık. Sohbet etmem gereken biri, gezdirmem gereken biri, aşırı duygusal lise hayatını dinlemem gereken biri yoktu artık. Teoman hâlâ vardı tabii, buradaydı, hemen yanımdaki odadaydı. Ama o da bana alışıktı, nasıl duygusuz bir bitch olduğumun farkındaydı. Hayır, orospu anlamında bitch değil, ama cadaloz anlamında olan bitch de değil. Britney Bitch tarzında bitch, Stitchers dizisindeki Kirsten Clark tarzı bitch. Anlatabiliyor muydum? Hayır, anlatamıyordum. Koskoca Britney'nin yıllardır kendine orospu diyecek hali yoktu ya. TDK'ye mesaj atıp bu kelime için uygun bir karşılık bulmalarını rica etmeliydim belki; fakat 'esnaf' ve 'müsait' gibi kelimelere seksist karşılıklar getirdiklerinden dolayı fazla bir beklentim de yoktu.

Telefon çaldığında 'evde giyilecekler' kategorisinden bir eşofman altıyla bir sweatshirt giymiş, yatağıma yatmak üzereydim. Benim pijamam yoktu, en son ortaokuldayken bir pijamam olmuştu. Şimdi ise pijama takımları ne kadar hoş görünse de almayı gereksiz görüyordum. Ucuz tişörtler, sweatshirtler, eşofman altları, şortlar ve

polar eşofmanlar ne güne duruyordu? Ayrıca hayat pijama takımlarını eşleştirmek için çok kısaydı, onunla uğraşamazdım bir de.

Arayanın Acar olduğunu görünce kaşlarımı çattım ilk önce. Kızdığım falan yoktu, sadece bu saatte aramasına şaşırmıştım. Onu en son 'Beni aramadan önce kendine şunu sor; bu mesajlanabilir mi?' diye uyardığımdan beri beni gereksiz konular için aramıyordu. O yüzden önemli bir şey olduğunu düşünüp omuz silkerek telefonu açtım. "Alo?"

"Nihan, iki dakika aşağı gelir misin?" dedi Acar, ben telefonu açar açmaz.

Telefonu kulağımdan çekip telefonun saatine baktım. Sanki duvarda saat yokmuş gibi. "Acar, saatten haberin var mı? Neredeyse bir olacak."

"Biliyorum, Nihan. Ama seninle konuşmam lazım, ya şimdi ya hiç." Sesi öyle bir geliyordu ki sanki tüm dünyası yıkılmış da son vedasını edecekmiş gibi.

"Acar, korkutma beni. Bir şey mi oldu?" diye sordum, cevaptan korkarak.

"Hayır hayır. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Sadece konuşmamız lazım."

"Off!" Duvardaki saate baktığımda saat artık gece biri vurmuştu. "Tamam, geliyorum."

Bu saatte, bu halde kimseyle karşılaşmamayı umarak montumu üzerime geçirip kapıya yönelirken, "Ben iki dakika aşağı iniyorum," diye seslendim Teoman'a.

"Niye?" diye sordu, anında holde biterken. Üzerindeki tişörte ve eşofman altına bakarsak o da uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Neyse ki ev arkadaşım da benim gibi pijamalarla uğraşmak yerine tişörtlerle ve eşofman altlarıyla yetiniyordu. Fakat bir dakika, bu adam tişörtle üşümüyor muydu?

"Acar gelmiş," dedim, yeterince açık olduğunu düşünerek.

"Saçmalama. Bu saatte aşağı inip onunla görüşemezsin."

"Geliyorum dedim adama. Ayrıca senden izin istediğimi de hatırlamıyorum. Sen niye karışıyorsun ki?"

"Niye mi karışıyorum? Apartmandakilere göre sen benimle evlisin, kadın! Görürlerse ne diyeceğiz? Bu saatte yanında eşin olmadan başka bir adamla görüşmeni nasıl açıklayacağız?"

El âlem ne der korkusu bir kez daha önümü tıkayınca gözlerimi devirdim. Onlara neydi ki Allah aşkına? "Merak etme, evlilik gibi büyük bir yalanı yutturabildiysek buna da inandırıcı bir şeyler uydurabiliriz. Gittim ben." Ardından beni durdurmak için bir şeyler daha diyemeden kapıyı açıp merdivenlere çıktım. Teoman'ın kapının önünde unuttuğu sokak terliklerini bana büyük gelseler de ayağıma geçirip aşağı indim.

Neyse ki Acar, beni apartmanın bahçesinde değil, parkta bekliyordu ve inene kadar kimseyle karşılaşmamıştım. Sokak lambalarından birinin vurduğu ve muhtemelen evimin penceresinden bakıldığında görülebilecek bir çardakta ayakta duruyordu. Yanına varır varmaz selam bile vermeden dediğim ilk şey, "Şuraya geçelim mi?" oldu.

Acar durduğu çardaktan apartmana doğru baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Görülmekten mi korkuyorsun?"

"Hayır. Ama Teoman görülmemden korkuyor. Hatırlarsan ben evli bir kadınım," diye dalga geçtim, abartılı bir yüz ifadesiyle.

Kafasını iki yana sallayıp benim peşimden, apartmandan bakıldığında buna nazaran daha az görünen bir başka çardağa geçti. Karşıma otururken tesadüfen gördüğü ayaklarıma bir kez daha baktı. "Teoman'ın terlikleri mi o?"

Omuz silkip montumun fermuarını göğüslerime kadar çektim, hava epey soğuktu. "Yangından mal kaçırır gibi çıktım da elimde sadece bunlar vardı."

Birkaç saniye boyunca yüzüme, bir şeyi anlamaya çalışır gibi baktıktan sonra, "Buraya gelip benimle görüşmene izin vermedi, değil mi?" diye sordu.

"Arkadaşını iyi tanıyorsun," dedim gülümseyerek.

Kafasını yeniden iki yana sallarken göz ucuyla yine apartmana baktı. Dairemiz arka cephede olsa da yatak odalarımızın ve mutfağın pencereleri yan cepheye baktığından burası iyi görünüyordu. "Gereğinden fazla," deyip bana döndü tekrar. "Mesela sadece apartmandakilerden değil, seni bana kaptırmaktan da korktuğu için seni buraya göndermek istemediğini biliyorum."

"Ben onun değilim ki beni bir başkasına kaptırsın," dedim yüzümü buruştururken.

"Seni daha kazanamadan, kaybetmekten korkuyor ya zaten. İkiniz de birbirinizi istiyorsunuz." Tam itiraz edecektim ki elini kaldırarak beni susturdu. "Ben aptal değilim, Nihan. Kör, hiç değilim. Onun sana nasıl baktığını görüyorum, sana nasıl dokunduğunu, seni nasıl dinlediğini ve senin ona nasıl baktığını, onu nasıl dinlediğini. Sürekli inatlaşıp sataşmalarınızın altındaki çekimi ve arzuyu görebiliyorum. Bu kadar şeyin farkındayken, kendi sevgime şans beklemek asıl aptallık olur."

Ne diyeceğimi bilemeyerek orada öylece oturdum. İtiraz etsem yalan, kabul etsem kalp kırıklığı olurdu; ben de sustum.

"Teoman'a biraz kızgınım; bana senden hoşlanmadığını söylediği ve benim senden hoşlandığımı bildiği halde seninle böyle yakınlaştığı için. Ama kimi kandırıyorum ki? Aynı evde yaşıyorsunuz, tabii ki yakınlaşacaktınız. Ve

bizim uzun bir ilişki kaldıramayacak kadar uyumlu olmadığımız da su götürmez bir gerçek. Siktiğimin MBTI'ına ve ona göre uyumlu olmamıza güvendim; ama demek ki işler gerçekte öyle yürümüyormuş."

"Sen... bana veda mı ediyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır, sana değil; sevgime veda ediyorum. Arkadaş kalabileceğimizi umuyorum." Başını kaldırıp arkadaş kalmayı umar gibi umutlu gözlerle bana baktı. O bakışlara kim karşı koyabilirdi ki? İleride, her gün o gözlere karşı gözlerini açacak olan kadın gerçekten şanslıydı. Ama o kadın ben değildim. Benim aklım mavi okyanuslarda değil, ela galaksilerdeydi.

"Tabii ki arkadaşız," dedim hafifçe gülümseyerek. "Acar, ben gerçekten üzgünüm," diye ekledim ardından, gözlerimi kaçırıp.

"Hey, özür dileme. Özür dilenecek, üzgün olunacak bir şey yok. Suç biraz bende, biraz da Teo'da. Ben fevri davrandım, ufak bir hoşlantıyı aşk sandım ve o da kendi hislerini görmezden geldi."

O an, ona tekrar baktım. Daha öncesinde hoşlantısının küçük ve geçici bir şey olduğunu söyleyen bendim; ama şimdi ona baktığımda aslında tahmin ettiğim kadar küçük bir şey olmadığını görüyordum. Onun kalbini kırmıştım, içimde filizlenen bir üzüntü vardı, ama bunun için yapabileceğim bir şey de yoktu. "Sen çok iyi bir adamsın, biliyorsun değil mi?" diye başladım. Bir saniye için, ona gerçekten de bu teselli saçmalıklarını sıkacağım için kendimden iğrendim. Teselli konusunda berbattım. "Bir gün karşına seni gerçekten sevecek, seni gerçekten hak edecek biri çıkacak. Ve çıktığında umarım, sen de onu seversin."

Teselli çabama gülümserken başını eğdi. Başını yeniden kaldırdığında artık daha iyi görünüyordu. "Unutmadan, sana bir hediyem var."

"Hediye mi? 'Yılın en bitch kadını' plaketi vermeyeceksin, değil mi?"

Gerçek bir kahkaha attıktan sonra elini cebine attı. "Güzel fikirmiş ama hayır."

"Bana neden hediye veriyorsun ki? Neden şimdi?"

"Nihan, her şeyi sorgulama. Bu hem veda hem de yeni bir arkadaşlık için bir hediye. Sembolik."

"Bu sefer de mavi Fransız kornosu çalmadın, değil mi?"

Yeniden güldü. "Hayır. Benim Robin'i o kadar yıl beklemeye gücüm yok. Robin, Barney'nindir." Barney diyerek kime atıfta bulunduğunu sormaya gerek bile görmedim. Kimden bahsettiği barizdi.

Cebinden, üzerinde küçük yıldızların olduğu yaldızlı bir hediye paketi çıkardı. İnce ve küçük bir paketti, içinde büyük bir şey olamazdı. Ama ona yüklediği anlam, o küçük hediyeyi çok değerli yapacaktı. Paketi uzattığında alıp merakla evirip çevirdim. "Açayım mı?"

Başıyla onaylayınca paketi açtım. Paketten elime düşen gümüş kolyeyle ağzım açık kaldı. Bu ne zamandır istediğim ama Türkiye'de olmadığı için alamadığım kafein molekülü şeklinde gümüş bir kolyeydi. "Ne zamandır bundan istiyordum."

Gözlerimi ona çevirdiğimde gülümseyerek beni izliyordu. "Biliyorum."

"Nasıl?"

"Facebook. Geçen ay paylaşmışsın ve alamayacağın için yakınmışsın." Ah! Bir gün birisinin gerçekten de Facebook'ta paylaştığım 'neden bu kadar pahalısın, biri

bana bunu alsın' tarzdaki gönderileri takacağını düşünmemiştim.

"Ama bu Türk lirasıyla hesaplanınca çok pahalı. Daha yeni işe girdin ama zor geçindiğini biliyo-"

"Nihan, lütfen. Sadece bir hediye. Ve güven bana, beni sıkıntıya sokacak kadar pahalı değil."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok teşekkür ederim." Ve sonra yerimden kalkıp birkaç saniyeliğine ona sarıldım. Sarılmaktan pek hoşlanmadığımdan hemen geri çekildim, ama ilk geldiği zamankine göre şimdi daha mutlu göründüğü için pişmanlık duymadım.

"Hadi artık git de uyu. Yarın yeni bir gün," dedi beni kovar gibi.

Tam gidecekken aklıma geldi. "Sen yurdun giriş saatini kaçırmadın mı? Nerede kalacaksın?"

"Numanlarda. Beni merak etme."

"İyi geceler," dedim çardaktan ayrılırken.

O da bana iyi geceler diledi, ama ben apartmana girene kadar parktan ayrılmadı. Sanki sağ salim eve varacağımdan emin olmak istiyor gibiydi ya da belki de sevgisine son kez veda ediyordu. Bugün burada yaptıkları ve dedikleri çok cesurcaydı aslında. Benimle arkadaş kalmak istediğine memnundum.

Daireye geldiğimde kapıya mı vursam yoksa zile mi bassam diye düşünemeden kapı açıldı ve ben de terliklerle birlikte içeri girdim. Holde halı yoktu nasılsa.

"Ne olmuş?" dedi Teoman, ben içeri girer girmez.

"Hmm... Nasıl anlatsam ki? Benden vazgeçmiş. Arkadaş olarak devam edecekmiş."

"Vaz mı geçmiş? Öylece? Şaşırdım. Başka bir şey dedi mi?"

"Özetle bu. Bir de bunu hediye etti," dedim, kolyeyi göstererek.

"Kafein," dedi, kolyeye tek bir bakışla. "Dövmen gibi."

"Anlaşılan tek stalker biz değilmişiz," dedim omuz silkerek.

"Her adamdan bir yadigarın mı var şimdi? Önce yüzük, şimdi de bu kolye." Bakışlarını yavaşça kolyeden bana çevirdi. O tanıdık ela galaksilerde biraz sıkıntı vardı.

"Hepsinden değil," dedim. Buna o da dâhildi. "O yüzük sadece bir hediye ve bu da bir arkadaş hediyesi."

Onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana sallayarak odasına gitti. Ne yani? Hediyeyi geri mi çevirseydim? Üstelik ne zamandır istediğim bir şey olan hediyeyi? Tamam, sürprizler gereksiz bir risk olabilirdi; ama sürpriz, istediğim veya seveceğim bir şeyse asla hayır demezdim.

Montumu çıkarıp kapının arkasına astıktan sonra, kolyeyi diğer kolyelerimin yanına bıraktım. Odamın ışığını söndürüp yorganın altına girerek kendimi bir nevi kundakladım, zira her yerim, en çok da bacaklarım buz kesmişti.

"Nihan?" diye seslendi Teoman, yan odadan. Bana adımla seslenmesi, güzelim demesinden daha bile güzel hissettirmişti.

"Efendim?" dedim, gözlerimi açmadan.

"Bir gün senden, diğer adamlardan kalan her yadigarı atmanı ya da iade etmeni istesem bunu yapar mıydın?"

Ne cevap bekliyordu bilmiyordum ya da cevabımın ona ne düşündüreceğini bilmiyordum; ama cevabım belliydi ve fikrimi değiştirmeyi düşünmüyordum. "Hayır," dedim dürüstçe. "Bu sadece onlarla ilgili bir şey değil. Ben o eşyaları seviyorum. Kötü bir anısı olmadığı sürece onları atacağımı sanmıyorum."

"Yani hatırası var diye değil de güzel olduklarını için mi onları saklıyorsun?"

"Sayılır."

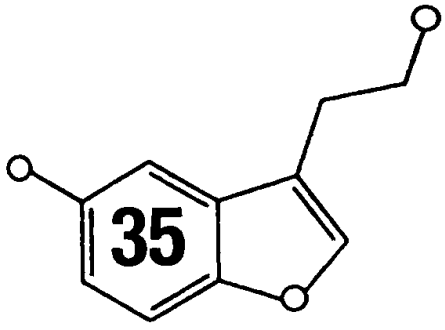
"Yani sevmediğin bir şey olsa atarsın?"

"Yapmadığım bir şey değil," dedim gülerek. Doğruydu, lisede aldığım aşırı renkli bir kolyeyi üç yılın sonunda hiç kullanmadan atmıştım. Onu hediye eden arkadaşımla olan arkadaşlığımsa bunun çok öncesinde kötü bir şekilde bitmişti.

"Atarken hiç kalbin sızlamadı mı?" diye sordu. Sesinden güldüğünü ve biraz da dalga geçtiğini hissetmiştim.

"Hayır, daha çok 'Hmm, acaba bu ilerde bir gün işime yarar mı?' diye düşündüm. Unuttun mu? Ben kalpsiz bir cadalozum."

"Sorun değil," dedi. "Biz de beynimizle severiz."

Teoman

Biz de beynimizle severmişmişiz. Umarım Nihan bunu yanlış anlamazdı, çünkü bahsettiğim şey biraz karmaşıktı. Bok vardı sanki, neden beynimle ağzım arasında bir filtre yoktu ki? İnsanlar zaten beyinleriyle severdi. Ha, bir de ruh vardı ki ona bilim bile bir açıklama getiremiyordu. Bu yüzden ruhu çoğu zaman siktir ediyorduk, bilim insanları olarak. Ruh mu? Bize öyle bir bilgi gelmedi. Ama var olduğunu ispatlayamadığımız bir şeyin, var olmadığını da ispatlayamazdık. Ve ben, var olduğuna inanmak istiyordum. Her neyse, konumuz bu değildi.

Beynim yandı. Evet, kesinlikle. Finaller kapıdaydı ve sanırım uzun zaman sonra ders çalışacaktım, çünkü (1) kardeşlerimizle uğraşırken neredeyse bir hafta boyunca dersleri ekip konulardan geri kalmıştık ve (2) kafam o kadar doluydu ki girdiğim derslerden de bir şey anlamıyordum ve birkaç sıra ötede oturan Nihan da dikkatimi toplamama pek yardımcı olmuyordu. Ayrıca ben ne zamandan beri liste yapıyordum?

Dersin ortasında birinin -muhtemelen çok sıkıldığından camdan dışarı bakmaya karar vermiş birinin- "Aa, kar yağıyor!" demesiyle tüm sınıf, sanki hayatlarında ilk kez kar yağdığını göreceklermiş gibi pencerelere döndü. Ciddiyim, hoca da dâhildi.

"Yılın ilk karı," dedi kızlardan biri, suratını cama yapıştıracaktı neredeyse.

"Erciyes Dağı'na çoktan kar yağdı, yani teknik olarak yılın ilk karı değil," dedi Demir, her zamanki nerd kişiliğini konuşturarak.

"Çok güzel değil mi ya?" diye inledi biri.

"Değil," diye karşılık verdi Nihan oturduğu yerden, memnuniyetsiz bir şekilde. "Kardan nefret ediyorum."

Benimle birlikte birkaç kişi daha dönüp Nihan'a baktı. "Karı nasıl sevmezsin? Dünyadaki tüm pisliği örtüyor, bembeyaz..." dedi bir kız, fazla şiirsel bir şekilde.

"Elbette," dedi Nihan. "O örtünün altında da birçok can, soğuktan can veriyor."

Cama yapışmış dışarıyı izleyenler, söylenerek sıralarına döndüler. "İki dakikada içimizi kararttın, Nihan."

"Rica ederim, her zaman," diye karşılık verdi hiç alınmadan.

"Doğalgaz faturası bir tarafımıza girecek," dedim Nihan'a doğru ve o da dudaklarını bükerek kafasını salladı.

"Arkadaşlar, bu kar olayını abartmasak?" dedi hoca, tahtanın önünden. Sanki kar yağdığı haber verildiğinde o da herkes gibi pencereye bakmamış gibi. "Mevsim kış, ne yağsın? Antilop mu yağsın?"

"Hocam, sosyal medyadan çalınmış espriler yapmasak?" diye atıldı biri ve ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Para yağsın, hocam."

"Jüpiter ve Satürn'deki gibi elmas yağsın lan, harika olur."

"Karı yağsın?"

Hepimiz dönüp son öneriyi söyleyene *güldürmedi kardeş* der gibi bakıp kafalarımızı iyi yana salladık.

"Tamam, yeter," diye susturdu herkesi en sonunda hoca. "Bu, dönemin son dersi. Sınav, geldiğimiz yere kadar olacak."

"Geldiğimiz yere kadar derken hocam?"

"Vize konuları da dâhil yani."

Tüm sınıf isyan edince hoca da insafa gelip vize konularının yarısını çıkardı. Bu da bir şeydi, o yüzden kimse bir kez daha itiraz etmeye kalkışmadı, yoksa her şey tersine dönebilir ve tüm vize konularının finale dâhil olmasının yanında bir de ödev isteyebilirdi.

"Ben?" diye sordu Nihan, sessiz bir anı yakalayarak.

Hoca, "Sen üç sayfalık bir özet çıkarsan yeter," deyince hepimiz Nihan'a kötü kötü baktık. Devamdan ve sınavlardan muaf misafir öğrenci olduğundan Nihan, sadece ödev hazırlıyordu. Kendi bölümünün sınavlarına ve derslerine hâlâ girmek zorundaydı tabii. O sırada hoca da eşyalarını toplayıp sınıftan çıkarak dersi zamanından önce bitirmiş oldu. Sanırım bu onun tarzında bir tatil hediyesiydi.

"Dönem ne çabuk bitti be, daha dün başlamıştık," dedi Acar, tam olarak Nihan ile benim aramdaki sıraya oturmuştu.

"Vizelerden sonra finallere beş hafta vardı. Normaldir." Nihan yerinden kalkıp önümdeki sıranın masasına oturdu, böylece beni de Acar'ı da iyi görebilecekti.

Görünüşe göre Nihan sonunda sınıftaki varlığımıza alışmıştı ve eskisi gibi çekinmiyordu, rahattı.

"Tatile erken, döneme de geç başladığımız için liseliler bizden nefret ediyordur," diye tahminde bulundu Acar.

"Boş ver, onlar da her kar yağdığında tatil yapıyor," dedim, masanın üzerindeki kalemimi montumun cebine sokuştururken. Çanta kullanma alışkanlığımın olduğu söylenemezdi. "Demek kardan nefret ediyorsun," diye ekledim, Nihan'a bakarak.

Omuzlarını silkip pencereye doğru baktı. "Dışarıda barınaksız kalarak ölen insanlara ve hayvanlara üzülüyorum. Fazla soğuk ve ayrıca düşme fobim olduğundan karda yürürken korkuyorum."

"Hmm, o zaman kış boyunca okula benimle gidip eve benimle dönüyorsun. Ve fark etmediysen diye söylüyorum, bu bir istek veya soru değil." Daha fazla sabrını zorlamamak için 'emir' diye eklemedim. Ben sadece onun iyiliğini düşünüyordum, ne var yani? Dersler bitmiş olabilirdi ama hâlâ iki hafta sürecek finaller vardı ve sonraki bir aylık kış tatili bitip de *bahar* dönemine döndüğümüzde de aslında henüz baharda değil, kışta olacaktık.

Nihan, gözlerini devirip tekrar pencereye baktı; ama dudaklarında zar zor sakladığı bir gülümseme vardı. Ya bazen ona üstünlük taslamamı seviyordu ya da ona benimle inatlaşabilmesi için sebepler vermemden hoşlanıyordu. İki türlüsü de bana uyardı. Benim isteklerime karşı gelip benimle inatlaşmasını seviyordum. Ne istediğini bilmesi de, isteğini savunması da güzel bir şeydi; en ufak buyrukta sinip denileni kabullenecek biri değildi. Pekâlâ, anladığım kadarıyla ikimiz de yönetici sınıfındandık. Star Wars üzerinden anlatacak olursak o Darth Sidious'dı, bense Darth Vader'dım. Sallamıyordum, araştırma yaparken Sidious'ın

INTJ, Vader'ın da ESTJ olduğunu görmüştüm. Biri perdenin arkasındaki diktatördü, diğeri gözlerin önündeki. Bir dakika, böyle anlatınca daha tuhaf olmuştu, Sidious ile Vader'ın Nihan ile benim gibi bir ilişkileri olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Ama Nihan'ın Anakin Skywalker'ı bu kadar çok sevdiğini bilmek güzeldi, ne kadar itiraz etse de ESTJ'lere bir zaafı vardı.

Kar, geçen seneye göre geç bile kalmıştı, ama tam teşekküllü olarak başlamıştı. Fakülteden çıktığımızda yerler çoktan kar tutmaya, hava da kararmaya başlamıştı. Kar ile birlikte sis de mevcuttu, ama kar yağışından dolayı sisli gibi göründüğünden şüpheleniyordum.

Çıkışta bizi yakalayan Sinan, montunun yakasını kaldırırken havaya şöyle bir bakıp, Counter Strike oyununda sis bombası atıldığında herkesin söylendiği gibi, "Hangi oç sis attı lan?" diye yakındı.

"Şehir yine kar küresine döndü ulan, salladıkça yağıyor," diye araya girdi Numan. Daha ilk kardan söylenmeye başlamışlardı.

Tipinin altında bile tüm tayfa bir aradaydık, Nihan da artık tayfadandı ve bizim tayfaya bir kadının dâhil olması çok sık rastlanan bir şey değildi. Ara sıra Numan'ın arkadaşı uğrardı, takıldığımız kızlar olurdu ama daimi bir kadın üyemiz hiç olmamıştı. Eğer Eray, bizi ve en iyi arkadaşını -ki bu Nihan oluyordu- ihmal ettiğini anlayıp Hande'yle birlikte aramıza katılmaya karar verirse Hande sayesinde bu sayı ikiye çıkabilirdi, ama Eray resmen hayatı artık Hande'ye göre yaşıyordu. Nihan, bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu, fakat bazen onlara bakıp gözlerini deviriyordu. Anladığım kadarıyla çiftlerin yanında rahat edemiyor, bir şeyi bölüyor ya da engelliyormuş gibi hissediyordu. Bir yandan da sürekli romantik

olan mıçmıç çiftlerden iğreniyordu. Ben de çiftlerin yanında üçüncü şahıs olmaktan hoşlanmazdım.

Bizim çocukları bıraktıktan sonra Nihan, "Beynimizle severiz derken neyi kastettin?" diye sordu, durup dururken. Tepki vermesi bu kadar uzun sürdüğü için gece beni duymadığını düşünmüştüm bir ara, görünen o ki gayet net duymuştu.

"Vay canına, ne kadar hızlı tepki verdin öyle," dedim, arabayı apartmanın bahçesine sokarken.

"Başka önceliklerim vardı. Neyi kastetmiştin? Çünkü üç ayrı anlam çıkıyor ve hangisinin olduğunu anlayamıyorum."

"Mecaz olarak değil," dedim, park ettikten sonra. "Zekaya âşık olmak gibi de değil. Olduğu gibi işte, gerçek anlamda."

"Kalp zaten hissetmez. Duyguları beyin hisseder," dedi üçüncü seçeneği dile getirerek. "Gözüme girdin, Teoman Üstüner." Dudaklarının sol ucu yukarı doğru kıvrıldı, bu alışık olduğum gülüşlerinden biriydi.

"Eh, epey zaman aldı." Rahat bir nefes aldım sonunda. En azından yanlış anlamamıştı ve kendince yorumlamamıştı.

Öğlen, Nihan kendi bölümü olan Astronomi derslerinden çıkıp benim bölümüm olan Fizik derslerine girmeden önceki o arada, Acar bana yaptıkları konuşmadan bahsetmişti ve sanırım alttan alttan öğüt vermişti ki pek öğüt dinleyen bir insan olmadığımı da bilirdi. Şimdi platonik aşkından vazgeçtiğinden, fedakarlığının boşa gitmemiş olacağından emin olmak istiyor gibiydi.

Benimse merak ettiğim ve birkaç gündür iyice kafamı kurcalayan bir başka konu vardı; Nihan'ın sırtındaki dövmesi. Keşke Nazlı buradayken ona sorsaydım, ama o an aklıma gelmemişti. Dövmesini sır gibi saklamasının nedeni

sırtını boydan boya kaplıyor olmasıydı ve tabii ki göstermek zorunda değildi. Ama... Allah aşkına, kızı öpmüştüm! Ve öpüşmekten çok öte bir seviyeye geçmemizi engelleyen tek şey kıyafetlerimizle mantığımızdı. O kadar yakınlıktan sonra dövmesini sakınıyor olamazdı, değil mi?

Eve çıktıktan sonra bulduğum ilk fırsatta Nazlı'yı aradım. Arada kilometreler olabilirdi ama çok şükür telefon diye bir şey vardı. Sosyal medya hesaplarında fazla takılan biri değildim, ne Instagram hesabım ne de WhatsApp'im vardı, ama telefonu birilerini aramak için kullanmakta hiçbir sakıncam yoktu. İnsanlar sosyal biri olmama karşın sosyal medya kullanmamamı ironik bulurlardı ve ben, buna daha önce hiç kafa yormamıştım. Şimdi düşününce, Nihan'ın MBTI zırvalarını da katınca, anlıyordum ki böyle bir şart yoktu. Ne var yani? Nihan da sosyal medya hesaplarında oldukça aktifti, ama bu onun gerçekte sosyal olduğunu göstermezdi. Zaten bazı sosyal insanlar, gerçekte çok fazla etkileşime geçtikleri için sosyal medyaya gerek duymazlardı. Aynı anda iki dünyada da sosyal ya da asosyal olanlar da vardı tabii. Bu denklemde kurallar yoktu.

"Efendim?" diyerek açtı Nazlı telefonu.

"Nazlı, ben Teoman," dedim kısık bir sesle. Nihan banyodaydı, ama yine de tedbiri elden bırakamazdım.

"Evet, telefon da öyle söylemişti," diye karşılık verdi ukala bir tavırla. Ablasının kardeşi, ne olacak?

"Sana sormam gereken bir şey var. Nihan'la ilgili," dedim direkt konuya girerek.

"Önce bir hatırımı sorsaydın," dedi, burun kıvırdığını hissedebiliyordum. "Hem sen niye fısıldayarak konuşuyorsun?"

"Sonra sorarım hatırını. Ablan duymasın diye fısıldıyorum." Bir yandan banyo tarafına kulak kabartmış, su

sesinin kesilip kesilmediğini kontrol ediyordum. "Neyse, sana bir şey soracağım. Ablanın dövmelerini biliyorsun, değil mi?"

"Evet?" dedi şüpheli bir sesle, sorunun nereye gideceğini anlamaya çalışıyordu.

"Sırtındakini de biliyor musun?" dedim emin olmak için.

"Ay evet, ne olmuş, ne?" diye sordu sabırsızca

"Heh işte, o ne dövmesi?" diye soruverdim.

Telefonun diğer ucundaki Nazlı, kısa bir süreliğine sessizliğe gömüldü. Ardından "Neden direkt ablama sormuyorsun?" diye sordu.

"Sordum zaten, söylemiyor. Söyleseydi seni arar mıydım?"

"Söylemek istemediği aklına geldi mi hiç peki? Zorunda değil, biliyorsun," diye lafını hiç sakınmadan soktu. Kardeş olduklarından bir kez daha emin oldum.

"Biliyorum ama-"

"Ejderha," dedi birden. "Sırtında ejderha dövmesi var." Söylemeyeceğini düşünürken aniden cevap verince şaşırmış ve biraz da şüphelenmiştim.

"Ejderha mı? Yalan söylemiyorsun, değil mi?" İnanasım gelmiyordu, nedense ejderha dövmesi ile Nihan'ı aynı cümle içerisinde düşünemiyordum.

"Sana yalan borcum mu var?" dedi alınmış gibi. "Nihan INTJ. Ve INTJ kadınları, ejderha ya da şeytani tek boynuzlu at olarak anılır. Nihan tek boynuzlu atları sevmediğinden ejderhayı tercih ediyor. Neden bu kadar şaşırdın ki?"

Böyle açıkladığında mantıklı gelmişti ama yine de... "Benim gördüğüm bir çemberdi. Çemberle ejderhayı bağdaştırabilmiş değilim."

"Çember ejderhanın tepesinde duruyor, yanlış hatırlamıyorsam güneşi mi, ayı mı ne temsil ediyordu," diye açıkladı anında. Hiç kimse bu kadar hızlı ve mantıklı bir yalan uyduramazdı, uydursa bile bu kadar inandırıcı bir dille dile getiremezdi, o yüzden sonunda ona inanmaya karar verdim.

Vedalaşıp telefonu kapatmamızın ardından su sesi kesildi ve biraz sonra da banyonun kapısı açıldı. Telefonu tam zamanında kapatmıştık neyse ki. Kendimi hileci ve biraz da işi olmayan konulara burnunu sokan biri gibi hissediyordum. Belki de bu şekilde öğrenmemeliydim; onun bana söylemesini, göstermesini beklemeliydim. Ama iş işten geçmişti artık, değil mi?

Giyinmesi için ona biraz zaman tanıdım. Odasına gittiğimde kapısı açıktı, giyinmiş bir halde yatağında oturuyordu. Havluyla saçlarının uçlarını kurularken bakışlarını bana kaldırdı. Havluyu kenara bırakıp hâlâ kurumamış olan saçlarını, sırtından aşağı doğru salınmaları için serbest bıraktı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu sakin bir sesle.

Yatağa gidip hemen yanına oturdum. "Ejderhaları sevdiğini bilmiyordum."

Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra, "Sevilmeyecek neleri var ki?" dedi.

"Ejderha, ha? Biraz şaşırdım doğrusu. Yani bileklerindekilerden sonra bu biraz sıradan kaçtı. Daha farklı bir şey bekliyordum ben."

Nihan gözlerini kısarak bana baktı, kafası karışmış görünüyordu. "Bir dakika, biz neyden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Dövmenden. Ejderha değil mi?" diye sordum, ama şimdiden sesime bir şüphe tınısı oturmuştu.

"Hayır. Ne?" Birden sessizce güldü. "O da nereden çıktı?"

"Nazlı söyledi," dedim suçlu bir çocuk gibi. Yalan mıydı yani?

"Ve sen de ona inandın?" Bu sefer kahkahaya yakın bir gülüşle kesti konuşmasını. "Teoman! O profesyonel yalancı, ona nasıl inanırsın?" diye yakınarak gülmeye devam etti.

"Hassiktir," dedim kafamı diğer tarafa çevirirken. "Beni çocukmuşum gibi kandırdı. Hiç çaktırmadı." Hiç şüphe yoktu ki işinde harika olacaktı. "Ne aptalım."

"Hayır, kardeşimi yeterince iyi tanımıyorsun. Dur bir dakika, sen niye o dövmeye bu kadar taktın ki?"

"Çünkü gizliyorsun!" diye yakındım. "Oysa ben hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum."

Çok kısa bir an ne diyeceğini şaşırmış bir halde, balık gibi dudaklarını birkaç kez aralayıp geri kapattı. "Çok fazla üstelemeseydin inat gibi saklamazdım." Hah, bravo! Suç yine benimdi yani? Neden kabak hep benim başıma patlıyordu? Biraz sonra yüzündeki gülümsemenin son izleri de silinirken, "Çok büyük bir beklentin olmasın," dedi. "Güneş sistemindeki gezegenler var omurgamda. Basit bir şey."

Beklenmedik itirafıyla bu sefer gülümseyen ben oldum. "Basit değil," dedim. "Nazlı, ejderha dediğinde seni ve ejderha dövmesini bir araya koyamamıştım ama şimdi... Gezegenler sana öyle uyuyor ki görmeden de inanırım."

"Görmek için ısrar etmeyeceksin yani?" dedi şaşırarak. "Bak bu bir gelişme."

"Fazla zorlamamak lazım," dedim ayağa kalkarken.

"Teoman." Bir kez daha adımı söylerken, ben yataktan uzaklaşmadan önce elimi yakaladı. Dönüp ona baktığımda

yüzünde minnettar bir ifade vardı, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedim elini bırakmadan.

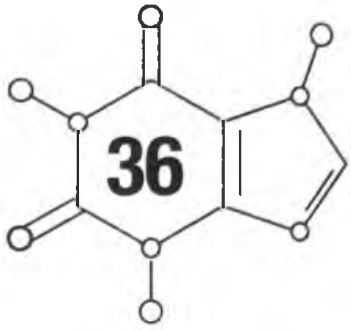
"Beni tanımaya bu kadar uğraştığın için."

Anlayışla gülümsedim. Nihan içe kapanıktı, kendini birilerine tanıtamıyordu; en azından tam olarak. Bu yüzden onun kendini tanıtmasını beklemek yerine, onu tanımak için zaman harcamak gerekiyordu ve bu herkesin sabredebileceği bir süreç olmayabilirdi. Elbette onu tanımak için tüm zamanları harcayabilirdim ve biliyordum ki o da beni tanımak için uğraşıyordu. Yargılıyordu, ben de yargılıyordum, ama yine de gerçeklere açıktık. Yargılarımız bazen doğru çıkıyordu, bazen de yanılıyorduk; ama biz buyduk ve birbirimizin bu huyunu biliyorduk.

"Gel, yemek yapalım," dedim, konunun duygusallaşmasına izin vermemek için. Elinden tutup onu da ayağa kaldırdım. "Soslarda iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?" Hafifçe başını sallayınca, "Yemeğin sosu sende o zaman," diye ekledim.

Tam karşımda dururken dengesini hiç kaybetmeden yatağa çıktı ve boylarımız fazlasıyla eşitlendiğinde dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. Ardından elimi hiç bırakmadan yataktan atlayıp peşim sıra mutfağa geldi. Adı olsun ya da olmasın, ilişkimizin bir doğallığı vardı ve ben de bunu seviyordum.

Yemeğimizi yaptık, üşümemek için camın önündeki peteğe doğru ters çevirdiğimiz koltuğa oturup, perdesini ve tülünü açtığımız pencereden hâlâ yağmakta olan karı izlerken yemeklerimizi yedik ve kardan ne kadar nefret ettiğimizden konuştuk.

Nihan

"Anne," dedim telefon açılır açılmaz.

"Yanlış numara," dedi annem bilerek. Sesinden kırıldığı belli oluyordu.

"Anne!" E harfini alabildiğine uzatarak yakındım.

"Anne deme bana! Benim Nihan diye kızım yok."

"Ama anne-"

"Niye beni aramıyorsun köpek?!"

"Hayvanın ne suçu var anne ya?" Suçu tek başıma üstlenirdim, sorun değildi; ama insanlara hakaret edilirken masum hayvanların kullanılmasını istemezdim.

"Haklısın," diye kabul etti, bir saniye için sakinleşerek. Sonra tekrar sesini yükselterek, "O zaman ne fışkı yemeye anneni aramıyorsun?!" diye sordu. Pekâlâ, küfür ve argo bizde genetik sayılabilirdi ve hatta ne yalan söyleyeyim, 'ne fışkı yemeye'yi bize öğreten anneannemdi. Anne tarafında durum buyken baba tarafının da ondan aşağı kalır yanı yoktu elbet.

"Aradım ya işte. Telefonda konuşamıyorum, biliyorsun." Bu, tabii ki de bir anne için yeterli bir sebep değildi, onu da anlıyordum. Kızının sesini duymak, iyi olduğunu bilmek ve sevgisini hissetmek istiyordu. Unutulmadığı bilmek istiyordu. "Üzgünüm," diye ekledim hızlıca. "Nasılsın?"

"Kendini bu kadar kolay affettiremezsin, Nihan Hanım," diye söylendi, ama şimdiden sesi yumuşamaya başlamıştı. "Sınavların bitti mi? Geliyor musun?"

Bir kez daha üzgün olduğumu söylemek yerine iç çektim. "Şu an son sınavım için okula gidiyorum, ama gelemem, anne. Bir aylık tatilim varken bir yerde çalışıp biraz daha para biriktirmem lazım. Yazın biriktirdiklerim bitmek üzere."

Annem de benim gibi iç çekti, onun iç çekişinde biraz suçluluk duygusu da vardı. "Sana para gönderemediğim için üzgünüm."

"Önemli değil, o kadar da ihtiyacım yok. Kendi kendimi idare edebiliyorum ben. Kimin kızıyım ben?"

"Bilemiyorum, bana çekmediğin kesin," dedi burun kıvırarak. "Burada da iş bulabilirsin," diye önerdi hemen ardından.

"Anne, İstanbul'da işi kim kaybetmiş ki ben bulayım?" diye söylendim. "Burada işim hazır sayılır."

"Ben kızımı göremeyecek miyim ya?"

"Nazlı gibi kaç gel?"

"Nazlı'ymış! Açtırma şimdi ağzımı, ona da ayrı kızdım. Şimdi de tutturdu, on beş tatil için ikizlerle Uludağ'a gidecekmiş haspam." Ne diyeceğimi bilemezken annemin haspam demesine gülmemek için kendimi zor tuttum. İkizler, Nazlı'nın en iyi arkadaşlarıydı.

"İşim olmazsa gelirim, tamam mı?"

"İyi. Ev arkadaşların ne yapıyor? Pek sevmemiştim onları." *Sen bir de şimdikini gör.*

"Sınav falan işte." Şöyle bir ikilemin içindeydim; yalan söylemek istemiyordum ama doğruyu söylemek de istemiyordum.

"Aman iyi. Ne var Nazlı?" diye bağırdı birden, arkadan Nazlı'nın söylenen sesi geliyordu.

"Yine ne oluyor?" diye sordum, tekrar bana patlamasından korkarak.

"Akın'a kızmış."

Nazlı ile Akın'ın tartışmaları, o ev için tam bir klasikti. Üvey kardeşimiz Akın, Nazlı'ya abilik taslamayı kesmiyordu, Nazlı da özgürlüğünden vazgeçmezdi. "Akın'a söyle, onun canına okurum."

"Gel de kendin söyle. Neyse kapatıyorum, gidip şunları ayırayım," dedi annem ve aceleyle vedalaşmamızın ardından telefonu kapattı.

Ben de karşıya geçip tramvay durağına girdim. Teoman'la gidip gelmeye söz vermiştim, ama tüm derslerimiz ve sınavlarımız denk gelmediği için sabahları tek başıma gidiyordum, daha çok dönüşlerde onunlaydım.

Tramvaydan indikten sonra bile notlarımı gözden geçiriyordum. Sonuçta buradan dersliğe gitmek beş dakika kadar sürecekti. Başımı notlardan bir an kaldırdığımda, ders veya sınav dışında epeydir görmediğim Eray'ı gördüm. Morali bozuk gibi omuzları düşük yürüyordu, normalde enerjisi yürürken bile kendini gösterirdi.

"Hey, kaçak!" diye seslendim. İlk kez ona böyle sesleniyordum, çünkü ilk kez bu kadar uzun zaman konuşmadan geçmişti. Ufak konuşmaları ve derslerle ilgili konuları saymıyordum.

Eray kafasını kaldırdı ve sesin geldiği yön olan arkasına doğru bana baktı. "Kaçak mı?"

"Biraz unutuldum gibi de."

Gülümsedi, fakat bu mutlu bir gülüşten çok uzaktı. Bir derdi vardı, bu resmen yüzünden okunuyordu. "Üzgünüm," dedi. "Böyle sürmeyecek."

Cümlesinde dile getirilenden daha fazla anlam olduğunu hissettiğimde sordum: "Neyin var?"

"Sorunlarım?" dedi espri yapmaya çalışır gibi, ama gülüp de konuyu değiştirmesine izin vermedim. Elbette, herkesin sorunları vardı zaten. Gözlerini devirip devam etti: "Hande'yle tartıştık biraz."

Nedense gülesim geldi ve bunu belli etmemek için dudaklarımı ağzıma çektim. Sonrasında, "Kumrulların ilk kavgası, ha?" diye sordum, biraz alaycı bir şekilde. "Konu neydi?"

"Beni fazla kısıtlıyor," dedi. "Ciddiyim, seni kıskanıyor. Tüm sosyal medya hesaplarımın şifrelerini istiyor, beni dizi karakterlerinden bile kıskandığı oluyor. Ben bu kadarına gelemiyorum, geriyor."

Birden dökülüp böyle anlatınca ben bile gerilmiştim, ama arasından en çok dikkatimi çekeni ve tabii beni ilgilendiren kısmını sordum. "Beni mi kıskanıyor? Ne alaka lan?"

"Bunu gel de ona anlat," diyerek söylendi, belli ki çok dolmuştu. "Zaten öncesinde de bizim aramızda bir şey var sanıyormuş ve karşı cinsle kanka olunmayacağını söyleyip duruyor."

"Yuh," dedim birden sözünü keserek. "Ciddi mi bu?"

"Oldukça. Neden hiçbir davete gidemiyorum ya da bir fırsat bulup da seninle vakit geçiremiyorum sanıyordun?"

Pekâlâ, işte şimdi bir şeyler yerine oturmuştu. Bir an kendimi suçlu hissettim, çünkü onunla konuşması için onu cesaretlendiren bendim. İşlerin yolunda gitmemesi ve güzel başladıkları halde aynı şekilde devam etmemesi benim hatam olmadığı halde suçlu hissetmiştim. Bazen bizimle hiç ilgisi olmayan konularda bile suçlu hissederdik ve çok fazla duygusal bir insan olmadığımı hesaba katarsak bu, beni epey yıpratırdı. "Üzgünüm, sana o kadar gaz vermeseydim böyle olmayacaktı."

"Saçmalama, Nihan. Denemeden bilemezdik sonuçta. Mantığına ne oldu senin? Eğer onunla hiç konuşmasaydım, belki de bunun için hep bir pişmanlık duyacaktım. Yazık olması, keşkelerden ve pişmanlıktan daha iyidir."

Yine benimle alakası yoktu ama yine kendime pay biçmiştim. Denemeden bilemezdik, değil mi? Peki ben denemezsem hep bir pişmanlığım olur muydu? Bunu hisseder miydim? "Sonuç ne şimdi?" diye sordum, tam da sınav öncesi, kafamı bunun üzerine düşünerek yormamak için.

"Ayrılacağız gibi duruyor." Üzgündü haliyle. "Sevmiştim be. Neden hiçbir işim rast gitmez ki?"

Son bir umut ya da son bir çaba için ısrar etmedim. Olmuyorsa olmazdı, zorlamanın bir anlamı yoktu. Karşınızdaki insanı değiştirmeye çalışmak saçmalıktan başka bir şey değildi. İnsanları olabilecekleri kişilikler veya olmasını istediğimiz kişilikleri düşünerek değil, oldukları gibi sevmeliydik. Yoksa ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bir yerden patlak verir ve yürümezdi.

"Her şey bu kadar ters gidiyorsa güzel şeyler yakındır," dedim. Bu dediğime inanıyor muydum? Bilmiyordum; ama varsın o inansındı, çünkü şu an her şeyden çok, buna inanmaya ihtiyacı vardı.

Sınav için sınıfa girdiğimizde sustuk, ama kapı tarafının en arka sırasına birlikte oturduk. Kopya çekmeyecek bile olsam -tabii bu hiç kopya çekmediğim anlamına gelmezdi- her zaman arka sırada oturmayı tercih ederdim, çünkü böyle rahat ediyordum ben de. Sınavdayken hoca tepemde dikilip kağıdıma baktığında da gerilirdim mesela. Baktığı soruyu yanlış mı cevaplamıştım? Yanlış cevabıma gülüyor muydu? Cidden, bu bir tür sınav işkencesiydi.

Sınavdan sonra Eray'la kantine inip biraz daha konuştuk, konuşamadığımız süre zarfında baya şey birikmişti. Beni en çok şaşırtan Eray'ın, Teoman'ı takdir ettiğini söylemesiydi, çünkü söylediğine göre kimse benim için bu kadar uğraşmazdı. Haklıydı, dürüst bir arkadaştı. Daha önce benim için uğraşan bir başkası olmuştu gerçi, ama ipler bir yerde kopmuştu. Belki şimdiki zamanın ipleri de kopardı, belli olmazdı; ama şu ana kadar gelebildiğimize göre ipler oldukça sağlam olsa gerekti.

Kantine Hande ile arkadaşları geldiğinde, sonraki sınav zamanının da sona erdiğini fark ettik, yaklaşık bir buçuk saattir konuşuyorduk. Eray, Hande'yi görünce donup kaldı, ama onların da konuşması lazımdı. Bu yüzden en sonunda dudak büküp yarım kalmış kahvesini masada bırakarak yanımdan ayrıldı.

Masada yalnız kalınca sandalyemde geriye doğru yaslanıp etrafıma bakındım. İşin özü, burayı özlemeyecektim, zaten tatil sadece bir ay sürecekti. Yıllar geçince özler miydim? Şüphelerim vardı. Lise boyunca liseyi özlemeyeceğimi söyleyip durmuştum, ama liseye dair özlediğim birkaç şey vardı şu an. Tabii on beş gün süren tatil bunlardan biri değildi. Yalnız şimdi fark ediyordum da hayatımın bu evresine kadar tek canla iyi gelmiştim ve joker hakkı da kullanmamıştım.

En sonunda kafamın içindeki kaosa bir dur deyip yerimden kalktım, zaten tek başıma boş boş oturmak da rahatsızlık vericiydi. Ellerimi kaşe montumun ceplerine sokup son basamakları çıkarken, muhtemelen sınavdan çıkmış olan Teoman, Acar ve Sinan'ı gördüm. Sinan söyleniyordu, suratı asıktı, sınavı iyi geçmemiş gibiydi.

Teoman beni görünce sırıttı; ama bir şey demeden önce başıyla arka tarafımda kalan birini ya da bir şeyi işaret etti. Dönüp baktığımda elinde kocaman bir koli olan Numan'ın Doğu Dilleri katından çıkmak üzere olduğunu görünce kafam karıştı. Tarihçi birinin bu katta işi neydi, dahası o koli de neyin nesiydi?

"N'oluyor?" diye sordu Teoman, benden önce.

Numan elindeki koliyi pat diye yere bırakıp soluklandı. "Taşınıyoruz," dedi sitem eder gibi.

"Taşınıyor musunuz?" diye sordu Acar tane tane. "Nasıl?"

"Evet, ben de aynen öyle kalmıştım işte. Yeni bina yaptılar ya Astronomi'nin topunun oraya, Edebiyat bölümleri, Tarih, Sosyoloji falan hep oraya geçecekmiş, buraya sığmıyormuşuz. Ulan bu zamana kadar nasıl sığdık diye sormazlar mı adama? Sormamışlar, anasını satayım. Mühendislik gelecekmiş buraya. Yahu direkt mühendislik oraya taşınsın. Bir fakültenin taşınması, ikisinin köşe kapmaca oynar gibi taşınmasından daha mantıklı değil mi? Hadi bu da olmadı diyelim, Astronomi'nin topunun yanına niye biz taşınıyoruz lan? Astronomi taşınsın."

"Hop!" dedim, tüm Astronomi bölümü adına konuşarak. "Yavaş gel. Astronomi'nin topu ne be? Gözlemevi o."

"Gözlemevi deyince gözleme evi gibi oldu lan, karnım acıktı benim," dedi Sinan karnını tutarak.

"İyi de Doğu Dilleri'nde işin ne?" diye sordu Teoman.

"Dünyanın en çıkarcı kankası yüzünden," dedi Numan ve sonra arkasındaki koridora doğru dönüp bağırdı: "Duydun mu? Çıkarcı!"

Doğu Dilleri koridorunun diğer tarafındaki merdivenlerden elinde bir koliyle çıkan, uzun boylu, normal kiloda bir kız bağrışa karşılık verdi. "Düzgün taşı lan şu kolileri, yere pat diye atma!"

Yiğit Özgür'ün Nezaket Kursu karikatüründeki gibi ellerimi iki yana açarak, "Yavrum, kuzum, Allah aşkına, n'apıyorsunuz siz burada anuna koyim?" dedim. Eşitliği savunan biriydim, fakat bu kalıplaşmış küfür ve argolardan bir türlü kurtulamıyordum. Ayrıca cinsiyetsiz küfür ve argo o kadar azdı ki eleme yaptığımda ne kullanacaktım ben? Bırakamıyordum da, çünkü küfretmek bir tür terapi gibiydi, insanı rahatlatıyordu.

"Olan şu, bu lanet Doğu Dilleri'nin hayvan gibi bir kütüphanesi var aşağıda, hocalar da yardım isteyince bu geri zekalı gönüllü olmuş. Kitap lafı geçince atlıyor hemen. Kendini gönüllü yapınca beni de yanında sürükledi. Hayır, bana ne yani elin çançinçon kitaplarından."

"Ben senin için tarih konferansına geldim," dedi, yanımıza gelen kız ve yerdeki kolinin üzerine, taşıdığı koliyi dikkatlice bıraktı.

"He, çok geldin. Açtın kitap okudun lan konferansta."

"Çok sıkıcıydı, ne yapayım?"

Sanırım bu kızı daha önce Acar'ın çalıştığı kafede, neredeyse kendimi kaybettiğim o zamanda, Numan'ın yanında görmüştüm; ama malum neden yüzünden tanışamamıştık. İyi bir ilk izlenim bıraktığım söylenemezdi, ama o da yanımıza Numan'a küfrederek gelmişti. Gayet eşitlenmiş durumdaydık.

"Ne güzel anlaşıyorsunuz öyle," dedi Teoman sırıtarak. Dönüp ona gözlerimi kısarak baktım. Kanka diyorlardı, neden bir şey ima etmişti ki?

"Hişt Japon, ikinci araba gitti mi?" diye bağırdı kız, bir başkasına doğru.

İlerideki uzun boylu, kıvırcık saçlı ve kesinlikle Japon olmayan kız, "Hayır, bekliyor," diye yanıtladı.

"Niye ona Japon diyorsun?" diye sordum, birden merak ederek.

"Çünkü bizi satıp Japon Dili'nden çift ana dal yapıyor ve dersleri çakışıyor diye bazı dersleri ikinci öğretimden alıyor, yüzünü gören cennetlik resmen."

"Pardon tanıştırmayı unuttum," dedi Numan araya girerek. "Bu ta liseden arkadaşım Melike Elif Demir; ama biz kısaca Mel diyoruz. Kore Dili ve Edebiyatı okuyor. Ve bu da Astronomi'den Nihan Kızılkaya, Teoman'ın da ev arkadaşı." Anlaşılan diğerleri Melike Elif'i tanıyordu, hatta hepsi birbirleriyle tanışıyorlardı.

Melike Elif -kısaca Mel, cidden adını kısaltmak şarttı- bana sırıtarak baktı. "Seni tanıyorum, kafede tekme atıp da beni şoka sokan kızsın."

Ona şöyle bir baktım. Bir işe gönüllü olmuştu, rahatça konuşuyordu, koridorun ortasında birine bağırabiliyordu ve Kore Dili okuyordu, muhtemelen de Kore hayranıydı. Kısa bir analizle sosyal biri olduğunu düşün-

"Yargılıyorsun, değil mi?" diyerek düşüncelerimi böldü aniden.

Gözlerimi kırpıştırıp ona daha dikkatli baktım. Ne? Düşünceleri mi okuyordu? Bir dakika, yargılamak kelimesini sorgulamak anlamında kullanmıştı. Resmen afallamıştım, bu hiç beklemediğim bir tepkiydi. "Nereden bildin?"

"Çünkü ben de seni yargılıyordum. Kore hayranı olduğumu ve her şeye katılmaya gönüllü sosyal biri olduğumu düşündün, değil mi?"

Yeniden ağzım açık kaldı. Tam olarak bunları düşünüyordum kesinlikle! Numan bir kahkaha atıp Melike'nin arkasına geçerek onu omuzlarından tuttu. "Demeyi unuttum, o da INTJ. İlk kez mi kendinden biriyle karşılaşıyorsun?"

Hâlâ şaşkın bir şekilde, dönüp çocuklara baktım. "Ben böyle miyim?"

Hepsi birden anlaşmış gibi kafalarını salladılar. Hassiktir. Bir dakika, aynaya bakar gibi hissetmiyordum ama? Ve Allah aşkına bu kızın boyu kaçtı?

Melike botunun ucuyla kolileri dürtüp, "Şunları arabaya kadar taşısanıza," dedi. "Beyaz bir araba, başında Mehmet Hoca duruyor."

Numan, "Sanki adamı tanıyorlar," diye söylenip kolilerden birini aldı, Melike'yse omuz silkip tatlı tatlı sırıttı. "Sinan, şuna bir el atsana abi," diye ekledi Numan, diğer koliyi işaret ederek.

"Niye ben?" diye sordu Sinan, hiç oralı olmayarak.

"Azcık kas yap diye," diyerek dalga geçti Numan.

Sinan, kası var mı yok mu diye kontrol ederek kendine baktıktan sonra, omuz silkip koliyi aldı.

"Düşüncelerine dalmak istemezdim," dedi Melike, yalnız kaldığımızda. Acar ve Teoman biraz ötede konuşuyor ve bizi duymuyorlardı. Kızın sesinin aniden bir derinlik kazanması, beni bir kez daha afallattı. Ben de insanlara aynı etkiyi yapabiliyor muydum?

"Şaşırdım," dedim dürüstçe. "Aynen de Kore hayranı, sosyal bir kız olduğunu düşünmüştüm."

"Ben şaşırmadım," dedi omuz silkerek. "İnsanlar Korece okuyan herkesi, Kore hayranı sanıyor. Yarısı hayran, yalan yok ama bazılarımız başka nedenlerden burada."

"Sen neden buradasın peki?" diye sordum.

"Bende puan yetmezliği vardı," dedi, kalp yetmezliği demiş gibi elini yüreğine koyarak.

Güldüm, kahkaha atılacak bir espri değildi ama orijinaldi. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedi nazikçe. "Ve gönüllülük işine gelirsek, aslına bakarsan hocalarımız yine bizi ek puanla oltaya getirdi. Çok fantastik bir bölümüz, görmen lazım. Her sene kültür günü, edebiyat günü falan yapıyoruz; her sene aynı gösteriler, farklı koreografilerle. Ve her seferinde beni o sahneye çıkartmaya uğraşıyorlar. Neden? Mecbur muyum? Çıkıp detone detone şarkı mı söyleyeyim? Ne Kore ile ne de Türkiye ile alakası olan Latin danslarını mı yapayım? Herkesin bin sekiz yüz wattlık sırıtışla yelpaze salladığı buçeçuma[37] mı katılayım? Ama hayır, *sahneyi sevmiyorsan sahne arkasında da olabilirsin, Melike, makyaj yaparsın mesela.* Ben daha kendime makyaj yapmıyorum be, başkasına nasıl yapayım? Bölümün gözdesi olmaya çalışmakla da işim yok, mezun olsam yeter."

Onu anlıyordum. Konuşma tarzı, düşünce tarzı benimkiyle inanılmaz bir benzerlik taşıyordu. Muhtemelen o da beni anlardı. İlk kez kendi kişilik tipimden biriyle yüz yüze konuşunca, anormal olmadığımı daha iyi hissettim. "Mezun olunca ne yapacaksın?"

"Diplomamı çerçeveletip duvara asacağım. Sonra fotoğrafını çekip Facebook'ta paylaşırken, 'I can't believe

37 *Kore'nin geleneksel yelpaze dansı. Dans boyunca gülümsemek, dansın bir kuralıdır. (yn.)*

"Çünkü ben de seni yargılıyordum. Kore hayranı olduğumu ve her şeye katılmaya gönüllü sosyal biri olduğumu düşündün, değil mi?"

Yeniden ağzım açık kaldı. Tam olarak bunları düşünüyordum kesinlikle! Numan bir kahkaha atıp Melike'nin arkasına geçerek onu omuzlarından tuttu. "Demeyi unuttum, o da INTJ. İlk kez mi kendinden biriyle karşılaşıyorsun?"

Hâlâ şaşkın bir şekilde, dönüp çocuklara baktım. "Ben böyle miyim?"

Hepsi birden anlaşmış gibi kafalarını salladılar. Hassiktir. Bir dakika, aynaya bakar gibi hissetmiyordum ama? Ve Allah aşkına bu kızın boyu kaçtı?

Melike botunun ucuyla kolileri dürtüp, "Şunları arabaya kadar taşısanıza," dedi. "Beyaz bir araba, başında Mehmet Hoca duruyor."

Numan, "Sanki adamı tanıyorlar," diye söylenip kolilerden birini aldı, Melike'yse omuz silkip tatlı tatlı sırıttı. "Sinan, şuna bir el atsana abi," diye ekledi Numan, diğer koliyi işaret ederek.

"Niye ben?" diye sordu Sinan, hiç oralı olmayarak.

"Azcık kas yap diye," diyerek dalga geçti Numan.

Sinan, kası var mı yok mu diye kontrol ederek kendine baktıktan sonra, omuz silkip koliyi aldı.

"Düşüncelerine dalmak istemezdim," dedi Melike, yalnız kaldığımızda. Acar ve Teoman biraz ötede konuşuyor ve bizi duymuyorlardı. Kızın sesinin aniden bir derinlik kazanması, beni bir kez daha afallattı. Ben de insanlara aynı etkiyi yapabiliyor muydum?

"Şaşırdım," dedim dürüstçe. "Aynen de Kore hayranı, sosyal bir kız olduğunu düşünmüştüm."

"Ben şaşırmadım," dedi omuz silkerek. "İnsanlar Korece okuyan herkesi, Kore hayranı sanıyor. Yarısı hayran, yalan yok ama bazılarımız başka nedenlerden burada."

"Sen neden buradasın peki?" diye sordum.

"Bende puan yetmezliği vardı," dedi, kalp yetmezliği demiş gibi elini yüreğine koyarak.

Güldüm, kahkaha atılacak bir espri değildi ama orijinaldi. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedi nazikçe. "Ve gönüllülük işine gelirsek, aslına bakarsan hocalarımız yine bizi ek puanla oltaya getirdi. Çok fantastik bir bölümüz, görmen lazım. Her sene kültür günü, edebiyat günü falan yapıyoruz; her sene aynı gösteriler, farklı koreografilerle. Ve her seferinde beni o sahneye çıkartmaya uğraşıyorlar. Neden? Mecbur muyum? Çıkıp detone detone şarkı mı söyleyeyim? Ne Kore ile ne de Türkiye ile alakası olan Latin danslarını mı yapayım? Herkesin bin sekiz yüz wattlık sırıtışla yelpaze salladığı buçeçuma[37] mı katılayım? Ama hayır, *sahneyi sevmiyorsan sahne arkasında da olabilirsin, Melike, makyaj yaparsın mesela.* Ben daha kendime makyaj yapmıyorum be, başkasına nasıl yapayım? Bölümün gözdesi olmaya çalışmakla da işim yok, mezun olsam yeter."

Onu anlıyordum. Konuşma tarzı, düşünce tarzı benimkiyle inanılmaz bir benzerlik taşıyordu. Muhtemelen o da beni anlardı. İlk kez kendi kişilik tipimden biriyle yüz yüze konuşunca, anormal olmadığımı daha iyi hissettim. "Mezun olunca ne yapacaksın?"

"Diplomamı çerçeveletip duvara asacağım. Sonra fotoğrafını çekip Facebook'ta paylaşırken, 'I can't believe

37 *Kore'nin geleneksel yelpaze dansı. Dans boyunca gülümsemek, dansın bir kuralıdır. (yn.)*

that i've studied for this piece of sheet for years,'[38] esprisi yapacağım."

İşte bu sefer gerçekten kahkahayla güldüm. Lanet falan olmasın ki kız çok iyiydi! Yargıladığım gibi değildi, alakası bile yoktu. Yanılmıştım ve yanılmam çok olmazdı.

"Roman çevirmeni olmayı planlıyorum, Korece ve İngilizceden Türkçeye," diye ekledi ciddiyetle. Tuhaftı, hem onu sevmiştim, hem onu kıskanmıştım, hem de ondan nefret etmiştim. Burnumun dibinde bir başka INTJ kadını bulmak, paha biçilemez bir deneyim olmuştu benim için.

"Güzel, sen çevir, ben okurum," dedim gülümseyerek.

"Esprilerimi anlayan birini bulduğuma sevindim," dedi. "Numan da anlıyor ama o bana alışık, beni tanıyor."

"Sizin aranızda-" diye başladım, ama hızla sözümü kesti.

"Hayır hayır. Biz sadece arkadaşız, dahası kankayız."

"Biz de sadece ev arkadaşıydık," diye takıldım, kafamla arka tarafta bir yerde olduğunu bildiğim Teoman'ı işaret ederek.

"Şimdi nesiniz?" diye sordu.

Hmm, aslında bunu bilmiyordum. "Sadece öpüşen ev arkadaşları?"

Melike, bana yüzünü buruşturarak baktı. "Öyle bir şey yok, olamaz da." Birkaç saniye Teoman'a baktıktan sonra düşünceli bir şekilde bana geri döndü. "Uzun boylu erkeklerin minyon kızlara olan zaafları nedir anlamıyorum. Sizin yüzünüzden biz yalnız kalıyoruz."

---

38 *'Bunca yıl bu kağıt parçası için çalıştığıma inanamıyorum,' anlamına gelir. Kağıt anlamındaki 'sheet' ile bok anlamındaki 'shit' kelimelerinin okunuşlarının hemen hemen aynı olması nedeniyle yapılmış bir kelime oyunu. (yn.)*

Ciddi değildi ama yine de öyleymiş gibi cevap verdim ve en güzeli, o da benim ciddi olmadığımı biliyordu. "Uzun boylu olman bizim suçumuz değil."

Ona sormak istediklerim vardı, ama konuya nereden gireceğimi bilemiyordum. Nasıl başlamalıydım, ilk önce ne sormalıydım? Sonunda, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye klasik bir soruyla başladım. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Melike, Teoman'a bir kez daha baktı ve hâlâ ona bakarken, "Bizden farklı olarak sosyal olduğu için bazı mesleklerde bizden daha çok yükseleceğini," dedi. "Bilirsin, sosyal ve konuşkan insanları zeki; asosyal ve suskun insanları da aptal sanan bir toplumdayız ve bizler asosyalliğimiz yüzünden epey eziliyoruz." Bir başkası olsa onun genelleme yaptığını sanıp onu yanlış anlayabilirdi. Onun tüm sosyallere aptal, tüm asosyallere de zeki dediğini sanabilirdi ama hayır, ben onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştım; Melike sırf sosyallikleri sayesinde hak etmedikleri yerlerde olan niteliksiz insanları eleştiriyor ve sırf asosyal oldukları için ezilen ve arka plana atılan zeki insanlardan bahsediyordu. Herkes böyle değildi, ama böyle olanlar da yok değildi. Böyle konuştuğumda her zaman yanlış anlaşılırdım ve belki de Melike de öyleydi; şimdi ekstra açıklama yapmaksızın ilk seferinde anlaşılmanın nasıl bir his olduğunu kavramıştı.

Yine de burada, her şeye ne kadar hâkim ve nasıl da rahat olduğu aklıma gelince, "Ama sen de sosyal görünüyorsun," dedim. "Burada çok rahatlıkla konuşup insanlara sesleniyorsun."

"Çünkü kendi çöplüğümdeyim," dedi hiç düşünmeden. "Bu insanları tanıyorum ve onlar da benim tüm aksiliklerime, argo konuşma tarzıma, duygusuzluğuma ve

hatta kabalığıma alışıklar. Her horoz kendi çöplüğünde rahatça ötmez mi?"

Aslında doğruydu, ben de bana alışık olan insanların arasında özgürce konuşabiliyordum, Teoman'ın tayfasında bile rahattım artık. "Öyle," dedim kısaca. Sonra tekrar konuyu değiştirip asıl konuşmak istediğim mevzuya döndüm. "Yeni tanıştık, biliyorum ama... Şey, o ESTJ. Teknik olarak uyumlu değiliz ve sürekli bir üstünlük kurma yarışındayız. Ve ben nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

"Kendin söyledin; teknik olarak," diye başladı. "Ama pratikte oldukça uyumlu görünüyorsunuz. Aranızdaki uyumu neredeyse hissedebiliyorum. Sana bakışlarındaki gücü de. MBTI'ı ne zaman öğrendin?"

Bu soruya şaşırmıştım, uyum konusunda devam etmesini beklerken aniden bunu sorması beni şüphelendirmişti. "Bir iki yıl önce falan. Üniversiteye başlamadan önceki yaz. Neden sordun?"

Anlıyormuşçasına başını salladı. "Çok eski sayılmaz. Bak, en başlarda MBTI, ilgini çektiyse tüm hayatını etkiler; ama tüm hayatını bunun üzerine kuramazsın. MBTI en çok da biz asosyal ve içedönük gruplara çekici gelir, çünkü birçoğumuz ilk kez bizi tam olarak anlayan ve ifade eden bir şeyle karşılaşıyoruzdur. Evet, bununla insanları analiz edip onları sınıflandırabilirsin, hatta arkadaşlarını bile buna göre seçebilirsin; ama romantik ilişkilerde kurallar böyle işlemez. Bunu biliyor olman lazım. Zamanla anlayacaksın ve mükemmel eşleşmenin matematiksel bir yalan olduğunu fark edeceksin. Lanet bir distopyanın içinde değiliz, sen de kendi distopyanı kurma. Kan gruplarına göre eş arayan Koreliler gibi saçma olma."

Aslında ona biraz kızmıştım, çünkü bundan geçici bir ilgi gibi bahsetmişti; ama bir yandan da mantıklı geliyordu. Şu an gerçekten karşımda tecrübe konuşuyordu.

MBTI'ın mükemmel eşleşmelerini distopyaya benzetmesi de takdirimi kazanmıştı, kitaplarla arası tıpkı benim gibi iyiydi. Söylediklerini mantığa oturttuğumda başka bir soruya geçtim. "Beni sevip sevmediğini de anlayamıyorum ki. Yani, millet sevdiğine cennet vadeder, gül bahçesi vadeder, güzel günler vadeder; ama bu, beni öptükten sonra bana ne vadetti, biliyor musun? *Daha fazlasını.* Ne bu şimdi? Ne anlamam gerekiyor?"

Melike bana bıkkın bir şekilde baktı. "Ne bekliyordun? Sonsuz bir aşk vadetmesini mi? Çocuk dürüst ve gerçekçi işte. Zorlama edebiyat mı yapsaydı? Nihan, ESTJ'lere alışmış olman lazımdı. Özellikle ESTJ erkekleri böyledir, onlar duygusal romantizm sevmezler; ama dokunmakta ve birlikte vakit geçirmekte bir sorun yaşamazlar. ESTJ'ler sana seni sevdiklerini direkt olarak söylemezler; bunu, sevgilerini zamanla, ilgileriyle ve davranışlarıyla gösterirler. Tıpkı bizim gibi."

Sanırım... Off, siktir. Sanırım, Teoman sevgisini göstermişti ya da en azından ilgisini. Melike ile daha önce tanışmamış olmamdan pişmanlık duyuyordum, neden bizi daha önce tanıştırmamışlardı ki? Belki sonunda Eray'a güvendiğim kadar güvenebileceğim kız bir arkadaşım da olurdu. Beraber kitap fuarı falan gezer, milleti eleştirir, sonu olmayan bilim teorileri hakkında konuşurduk. Ya da ne bileyim, batıl inançlar ve mitolojiler üzerine falan kafa yorardık.

"Peki, bana dürüstçe söyle; sen olsan ne yapardın?" diye sordum.

Melike bir kez daha Teoman ile Acar'ın durduğu yöne bir bakış attı. Göz ucuyla Numan ve Sinan'ın da onların yanına döndüklerini gördüm. "Açıkçası Teoman, benim tipim değil," dedi. "Ama biliyorsun ki aynı kişilik tipinden olsak bile hepimiz aynı değiliz. Birçok benzer yanlarımız

olabilir, hatta belki yüzdeliklerimiz bile aynıdır; ama sonuçta aynı geçmişi paylaşmıyoruz. Teoman, benim tipim olmayabilir; ama bu senin de tipin olmayacağı anlamına gelmez. Ve bence ondan hoşlanıyorsun. Bak, benim hiç sevgilim olmadı, belki bu konuda konuşacak son insanım ama çevrenin bana hep dedikleri bir şey vardı: Gerçek aşkını üniversitede bulursun. Bulamadım. Ve derler ki gerçek aşkınla muhtemelen yirmi bir yaşını geçmeden önce tanışmışsındır. Ben yirmi biri bitirmek üzereyim ve muhtemellerin dışında kaldım ama belki sen, buna dâhilsindir. Denemeden bilemezsin. Ona bir şans ver. Bunu hak ediyor."

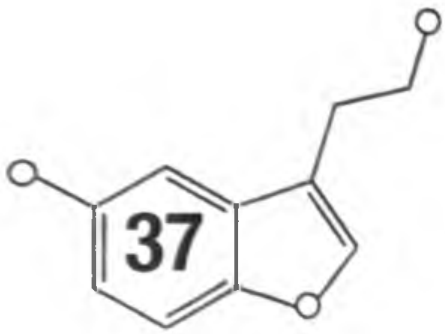
Belki de haklıydı. Belki de artık bunu akışına bırakmanın vakti gelmişti. Belki de gerçekten Teoman'a bir şans vermeliydim. Bu ilişkiye bir şans vermeliydim. Melike'nin yanına geçerek, yönümü bizimkilerin olduğu tarafa çevirdim ve Teoman'a baktım. Benimle göz göze geldiği ilk anda gülümsedi ve bir yandan çocuklarla konuşmaya devam etse de bana bakmayı sürdürdü.

O an başka bir şey fark ettim ve hemen yanımdaki Melike'ye hitaben, ona bakmadan konuştum. "İhtimaller dışında kalmadın. Bahsettiğin teoriye göre, gerçek aşkınla muhtemelen yirmi birinden önce tanışmışsındır *ama* o kişiyle bir araya gelmen yirmi birinden sonrasında da olabilir. Hani çevrenin dediklerinin aksine gerçek aşkı üniversitede bulamadığından bahsetmiştin ya?"

"Evet?" dedi, tıpkı benim gibi bizimkilere bakıyordu, kafasının bana döndüğünü hissetmemiştim.

"Belki de sen, seninkiyle lisede tanışmışsındır," dedim Numan'ı kastederek.

Birkaç saniye sessizce Numan'a baktıktan sonra, "Orası biraz karışık," dedi. Onlar için bir umut var mıydı bilmiyordum ama ben de onlarda bir uyum hissediyordum.

Teoman

Son final sınavımızı dün verdiğimiz halde biraz tehdit, biraz da artı beş ek puan vaadiyle zorla konferansa çağrılmıştık. Bazıları sınavdan sonra aynı gün içinde memleketlerine döndüklerinden dolayı konferans salonu boş kalmasın diye Astronomi, Kimya ve Biyoloji bölümlerini de konferansa çağırmışlardı. Konferansı gidip büyükçe salonu olan Sabancı'da vermek yerine Sosyoloji'nin konferans salonunda ya da en üst kattaki küçük konferans odasında verselerdi, salonu doldurmak için bin takla atmak zorunda kalmazlardı.

Kafam fazla meşgul olduğu için iki finalde bocalamıştım ve birinden altmış ortalamayla geçmiştim ama beş puan daha eklenmesine hayır demezdim tabii. Aynı nedenden dolayı Nihan da konferansa katılmıştı. Yalnız ufak bir sorun vardı: Siktiğimin konferansı sabahın dokuzunda başlıyordu ve akşam beşe kadar sürüyordu. O kadar saat ne anlatacaksınız Allah aşkına? Sabahın dokuzunda ne konferansı ulan? Konferans dediğin öğlen olurdu, akşam olurdu ama sabah olmazdı.

Dolayısıyla Nihan da ben de isyan etmiştik, çünkü sınavlardan sonra öğlene kadar uyuma planımız vardı. Ayrı ayrı yataklarda, tabii. Ve sonuç olarak Nihan, protesto etmek için konferansa eşofmanla gitmişti. Konuşmacılar takım elbiselerle ve diğer öğrenciler bayramlık ya da davetlik tarzlarda kıyafetlerle dolaşırken Nihan'ın üzerinde, üzerinde İngilizce olarak 'Uykum var, ya senin?' yazan bir sweatshirt, altında da siyah bir eşofman vardı. Önündeki yazıyı gördükçe gülesim geliyordu.

Solumda Nihan, sağımda Sinan oturuyordu. Sinan'ın sağında ise Acar vardı. Eray da aramıza katılıp Nihan'ın soluna oturmuştu. Göze batmamak için arkalarda bir yerin orta kısmına dizilmiştik, çünkü hiçbirimiz konferansı dinlemeyi düşünmüyorduk. Sadece artı beş puan için buradaydık ve imzamızı atıp öğle arasında kaçmayı planlıyorduk.

Nihan, etrafa uykulu gözlerle bakarken, "Şimdiden sıkıldım," dedi.

"Konferansları seversin diye düşünmüştüm," dedim, kafamı hafifçe ona çevirerek.

"Bu saatte değil," diye söylendi ve elini ağzına kapatarak esnedi. "Uykum var benim."

"Orası belli," dedim. "Üzerinde resmen tabela var."

Kafasını eğip göğüslerinin üzerine denk gelen yazıya bakıp omuz silkti. "İnsanlar bana 'Nasılsın?' dediklerinde yazıyı gösteriyorum, böylece konuşmak zorunda kalmamış oluyorum."

Elimi alnıma koyarak güldüm. "Üzerinde 'hayır' ve 'nefret ediyorum' yazan tişörtlere de ihtiyacın var."

"Hmm, iyi fikir." Kafasını çevirip Eray'a baktı. "Şurada uyuyabilir miyim?" diye sordu, Eray'ın omzunu işaret parmağıyla göstererek.

"Tabii," dedi Eray. "Sanki hiç yapmadığın şey."

Nihan, kafasını Eray'ın omzuna doğru eğerken, sahte bir şekilde öksürdüm ve kolumu Nihan'ın omuzlarına atıp elimi de Nihan'ın başının sol tarafına yasladım. Ardından başını kendi omzuma yasladım. "Birinin omzunda uyuyacaksan benim omzumda uyu."

Eray'a güvenmiyor değildim, sadece Nihan'ın benim omzumda uyumasını tercih ediyordum. "Konu sen değilsin, alınma kardeşim," dedim Eray'a doğru.

"Alınmadım. Hem beni sevgilimin kıskançlık krizinden kurtardın," dedi Eray sırıtarak.

"Hain arkadaş," diye homurdandı Nihan.

"Sen uyu," dedim, tek kolumla Nihan'ı sararak. "Uyku sersemiyken saçmalıyorsun."

"Siz ayrılmamış mıydınız?" diye sordu Sinan, öne doğru eğilip Eray'a bakarak.

Gözüm Acar'a takıldı, omzumda uyuyan Nihan'a ve Nihan'ı saran koluma bakıp, hızla bakışlarını Eray'a çevirdi. Ufacık bir an için gerildim ve sonra bunları konuşup aştığımızı hatırlayarak rahatladım.

"Dün sizinle konuştuktan sonra Hande'yle tekrar buluştum. Yaklaşık bir saat konuştuk ve yeniden denemeye karar verdik. İkimiz de seviyoruz; ama Hande, daha önce aldatılmış ve o yüzden biraz güvensiz."

"Nihan'ı kıskanmasını nasıl hallettin?" diye sordum.

Suçlu bir ifadeyle bana baktı Eray. "Ona sizin aranızda bir şeyler olduğunu söyledim."

"Eh, yalan sayılmaz." Nihan'dan bir itiraz gelmeyince başımı hafifçe eğip Nihan'a bakmaya çalıştım. "Uyudu mu o?"

Sinan, bize doğru eğilip baktı. "Sanırım."

Gülümsedim. Daha konferans başlamamıştı bile ve Nihan uyuyakalmıştı. En azından final döneminde uykusuz kalıp bayılmamıştı, final dönemi iki hafta sürdüğünden daha rahat geçerdi.

İlerleyen dakikalarda, Nihan uyuduğu için yoklamada onun imzasını Eray taklit etti. Konferansa gelmeyen birkaç sınıf arkadaşımız onların yerine imza atmamızı istemişti, sırf piçliğine hiçbirimiz başkasının yerine imza atmamıştık. Biz o beş puan için burada en az üç saat oturacaktık ve onlar memleketlerinde tatil yaparken bedavadan beş puan alacaklardı, öyle mi? Yok öyle dünya. Daha önce Nihan'ın yerine sınava girip ona doksan yedi puan almış olabilirdim ama o farklı bir durumdu.

Öğle vakti konferansa ara verdiklerinde Nihan hâlâ uyuyordu, arada bir uyanmış ama sonra geri uyumuştu. Herkes ayaklanıp bir şeyler yemek için salondan çıkarken oturup bekledim. Acar yanımızdan ilk ayrılan olunca kendimi kısa bir an için yine suçlu hissettim. Ama otobüse yetişmesi gerektiğini söyleyip boştaki omzuma hafifçe vurdu. Sanırım, kendimi kötü hissettiğimin farkındaydı. Acar, hem duygusal hem de empat bir adamdı.

"Nihan, hadi kalk, güzelim," dedim yumuşakça ve saçlarını düzeltip yanağını okşadım.

"Gece uyumadı mı hiç?" diye sordu Eray.

"Sabaha kadar Outlander izledik, Jamie Fraser'a olan hayranlığını kıskanmış olabilirim biraz."

"İnsanın geçmişe gidesi geliyor," dedi Nihan. Gözleri kapalıydı ama sesi canlıydı.

"Geçmişe gitseydin peşinden gelip Jamie hayallerini bozardım."

Nihan kafasını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Tersinden mi kalktın sen?"

"Hayır, ama sen sabrımı zorluyorsun."

"Ne yaptım şimdi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Gerçekten ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Elimi uzattığımda dokunacağım, uzandığımda öpeceğim kadar yakındı; ama ona sahip olmama izin vermeyecek kadar uzaktı. Farkında bile olmadan yaptığım aptal kıskançlıklarla resmen sabrımı sınıyor, sinirimi bozuyordu.

"Yok bir şey," dedim, derin bir soluk vererek. Şimdi sırası değildi. "Hadi, gidelim buradan."

Dışarıda inanılmaz bir rüzgar vardı, üstüne bir de kar fırtınası binince daha çekilmez olmuştu. Hep birlikte arabaya doğru giderken rüzgarla savaşıyorduk neredeyse.

"Nihan'ı tutun lan, uçmasın kız," diye takıldı Sinan.

"Dengem iyidir benim," dedi Nihan, ona ters ters bakarak.

"Tabii, gördük tramvayda dengeni," diye söylendim kendi kendime.

Eray, konuyu değiştirip, "Ee, tatilde ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Abimin yanına giderim yine," dedim omuz silkerek. "Malum bizimkiler beni evlatlıktan reddetti gibi bir şey."

"Oha, daha önce hiç evlatlıktan reddedilen biriyle karşılaşmamıştım. Nasıl bir his?" dedi Eray.

"Parasız bir his."

Eray, arabanın arka koltuğuna geçerken tavanın üzerinden bana baktı. "İyi kötü bir araban var; bana parasızlıktan bahsetme."

"Üzgünüm," dedim ve kafamı eğip sürücü koltuğuna geçtim. Kontağı çalıştırmak için uzanırken mesaj bildirimi duyunca duraksadım.

Mesaj abimdendi, tam da lafının üzerine gelmişti.

Babamı ara, seninle konuşmak istiyormuş.

Cevap yazmadan mesajı kapatıp telefonu cebime koydum. Merak ettiğim iki şey vardı; birincisi, babam neden direkt olarak beni aramamıştı da abimle haber göndermişti ve ikincisi, babam benimle ne konuşmak istiyor olabilirdi?

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nihan, yanımdaki yolcu koltuğundan.

Önemli değil der gibi başımı iki yana sallayıp arabayı çalıştırdım ve aynı zamanda da kampüsün ana girişi olan Sabancı'nın oradaki kapıdan çıktım.

Eray ile Sinan'ı evlerine bıraktıktan sonra eve gelir gelmez, ilk işim odamın penceresinde sigara içmek olmuştu. Gerginliğimi bu şekilde atmaya çalışıp, düşünmek için zaman kazanmıştım.

En sonunda telefona sarılıp rehberden babamı bularak aradım. Babam normalde pamuk gibi bir adamdı, ama onu sinirlendirmeye de gelmezdi. Annemin çirkefliği, babamınsa deli bir öfkesi vardı. Sırf istedikleri bölümleri okumayıp, gerçek anlamda kendi bildiğimi okuduğum için beni evlatlıktan reddetmekle tehdit edip, okurken bana maddi ve manevi olarak yardım etmemeye karar vermelerine şaşmamak lazımdı.

"Baba?" dedim telefonun açıldığını duyunca.

"Hayırsız oğlum benim, sesini duyan cennetlik," diye karşılık verdi. Oğlunu reddeden bir adam için sesi fazla neşeliydi.

"Beni reddettiğiniz için olabilir mi?" dedim, yine de sesimi saygılı tutmaya çalışmıştım.

"Abin bahsetti," dedi, beni duymazdan gelerek. "Kendi ayakları üzerinde durabilen genç bir adam olmuşsun. Derslerin iyiymiş, masrafları karşılayabilmek için bir ev arkadaşı almışsın. Ev arkadaşın hanım bir kızcağızmış." Abimin, Nihan'dan 'hanım bir kızcağız' diye bahsettiğini

sanmıyordum, ama babam öyle algıladıysa benim için hava hoştu. Abim ne diye bunları babamlara anlatmıştı ki şimdi?

"Doğru," dedim temkinli bir sesle. "Hepsi doğru."

"Uzun lafın kısası oğlum, annen ve ben yaptığımız hatanın farkına vardık. Hâlâ bizim istediğimiz okullara gitmeni tercih ederiz, ama o kadar sert çıkmamalıydık. Biraz pişmanız. Özellikle annenin burnunda tütüyorsun. Seni çok özledik."

İnanamayarak gerçekten babamla mı konuşuyorum diye numarayı kontrol ettim. Hangi dağda kurt ölmüştü de babam bunları itiraf ediyordu?

"Beni yalnız bıraktınız," dedim sertçe. "Yalnızca abim yanımda durdu ve o da sizin korkunuza bunu gizli yaptı. Bunu biliyor muydun, baba?"

"Hayatlarınızı zorlaştırdığımızı biliyorum, ama biz sadece sizin iyiliğinizi istedik. Başarılı bir iş hayatınız, iyi bir geleceğiniz olsun istedik. Fena mı ettik?"

Sinirle telefonu sıktım elimde. "Bize tercih hakkı bırakmadınız. Abim, şimdi sevmediği bir kadınla nişanlı, iş bu raddeye geldi. Ama ben, abim gibi değilim, baba. Şimdi beni aranıza geri alıp, bir ay sonra okula döneceğim zaman yeniden tepki gösterip bana aynı şeyleri yaşatamazsınız."

"Neler oluyor?" dedi Nihan, odama girerek. Gözleri endişeyle büyümüştü. Sanırım sesimi çok fazla yükseltmiştim. Telefonu işaret edip, işaret parmağımı dudaklarıma koyarak ondan sessiz olmasını rica ettim.

"Abin hayır diyebilirdi ama demedi," dedi babam karşı taraftan. Bilmiyordu ki abim ona karşı gelemeyecek kadar saygılı bir adamdı. "Teoman, oğlum, sana söz veriyorum bak, bu küslüğü burada bitireceğiz. Tek istediğimiz oğlumuza kavuşmak. Sen bizi affet, biz de seni affedelim."

Kafamı iki yana sallarken gözlerimin yandığını hissettim, gözlerime yaşlar dolmuş olmalıydı. Beni mi affedeceklerdi? Ne için? Ben affedilmesi gerekilen hiçbir şey yapmamıştım. Ben sadece kendi yolumu çizmiş ve istediğim bir bölüm seçmiştim. Ben sadece zayıf da olsa sahip olduğum tek tük hayallerimin peşinden gitmiştim. Bunda hiçbir yanlış yoktu.

Nihan'a baktım ve gözlerimi ondan çekmeden berrakça düşünmeye çalıştım. Annemle babamın sabit ve eski kafa fikirlerini değiştiremezdim. Aile önemliydi ve yazılı olmayan bazı kurallar vardı. Çiğneyemeyeceğim kurallar. Ailemle aramın iyi olmasını tercih ederdim. Şimdi kalkıp da beni suçlamalarına ve kendilerini haklı görmelerine inanamıyordum, ama bunca zamandır da ailemle aramı düzeltmeyi düşlemiştim; yeniden bütün bir aile olabilmeyi. Önümde bir fırsat vardı ve bu fırsatı geri tepersem başka bir şansım daha olmayabilirdi, ailemle bir daha bir araya gelemeyebilirdim. Tek yapmam gereken, çenemi kapalı tutmak ve kendilerini haklı görmelerine izin vermekti.

"Tamam," dedim, en sonunda. Basit ve anlaşılır bir cevaptı.

"Sana hepimizi mutlu edecek ve orta yolda buluşturacak bir teklifim var," dedi babam, sesinde yeniden neşe vardı, teklifine güveniyor olmalıydı. "Okuluna devam et, istediğin mesleği yap ve biz de seni destekleyelim; ama ne işi yapacaksan o işi en iyi şekilde yap ve mezun olup bir işe girene kadar tatillerde bizimle çalış. Ne dersin?"

Hâlâ Nihan'a bakarken gözlerimi kıstım. Telefonda konuşmamı bitirmemi sabırla bekliyordu. Babamın barış teklifini düşündüm; bu aslında oldukça iyi bir teklifti. Kârlı taraf bendim, babamın ne çıkarı vardı çözemiyordum. Üstüner erkeklerinin sadece ticari iş alanında değil, bilimde

de iyi olduğunu kanıtlayıp bununla övünmeyi mi planlıyordu? Yoksa şirkette çalışacağım süre zarfında fikrimi değiştirmemi mi umuyordu? Ne olursa olsun, bu iyi bir anlaşmaydı. Israra gerek kalmadan kabul ettim. "İstanbul'a varınca abimin evine değil, oraya gelirim."

Telefonu kapattıktan sonra ayakta dikilen Nihan'a yaklaşıp elinden tutarak onu yatağıma çektim. Beraber yatağın kenarına oturduk. Şaşkınlığımı belli eden bir sesle, "Babam tatillerde onunla çalışmam ve mesleğimde iyi olmam karşılığında beni destekleyeceklerini söyledi," dedim.

Nihan yavaşça gülümsedi. "Bu güzel bir şey, değil mi?"

"Öyle," dedim başımı sallayarak. "Ama anlamıyorum. Sana anlatmadım değil mi? Aile dramını?"

Kafasını iki yana salladı. "Sadece üstünkörü bir şeyler biliyorum. Her ailenin kendine özgü bir dramı vardır."

"Sana buraya gelmeden önce olanları anlatayım, zaten tahmin ediyorsundur. Beni çok iyi bir lisede okuttular, şu hazırlık sınıfı olanlardan. Birinin aklında avukat olmam, diğerinin aklında da doktor olmam vardı. Ben ikisini de istemeyince çıldırdılar. İstanbul'da Hukuk kazandım ama gitmedim. Bir yılımı boşa harcadım. Sonra sınava tekrar girdim ve bu sefer kendi tercihimle Fizik kazandım. İstanbul'dan olabildiğince uzak, ama yine de iyi üniversiteleri yazmıştım, Erciyes'i kazandım. Fizik kazandığımı, hem de Erciyes'te kazandığımı duyduklarında evde küçük bir kıyamet koptu. Annem sinir krizi geçirdi, babam da benden desteklerini çekip beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etti. Hayatımda ilk kez biri, bana o kapıdan çıkarsam bir daha geri dönemeyeceğimi söyledi. Bense yanıma hiçbir şey almadan o kapıdan çıktım. Abim eşyalarımı alıp

bana yardım etti. Eski arabasını bana verdi ve tatillerde onun evine gelebileceğimi söyledi."

Nihan, çok etkilenmiş ya da dağılmış görünmüyordu. Onun aile draması benimkinden ağır olmalıydı, birden onun ailesi hakkında Nazlı dışında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Fakat aile, bir insanın geçmişinin parçasıydı. Bir insanı tanımak için onun ailesini, geçmişini de bilmek gerekmez miydi?

"Demek bu yüzden benden iki yaş büyüksün," diye mırıldandı. Sonra kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Dediğim gibi, her ailenin dramı kendine hastır. O yüzden yaşadıklarını anlıyormuş gibi yapamam. Ailem hiçbir zaman bana okulla ilgili bir şey dayatmadı, bana ders çalış, ödevini yap diyen bile olmadı. Onlara şu dersim sıfır gelecek derdim ve sınıfı geçiyorsam bunun sorun olmadığını söylerlerdi. Bir şekilde kendim için iyi olanı bildiğimi ve ne yaparsam kendime yaptığımı bildiğimi bilirlerdi. Okursam kendimi kurtarırdım, okumazsam kendimi batırırdım. Benim sırtımı yaslayabileceğim bir ailem yoktu ama en azından bu beni güçlendirmiş oldu. Neyse, demem o ki bence bu büyütülecek bir olay değil. Benim ailemin de bazı konularda dayatmaları oldu. Her ailede yok mudur zaten? Seninkiler abartmış, inkar edemem ama sen mantıklı birisin, Teoman. O yüzden, madem şimdi seni olduğun gibi kabul ediyorlar, boş ver gitsin. İşinde de iyi olacağına eminim."

Çarpıkça gülümsedim ve Nihan'ı çenesinden tutup kendime çekerek öptüm. "Seni sevmemin bir nedeni de işte bu."

"Teselli konusunda berbat olmam ve konudan konuya atlamam mı?" diyerek dalga geçti. Bazen kendini

beğenmişlik yaparken, bazen de kendini öyle küçümsüyordu ki inanılmazdı.

"Hayır, abartısız ve gerçekçi olman, dramatik ve duygusal olmaman." Uzanıp yeniden öptüm hafifçe. Geri çekildiğimde gözleri kapalıydı. Bu kadın cidden beni sınıyor olmalıydı.

"Yani beni seviyorsun, öyle mi?" dedi gözlerini açmadan.

Kaşlarımı çatıp elimi çenesinden çektim. "Öyle bir şey demedim ben."

Gözlerini yavaşça açarak, "Seni sevmemin nedeni dedin, duyduğuma eminim," dedi.

"Çok fazla dinliyorsun," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Böyle bir şeyi dile getirme planım yoktu, tamamen bir kazaydı. Lanet olsun, ben kimseye 'seni seviyorum' dememiştim, hatta yalandan bile dememiştim. "Bir insanı sevmenin pek çok şekli vardır, illa o manaya gelmez," dedim.

"Teoman." İsmimi söyleyerek beni susturdu. İsmimi onun ağzından duymak her seferinde içime işliyordu. Nihan yatakta kayıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Denemek istiyorum."

"Neyi?" diye sordum anlamayarak.

"Çift olmayı, sevgili olmayı. Her ne halt deniyorsa adına."

Yatakta geriye kayıp Nihan'dan uzaklaştım. Bu gerçek olamazdı. "Sen kimsin ve Nihan'a ne yaptın? Rüyada mıyım ben? Yoksa bu lanet kadın-"

Aniden sözümü kesti. "Hmm, lanet kadın. Teo'dan iltifatlar." Ardından omuz silkip devam etti. "Sen de bunu istemiyor muydun? Beni öpüp bana *daha fazlasını*

vadetmedin mi?" Bir an için kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Yanlış mı anladım?"

Uzanıp ellerini ellerime aldım. "Hayır hayır, yanlış anlamadın. Ben sadece şaşırdım. Kesinlikle yanlış anlamadın, Nihan." Gerçekliğin kafama çarpmasıyla durdum. "Bir dakika. Sen az önce bana çıkma teklifi mi ettin?"

Nihan anında ciddileşerek, "Ben öyle bir şey demedim," dedi.

Kısa bir kahkahayla güldüm. "Pekâlâ, adına her ne halt deniyorsa onu yapalım," dedim. "Denemeyelim, yapalım. Unuttun mu? Yap ya da yapma, denemek yoktur."

"Bana Yoda'dan alıntı mı yapıyorsun?" deyip alt dudağını ısırarak gülümsedi.

"Morpheus'u mu tercih ederdin?"

Kafasını iki yana salladı. "Odana gelmeden önce Facebook bildirimlerimi kontrol ettim. Bugün gerçekten doğum günün mü?"

Kaşlarımı çatıp telefonumu çıkardım ve tarihe baktım. Siktir, nasıl fark etmedim? Bugün 28 Aralık'tı. Doğum günümdü. İşte o zaman jeton düştü. Babam barış teklifiyle, bana kendince doğum günü sürprizi yapmak istemişti. O yüzden bu günü seçmişti. "Sınavlardan dolayı aklımdan çıkmış," dedim.

"Güzel, yani aklından çıkmış olması değil, doğum günün olması. Çünkü sana göstermek istediğim bir şey var, doğum günü hediyesi gibi düşün," dedi hızlıca. Sanki bir an önce söylemezse söylemekten vazgeçebilirmiş gibi.

"Ne?" dedim ani bir tepkiyle. Daha çok 'anlamadım' anlamında *ne* demiştim.

Tamamen yatağa çıkıp bağdaş kurarak oturdu önümde; fakat sırtını dönmüştü, yüzünü göremiyordum. Kollarını

çapraz yapıp elleriyle sweatshirtünün eteklerini tutunca, bana göstereceği şeyin ne olduğunu anladım ve derince soludum. Nihan, bana sırtındaki dövmeyi göstermek istiyordu. Tek seferde sweatshirtü çıkartıp yataktan aşağı bıraktı ve önümde öylece durdu.

Sırtına düşen açık saçlarını iki elimle toplayıp omzuna doğru attığımda nefesim kesildi. İşte bu, Nihan'la özdeşleştirebileceğim bir dövmeydi. Nihan'ın sırtında güneş sistemi gezegenleri vardı. Belirli aralıklarla ustalıkla çizilmiş gezegenler, ensesinin altından başlayıp tüm omurgası boyunca aşağı doğru devam ediyordu. Sadece siyah mürekkeple yapılmış olmasına rağmen detaylı ve çarpıcıydı, ama aynı zamanda da karalama sanatı havası vardı. Harikaydı ve Nihan, o dövmeyi çok iyi taşıyordu. Sırtında gök kubbeyi taşıyan Atlas'ı boş verin, Nihan sırtında tüm güneş sistemi gezegenlerini taşıyordu.

Nefesimi bıraktım ve sağ elimi en tepedeki Merkür'e doğru uzattım. Daha önceden gördüğüm o daire, Merkür ya da Venüs olmalıydı. İşaret parmağımı Merkür'ün üzerine bıraktım ve artık belli belirsiz hissedilen dövme kabartısını hissederek parmağımı daireler çizerek gezdirdim.

"Yaptırırken çok acıdı mı?" diye sordum, alçak bir ses tonuyla.

"Hayır, kaldıramayacağım bir acı değildi," dedi. Parmağımı yavaşça Venüs'e indirdiğimden beri solukları düzensizleşmiş ve derinleşmişti.

Parmağımı kaldırmadan Dünya'ya indim, hemen yanındaki Ay'ı parmağımla çizip Dünya'nın etrafını bir kez daha dolaştım. "Teoman, lütfen," diye soludu ve parmağımı Mars'a doğru kaydırırken inleyerek beni şaşırttı.

"Lütfen ne?"

"Bana öyle dokunmayı kes."

Mars'tan sonra parmağım sütyeninin kopçasına takıldığı için durdum. Jüpiter'in başlangıcı o kopçanın altında kalıyordu. Ani bir kararla sütyeninin kopçasını açıp işaret parmağımı yeniden Jüpiter'e koydum ve etrafını yavaşça dolaştım. "Nasıl dokunmayı?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun." Satürn'e geçtiğimde yeniden inledi. "Yapma şunu!"

Hayır, şimdi duramazdım. Sırtındaki o gezegen dövmelerine tek tek dokunmak, onları tek tek öpmek istiyordum. Uranüs'e, oradan da Neptün'e geçtim. İstediği zaman kalkıp gidebilirdi, onu zorla tutmuyor ya da ona zorla dokunmuyordum, ama gitmek için en ufak bir hamle bile yapmamıştı. Ona dokunmaya devam ettikçe uyarılıyordu. Onu ben uyarıyordum. Elimin altında böylesine tepki vermesi öyle güzeldi ki beni ilerlemem için cesaretlendiriyordu.

Son gezegen Plüton, belinin altında kalıyordu, eşofmanından görünmüyordu. Parmağımı, Neptün üzerinde tereddütle beklettikten sonra eşofmanın belinden içeri sokup Plüton'u buldum. Kuyruk sokumunun birkaç santim yukarısında, bel boşluğunun biraz altındaydı. Nihan, tiz bir *ah* ile bedenine elektrik çarpmış ya da soğuk değmiş gibi sıçrayıp belini bükerek sırtını doğrulttu. Bunu ona hissettiren bendim. Bu tepki benim içindi.

Elimi Plüton'dan çekmeden doğruldum ve başa döndüm. Yavaşça Merkür'ü öptüm. Dudaklarımı, bedenine hafifçe değdirerek Venüs'e, Dünya'ya, Mars'a indim. Geçtiğim her gezegeni, aynı aheste hassaslıkla öpmeyi sürdürdüm. Kaçıp gitmedi. Biliyordu ki ben ona daha fazlasını vadetmiştim ve o çift olmayı kabul ettiğinde bu vaadimi gerçekleştirecektim.

Omurga çizgisinin üzerindeki her dövme gezegeni öperek sona geldiğimde yine durdum, Plüton yine görünmeyen bir yerde, uzaktaydı. Bir saniye daha durmadan eşofmanın belini katlayarak indirdim ve gizlenmiş Plüton'u açığa çıkardım. Yatakta biraz daha geriye kayıp eğilerek Plüton'un üzerine de bir öpücük kondurdum, ama orada diğerlerinden daha çok oyalandım.

Nihan, sırtından bir ürperti geçmiş gibi iç çekti. Ellerimin ve dudaklarımın altında ürperdiğini fark edip doğruldum. Sırtını göğsüme doğru yaslayıp tek kolumu çıplak beline doladım. "Beni durdurabilirdin."

Kafasını omzuma yatırarak bana baygın bakışlarla, kirpiklerinin arasından bana baktı. "Biliyorum ama durdurmadım."

"Üzgünüm," dedim, dürüst sayılmazdım. "İyi misin?"

Kafasını salladı. Ona tepeden şöyle bir baktım. Rahatsızca kıpırdandı, kendini yükseltip bana iyice yaslandı. "Siktir, ıslaksın, değil mi?" Cevap vermedi ama alt dudağını ağzının içine çekti. Evet, şüphesiz ki öyleydi. Bunu fark etmek, beni daha da sertleştirmeye yetmişti. Lanet olsun, bu noktaya bir anda nasıl gelebildik?

Belini bırakıp yataktan kalktım ve onu yatağıma sırtüstü yatırıp bir iki adım uzaklaştım. Şimdi altında beli katlanmış bir eşofman ve üzerinde sadece kopçası açık sütyeni vardı, gözümün önündeydi. Benim dokunuşlarımla benim için ıslanmıştı.

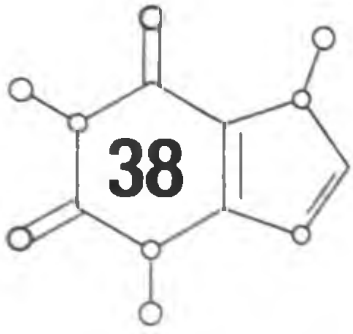
"Sınanıyorum resmen!"

Yattığı yerden çok hafifçe gülüp bana baktı. "Yalnız değilsin. Sana bunun için kızmayacağım, Teoman, sana teslim olan bendim."

"Şimdi gerçekten banyoya girmem lazım," diye homurdandım. Gitmeden önce yatağa eğilip dudaklarını bir

kez daha öptüm. "Teşekkürler, sonunda dövmeni gösterecek kadar bana güvendiğin ve bana harika bir doğum günü yaşattığın için."

Banyodan çıkıp odaya döndüğümde, onu bıraktığım halde uyuyakalmıştı. Konferansta uyuklamamıza rağmen, dün gecenin uykusuzluğu ağır basıyordu. Nihan'ın alnını öpüp yüzüne düşen saçlarını düzelttikten sonra, yorganı üzerine örtüp dolaptan kıyafetlerimi alarak odadan çıktım. Benim de uykuya ihtiyacım vardı, ama onun yanında yatamazdım, şu an için bu sağlıklı bir seçim olmazdı. Yalnız uyumaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Bana teslim olmuştu, bu doğruydu. Bana her şeyde direnen o dominant kadın, cinsellikte kendini bana bırakıyordu ve bu, beni daha da zorluyordu.

38

Niban

Kendimi Teoman'a bıraktığım o andan sonra uyumuş; ama uykumu aldığımdan gecenin bir saatinde uyanmıştım. Yatağın içinde döndüğümden bağlanmamış sütyenim üzerimden çıkmıştı ve onu yatağın içinde bir yerde bulup aceleyle üzerime geçirmiştim. Teoman'ın yatağından çıkmış ve odasının hemen yanındaki banyoya girmiştim. Banyoda, duş başlığının karşısındaki aynaya omzumun üzerinden bakıp parmaklarımı, ulaşabildiğim kadar sırtımdaki dövmenin üzerinde gezdirmiştim. Ben sadece, ona bunu göstermek istemiştim ve böyle bir şey yaşanacağını hiç düşünmemiştim. Fakat o an, onu durdurmak da istememiştim. Dokunuşu, dudakları öyle güzel hissettiriyordu ki bunu istemediğimi söyleyerek ne kendimi ne de onu kandırabilirdim. Lanet olsun ki istiyordum, onu istiyordum. Ve bunu sanırım bedenim, çok bariz bir şekilde göstermişti. Ama sorun değildi, o da beni istiyordu. Ruhen ve bedenen.

Banyodan çıkıp kendi odama geçtiğimde onu yatağımda buldum. Yüzüstü yatmış, ellerini yastığımın altına

sokmuş, yüzü yana bakar halde uyuyordu. Delice yattığından üzerindeki yorgan kaymış, yere düşmek üzereydi. Yorganı düzeltip yatağın kenarına oturdum ve onu izledim. Saçları dağılmıştı ve alnına düşüyorlardı. İçimde yoğun bir, uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirme isteği vardı.

"Beni izlemen hoşuma gitti," dedi birden, beni ürküterek. Sesi biraz uykulu, biraz da boğuktu.

"Ne zamandır uyanıksın sen?" dedim sinirlenmiş gibi.

Gözlerini açıp sol tarafına yattı ve bana baktı. Allah'ım, bu adam uykudan yeni uyanmışken muhteşem görünmek zorunda mıydı? "Bir süredir." Üzerimdeki bornozu fark edip gözlerini kıstı. "Banyo mu yaptın?"

"Hı hı," diye mırıldandım.

"Şükürler olsun, bu sefer banyoya girerken bornozunu almayı unutmamışsın," diye söylendi. "Giyinecek misin?"

"Hayır, bundan sonraki hayatımı bornozla geçirmeyi düşünüyorum." Elbette, giyinecektim, soruya bak.

Dudaklarını ıslatıp sırıttı. "Aslında benim başka planlarım var."

Gözlerimi devirip iç çektim ve yataktan kalkarak dolabıma yöneldim. Hâlâ beni izlediğini fark ettiğimde, "Arkanı dön, Teoman," diye uyardım.

Arkasını dönmek yerine, benim gibi iç çekip yüzünü yastığa gömdü. Dolaptan polar bir eşofman ve artık bana kısa gelse de hâlâ sağlam diye atmadığım yeşil bir sweatshirt çıkarırken, Teoman yastıktan dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Yastığın sen kokuyor," dedi.

Elimde olmadan yeniden gözlerimi devirdim. "Birincisi; o benim kokum değil, şampuanın kokusu. İkincisi; orada ben yatıyorum, tabii ki yastığımda şampuanımın kokusu olacak."

"Off, Nihan. Seni ağaçlar mı büyüttü, anlamıyorum ki," diye söylendi, odun olmamdan dem vurarak.

"Aman, sanki seni pamuklar büyüttü."

Giyindikten sonra saç havlusunu başımdan çıkarıp havluyu kurusun diye dolabın kapağına astım. Saçlarım tamamen kurulanmamıştı, fakat şu an saç kurutma makinesini açmak da istemiyordum.

Teoman giyindiğimi anlayıp yeniden yan yattı ve gözlerini bana dikti. Yataktan kalkma gibi bir derdi yoktu anlaşılan. Yorganın ucunu kaldırıp yatağın boş tarafını göstererek, "Buraya gel," dedi.

"Her dediğini yapmak zorunda değilim."

"Lütfen buraya gelir misin, Nihan?" diye daha kibarca tekrarladı.

"Daha fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Ayrıca saçlarım ıslak."

"Umurumda değil."

Pekâlâ, yapacak daha iyi bir işim yoktu ve banyo yüzünden üzerime bir ağırlık da çökmüştü. Yatağa gidip sırtımı ona dönerek yanına yattım. Teoman, yorganla üzerimi örterken gülümsemesinin, nefesine yansıyan belli belirsiz sesini duydum. Beni kendine çekerek bana sarıldı. Bir kolu başımın altındayken, diğer kolu belimdeydi. Hiç izinsiz, tereddütsüz, belimdeki elini sweatshirtümden içeri sokup karnımın üzerine koydu ve beni kendine biraz daha bastırdı. Sağ elimi indirip karnımın üzerindeki elinin üzerine koydum.

Kulağımın dibinde, "Birbirimize uyduğumuzu ne zaman anladım, biliyor musun?" diye sordu.

"Başım, omzuna tam uyduğunda mı?" diyerek klişeyle dalga geçtim.

"Saçmalama," dedi gülerek. "Seni kapımda gördüğüm o ilk anda."

"Hayır, o zaman sadece beni arzuladın. Aynı şey değil." Bir insanı görür görmez, onu tanımadan, kendimize uygun olup olmadığını anlayamazdık.

"Mantıklı. Neyse, bilmiyorum o zaman." Zaten bunun belli bir zamanı olamazdı. Zamanla olabilirdi ama bir saatte, durduk yere uyumluluk açığa çıkmazdı.

"Uyku sersemisin sen," dedim seslice gülerek.

"Hı hı. Ve sen bu halimi seviyorsun." Bunu bana daha önce de demişti ve o zaman inkar etmiştim. Bu sefer ise cevap vermedim. Sadece gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Sabahın yedisinde uyandığımda hâlâ aynı şekildeydik; tek fark bir bacağının benim üzerimde olmasıydı. Gözlerimi açmadan, "Teoman, kahvaltı hazırlasana," diye mırıldandım.

"Hafta sonundayız, değil mi?" diye cevapladı uykulu bir sesle. "Tamam, kalkıyorum şimdi."

Teoman gittikten sonra kalkıp tuvalete gittim, sonra yüzümü yıkadım. Odama döndükten sonra yatağıma oturup bağdaş kurdum ve önüme ajandamın boş bir sayfasını açıp uçlu mavi kalemimi elime aldım. Sayfaya boş boş bakarken, farkında olmaksızın kalemin kafasını kağıda vuruyordum. Derin bir nefes alıp kalemin ucunu sayfanın başına değdirdim; ama fark ettim ki aslında yazacak hiçbir şeyim yoktu. Kafam her zamanki gibi çok doluydu, yine aşırı düşünmek üzerine bile aşırı düşünüyordum; ama uyandığımdan beri düşüncelerim karman çormandı ve fazla uyumaktan başım çatlıyordu.

Kağıda bir liste yapmak istiyordum, böylece düşüncelerim bir düzene girecekti. Bir listeye ihtiyacım vardı. Lakin liste olabilecek hiçbir konu yoktu. Yapılacak hiçbir liste yoktu. En sonunda ajandayı kapatıp kalemimi kalemliğin içine geri koydum.

Birini sevdiğim zamanlarda kendimi sevmiyordum, çünkü ne zaman birine karşı hislerim olsa saçmalıyor, duygu yoğunluğu yaşıyordum. Onca zaman duygusuz kaldıktan sonra bir anda duygu hissedince bocalıyordum. Birini sevdiğimde gerçekten de bir INTJ'den bir INFJ'ye dönüşüyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Uzun süre sonra birden, fazla şey hissetmek insanı yoruyordu. Bu yüzden birini sevmekten, yani sevgili anlamında birini sevmekten nefret ederdim. Ama bazı şeyler kaçınılmazdı, bazı şeyler kontrol edilemezdi.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra mutfağa geçtim. Teoman kendi tarzında bir kahvaltı hazırlıyordu. Ben genellikle tost, omlet, pankek, çizdirme ya da soğanlı yumurta yapan taraftım; o ise genellikle sucuklu yumurta, menemen, haşlanmış yumurta gibi yumurta çeşitleri yapan ve kahvaltılıkları masaya dizen taraftı. Onun Türk mutfağına uygun bir damak zevki vardı, benimse Avrupa ve Amerika mutfaklarına uygun bir damak zevkim vardı. Fakat yine de benim yaptığım yemekler onun için, onun yaptığı yemekler de benim için bir sorun yaratmıyordu. Her türlü yemeğe Amerika ve Avrupa tarzı olarak peynir de koyabilirdim; Türk tarzı olarak yoğurt da. İkisi de uyardı bana.

Teoman, bu sefer peynirli yumurta yapmış, masaya da kahvaltılıkları çıkarmıştı. Çaydanlıktaki kaynayan suyla çay demlediği -en son su ısıtıcısı bozulduğunda ona laf ettiğimden beri çayı demliyordu- için çaydanlığın altındaki yeni su henüz kaynamamıştı. Kendime bir kupa çıkarıp

içine iki çay kaşığı kahve koydum ve suyun kaynamasını beklerken tezgaha oturdum. Tezgaha oturmak, bende küçük yaşlarda başlamış bir alışkanlıktı. Boyum en üst raflara yetmediği için sık sık tezgaha çıktığımdan dolayı başlamış olsa gerekti.

Teoman yumurtayı iki tabağa bölüştürüp tabakları masaya yerleştirdikten sonra gözlerini etrafta dolaştırdı. "Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Tuzu."

Güldüm, yumurta pişirirken tuz atmayı unutuyordu hep. Ben de etrafa bakındım ama tuzu göremedim. O sırada Teoman önümde belirdi ve üzerime doğru eğilirken, "Arkanda kalmış," diye açıkladı. Tuzluğu alıp geri çekilirken başımın üzerine hafifçe bir öpücük kondurdu. Refleks dışı gözlerimi kırpıp kaşlarımı kaldırdım. Teoman hâlâ doğaldı ama bir şekilde sevgili olmakta iyiydi. Benim aksime.

Çaydanlıktaki suyun kaynadığını duyunca tezgahtan atlayıp buzdolabından sütü çıkardım. Elimde süt kutusuyla arkamı döndüğümde, Teoman kahve kupama kaynar su dolduruyordu. Kendine çay doldurmaya geçtiğinde kupaya baktım. Su tam olarak kupanın yarısına kadar doldurulmuştu. Mükemmeldi. Kahveyi nasıl içtiğimi iyi biliyordu. Kupanın geri kalanına soğuk süt koyarken bunun üzerine düşünmeden edemiyordum. İnsanın, kahveyi ya da çayı nasıl içtiğini bilen birine sahip olması muhteşemdi.

Kahvaltıdan sonra kendi odalarımıza dağıldık. Henüz yeni bitirdiğim döneme ait kitaplardan, ikinci dönemde lazım olmayacakları bir kolinin içine tıkıp kenara koydum. O kitapları uzun bir süre görmek istemiyordum ama lazım olur, aklıma bir şey takılır da bakmam gerekir diye ömrümün geri kalanında kenarda bir yerde tutmaya devam

edecektim. Bunun bir benzerini okuduğum romanlar için de yapardım. Okuduklarımı ödünç vermezdim, bağışlamazdım ya da hediye etmezdim, onlar ben ölene kadar kitaplığımda durmaya devam edeceklerdi çünkü elimin altında olmalarını, aklıma bir şey takıldığında açıp bakmayı ve kitaplığımda durmalarını seviyordum. Kim ne derse desin, onları kitaplığımda tutmaya devam edecektim. Konu kitaplarım olduğunda bencildim, cimriydim ve bundan zerre rahatsızlık duymuyordum.

Finaller nedeniyle izleyemediğim dizilerin birikmiş yeni bölümlerine daldığım sırada, Teoman kapıdan kafasını uzattı. "Ne yapıyorsun?"

Diziyi durdurup ona döndüm. "Dizi izliyorum. Ne oldu ki?"

"Hazırlanacağını düşünmüştüm. İstanbul'a gitmek için?"

Bununla ilgili bir şey mi demiştim diye düşünürken kaşlarımı çattım. Hayır, öyleyse neden öyle düşünmüştü? "Ben gitmiyorum," dedim. "Tatilde buradayım."

"Yanlış anlama ama..." dedi içeri girip yatağıma otururken. "Annen baban... bir ailen yok mu senin? Yani özlemiyor musun?"

Böyle bir soruyu beklemiyor değildim, ama yine de birkaç saniye konuşamadım. Nasıl başlayacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Elbette bir ailem vardı, Predestination filminde değildik. "Çalışmam lazım," dedim en sonunda. "Bir ay, bir aydır. Geçen sene çalıştığım wafflecıda belki. Ya da makale falan çeviririm belki."

"Seni burada tek bırakamam ben. Bir ay boyunca bu evde, bu şehirde, herhangi bir yerde tek başına kalamazsın, Nihan." Pekâlâ, işte yine bu 'tek başına yapamazsın' mevzusuna gelmiştik. "Bak, sana güveniyorum ama dışarıya güvenmiyorum. Tamam mı?" Bir de bu mevzu vardı tabii.

"Kendimi koruyabilirim, Teoman."

"Ama ben, sen buradayken aklımı koruyamam."

Dudaklarım aralanıp ağzım açık kaldı. Tam sinirleneceğim sırada, tersine beni etkileyecek bir şey buluyordu. Ve artık, eskisi gibi ucuz tavlama cümleleri de kullanmıyordu. Balkonda yaptığımız o konuşmadan sonra kendisini zorlamıyordu, tamamen doğal davranıyordu.

"Ama benim de çalışmam lazım ve..." Durakladım ve kendimi ifade edemeyince, konuşurken havada kalan elimi pat diye kucağıma indirdim. Ve neydi? Bahane mi üretiyordum? "Ve aile durumum biraz karışık."

"Ne kadar karışık?"

Bana bir keresinde, eğer gelir kaynaklarını ve ailesini anlatmasını istiyorsam, kendi ailemi anlatmam gerektiğini söylemişti. O bana ailesini, en azından ufak bir kısmını anlatmıştı, bense çıkıp gelene kadar Nazlı'dan bile pek bahsetmemiştim.

"Dağınık," dedim, bilgisayarımı, ekranını eğip komodinin üzerine bırakırken. "Onlar ayrı."

"Anlat bana. Sevgiliyiz biz, Nihan. Sevgililer birbirlerinin ailelerini bilmezler mi? Dertlerini dinlemezler mi?"

Başımı sallayarak onu onaylarken, sevgili olmakta ne kadar kötü olduğumu bir kez daha anladım. Ama aile draması ve dert mi istiyordu? Bende bolca vardı. "Ebeveynlerim ben ortaokuldayken ayrıldılar. Mahkeme bizi annemize verdi. Orta sona geçtiğimde annem yeniden evlendi. İşte ondan sonra her şey daha beter oldu." Bu anlatmayı sevdiğim bir hikaye değildi. Daha önce kimseye bunun tamamını anlattığımı da hatırlamıyordum, zorla götürüldüğüm psikiyatriste bile anlatmamıştım her şeyi. Çünkü insanlara güvenmem zaman alıyordu ve aile, tanışmanın ikinci dakikasında anlatılacak bir şey değildi.

"Şimdiki kocasının eski karısından üç oğlu, bir tane de kızı var. Anlayacağın ev birden kalabalıklaşmıştı ve daha kötüsü annem, beni sürekli üvey çocuklarıyla kıyaslar olmuştu. O sürekli kıyaslanan komşu çocukları, birden evin içine girmişti. En küçüklerinin adı Akın, benden bir yaş küçük ve Nazlı'dan da bir yaş büyük, hiperaktif bir çocuktur ve inanılmaz sosyaldir. Arkadaşlarına gider, arkadaşları eve gelirdi. Ben niye sosyal değilmişim, benim niye arkadaşım yokmuş? Akın'ın bir büyüğü ve benimle yaşıt olan Esma, ev işlerine meraklı bir kızdır, o yaşta bile evlenebilirdi inan bana. Ben hayatımda onun kadar düğünlere, çeyizlere, ev işlerine meraklı birini görmedim. Ben neden yemek yapmayı sevmiyormuşum, ben neden dantel öğrenmek istemiyor ve dantel sevmiyormuşum, ben neden düğünlere gitmiyor, gitsem bile kalkıp oyunlara katılmıyormuşum? Akın, Nazlı'ya abilik taslıyordu sürekli, çünkü ilk kez ailenin en küçüğü olma statüsünden ayrılmıştı; ama yine de bunu zorbalıkla değil de sinir bozucu bir şekilde yapıyordu. Bana abilik taslamaya çalışanlarsa Emre ve Yalçın'dı. Emre benden iki yaş büyüktür, Yalçın ise beş. Esma'ya fazla karışmazlardı çünkü birincisi, o öz kardeşleriydi ve ikincisi, o mükemmel bir ev kızıydı. Neden en iyi arkadaşım erkekmiş, neden dar giyiyormuşum, neden sürekli kitap okuyormuşum, neden eve geç geliyormuşum, neden onlara karşı geliyormuşum? Ve bazen Yalçın'ın tek derdi, abilik değilmiş gibi geliyordu."

"Dur," diye aniden araya girdi Teoman. "Sana bir şey mi yaptı? Sana dokundu mu?" Gözlerinde alevlenmekte olan bir öfke vardı. Tamamen gerilmişti ve sanki dediğini onaylasam, o anda gidip Yalçın'ı dövecek gibiydi.

"Hayır. Sorun sadece bana olan bakışlarındaydı, daha fazlasına cesaret edebileceğini sanmıyorum. Babaları fazla disiplinli ve sert bir adamdır. O evde duramıyordum,

Teoman, boğuluyordum. Bir süre okuldan sonra kütüphanede vakit geçirdim, ama orası da bir saatten sonra kapanıyor ve hafta sonları açık olmuyordu. Zamanla annemin kocası da senin kızın neden böyle, neden şöyle tiratlarına başladı. Nazlı'da sorun yoktu, çünkü o bu sosyal aileye mükemmel uyuyordu. Annem beni suçladı, beni sürekli onlarla kıyasladı, beni sürekli ezerken onları övdü. Hatta beni hasta olmakla suçlayıp psikiyatra bile götürdü." Duraklayıp neredeyse histerik sayılabilecek bir şekilde güldüm. Ne hastalık ama! "Bana depresyon ve sosyofobi teşhisi konuldu, ilaçlar verildi. İlk önce kontrollere gitmeyi bıraktım, sonra da ilaçları bıraktım. Psikolojiyi sevebilirim ama psikologlara ve psikiyatrlara konuşmaktan ve ilaç almaktan nefret ediyorum."

Gözlerimin dolduğunu fark ettim, henüz ağlayacak kadar zayıflamamıştı savunma mekanizmam ama yakındı, hissediyordum. Tüm o zamanları hatırlamak bana ağır geliyordu. Unutmak ve affetmek için çok uğraşmıştım; ama ben affetse bile unutmayan ve kin besleyen, hatırladıkça sinirlenen tiplerdendim. "O zamanlar şimdiki kadar özgüvenli de değildim, çünkü öz annem tarafından bile ezilmiştim. Dolayısıyla epey berbat zamanlar geçirdim. Arkadaşımın gazına gelip evden biraz daha uzak kalmak için bir kursa katıldım. Kütüphanelerin aksine kursun yapıldığı yer gece yarısına kadar açıktı ve hafta sonlarına da buna dâhildi. Ama bu sefer de dışarıda çok fazla duruyorum diye evde sorun oldu. Beni..."

İlk gözyaşım aktığında durup sol elimi ağzıma kapattım. Teoman içten içe sinirlenmiş olsa da sesini sakin tutarak, "Seni ne? Ne yaptılar Nihan?" diyerek beni, devam etmeye teşvik etti. Cesaret verircesine boştaki elimi tutup, diğer elinin işaret parmağının tersiyle gözyaşlarımı sildi.

"Beni orospulukla suçladılar. Nerede fink attığımı sordular, erkeklerle gezip tozmakla itham ettiler, eğer konuşmazsam beni zorla 'kadın doktoruna' götürüp 'kontrol ettirmekten' bahsettiler." Tekrar durdum. Tüm bunları neden anlattığımı bilmiyordum ama kendimi tutamıyordum. Artık konuşurken göğsüm sıkışıyordu, boğulacak gibi oluyordum. "Beni en çok kıran, bana inanmamalarıydı. Beni dinlemediler, bana inanmadılar, kendi kafalarının içinde kurduklarına öyle körü körüne inanıyorlardı ki tek bir an için bile benim doğruyu söylediğime inanmadılar; çünkü ben onların kafalarındaki senaryodan farklı bir şeyler anlatıyordum."

Teoman hayretle ve sinirle soluğunu bırakırken eli yanağımda donakaldı. "Bunu nasıl derler? Nihan, bu... Bu korkunç bir şey ve ciddi bir şey. Kimseye bahsetmedin mi? Kimseden yardım istemedin mi?" Kafamı iki yana sallayarak onu cevaplayınca devam etti. "Allah'ım... Ya annen?"

"O, onlardan biriydi. Anlamıyor musun? Onlar yedi kişilik mükemmel bir aileydi ve fazlalık olan bendim, kusurları bendim, kara koyun bendim." Gittikçe yükselen sesim hıçkırıklarımla kesildi. Gözlerime dolan yaşlardan bulanık görüyordum artık. Teoman, başımı göğsünü yaslayarak bana sarıldığında, durmadan ağlamaya devam ettim. Bu ilk kez oluyordu, ilk kez birine bu kadar detay veriyordum. İlk kez birine, beni mahvedebilecek kadar çok şey anlatıyordum.

"Şşş," diye fısıldadı, beni sakinleştirmeye çalışırken. Sırtımı sıvazlarken diğer eliyle de saçlarımı okşuyordu. "Anlatmak zorunda değilsin, tamam mı?"

"Hayır, anlatmak istiyorum," dedim, burnumu çekerek. Bir kere başlamıştım artık. Sesim ağlamaktan boğuklaşmıştı ama umursamadım. "Zaten sonuna geldik. Ertesi

gün herkes işte veya okuldayken okuldan kaçıp eve döndüm. Tüm eşyalarımı, zaten sadece kitaplar ve giysilerden ibaretti, bir bavula doldurup evden kaçtım, babamın evine gittim. Babamla görüşmeyi hiçbir zaman kesmemiştim zaten. Ona her şeyi anlatmadım, çünkü anlatsaydım o eve gider ve onlardan hesap sorardı. Korkum, olay çıkması ya da onların huzurunun kaçması değildi, babama bir şey olabilirdi ya da polis çağırabilirlerdi. Bu yüzden ona bir şey demedim, sadece artık onunla yaşamak istediğimi söyledim. Velayetim annemde kaldı ama hiçbir zaman beni geri çağırmadı ya da şikayette bulunmadı. Lise ikiye geçtiğimde daha iyiydim, babamın evinde sadece bana ait, lacivert perdeli, gökyüzü duvarlı, fosforlu yıldızlarla kaplı tavanlı bir odam vardı. Kursa devam ediyordum, hiçbir zaman çalışkan biri olmasam da iyi bir öğrenciydim. Nazlı ile sürekli iletişim halindeydik. Babamla bazen tartışırdık, ama çoğunlukla ikimiz de içedönük kişilikler olduğumuzdan kendi halimizde geçinip gidiyorduk, evi bekâr evine çevirmiştik ama bu pek de umurumuzda değildi. Babam da birkaç kişiyle görüştü, ama kafasına göre birini bulup yeniden evlenmesi epey zaman aldı."

"Başından beri babanla kalsaymışsın daha iyi olacakmış sanırım," dedi Teoman usulca. "İyi birine benziyor. Sanırım ona çekmişsin."

"Belki. Ama bilemezdim. Biliyor musun? Onları affettim. Yaptıklarıyla dediklerini kabul etmedikleri ve kendilerini haklı gördükleri halde affettim. Yaptıklarını asla unutmadım ve içimde bir yerde sonsuza kadar onlara nefret besleyeceğim, ama hiçbir şey yapmamışlar gibi davranıp affettim."

"Bu affetmek değil, güzelim, sen sadece olgun davrandın. Zaten nasıl affedebilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedim tek omzumu silkerek. "Belki de annemin üzerinde, yeni kocası yüzünden çok fazla baskı vardı, bilemiyorum. Ve onlar da, bilirsin, sadece kişilikleri öyledir."

"Nihan." Başımı kaldırıp alnımı öptü şefkatle. "Sen çok güçlü, zeki, olgun ve muhteşem bir kadınsın."

Gözlerimi kurulayıp ona baktım. Onlar gibi benim hasta olduğumu düşünmediği için minnettardım. "Ve sen de inanılmaz bir adamsın, Teoman," dedim. Aşırı koruyuculuğu, kıskançlığı, baskıcılığı ve çabuk alevlenen öfkesine rağmen inanılmazdı. Şefkatli, anlayışlı ve derin bir yanı vardı. Bir zamanlar onun sığ biri olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Ben ve o; biz, tüm kusurlarımıza rağmen güzeldik ve kusurlarımızdan rahatsız değildik çünkü bizi biz yapan, biraz da onlardı.

"Üvey annen nasıl biri?" diye sordu, konuya dönerek.

"Ah, o iyi biri. Muhtemelen onu seversin. Bazen onları baş başa bırakmak için sevgilimde, yani eski sevgilimde kalırdım."

"Bir dakika, ne?" diye sertçe kesti aniden. "Ne demek sevgilinde kalırdın? Nasıl? Kaç yaşındaydın?"

"Teoman," dedim yakınırcasına. "Geçmişten bahsediyoruz. Ben senin eskilerinden rahatsız oluyor muyum? Lise üçteyken kurstan biriyle çıkmaya başlamıştım. Birine güvenmem ve birinin beni gerçekten sevdiğine inanmam epey sürmüştü. Yine de lise biterken biz de bitmeye yakındık. Tüm yazı kopuk geçirdik ve sonra ben üniversite için buraya geldim."

Bir anda diğer her şeye ilgisini yitirip bunun üzerine devam etti. "İlk ciddi ilişkin miydi?"

"Evet."

"İlk öptüğün?"

"Evet."

"İlk birlikte olduğun?"

Dudaklarımı sinirle birbirine bastırırken burnumdan soludum. Daha ne kadar bu konuyu deşecekti? "Evet."

Bu onu yaralamışa benziyordu. Muhtemelen bunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama hayır, buna hakkı yoktu, bana bu konuda tek kelime edemezdi. Ben onun bakir olmamasını sorun etmiyorsam, onun da benim bakire olmamamı sorun etmeye hakkı yoktu. Toplumun, bakir olmayan erkekleri milli olmakla yüceltip överken bakire olmayan kadınları orospulukla suçlamaya hakkı yoktu. Bu düpedüz ikiyüzlülüktü, iğrençti ve adaletsizdi. Üstelik bu, o kadar yüceltilecek bir şey olmamalıydı. Masumiyet, bir zarla ölçülemezdi. Ne zaman bu kadar yozlaşmış, bu kadar adaletsiz olmuştuk? Hep böyle miydik? Ne zaman masumiyeti bir zarla, zekayı sayısalla, güzelliği kiloyla, aşkı parayla, sağlığı sosyallikle, normalliği eşitsizliğe boyun eğmekle ölçer olmuştuk? İşler ne zaman rayından çıkmış ve boştaki vagonlar hızla uçuruma sürüklenir olmuştu? Bundan geri dönüş yok muydu? Hayır, Teoman'ın bu konuda tek kelime etmeye hakkı yoktu. Ve neyse ki etmedi de. Ben, kendi isteğimle bir zamanlar sevgilimle birlikte olmuştum ve bundan da pişman değildim, bundan hiç tanımadığım el âleme neydi ki? Onlara neydi? Neden her şeye burunlarını sokmaya bayılıyorlardı?

"İlk kez birine her şeyi anlatıyorum," dedim. Gözlerini kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Ona ne kadar çok güvendiğimi anladığı, gözlerindeki ışıktan belliydi.

Kısa bir sessizliğin ardından Teoman, ondan beklemediğim bir şekilde, "Kiminle olduğun ya da biriyle olup olmadığın umurumda değil. Bu, seni ve kim olduğunu

değiştirmiyor," dedi. "İkimiz de geçmişte bir şeyler yaşadık, ama şimdi buradayız, şu andayız ve sadece ikimiziz."

İnsanlar, dünyada daha büyük ve önemli sorunlar varken böyle şeylere takılmamalılardı. Bir kadın evlenip boşanmış olabilirdi, aradığını birinde bulamayıp ondan ayrılmış olabilirdi, ömürlük eşi olacağı sandığı adam tarafından ihanete uğramış olabilirdi, hepsinden kötüsü tecavüze uğramış olabilirdi ve yine o kadın, tüm yaşadıklarından sonra aşkı bulabilirdi, sevmeyi ve sevilmeyi hak ederdi; fakat kesinlikle bunlar için suçlanmayı ve hakarete uğramayı, hele de ölmeyi hak etmezdi. Bir kadının da bir erkeğin de tek gecelik ilişkileri ya da evlenmeden yaşamış olduğu ilişkileri olabilirdi. Bir zamanlar bu yeryüzünde hukuk ve kanunlar yoktu ve şimdi de herkes bir dine inanmak zorunda değildi.

Kafamı salladım onaylarcasına. "Ben de senin eskilerini umursamıyorum ya da eskilerinin olup olmamasını. Ama yine de teşekkür ederim."

"Neden?" diye sordu.

"Götün teki olmadığın için."

Kafasını yana çevirirken güldü. "Rica ederim... sanırım."

"Şimdi beni burada bırakacak mısın?" diye sordum, fakat pek de izin ister gibi bir halim yoktu.

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Ben de burada kalıyorum."

"Olmaz. Ailenle daha yeni barıştın, senin gitmen lazım."

"O zaman sen de gel. Sadece bir ay. Babanda kalırsın yine."

"Çalışmam lazım, Teo," dedim bıkkınlıkla.

"Sorun iş mi yani?" diye çıkıştı. Kafamı salladım hızlıca. "Sana iş bulursam İstanbul'a gelecek misin?"

Birden afallayarak kaşlarımı çattım. "Ne? Bir günde İstanbul'da iş bulamazsın, Teoman."

"Sen öyle san," diye söylendi ve telefonunu çıkardı.

"Bir dakika, ne yapıyorsun? İş bulursan geleceğimi söylemedim."

Telefon kulağında, telefonun açılmasını beklerken bana ters ters baktı ama hiçbir şey demedi. En sonunda telefon açıldığında, "Alo? Baba?" dedi ihtiyatla. Siktir, bunun için babasını mı aramıştı? Bu adam iflah olmazdı. "Evet, akşam."

Telefonun diğer ucundaki babasının ne dediğini duyamamak daha bir sinirlenmeme neden oluyordu. "Evet, ama bir şartım var. Yanımda birini getiriyorum." Kısa bir süre babasını dinledikten sonra ne dendiyse hızlıca düzeltti. "Hayır, kız arkadaşımı. Ve onun için de bir işe ihtiyacım var." Dilini eşek arısı sokasıca, bunu gerçekten sormuştu. "Bir aylığına, evet. Benimle aynı sürede."

Yeniden, ama bu defa daha uzun bir süre susup karşı tarafı dinledi. Neredeyse uzanıp kulağımı telefona yapıştıracaktım. "Tamam, harika. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattığında, ona kocaman açılmış gözlerle bakıyordum. "Sana inanamıyorum."

Arsızca sırıttı. "Sana bir iş ayarlayacak. Bir aylık, ufak bir iş, beş bin."

Beş bin mi? Beş mi bin? Buradaki wafflecıdan anca bin iki yüz alacaktım ve çeviriden de çok kazanılmıyordu. Beş bin, şu an benim için çok iyiydi. Kahretsin. Öğrenci olmak ne zor. Bana resmen reddedemeyeceğim bir teklif sunuyordu.

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz acaba?"

Sırıtışı daha da büyüdü. "Geliyorsun yani? Güzel. Gidince görürsün."

"Geliyorum demedim!"

"Uçak biletin ayrıldı bile."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun." Uzanıp gözümün altına, kurumuş gözyaşlarının üzerine bir öpücük kondururken refleksle gözlerimi kapadım. Gözlerimi yeniden açtığımda, "Şimdi o güzel poponu kaldır ve gidip valizini hazırla," dedi. Güzel popomu mu kaldırayım? Beni hayret içinde bırakıp odamdan çıktığında elmacık kemiklerimin belirginleştiğini fark ettim, bu gülümsediğimin işaretiydi.

Söylene söylene bir ay için yeterli olacağını umduğum küçük bir valiz hazırladım. Yanıma almak içinse ayrı bir sırt çantası. İlk kez uçağa bineceğim halde pek heyecanlı sayılmazdım. Uçaktan korktuğum falan yoktu. Havaalanından biraz korkuyordum gerçi. O kadar insan, sonsuz bir karmaşa... Daha önce uçağa binmemiş olsam da havaalanı prosedürünü bildiğimden, üzerinde metal olmayan bir tayt ve triko bir kazak giydim. Zaten uçağın kalkışı ve inişiyle birlikte taş çatlasa iki saatlik bir yolculuk olacaktı, fazla düşünmeye gerek yoktu.

Zamanı gelince evi kilitleyip bir taksiyle ayrıldık Talas'tan. Korktuğumun aksine, Kayseri Havaalanı küçük bir yerdi ve o kadar karmaşık değildi. Yine de bir an ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim. Neyse ki yanımda Teoman vardı ve bu konuda tecrübeli olarak, tam olarak nereye gideceğimizi, ayırtılmış biletimizi nereden alacağımızı, ne yapacağımızı biliyordu. Normalde uçağın kalkışından bir iki saat önce havaalanına gelmemiz isteniyordu, ama o buna gerek olmadığını, erken gidersek

yapacağımız tek şeyin boş boş oturmak olacağını söylemiş ve saati kendince ayarlamıştı. Neyse ki zamanlaması iyiydi.

Yirmi üç sırasının E ve F koltukları bizimdi. Pencere kenarına geçip oturduktan sonra, 23F'de olduğumu fark ettim. Teoman da yanıma oturduğunda, "23F'de olduğuma inanamıyorum," dedim.

"Neden?"

"Yirmi üçe takıntım var."

"Ah... Kötü anlamda mı?"

"Aslına bakarsan ne iyi ne kötü. Sadece takıntım varmış gibi yapıyorum."

Teoman anlamayarak yüzünü buruşturdu. "Ne demeye böyle bir şey yapıyorsun peki?"

"Hepsi o lanet The Number 23 filmi yüzünden."

Yüzü, olayı kavramasıyla aydınlandı. "Artık değiştirme şansımız yok, üzgünüm."

"Hayır, sorun değil," dedim omuz silkerek. "Eğer olur da uçak düşer ve ölürsem suçu yirmi üçün lanetine atarız. Hatta 23F olduğu için 23 Failure[39] deriz," deyip psikopat gibi kısa bir kahkaha attım.

Teoman, bana şaşkın gözlerle bakarken, "Delisin sen," diye mırıldandı. "Kendi ölümün hakkında ne kadar rahat konuşuyorsun."

"Aslına bakarsan cenazemi de kurguladım." Sherlock'un 'Numaran da var bende,' dediği sahnede güldüğü gibi psikopatça güldüm.

Teoman kafasını iki yana sallarken, "Bunu duymak isteyeceğimi sanmıyorum," dedi.

Ama ben yine de anlattım. "Cenazemde Cem Yılmaz'ın 'son şakasını yaptı' esprisinin yapılmasını istiyorum. Böyle

39 *23 Arızası. (yn.)*

bir düzenek kurulacak ve cesedim mezara tam yerleştirildiğinde mekanizma sayesinde fırlayıp birden dirilmişim gibi ayağa kalkacak. İşte o zaman son şakamı yapmış olacağım."

"Nihan, cenazene gelen insanları kalp krizinden öldürmenin lüzumu yok," dedi Teoman, bıkkın bir ifadeyle.

"Ne güzel işte, yalnız gitmemiş olurum."

Tek elini alnına koyup iç çekti. "Mizahın geceden de kara. Ben ne yapacağım seninle?"

Uzanıp elini alnından çektim ve yanımızdaki üçüncü koltuğa oturmuş olan orta yaşlı kadını umursamadan, Teoman'ı dudağından öptüm. "Bir yolunu bulursun sen."

Öpücüğüme karşılık verdikten sonra geri çekildi. Hemen ardından uzanıp, güvenliğim için kemerimi takarken, "O zamana kadar bana lazımsın," dedi.

Uçak kalkarken ağzımı çok hafif açık tuttum. Çünkü ilk kez uçağa bindiğimden kalkış sesinin ne kadar yüksek olacağından emin değildim. Yüksek bir seste ağzı açık tutmak kulak zarının patlamasını engellerdi. Ne olur olmaz diye önlemimi almıştım sadece. Uçak en sonunda havada sabit bir yüksekliğe ulaşıp şehri ardında bırakırken gülümsedim. Bulut olmamasına sevinmiştim, böylelikle karanlık da olsa aşağıyı, dünyayı görebiliyordum. Buradan her şey öyle küçük, öyle önemsiz görünüyordu ki. "Uçağa ilk kez bindiğimi biliyor muydun?" diye sordum Teoman'a dönerek.

"Ciddi misin?" dedi inanamayarak. "Hiç belli etmedin. Ne korktun, ne titredin, ne de elimi tuttun."

"Uçmaktan korkmuyorum ki. Bu muhteşem bir şey. Astronom adayıyım ben, bir uçaktan mı korkacağım? Ben daha çok havaalanından korkuyorum."

"O niye? Aşağıda sorun yok gibiydi?" dedi soru sorar gibi.

"Kayseri Havaalanı küçük, orada sorun yok. Ama Sabiha Gökçen ve Atatürk... Kaybolacağımdan, hangi kapıdan çıkacağımdan ve bavulumu kaybedeceğimden endişeliyim. Onca insan ve curcuna varken..."

"Ben buradayım, sorun çıkmayacak," dedi, güven verir bir şekilde gülümseyip elimi tutarken. *Gördün mü, Teoman? Bazı şeylerin ilklerine hâlâ sen sahipsin.*

"Şuna bir baksana," dedim, pencereden dışarıyı gösterirken. Teoman, bana doğru eğilip gösterdiğimin ne olduğunu almaya çalıştı. Dışarıda, doğrusu aşağıda evrenin bir parçası ya da beyin hücrelerine benzeyen parlak şeritlerle birbirine bağlanmış gibi duran sarı ve beyaz ışık kümeleri vardı. Şehrin ışıkları. "Küçük yıldız gruplarına, beyin hücrelerine ya da bir nebulaya benzemiyor mu?"

Teoman aşağıdaki şehrin ışıklarına gözlerini kısarak baktı. "Sanırım hiç böyle düşünmemiştim ama evet, oldukça benziyor."

Bir saatten fazla süren uçuşun ardından Sabiha Gökçen'e indiğimizde, kemerimin hâlâ takılı olduğunu fark edip çözdüm. Pencereden birçok uçak, yolcu taşıyan otobüsler, ilginç bir havaalanı trafiği ve insan karmaşası görüyordum. Uçaktan inmek için acele etmedik, kalabalık azalınca ayağa kalkıp merdivenlere doğru ilerledik. Teoman, elimden tutmuş bir şekilde bana önderlik ederken peşinden gergin bir şekilde ilerledim.

Havaalanı pisti kalabalık olduğundan uçak körükle binaya bağlanamamıştı. Onun yerine merdivenlerden piste inip havaalanının otobüsüyle binaya geçecektik. Uçaktan inebilmemiz için getirilmiş merdivenleri, Teoman'ın peşi sıra inerken elini bıraktım ve tırabzanlara tutunarak inerken

havaalanına göz attım. Düşündüğümden daha büyük ve daha karmaşık bir yer gibi görünüyordu. İndiğim her bir basamakta kulağa daha yüksek bir kakofoni ilişiyordu.

Basamaklar bitmeye yakınken düşmemek için gözlerimi yeniden basamaklara indirdim. Teoman basamakları bitirmiş, son basamağın hemen önünde durmuş, beni bekliyordu. Ben son basamağa adımımı atarken beni, bir tarihi romansta hissettirecek şekilde elini uzattı. Sanki ben bir leydiymişim ve o da bir lordmuş gibi. Genişçe gülümseyip elini tuttum ve son basamağı da inip yanına vardım.

Sırada ne vardı hiç bilmiyordum. Körü körüne onu takip etmiş ve ani bir kararla İstanbul'a gelmiştim. Önümüzde bir aylık kış tatili, yeni bir dönem ve bolca bilinmezlik vardı. Lakin o an, orada onun elini tutarken yapabilirmişim gibi hissettim. Her ne ise o işte çalışabilir, İstanbul'da yaşayabilir, Teoman'a güvenebilir ve onu sevebilirmişim gibi hissettim. Özünde, zaten seviyordum da.

"Sırada ne var?" diye sordum.

"Başlangıç," dedi. "Ya da kaos."

Zaten her şeyin başlangıcında da kaos yok muydu?

Devam edecek...